
Vicharasagarah

——
विचारसागरः

——
Document Information

Text title : Vicharasagarah

File name : vichArasAgaraH.itx

Category : major_works, vedAnta, advaita

Location : doc_z_misc_major_works

Author : Vasudeva Brahendra Sarasvati Sanskrit translation of original Hindi by Nishchala Das

Transliterated by : Nikhil Gandhi

Proofread by : Nikhil Gandhi

Latest update : August 12, 2025

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

October 15, 2025

sanskritdocuments.org

Vicharasagarah

विचारसागरः

॥ ॐ ॥

श्रीचिद्धनगणेशाय नमो मध्यम् ।

श्रीवासुदेवब्रह्मेन्द्रसरस्वतीविरचितः

॥ संस्कृतविचारसागरः ॥

तदीयथा टिप्पण्या समलङ्कृतः ।

Main Topics (आवर्तः A. Section Groups)

(Chapter 1 तत्रानुबन्धानां सामान्यतो निरूपणं नाम प्रथमस्तरङ्गः ।)

(A. 1-11) वस्तुनिर्देशरूपमङ्गलायरणं

(A. 4-11) स्वप्रत्यगात्मविषयकमङ्गलायरणविषये आक्षेपसमाधानानि

(A. 12-13) ग्रन्थमहिमा-

(A. 14-37) साधनचतुष्टयनिरूपणम्-

(A. 15-31) अधिकारिनिरूपणम्-

(A. 24-26) ज्ञाने मुष्यान्तरङ्गसाधनश्रवणादीनां लक्षणम्-

(A. 29-31) मलावाक्यमपरोक्षज्ञानउत्तरित्यत्राक्षेपसमाधानानि

(A. 33-38) प्रयोजननिरूपणम्-

(Chapter 2 संस्कृतविचारसागरे अनुबन्धानां विशेषतो निरूपणं नाम द्वितीयस्तरङ्गः ।)

(A. 40-43) अधिकारिविषयकाक्षेपाः-

(A. 44-45) अधिकारिविषयकाक्षेपाणां समाधानानि-

(A. 55-60) विषये आक्षेपाः-

(A. 56-60) साक्षिब्रह्मैक्यविषये आक्षेपः-

(A. 61-65) विषयविषयकाक्षेपाणां समाधानानि-

(A. 66-82) प्रयोजनविषयकाक्षेपाःआ

(A. 66-72) न ज्ञानेन बन्धनिवृत्तिरित्याक्षेपः-

- (A. 73-81) कर्मज्ञैव मोक्षः सिद्ध्यतीत्यैकत्वविडवाद्यमवलम्ब्याक्षेपः-
- (A. 76-80) मुमुक्षुणा अनुष्ठेयकर्मणां निरूपणम्-
- (A. 83-106) प्रयोजनविषयकाक्षेपाणां समाधानानि
- (A. 83-98) “अन्यः सत्यः, स य ज्ञानेन न निवर्त्येत” इत्याक्षेपस्य समाधानानि-
- (A. 97-98) कारणार्थासन्निरूपणम्-
- (A. 99-106) कर्मणा मोक्षो न सिद्ध्यति-
- (A. 107-108) सम्बन्धविषयाक्षेपः समाधानाश्च य-
- (Chapter 3 संस्कृतविवारसागरे गुरुशिष्यस्वरूपनिरूपणं नाम तृतीयस्तरङ्गः ।)
- (A. 109-121)
- (Chapter 4 संस्कृतविवारसागरे उत्तमाधिकारिण उपदेशनिरूपणं नाम चतुर्थस्तरङ्गः ।)
- (A. 122-125) शुभसन्ततेः राक्षः, तत्त्वदृष्टिरिति, अदृष्टिरिति, तर्कदृष्टिरिति समाख्यातानां तत्पुत्राणां च कथा-
- (A. 128-168) ज्ञानोपदेशः-
- (A. 129-168) अत्राक्षेपसमाधानानि
- (A. 129-132) सुखविषयकाक्षेपसमाधानानि-
- (A. 133-168) दुःखविषयकप्रश्नप्रत्युक्तयः-
- (A. 138-143) शिष्यः स्वप्नस्याशयं वर्णयति-
- (A. 141-142) अन्यथाप्यातिः-
- (A. 144-145) अप्यातिमतभाण्डनम्-
- (A. 146-149) सिद्धान्तिनोऽनिर्वयनीयप्यातिनिरूपणम्-
- (A. 150-159) अत्राक्षेपसमाधानानि-
- (A. 153-155) सर्पाभावात्सर्पज्ञानस्य कारणे लयरूपनिवृत्तिरिति समाधिः-
- (A. 161-162) पूर्वप्रश्नस्थोत्तरम्-
- (A. 167-168) गुरुओरुत्तरम्-
- (A. 169-225) पूर्वोपदिष्टविषये आक्षेपसमाधानानि
- (A. 169-188) ज्वलन्मालाभेदेनिरूपणम्
- (A. 169-171) ज्वलन्मालाभेदविषये तत्त्वदृष्टिप्रश्नः-
- (A. 172-185) स्वरूपभेदाज्ज्वलन्मालारैक्यासङ्गतिरिति शङ्कायाः
- (A. 173-176) यतुर्विधाकाशवर्णनम्-
- (A. 177-185) यैतन्न्यस्य यातुर्विध्यवर्णनम्-
- (A. 179-183) ज्वलन्स्वरूपवर्णनम्
- (A. 179-182) बुद्धिप्रतिबिम्बितयैतन्नं ज्वलः-
- (A. 186-188) “द्वा सपर्णा” इति श्रुत्या ज्वलन्मालाभेदः

- (A. 189-198) “અહં બ્રહ્મ” ઇતિ જ્ઞાનં કસ્યેતિ વિચાર:-
 (A. 190-196) પ્રાગુક્તાપ્રશ્નસ્થોત્તરમ્
 (A. 190-191) આભાસસ્ય સમાવસ્થા:-
 (A. 199-218) કૂટસ્થાભાસયોઃ “અહંવૃત્તૌ” ભાનં કિં
 (A. 200-218) પૂર્વપ્રશ્નસ્થોત્તરમ્-
 (A. 204-209) પ્રમાણપ્રસંગાત્પ્રત્યક્ષાનુમાનશબ્દોપમાનાર્થાપત્યનુપલબ્ધિપ્રમાણાનિ નિરૂપ્યન્તે-
 (A. 214-217) પ્રમાતૃલક્ષણમ્-
 (A. 219-223) ઇન્દ્રિયસમ્બન્ધં વિના “અહં બ્રહ્મ” ઇતિ
 (A. 220-222) બ્રહ્મ ન જ્ઞાનેન્દ્રિયાણાં વિષય:-
 (A. 224-225) પૂર્વોક્તાપ્રશ્નસ્થોત્તરમ્-
 (Chapter 5 સંસ્કૃતવિચારસાગરે મધ્યમાધિકારિણ ઉપદેશનિરૂપણં નામ પચ્ચમસ્તરઃ ૧)
 (A. 226-251) ગુરુવેદપ્રભૃતીનાં વ્યાવહારિકસત્તાપ્રતિપાદનમ્-
 (A. 227-249) શ્રીસદુરોરુત્તરમ્
 (A. 227-229) શાકુરમતસ્યાદ્વૈતસ્ય પ્રામાણિકત્વવર્ણનમ્-
 (A. 230-240) દૃષ્ટાન્તત્ત્વેન રાજામાત્યભચ્છૃંકથાપ્રસ્તાવ:-
 (A. 232-239) ભચ્છૌર્વૈરાગ્યવર્ણનમ્-
 (A. 234-237) સ્ત્રીસડગજદુઃખવર્ણનમ્-
 (A. 246-248) વ્યાવહારિકપ્રાતિભાસિકપારમાર્થિકસત્તાનાં
 (A. 252-283) સંસારવિષયકવિચાર:-
 (A. 253-283) પૂર્વપ્રશ્નસ્ય ગુરોરુત્તરમ્-
 (A. 255-272) શ્રુત્યુક્તોત્પત્તિક્રમનિરૂપણમ્
 (A. 255-260) પ્રસડગાન્માયાસ્વરૂપપ્રતિપાદનમ્-
 (A. 261-262) પ્રસડગાદીશ્વરસ્વરૂપવર્ણનમ્-
 (A. 264-272) જગત્સૃષ્ટિવર્ણનમ્-
 (A. 266-270) સૂક્ષ્મસૃષ્ટિનિરૂપણમ્-
 (A. 271-272) સ્થૂલસૃષ્ટિ:-
 (A. 273-183) આત્મવિવેકઃ, અથવા પચ્ચકોશવિવેકઃ-
 (A. 279-282) આનન્દમયકોક્ષ એવાત્મેતિ મતમ્-
 (A. 284-316) મહાવાક્યાર્થોપદેશનિરૂપણમ્-
 (A. 286-316) પૂર્વોક્તાપ્રશ્નસ્થોત્તરમ્-
 (A. 290-292) લયચિન્તનક્રમ:-
 (A. 294-326) પ્રણવોપાસનનિરૂપણમ્-

- (A. 296-315) निर्गुणप्रणवोपासनकम्:-
 (A. 298-305) ब्रह्मस्वरूपस्थोद्गारस्यात्मनश्चाभेदः-
 (A. 308-309) ओङ्कारध्यानकृत्वम्-
 (A. 310-316)
 (Chapter 6 संस्कृतविद्यारसागरे गुरुवेदान्तादिसाधनमिथ्यात्ववर्णनं नाम षष्ठस्तर्ङ्गः ।)
 (A. 317-317)
 (A. 318-319) कनिष्ठाधिकारिणस्तर्कदृष्टेः प्रश्नः-
 (A. 320-321) पूर्वोक्तप्रश्नयोरुत्तरम्-
 (A. 322-341) “जगत्स्वप्रयोस्तुल्यता” इति सिद्धान्तनिरूपणम्-
 (A. 323-234) स्वाप्नप्रदार्थस्याधिष्ठानोपादानयोः प्रदर्शनपूर्वकमुत्पत्तिवर्णनम्-
 (A. 325-331) त्रिविधसत्तापक्षे विलक्षणयोर्जगत्स्वप्रयोः
 (A. 325-326) सत्ताभेदः; वस्तुतस्तयोरवैलक्षण्यात्सत्तैक्यमेव तत्र शङ्का-
 (A. 327-328) पूर्वोक्तशङ्कयोः समाधानम्-
 (A. 332-334) ब्रह्मनिष्ठकारणताया देशकालोत्तरङ्गीकारे
 (A. 336-337) जगति पदार्था ज्ञानसमकालमेवोत्पद्यन्ते
 (A. 338-340) जगत्पदार्थानां मिथः कार्यकारणतानास्तीति प्रतिपादनम्-
 (A. 342-460) गुरुवेदान्तादीनां मिथ्यात्वे दृष्टान्तप्रदर्शनम्-
 (A. 343-460) अगृधदेवस्य (छञ्जारडितात्मदेवस्य)
 (A. 344-460) अगृधदेवस्य स्वप्नः-
 (A. 346-352) मिथ्याचार्येण मिथ्याशिष्याय मिथ्यासंस्कृतग्रन्थेनोपदेशः
 (A. 346-348) ग्रन्थारम्भे मङ्गलाचरणम्-
 (A. 349-351) वेदान्तशास्त्रप्रणेतुराचार्यस्य (श्रीवेदव्यासस्य) नमस्कारः
 (A. 353-382) “अहं कः” इति प्रश्नस्थोत्तरम्-
 (A. 356-364) त्रिविधनैयायिकमतवर्णनम्, तन्निराकणं च-
 (A. 356-360) आत्मा व्यापक इति मतवर्णनं तत्प्राप्त्यनं च-
 (A. 356-358) आत्मनो व्यापकत्वोपपादनम्-
 (A. 361-362) आत्मनो मध्यमपरिमाणत्ववादिमतनिराकरणम्-
 (A. 365-367) सिद्धान्तप्रदर्शनम्-
 (A. 369-371) आत्मनश्चिद्रूपत्ववर्णनम्-
 (A. 373-376) आत्मा आनन्दस्वरूपः-
 (A. 377-378) सञ्चिदानन्दाः परस्परं न भिन्ना इति
 (A. 379-381) ब्रह्मरूपस्यात्मनो जन्मरहितत्वप्रतिपादनम्-

- (A. 383-387) “અસ્ય સંસારસ્ય કર્તા કઃ” ઇતિ દ્વિતીયપ્રશ્નસ્થોત્તરમ્-
 (A. 384-385) ઇશ્વરઃ સર્વજ્ઞઃ સર્વશક્તિમાન્ સ્વતન્ત્રશ્ચેતિ
 (A. 388-419) “મોક્ષસ્ય કારણં કિમ્” ઇતિ તૃતીયપ્રશ્નસ્થોત્તરમ્-
 (A. 389-392) કર્મોપાસનયોર્મોક્ષસાધનત્વાભાવઃ-
 (A. 393-396) કર્મોપાસને જ્ઞાનસ્ય મોક્ષસ્ય ચ સાધને
 (A. 397-399) કર્મોપાસનયોર્જ્ઞાનેન સહ વિરોધ ઇતિ
 (A. 400-413) મોક્ષમુદ્દિશ્ય જ્ઞાનસ્ય કર્મોપાસનયોરપેક્ષાભાવઃ-
 (A. 405-406) જ્ઞાનિનઃ પાપયાગ્યલ્પયોરભાવાત્તસ્ય કર્મોપાસને અનુપયુક્તે-
 (A. 408-409) દૃઢજ્ઞાનિનામદૃઢજ્ઞાનિનામુત્તમજિજ્ઞાસૂનાં ચ
 (A. 410-412) કર્મોપાસને દૃઢબોધસ્ય ન વિરોધિની
 (A. 414-417) ઉપદેશ્ચાર્થસઙ્ગ્રહઃ-
 (A. 415-416) જ્ઞાનસાધનવર્ણનમ્-
 (A. 418-419) મોક્ષસ્ય સાધનં જ્ઞાનમિતિ પ્રકારાન્તરેણ
 (A. 420-462) મહાવાક્યાર્થજ્ઞાનમ્-
 (A. 420-442) લક્ષણાનિરૂપણમ્-
 (A. 423-440) શક્તિલક્ષણમ્-
 (A. 425-427) શક્તિવિષયે મતાન્તરખાણનમ્-
 (A. 427-428) વૈયાકરણાભિમતશક્તિખાણનમ્-
 (A. 429-431) ભટ્ટમતેન શક્તિલક્ષણમ્-
 (A. 432-437) ભટ્ટમતખાણનમ્-
 (A. 432-434) વાચ્યવાચકયોર્ભેદાભેદરૂપતાદાત્મ્યમસઙ્ગતમિતિ નિરૂપણમ્-
 (A. 435-437) ઉપાદાનકારણતત્કાર્યયોર્ભેદાભેદરૂપતાદાત્મ્યસમ્બન્ધો દુર્ઘટઃ-
 (A. 440-442) જહદજહદ્ભાગત્યાગલક્ષણાનાં લક્ષણમ્-
 (A. 443-449) મહાવાક્યેષુ લક્ષણા-
 (A. 449-453) જીવેશ્વરસ્વરૂપે આભાસપ્રતિબિમ્બાવચ્છેદવાદાઃ-
 (A. 456-460) પૂર્વોક્તાક્ષેપસમાધિઃ । પદદ્વયલક્ષણા સફલેતિ પ્રદર્શનમ્-
 (A. 462-463) પૂર્વોક્તાપ્રશ્નસ્થોત્તરમ્-
 (Chapter 7 સંસ્કૃતવિચારસાગરે જીવન્મુક્તિવિદેહમુક્તિવર્ણનં નામ સપ્તમસ્તરઙ્ગઃ ।)
 (A. 465-483) જ્ઞાનિનો વ્યવહારાનિયમાક્ષેપઃ-
 (A. 469-474) સમાધ્યષ્ટાઙ્ગનિરૂપણમ્-
 (A. 487-488) જ્ઞાનિનો વ્યવહારોડનિયતઃ-
 (A. 492-502) તર્કદૃષ્ટેર્નિશ્ચયઃ-

(A. 509-518) शुभसन्तराजप्रसङ्गः-

વિચારસાગર:

Chapter 1 તત્રાનુબન્ધાનાં સામાન્યતો નિરૂપણં નામ પ્રથમસ્તરઙ્ગઃ ।

(A. 1-11) વસ્તુનિર્દેશરૂપમઙ્ગલાચરણં

(૧)

જીવબ્રહ્મૈક્યરૂપમઙ્ગલં

સુખં નિત્યં સ્વપ્રકાશં વ્યાપકં નામરૂપયોઃ ।

અધિષ્ઠાનં બુદ્ધ્યબોધ્યં બુદ્ધેર્દૈગ્યત્તુ નિર્મલમ્ ॥ ૧ ॥

અપારં સર્વવેદાન્તવેદં પ્રત્યક્ પરં મહઃ ।

તદેવાહં ન મત્તોઽન્યદિતિ મે નિશ્ચિતા મતિઃ ॥ ૨ ॥

અસ્યાર્થસ્તુ - “તદેવાહમ્” ઇત્યુક્ત્યા મહાવાક્યાર્થપ્રત્યગભિન્નપરમાત્મૈવ સ્વસ્વરૂપમિતિ । તદ્વિશેષણાનિ

નિરૂપ્યન્તે - તત્ પ્રત્યક્ પરં મહઃ (બ્રહ્મ)

કથં ભૂતં - સુખમ્, નિત્યમ્, સ્વપ્રકાશમ્, વ્યાપકમ્, નામરૂપયોરધિષ્ઠાનં ચ ભવતિ ।

પુનશ્ચ તદ્બ્રહ્મ કથં ભૂતં - બુદ્ધ્યબોધ્યં બુદ્ધેર્દૈક્ ચ ભવતિ । અસ્યાર્થઃબુદ્ધ્યબોધ્યં = ન હિ બુદ્ધિર્બ્રહ્મ વિજાનાતિ

= પ્રકાશયતિ । “નૈવ વાચા ન મનસા પ્રાપ્તું શક્યો ન ચક્ષુષા” (ક. ૨.૩.૧૨) “યતો વાચો નિવર્તન્તે અપ્રાપ્ય મનસા

સહ” (તૈ. બ્ર. ૪, ૯) “ન તત્ર સૂર્યો ભાતિ” (ક. ૨.૨.૧૫, મુ. ૨ । ૨.૧૦, શ્લે. ૬.૧૪) ઇત્યાદિશ્રુતિભ્યઃ । કિન્તુ બુદ્ધેર્દૈક્

= સર્વસાક્ષિ બ્રહ્મૈવ બુદ્ધિં

૧. નિર્ગુણબ્રહ્માત્માવબોધનમ્ ।

૨. વિઘ્નધ્વંસાનુકૂલવ્યાપારવિશેષઃ ।

૩. પરમપ્રેમાસ્પદીભૂતનિરતિશયાનન્ટઃ ।

૪. ત્રિકાલાબાધ્યં કૂટસ્થસત્યમ્ ।

૫. અનન્યાધીનપ્રકાશરૂપમ્, ચિન્માત્રમિતિ યાવત્ ।

૬. દેશકાલવસ્તુપરિચ્છેદશૂન્યમ્, અનન્તમ્, નિરતિશયમહત્ ।

૭. વિવર્તોપાદાનકારણમ્ ।

प्रकाशयति । “यन्मनसा न मनुते येनाहुर्मनो मतम्” (डि. १.५) “तस्य
भासा सर्वमिदं विभाति” (ड. २.२.१५, मु. २.२.१०, श्वे. ६.१४)
इत्यादिश्रुतिभ्यः । (२) बुद्धिर्न शब्दस्य शक्तिवृत्त्या ब्रह्म
विजानाति, किन्तु लक्षाणावृत्त्या । (३) मलविक्षेपादिदोषयुक्ता बुद्धिर्न
ब्रह्म विजानाति, किन्तु तद्रूपिता ।

“शास्त्राचार्योपदेशशमदमादिसंस्कृतं मन आत्मदर्शने
करणम्” इति गीताभाष्यवचनात् (म. गी. २.२९) । असौ
बुद्धिरपि कृत्व्याभ्या न ब्रह्म विजानीयात्, किन्तु वृत्तिव्याप्त्यैव ।
इयञ्च वृत्तिर्दीपो यथा स्वसम्बद्धपदार्थान् प्रकाशयति
न तथा ब्रह्म प्रकाशयितुं प्रभवति । किन्त्वन्धकारे
घटाद्यावृत्तरत्नप्रदीपादिर्यथा घटादिस्वावरणभङ्गे स्वयमेव
प्रकाशते, अेवं “अहं ब्रह्मास्मि”

इति प्रमाणाजन्यप्रमादुपवृत्तिर्ब्रह्मावारकाज्ञाननाशमात्रं करोति, ब्रह्म
तु बुद्ध्युदिसाधनान्तरनिरपेक्षमेव स्वसम्बद्धसर्वावभासकत्वदुप-
स्वयञ्ज्योतिष्त्वेन नित्यापरोक्षरूपत्वात् स्वयं प्रथते । इति ब्रह्मणः
स्वप्रकाशत्वबोधकं इदं विशेषणम् ।

पुनश्च तद्ब्रह्म कथं भूतम् । निर्मलं = शुद्धम्,
अपारं = देशकालवस्त्वपरिच्छिन्नं भवति ।

(२)

अथ विशेषणानां प्रत्येकं प्रयोजनमुच्यते

(१) सुभम्, नित्यं - सुभस्य नित्यत्वविशेषणानुपादाने वैषयिके सामये

१. वृत्तिप्रतिफलितत्रिधाभासविषयत्वं कृत्व्याप्तिः ।

२. डेवलवृत्तिविषयत्वं वृत्तिव्याप्तिः । तथा योक्तं पञ्चदश्यां

स्वप्रकाशोऽपि साक्ष्येष धीवृत्त्या व्याप्यतेऽन्यवत् ।

कृत्व्याप्यत्वमेवास्य शास्त्रकृद्भिर्निवारितम् ॥ तृप्तिदीपे ८० ॥

बुद्धितत्त्वत्रिधाभासौ द्वावपि व्याप्तौ घटम् ।

तत्राज्ञानं धिया नश्येदाभासेन घटः स्फुरेत् ॥ ८१ ॥

ब्रह्मण्यज्ञाननाशाय वृत्तिव्याप्तिरपेक्षिता ।

स्वयं स्फुरणरूपत्वान्नाभास उपयुज्यते ॥ ८२ ॥

यक्षुर्दीपावपेक्ष्यते घटादृर्दशने तथा ।

न दीपदशने किन्तु यक्षुरेकमपेक्ष्यते ॥ ८३ ॥

३. मायातत्कार्यरहितत्वान्निर्मलं = शुद्धम् ।

४. पारः = अन्तः । स य देशकालवस्तुकृतभेदात् त्रिविधः । तदभावाद्यपारं ब्रह्म ।

(१) तत्र देशः = प्रदेशः, यत् सर्वत्रव्यापित्वेनैकदेशवर्ति तस्य

देशतोऽन्तःस्ति, यथा घटादृः, न तु ब्रह्मणः, तस्य सर्वत्र
व्याप्यावतिष्ठते । सर्वस्यापि देशस्य मायया तस्मिन्नध्यस्तत्वेन
तदनवच्छेदकत्वात् ।

(२) कालः = अविद्याचित्संयोगः । “कालो माया- ॥ सुप्ते,

नैयायिकाभिमतं आत्मगुणो आनन्दे य अतिव्याप्तिः । तदुपादाने तु
विषयानन्दस्य, आत्मगुणस्य यानन्दस्थानित्यत्वप्रसिद्धेर्नातिव्याप्तिः ।

(२) नित्यम्, स्वप्रकाशं - नित्यत्वमात्रोक्तौ

न्यायमतसिद्धकालाकाशादिनित्यपदार्थेष्वतिव्याप्तेस्तद्धारणाय
“स्वप्रकाशम्” इति । आकाशादीनां नित्यत्वेऽपि न्यायमते तेषां
जडत्वेन स्वप्रकाशत्वाभावात्नातिव्याप्तिः ।

(३) स्वप्रकाशम्, व्यापकं - स्वप्रकाशत्वमात्रोक्तौ सूर्यादिज्योतिषि,

न्यायमतसिद्धात्म*गुणो ज्ञाने, भौद्धानां क्षणिकविज्ञानात्मनि यातिव्याप्तिप्रसक्तस्तद्धारणाय “व्यापकम्” इति ।
तेषां परिच्छिन्नत्वान्नातिव्याप्तिः ।

(४) व्यापकम्, नामरूपयोरधिष्ठानं - व्यापकत्वमात्रोक्तौ

नैयायिकप्राभाकरमतसिद्धात्मनि, आकाशादौ,
साङ्ख्यमतसिद्धप्रकृतौ यातिव्याप्तेस्तद्धारणाय

“नामरूपयोरधिष्ठानम्” इति । पुर्वाक्तेषु आकाशादिषु त्रिषु
व्यापकत्वाङ्गीकारेऽपि नामरूपयोरधिष्ठानत्वान्ङ्गीकारान्नातिव्याप्तिः ।

(५) नामरूपयोरधिष्ठानम्, स्वप्रकाशं [बुद्ध्यबोधं

बुद्धेर्दृक्] - नामरूपयोरधिष्ठानत्वमात्रोक्तौ

प्रातिभासिकसर्पादिनामरूपपाधिष्ठानरज्ज्वादावतिव्याप्तिस्तद्धारणाय

“स्वप्रकाशम्” [बुद्ध्यबोधं बुद्धेर्दृक्]

इति । रज्ज्वादेर्जडत्वान्नातिव्याप्तिः । अयं य

परिष्कारो मन्ददृष्ट्या । वस्तुतस्तु वेदान्तिमते

रज्ज्वादिसर्वकल्पनाधिष्ठानं तत्तदुपहितयैतन्ममेव । अतो

“नामरूपयोरधिष्ठानम्” इत्येव लक्षणम् ।

॥ आत्मसम्बन्धः सर्वसाधारणात्मकः” इत्युक्तेः । यस्य तु जन्मतः प्रागूर्ध्वं याभावो दृश्यते तस्य कालतोऽन्तोऽस्ति, यथा विद्युदाद्यैः, न ब्रह्मणो जन्मादिविकाराभावात् तस्य, कालस्यापि तदध्यस्तत्वाच्च ।

(3) वस्तु = पदार्थः । यत् यस्माद्भिद्यते तेन तस्यान्तो भवेत्, यथा घटः पटाद्भिद्यत इति घटेन पटस्यान्तो भवति । ब्रह्मणि तु सर्वस्यापि जगतः मृदि घटशरावाद्यैरिव कल्पितत्वेनावस्तुत्वान्न वस्तु परिच्छेदोऽपि तस्य सम्भवति ।

तस्माद्ब्रह्म अपारं = अनन्तं = देशकालवस्तुपरिच्छेदशून्यं, ततोऽन्यस्य द्वितीयस्याभावात् ।

१. अलक्ष्ये लक्षणास्य सत्त्वमतिव्याप्तिः,

लक्ष्यैकदेशासत्त्वमव्याप्तिः, लक्ष्यसामान्यासत्त्वमसम्भवः ।

(*व्यवसायात्मकज्ञानस्यानुव्यवसायग्राह्यत्ववादिनैयायिकैरध्यनुव्यवसायस्य

ग्राहकान्तराङ्गीकारेऽनवस्थाभयात् स्वप्रकाशत्वमङ्गीकर्तव्यम् ।

तथा य व्यवसायात्मकज्ञानस्यापि

स्वप्रकाशत्वमस्त्वित्यभिप्रायेणैवमुक्तम्)

२. आकाशादीनां व्यापकत्वमापेक्षिकम् ।

३. प्रतीतिकालमात्रसत्ताकं = कल्पितं = मध्येत्यर्थः ।

(६) स्वप्रकाशं [बुद्ध्यबोधं बुद्धेर्दृक्], निर्मलं

- स्वप्रकाशत्वमात्रोक्तौ केषाञ्चिदुपासकानां मते

आत्मन्यतिव्याप्तिस्तद्वाराण्य “अनर्मलम्” इति ।

उपासकमते त्वात्मनः स्वप्रकाशत्वेऽपि

अविद्याद्विमलवत्त्वेनैवाव्युपगमात्प्रतिव्याप्तिः ।

(७) निर्मलम्, अपारं - निर्मलत्वमात्रोक्तौ साङ्ख्याभिमतं

आत्मन्यतिव्याप्तिः सम्भवात्तद्वाराण्य “अपारम्” इति । तन्मते

आत्मनो देशकालपरिच्छेदाभावेऽपि वस्तुपरिच्छेदस्येष्टत्वात् ।

तस्याप्यभावाद्ब्रह्मणो नातिव्याप्तिः ।

(3)

अनेकविशेषणानां प्रयोजनं - पूर्वोक्तात्मलक्षणेषु “सुभम्, नित्यम्”; “नित्यम्, स्वप्रकाशम्”; इति द्वाभ्यां द्वाभ्यामेव लक्षणभ्यां सर्वत्रातिव्याप्तिदोषनिवृत्तावपि अनेकधातिव्याप्तिनिरासोक्तिस्तु तल्लक्षणप्रयोजनेषु

વિસ્પષ્ટાર્થરુચીનાં સર્વપ્રકારેણ બ્રહ્મજ્ઞાનોત્પત્તયે । પૂર્વોક્તાખિલલક્ષણલક્ષિતચિન્માત્રબ્રહ્મૈવાહં ન પરાગ્રૂપ ઇતિ મડ્ગલાર્થઃ ।

(A. 4-11) સ્વપ્રત્યગાત્મવિષયકમડ્ગલાચરણવિષયે આક્ષેપસમાધાનાનિ

(૪)

પ્રથમ આક્ષેપઃ - નનુ હરિહરબ્રહ્મદિષૂપાસ્થેષુ સત્સુ તત્સ્મરણાત્મકમડ્ગલાચરણં વિહાય સ્વાત્મસ્મરણરૂપં મડ્ગલં કિમિતિ યુક્તં કર્તુમિતિ ચેત્ ।

(૫)

તત્સમાધાનં - ઉચ્યતે । મય્યાખાણ્ડચિદમ્બોધૌ હરિહરબ્રહ્માર્કેન્દ્રચન્દ્રવરુણાયમશક્તિકુબેરગણપત્યાદ્યુપલક્ષિતાઃ સર્વેપિ દેવાસ્તરડ્ગાયન્તે । અતો મયિ સર્વપ્રપચ્ચાધિષ્ઠાને જગત્કારણે સ્મૃતે મત્કાર્યભૂતાસ્તે સર્વેડપિ દેવાઃ સ્મૃતા એવ ભવન્તિ । તસ્માત્સ્વવિષયકં મડ્ગલાચરણમેવ યુક્તમ્ ।

(૬)

દ્વિતીય આક્ષેપઃ - નનુ હરિહરાદયો દેવા માયાવિશિષ્ટચૈતન્યાત્મકેશ્વરરૂપસમુદ્રસ્ય તરડ્ગા ઇતિ વક્તું યુક્તમ્, ન તુ તવ । અત ઈશ્વરવિષયકં મડ્ગલાચરણં યુજ્યતે । કિચ્ચ વૃક્ષમૂલસેચનેન યથા તચ્છાખાસ્કન્ધાદયસ્તૃપ્યન્તિ, યથાન્નપાનાદિજનિતપ્રાણતૃપ્યા ઇન્દ્રિયાદિતૃપ્તિઃ, એવમીશ્વરવિષયકમડ્ગલાચરણેનૈવ તદ્ભૂતિભૂતેતરદેવતામડ્ગલાચરણં સિદ્ધ્યેત્, ન તુ ત્વન્મડ્ગલાચરણાદિતિ ચેત્ । ૧. અસ્ય ગ્રન્થસ્ય જીવબ્રહ્મૈક્યં વિષય ઇત્યનેન મડ્ગલેન સૂચ્યતે ।

(૭)

સમાધાનં - ઉચ્યતે । યોગિભિર્હૃદયે ચિન્ત્યમાનઃ સર્વજ્ઞઃ કૃપાલુરીશ્વરોડપિ માયોપાધિવશાન્મય્યેવાખાણ્ડચિન્માત્રે સ્વપ્રેન્દ્રજાલમાયામરીચ્યુદકગન્ધર્વનગરરજ્જુસર્પાદિવન્મૃષાધ્યારોપિતઃ । તથા ચ ઉક્તમ્મય્યેવ સકલં જાતં મયિ સર્વં પ્રતિષ્ઠિતમ્ । મયિ સર્વં લયં યાતિ તદ્બ્રહ્માદ્રયમસ્યહમ્ ॥ ૩૧. ૧૯ ॥

આત્મત એવેદં સર્વમ્ ॥ છા. ૭.૨૬.૧ ॥

અણોરણીયાનહમેવ તદ્બ્રહ્મહાનહં વિશ્વમિદં વિચિત્રમ્ ।

પુરાતનોડહં પુરુષોડહમીશો હિરણ્મયોડહં શિવરૂપમસ્મિ ॥ ૩૧. ૨૦ ॥

સ્વપૂર્ણાત્માતિરેકેણ જગજ્જીવેશ્વરાદયઃ ।

न सन्ति नास्ति माया य तेभ्यश्चाहं विलक्षणः ॥ वराह. २.११ ॥

सर्वाधिष्ठानरूपोऽस्मि सर्वदा सिद्धनोऽस्यलम् ॥ तेजोभिन्दु. ३.१३ ॥

रक्षको विष्णुरित्यादि ब्रह्मा सृष्टेस्तु कारणम् ।

संखारे रुद्र इत्येवं सर्वं मिथ्येति निश्चिनु ॥ तेजोभिन्दु. ५.५१ ॥

“तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि नेहं यद्विदमुपासते” (डेन. १.४.८) । “अथ

योऽन्यां देवतामुपास्ते अन्योऽसावन्योऽहमस्मीति न स वेद यथा पशुः” (बृ. १.४.१०) । “सर्वं तं

परादाद्योऽन्यत्रात्मनः सर्वं वेद” (बृ. २.४.६) इत्यादिश्रुतिभ्यः ।

सर्वं यैतदविद्यया त्रिगुणया शेषं मया कल्पितम् ॥ म. प. २ ॥

स्वस्मिन्नेव स्वप्रवदीशानत्वादिसर्वकल्पनया ।

शुभः सर्वविकारोपादानमिति ब्रुवन्त्यन्ये ॥

इत्यादि वयनशतेभ्यश्च “यत् यत्र कल्पितं नैव

तत्तोऽधिष्ठानादतिरिच्यते” इति न्यायादीश्वरादीनां

मथ्यप्रोक्तविद्येतात्मन्यध्यस्तत्त्वेन मत्स्वरूपानुसन्धानादेव तेषां

देवतान्तराणामपि मङ्गलायरणं सिद्ध्यतीति न काप्यनुपपत्तिः ।

(८)

तृतीय आक्षेपः - ननु शुद्धे ब्रह्मणीश्वरः कल्पित इति शक्यते वक्तुं, न तु सुतरां त्वधि परिच्छिन्ने । अतो निर्गुणब्रह्मस्मरणेनैव कृतानि भवन्तीतरसकलदेवतामङ्गलानि, न तु त्वत्स्मरणोदिति येत्-

(९)

समाधानं - उच्यते । यथा अधिष्ठानभूतरज्ज्वाद्यज्ञानात्सर्पादिभ्रमः, तदधिष्ठानयाथात्म्यज्ञानेन तन्निवृत्तिश्च, तथा सकलजगदधिष्ठानप्रत्यगेकरसब्रह्माज्ञानात् जगत्प्रतीयते,

तदापरोक्ष्येण निश्शेषं निवर्तते य ।

तस्याधिष्ठानं ब्रह्म प्रत्यगात्मा अहमेव ।

अयमात्मा हि ब्रह्मैव सर्वात्मकतया स्थितः ।

इति निर्धारितं श्रुत्या बृहदारण्यसंस्थया ॥ अपरोक्षानुभूति. ६५ ॥

यथाप्रोति यदादत्ते यथात्ति विषयानिह ।

यथास्य सन्ततो भावस्तस्मादात्मेति गीयते ॥ लि. पु. १.७०.८६ ॥

तत्त्वमसि ॥ छा. ६.८.७ ॥ त्वं तदसि ॥ चैङ्गल. ३.१ ॥

यत्परमब्रह्म सर्वात्मा विश्वस्थायतनं भवत् ।

सूक्ष्मात्सूक्ष्मतरं नित्यं तत् त्वमेव त्वमेव तत् ॥ ३. १६ ॥

अेकमाद्यन्तरहितं चिन्मात्रममलं ततम् ।

भादप्यतितरां सूक्ष्मं तद्ब्रह्मासि न संशयः ॥ अन्नपूर्णा. प. ६५ ॥

अनेन सर्वं ल्येतद्वेद ॥ ७. १.४.७ ॥

“तदेतत्प्रेयः पुत्रात्प्रेयो वित्तात्प्रेयोऽन्यस्मात्सर्वस्मादन्तरतरं यद्यमात्मा । स योऽन्यमात्मनः प्रियं
 ब्रूवाणं ब्रूयात् प्रियं रोत्स्यतीतीश्वरो ऽ तथैव स्यात् । आत्मानमेव प्रियमुपासीत” (७. १.४.८) ।
 “आत्मा ल्येषां स भवति” (७. १.४.१०) “यत्साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्म य आत्मा सर्वान्तरः” (७. ३.४.१)
 धृत्यादिश्रुतिभ्यः । “अेव” धृत्यवधारणेनांशांशित्वविकारविकारित्वोपास्योपाकत्वादिद्वित्वनिबन्धनो भेदः
 सुतरां प्रत्यगेकरस्य मम चिन्मात्रस्य ब्रह्माणश्च नास्तीति सिद्ध्यति । अेतेन कारणाधीनत्वरूपकार्यत्वम्,
 प्रकाशाधीनत्वरूपप्रकाश्यत्वम्, अधिष्ठानाधीनत्वरूपाधेय(रोपित) त्वं येत्येतत्त्रिविधपारतन्त्र्यं मम न सम्भवतीति
 सूच्यते । तस्माच्चिन्मात्रप्रत्यग्रूपस्य मम मङ्गलमेव शुद्धब्रह्मविषयकं मङ्गलं भवति ।

(१०)

यतुर्थ आक्षेपः - ननु भवद्गुरुपरम्परागतसगुणोष्टेवतानमस्कारात्मकमङ्गलं युक्तं कर्तुं ऽति चेत् ।

(११)

समाधानं - उच्यते । यत्स्वरूपपरिज्ञानाय साधकाः चित्तशुद्धये निष्कामकर्माणि, चित्तैकाग्र्यायोपासनानि य
 यमाद्यष्टाङ्गसहिता आचरन्ति तादृशप्रत्यगेकरसचिन्मात्राभावेऽब्रह्मरूपत्वात् स्वस्य मम, कमन्यं नमस्कुर्वाम्
 । स्वस्वरूपातिरिक्तस्य द्वैतस्याणुमात्रस्याप्यभावात् भेदघटितत्रिपुटीविषयभूतनमस्कारादिव्यवहार अेव न
 सम्भवतीत्यभिप्रायः ।

(A. 12-13) ग्रन्थमडिमा-

(१२)

वेदान्तसिद्धान्तरूपनीरपूर्वोऽतिगम्भीरोऽयं विद्यारसागराख्यो ग्रन्थः । गुरुमुभात् तीव्रतरश्रद्धाभक्तिसाधनयतुष्टयपूर्वकमस्य
 ग्रन्थस्य श्रवणमनननिदिध्यासनजन्यस्वस्वरूपापरोक्षसाक्षात्कारेण अविद्याधमिलानर्थनिवृत्त्या डेवलाद्वितीयचिन्मात्ररूपो
 धीरः परमानन्दं आप्नोति ।

ननु सत्स्वेनकप्राचीनोद्ग्रन्थेषु सूत्रतद्भाष्यवार्तिकादिषु किमित्ययं

१. रामकृष्णादि ।

२. गुरुशिष्ययोस्तत्त्वबुभुत्साकथाउपेक्ष

वादेन वा, पूर्वपक्षसिद्धान्तयथाउपेक्ष वा,

जडयेतनपदार्थयोरुपकमादिषुद्धिधतात्यर्थविद्गैर्यो

निर्णयः स विद्यारः । तेन पर्यवसन्नोऽर्थः

सिद्धान्तः । स अत्र सागर एव सागरः । कुतः -

अनेकशङ्कापङ्कप्रक्षालकसमाधानरूपसलिलपूर्णात्वात् ।

अनेकाध्यायरूपतरङ्गवत्त्वात् । कठिनप्रमेयरूपग्राहवत्त्वात् ।

शुद्धबोधस्वरूपनिर्णयकसिद्धान्तरूपरत्नानामाकरत्वात् ।

परकूलप्रापणाय शुद्धबुद्धिरूप नौकावत्त्वात् ।

असङ्कटभ्यासात्मकानुकूलवातेरितत्वात् ।

अनन्यप्रत्यग्ब्रह्मनिष्ठगुरुरूप - नौकादण्डवत्त्वात् ।

अतद्ग्रन्थाभ्यासजनितज्ञानगम्यभोक्षरूपतीरवत्त्वाच्च ।

३. “धी”शब्दस्य बुद्धिरर्थः । “र” इत्यस्य

विषयेभ्यः परावृत्य तद्रक्षणमर्थः । तथा च विषयेभ्यो

बुद्धिं यो नियच्छति स अत्र धीरः । “पराञ्चि भानि

व्यतृणोत् स्वयम्भूस्तस्मात्पराकृपश्यति नानतरात्मन् । कश्चिद्धीरः

“(क. २.१.१) इत्यादिश्रुतेः ।

४. “अल्पाक्षरमसन्दिग्धं सारवद्विश्रतोमुभम् ।

अस्तोभमनवद्यञ्च सूत्रं सूत्रविदो विदुः” ।

षड्दर्शनात्मकानेकग्रन्थेषु सत्स्वप्यत्र

“सूत्र”शब्देन श्रीकृष्णद्वैपायनप्राणीतं (पपप

सूत्रात्मकम्) शारीरकमीमांसाशास्त्रं गृह्यते ।

प. “सूत्रार्थो वाच्यते यत्र पदैः सूत्रानुसारीभिः । स्वपदानि

च वाच्यन्ते भाष्यं भाष्यविदो विदुः” । अत्र सत्स्वप्यनेकेषु

भाष्येषु भगवत्पाटीयमेवात्र भाष्यं योग्यं ग्राहीतुम् ।

६. “उक्तानुक्तदुरुक्तानां चिन्ता यत्र

प्रवर्तते । तदेव वार्तिकं प्राडुवार्तिकज्ञा

मल्लार्थः” । सत्स्वप्येवञ्जातीयकेष्वनेकेषु श्रीमत्

शङ्करभगवत्पाटपूज्यशिष्यमण्डनमिश्राप्यश्रीसुरेश्वराचार्यकृतमेवात्र

वार्तिकं ग्राह्यम् ।

७. आदिपदग्राह्याणि उपनिषद्गीतादीनि ।
 अपूर्वा ग्रन्थोऽधुना विरच्यत इति येन ।
 तेषामत्यन्तप्रौढोत्तमाधिकारिकत्वेन मन्दानामुपकारायास्य साङ्ख्यात् ।

(१३)

सत्स्वप्यनेकेषु भाषाग्रन्थेषु पञ्चभाषात्मबोधोपादिषु विना विद्यारसागरं स्वात्मविषयकसर्वसंशया न निवर्तेरन् । यतः केचन ग्रन्थकाराः श्रवणमात्रं कृत्वा भाषाग्रन्थं रचयामासुः । ततस्तद्गतविषयाः केचन शास्त्रानुसारिणो न भवन्ति । उच्यते शास्त्रार्थवैपरीत्यञ्चोपलभ्यते । अपरे केचन स्वल्पशास्त्राभ्यासमात्रेण भाषाग्रन्थान् रचयामासुः । तत्र वेदान्तार्थस्य समग्रस्यानुक्तत्वात् न तैर्निस्संशयज्ञानमुदति । अस्मिन् विद्यारसागरे तु वेदान्तार्थाः समर्भकाः समग्रतया शास्त्रानुसारेण प्रतिपाद्यन्ते । सर्वत्र शास्त्राविरोधेन यात्मज्ञानोपयोगिविषयाः सप्रपञ्चं निरूप्यन्ते । तस्माद्यमेव सर्वेभ्यो वेदान्तग्रन्थेभ्य उक्तमोक्तमः । नास्त्यस्य समं ग्रन्थान्तरम् ।

(A. 14-37) साधनयतुष्टयनिरूपणम्-

(१४)

अनुबन्धयतुष्टयं - अधिकारिविषयप्रयोजनसमबन्धानामनुबन्ध इति नाम ।
 सर्वस्यैव हि शास्त्रस्य कर्मणो वापि कस्यचित् ।
 यावत्प्रयोजनं नोक्तं तावत् तत्केन गृह्यते ॥

इति वचनात्प्रयोजनादिज्ञानाभावे विवेकिनां ग्रन्थे प्रवृत्त्यनुपपत्तेस्तदङ्गभूतो अनुबन्धः प्रथमं निरूप्यते ।

(A. 15-31) अधिकारिनिरूपणम्-

(१५)

अधिकारिलक्षणं - निसर्गत एव सर्वेषां अन्तःकरणे मल

१. स्तम्भयतुष्टयाभावे यथा माण्डूको न तिष्ठति

तद्गन्धनुबन्धयतुष्टयाभावे न कस्यापि ग्रन्थे प्रवृत्तिः

सिद्ध्येत् । तस्माद्ग्रन्थादौ तत्र प्रवृत्त्यर्थमवश्यं

ग्रन्थकर्त्रा तय्यतुष्टयं निरूपणीयम् । स्वज्ञानमनु =

स्वविवेकविज्ञानान्तरमेव मुमुक्षु ग्रन्थेन भङ्गाति = वेदान्तविद्यारे

प्रवर्तयतीत्यनुबन्धः ।

२. स्थूलदेहगतवातपित्तश्लेष्मरूपदोषत्रयजन्यरोगनिवृत्तये
यथा धन्वन्तरिप्रभृतिभिरायुर्वेदः प्राणायामि, अथ
सर्वप्राणिसाधारणान्तःकरागतमलविक्षेपाज्ञानाप्यदोषत्रयनिवृत्तये
कर्मापासनाज्ञानकाण्डत्रयोपबृंहितं वेदयतुष्टयमीश्वरेणाकारि ।
मलं नाम पापं - तस्य संस्कारात्मनातिसूक्ष्मत्वात्
प्रत्यक्षीकृत्यते । किन्तु निषिद्धकर्मानुष्ठानेन,
विषयासक्त्या चित्तगताशुभवासनाभिश्चानुमीयते । तद्वान्
पुरुषो मलिनो भवति । अतस्तन्निवृत्त्यर्थं निष्कामकर्माणि,
भूतदयादि, ईश्वरनामोच्चारणादीनि च साधनानि विहितानि ।
तत्राद्यद्वयं मलमात्रं निवर्तयेत् । नामोच्चारणं
तु विक्षेपमपि ॥ विक्षेपावरणात्मकदोषत्रयं आस्ते ।
निष्कामकर्मानुष्ठानेनान्तःकरास्थमलरूपदोषनिवृत्तिः ।
उपासनया विक्षेपस्य । यस्य निष्कामकर्मापासनाभ्यां
मलविक्षेपयोर्निवृत्तावपि स्वस्वरूपावारकाज्ञानं न निवृत्तं,
यश्च पुष्कलसाधनयतुष्टयसम्पन्नः सः अधिकारी ।

(१६)

साधनयतुष्टयं - (१) नित्यानित्यवस्तुविवेकः, (२) छडामुत्रार्थकृलभोगविरागः, (३) शमदमादिषट्कसम्पत्तिः, (४) मुमुक्षुत्वं चेति ।

(१७)

नित्यानित्यवस्तुविवेकः - चिन्मात्र आत्मा नित्यः (सत्यः), नाशाप्रतियोगी, डियाशून्यः । तद्विलक्षणोऽनात्मा
तु दृश्यः प्रपञ्चो नाशप्रतियोगी, अनित्यः (असत्यः), डियासङ्घितश्चेति विवेचनमेव विवेकः । विक्षेपो नाम -
चित्तयाग्यत्यम् । यस्य चित्तं विदान्तश्रवणे स्वरूपानुसन्धाने वा स्थैर्यं न प्राप्नोति किन्तु विषयाभिमुषीभवति,
तेन तन्निवृत्तये ईश्वरनामोच्चारणम्, अजपामन्त्रावृत्तिः, ईश्वरमूर्तिध्यानम्, निर्गुणब्रह्मानुसन्धानमित्याद्युपाया
अनुष्ठेयाः । उपासनादिभिश्चित्तैकाग्र्यसम्भवात् । अथवा - शरीरवाङ्मनोभिः, पुष्कलेन धनेन, शुश्रुषया च ईश्वर
अवेवास्मदनन्तकोटिश्रुतिसुकृतपरिपाकवशात् गुरुमूर्तिरूपेणावतीर्णं भवति श्रीसद्गुरुपासनं कुर्यात् । “यस्य देवे
परा भक्तिः” इत्यादिश्रुतेः । अतस्य गुरुपासनं विनैव कर्मापासनादिसाधनकलापं चित्तशुद्धिद्वारा चित्तैकाग्र्यं
जनयेत् ।

अथवा - अहर्निशं वेदान्तश्रवणं अवेवात्यन्तमादरेण तीव्रतरा प्रवृत्तिरध्यायान्तरमेव ।

तथा य श्रुतिस्मृतिवादाः - “श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः” (भृ. ४.प.६)

“वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः” (मु. ३.२.६) “वेदान्ते

परमं गुह्यं पुराकल्पे प्रयोदितम्”

(श्वे. ६.२२) “दिने दिने य वेदान्तश्रवणात्” (डै. ४) “आसुमेरामृतेः कालं

नयेद्वेदान्तयिन्तथा” इत्याद्यः । अेतस्य वेदान्तश्रवणं

स्वातन्त्र्येणैव कर्मोपासनादिकमनपेक्ष्य चित्तशुद्ध्यैकाग्र्यादि जनयेत् ।

“नाडमभाण्डयिन्मात्रब्रह्मरूपप्रत्यागात्मानं जाने” इति व्यवहारहेतुरज्ञानम् ।

तस्य तादृशतत्त्वज्ञानादेव नश्यति ।

१. यथा बृहस्पतिसवे ब्राह्मणस्यैवाधिकारः, राजसूये

क्षत्रियस्यैव, वैश्यस्तोमे वैश्यस्यैव, तथा

साधनयतुष्टयसम्पन्नस्यैव वेदान्तविद्यारोडधिकारो नान्यस्य ।

२. लसस्य नीरक्षीरविवेचनवत् आत्मानात्मनोः

दृढतरवेदान्तार्थविद्यारोण स्वरूपविवेचनं विवेकः ।

इष्टशिविवेकेन जगन्मिथ्यात्वविषयकपरोक्षज्ञानमात्रं

जायते, नापरोक्षज्ञानम् । तस्मात् साधनान्तरवतापि मुमुक्षुणा

भाव्यम् । ननु वादिविजिगीषूणामपि पण्डितानां “आत्मा नित्यः,

ततोऽन्यो देहादिप्रपञ्चरूपानात्मानित्यः” इति भेदज्ञानं

अस्ति । कस्मात् तद्भेदज्ञानं तेषां वैराग्यादित्रयमुत्तरं

साधनजातं न जनयतीति चेन्न । तेषां शास्त्राभ्यासवशाद्विवेके

सत्यपि निष्कामकर्मोपासनसाध्यचित्तशुद्ध्याभावेन

मलिनविक्षिप्तान्तःकरणात्वात् । यथोषरभूमौ कदलीवृक्षो न

प्ररोडति उर्वरावनौ तूत्तरोत्तरमभिवर्धते ॥

उत्तरेषां त्रयाणामपि साधनानामयं हेतुः, अेतत्स्थित्यधीनोत्पत्तिकत्वाद्द्वैराग्यादीनां त्रयाणाम् । अतो

निमित्ताभावे नैमित्तिकाभावाद्यवश्यमेवाद्यौ विवेकः सम्पादनीयः ।

(१८)

वैराग्यं - द्रोषदृष्ट्या आब्रह्मलोकाद्विपरिवर्तमानेषु भोगेष्वनादररूपोपेक्षैव वैराग्यं इत्युच्यते ब्रह्मपारंगैः ।

(१९)

शमादिषट्कं नाम - शमदमश्रद्धासमाधानोपरतितितिक्षाः ।

शमो नाम - प्राचीनविषयवासनात्यागापूर्वकं विषयेभ्यो मनसः प्रतिनिवर्तनम् ।

धर्मो नाम - तद्वत् विषयेष्वथो भाष्येन्द्रियाणां प्रतिनिवर्तनम् ।

श्रद्धा नाम - गुरुवेदान्तवाक्येषु दृढतरविश्वासः, आस्तिक्यम् ।

समाधानं नाम - लक्ष्ये ब्रह्मणि चित्तैकाग्र्यम् ।

तथा शुद्धान्तःकरणे मलविक्षेपाभावाद्भिवेको वैराग्यादिसाधनान्तराणि जनयेत्, नान्यथा ।

तस्मान्भुमुक्षुभिश्चित्तशुद्धिपूर्वकं विवेकादि सम्पादनीयम् ।

१. वैराग्यं नाम - सर्वविषयतित्याजयिषा, षष्ठासामान्याभावो वा ।

(१) यतमानं (२) व्यतिरेकः (३) अकेन्द्रियं (४) वशीकरणं येति यतुर्विधम् ।

(१) यतमानं नाम - मन्दविवेकः ।

(२) व्यतिरेको नाम - नकुलो यथा नकुललतामाश्रित्य सर्पोऽपि

युद्ध्यते तथा सत्सङ्गेन दुर्गुणपरिहारे सद्गुणसम्पादने

योत्साहसम्पत्तिः ।

(३) अकेन्द्रियं नाम - विषयेष्वथ ईन्द्रियनिग्रह एव ।

(४) वशीकरणं नाम - सर्वतो मनोनिग्रह एव ।

तदपि त्रिविधं - मन्दम्, तीव्रम्, तीव्रतरञ्चेति ।

पुत्रवित्तकलत्रादिदानिकालिकवैराग्योपेतचित्तवृत्तिर्मन्दम् ।

अैडिकपुत्रादिविषयोपभोगजसुभेऽस्मृता तीव्रम् ।

सातिशयत्वपुनरावृत्त्याधनेकदोषावमर्शेन

लोकान्तरभोगेष्वभिलेष्वपीच्छानुदयस्तीव्रतरम् ।

तत्रापरोक्षज्ञानान्तरङ्गसाधनं तु

तीव्रतरवशीकरणाप्यवैराग्यमेव । अतोऽतिप्रयत्नेन सम्पादनीयं

तन्भुमुक्षुभिः ।

२. षष्ययदोषदृष्ट्यात्मकाङ्कुशेन मनोऽपमातङ्गस्य स्वायत्तीकरणं शमः ।

३. दोषदृष्टिपूर्वकं शास्त्रचिन्ताऽपकशाघातेन तत्तच्छब्दादिविषयऽपविषममार्गोऽप्य

ईन्द्रियऽपलथानां स्ववशतापादानं धमः ।

४. यस्य त्वीश्वराचार्यवेदवाक्यादिषु पूजयत्वग्रहोऽपि प्रेमातिशयरूपा निरतिशयभक्तिः सञ्जायते तस्यैव वेदशास्त्राचार्यादिषु श्रद्धा जायते, नेतरस्य । अतः श्रद्धा भक्तिमपेक्षते ।

५. लक्ष्ये ब्रह्मणि चित्तैकाग्र्यं समाधानम् । पूर्वमधिकारिलक्षणे सगुणोपासनया

विक्षेपदोषनिवृत्तिजन्यचित्तैकाग्रतोऽज्ञता । अनयोरेकाग्रयोर्भेदस्तु - सगुणब्रह्मध्यानेन वा

मूर्त्युपासनेन वा प्रथमं जायते । द्वितीयं तु निर्गुणब्रह्मण्यनवरतस्थित्या ।

उपरतिः नाम - ससाधनानां अैडिकामुष्मिकभोगहेतूनां लौकिकवैदिककर्मणाम्, स्रक्यन्तनादिविषयाणाम्, विशेषतः

स्त्रीणां च परित्यागो ङावाडलवत् ।

तितिक्षा नाम - शीतोष्णक्षुत्पिपासादिद्वन्द्वसहनम् ।

શમાદીનાં પણામપિ સાધનાનાં એકસાધનત્વેન એવાભિપ્રેતત્વાત્ વિવેકાદીનિ ચત્વાર્યેવ સાધનાનિ । ન નવેતિ જ્ઞેયમ્ ।

૧. ત્યક્તેડપિ વિષયે કથચ્ચિત્પુનઃ પ્રાપ્તે

પૂર્વાનુભવજનિતવાસનાવશાત્પુનરિચ્છાનુદયો વૈરાગ્યસ્ય

ફલીભૂતાવસ્થા ઉપરતિરિત્યુચ્યતે । અપ્રાપ્તે વિષયે

દોષદૃષ્ટિપૂર્વકમિચ્છાનુદયો વૈરાગ્યમિતિ ભેદઃ ।

૨. પત્નીપુત્રવિત્તવયોડવસ્થાજાત્યભિમાનાદિકં કર્મસાધનમ્ ।

૩. નનુ વિષયગ્રહણેનૈવ સ્ત્રીરૂપવિષયસ્ય

ગૃહીતત્વાત્પુનરુક્તિરનર્થકેતિ ચેન્ન ।

અતીતાનન્તકોટિજન્માર્જિતસ્ત્રીવિષયોપભોગજનિતવાસનાયાઃ તીવ્રતરત્વાત્,

શબ્દસ્પર્શરૂપરસગન્ધમૈથુનાત્મકષડેન્દ્રિયવિષયાણામેકત્રૈવ

સ્ત્રીપિણ્ડે સમ્ભવાત્, સર્વેભ્યોડપિ વિષયેભ્યઃ

સંસારાર્ણવનિમજ્જનહેતુભૂતેભ્યઃ સ્ત્રીવ્યક્તેરેવ

પ્રબલતરત્વાત્સર્વાનર્થમૂલત્વાચ્ચ સ્ત્રીરૂપે વિષયેડતિતરાં

વૈરસ્યં સમ્પાદનીયમિત્યભિપ્રાયં ઘોતયિતું પુનર્ગ્રહણમ્ । તથા

ચોક્તમ્ ।

યસ્ય સ્ત્રી તસ્ય ભોગેચ્છા નિસ્ત્રીકસ્ય ક્વ ભોગભૂઃ ।

સ્ત્રિયં ત્યક્ત્વા જગત્યક્તં જગત્યક્ત્વા સૂખી ભવેત્ ॥

લિન્દુ માભિગાં લિન્દુ માભિગામ્ । (છા. ૮.૧૪.૧)

સર્વેન્દ્રિયાણાં જરયન્તિ તેજઃ । (ક. ૧.૧.૨૬) ઇતિ ।

“અથ યદ્દણ ઇત્યાચક્ષતે બ્રહ્મચર્યમેવ

તત્” (છા. ૮.૫.૧) ઇત્યાદિના બહુપ્રપચ્ચેન કેવલબ્રહ્મચર્યસ્ય

સ્ત્રીવિષયપરિત્યાગલક્ષણસ્ય વૈરાગ્યસ્ય (મૈથુનાસમાચારસ્ય)

દહરાધુપાસનાન્તરપ્રાપ્યબ્રહ્મલોકાવાસિસાધનત્વમુચ્યતે ।

૪. વેદાન્તશ્રવણાદિપ્રસન્ગે સતિ

તત્પ્રતિબન્ધકશીતોષણક્ષુત્પિપાસાદિદ્વન્દ્વાન્તરાયસહનરૂપા

તિતિક્ષા કાર્યા । અન્યથા ક્ષુત્પિપાસાદિપ્રતીકારે વ્યાપૃતચિત્તસ્ય

શ્રવણાદિપ્રવૃત્ત્યસમ્ભવઃ સ્યાત્ । અતોડવશ્યં તિતિક્ષા

સમ્પાદનીયા ।

૫. આત્માનં રથિનં વિદ્ધિ શરીરં રથમેવ તુ ।

બુદ્ધિં તુ સારથિં વિદ્ધિ મનઃ પ્રગ્રહમેવ ચ ॥ ક. ૧.૩.૩ ॥

छन्द्रियाणि उयानाहुर्विषयांस्तेषु गोयरान् ।
आत्मेन्द्रियमनोयुक्तं भोक्तेत्याहुर्मनीषिणः ॥ ४ ॥

यस्त्वविज्ञानवान् भवत्ययुक्तेन मनसा सदा ।
तस्येन्द्रियाण्यवस्थानि दृष्टान्ना एव सारथेः ॥ ५ ॥

यस्तु विज्ञानवान् भवति युक्तेन मनसा सदा ।
तस्येन्द्रियाणि वस्थानि सदाश्चा एव सारथेः ॥ ६ ॥

यस्त्वविज्ञानवान् भवत्यमनस्कः सदाऽशुचिः ।
न स तत्पदमाप्नोति संसारं याधिगच्छति ॥ ७.. ..

यस्तु विज्ञानवान् भवति समनस्कः सदा शुचिः ।
स तु तत्पदमाप्नोति यस्माद्भूयो न जायते ॥ ८ ॥

विज्ञानसारथिर्यस्तु मनःप्रग्रहवान् नरः ।
सोऽध्वनः पारमाप्नोति तद्विषणोः परमं पदम् ॥ ९ ॥

शरीररूपरथस्येन्द्रियाणि उयाः, मनः प्रग्रहः,
बुद्धिः सारथिः, आत्मा यजमानो रथी । यस्य यजमानस्य
बुद्धिरुपसारथिर्विज्ञानवान् कुशलस्तस्येन्द्रियाश्चाः सन्मार्गो
गत्वा यजमानं मोक्षं गमयेयुः । विपरीतबुद्धिसारथ्युपेतस्तु
यजमानोऽदान्तेन्द्रियाश्चैर्निषिद्धमार्गोऽनरकमाप्नुयात् ।
तस्मान्भुमुक्षुर्बुद्धिसारथिं स्वेच्छायात्प्रतिनिवर्तयन् छन्द्रियाश्चान्
सन्मार्गो प्रवर्तयेत् । अत्र बुद्धिसारथेः स्ववशतापादनं शमः ।
छन्द्रियाश्चवशीकराणां दमः एति ।

अन्यत्राप्युक्तमन एव मनुष्याणां कारणां बन्धभोक्षयोः ।
बन्धाय विषयासक्तं मुक्त्यै निर्विषयं स्मृतम् ॥ (प. ब्र. यो. ११७)

चित्तं कारणमर्थानां तस्मिन् सति जगत्प्रथम् ।
तस्मिन् क्षीणे जगत्क्षीणं तच्चिदित्स्यं प्रयत्नतः ॥ एति ।

सारथेरश्वानां च यथा परस्परधीनता तथा बुद्धेरिन्द्रियाणां
च परस्परधीनता वर्तते । विचित्रानेकमण्डितितमालाया यथा
यामीकरत्वेनैकत्वव्यवहारस्तथा षण्णामपि विलक्षणानां शमादीनां
परस्परपक्षेणैकसाधनत्वव्यवहारः । शमादीनां परस्परसहायता
येत्यम्-

(१) मनोवशीकराणामन्तरेण छन्द्रीयस्य जयो न सम्भवतीति दमः शमं अपेक्षते ।

- (૨) બહિર્મુખસ્ય મનસો દારપુત્રવિતાધાસક્તસ્ય
વેદાન્તશાસ્ત્રગુરુપ્રભૃતિષુ પૂર્ણશ્રદ્ધાસમ્ભવાચ્છ્રદ્ધા શમમપેક્ષતે ।
- (૩) અન્તરા મનોનિરોધં બ્રહ્મણિ ચિતૈકાગ્યાસમ્ભવાત્સમાધાનં શમમપેક્ષતે ।
- (૪) ક્ષીરાદિના સંવર્ધિતો માર્જારઃ
પાશાદ્યવશીકૃતત્વાન્મૂષકદર્શનમાત્રેણ યથા તદ્ગ્રહણાય
ધાવેદેવં વિષયેભ્ય ઉપરતમપિ મનો નિરોધાદિભિરવશીકૃતં
યેત્, સમ્પ્રાપ્તે વિષયે પ્રાચીનવાસનાવેગાદ્ધાવેદિત્યત ઉપરતિઃ
શમમપેક્ષતે ।
- (૫) અન્તર્મુખીભૂતમનસૈવ શીતોષ્ણાદિદ્વન્દ્વસહનં કર્તું શક્યતે,
ન તુ બહિર્મુખીભૂતમનસેત્યતસ્તિતિક્ષાપિ શમમપેક્ષતે । ઇતિ
શમઃ દમાદીનાં પગ્થાનાં સહકારી ।
- (૬) વિના તુ ઇન્દ્રિયદમેન મનો ન જીયત ઇત્યતઃ શમોઽપિ દમમાકાઙ્ક્ષતે ।
- (૭) રૂપરસાદિવિષયાસક્તસ્ય ગુરુવેદાન્તવાક્યશ્રદ્ધા ન જાયેતેત્યતઃ
શ્રદ્ધાપિ દમમાકાઙ્ક્ષતે ।
- (૮) ઇન્દ્રિયનિગ્રહમન્તરા ચૈકાગ્યં ન મનસો જાયેતેત્યતઃ સમાધાનમપિ
દમમાકાઙ્ક્ષતે ।
- (૯) ઋતે ત્વિન્દ્રિયદમેનાનુભૂતવિષયકવાસનાવેગવશાત્
દૃષ્ટેવિષયેષુ પુનઃ પુનરિચ્છા જાયેતેત્યત ઉપરતિરપિ દમમાકાઙ્ક્ષતે ॥

(૨૦)

મુમુક્ષા નામ - સ્વસ્વરૂપભૂતબ્રહ્માવાસિરનર્થનિવૃત્તિશ્ચ મોક્ષ ઇતિ તસ્મિન્ તીવ્રતરેચ્છા ।

(૨૧)

જ્ઞાનોત્પત્તિસાધનાનિ - વિવેકાદિચતુષ્ટયં, શ્રવણમનનનિદિધ્યાસનાનિ ત્રીણિ, તત્ત્વમ્પદાર્થશોધનં ચેત્યદૌ
જ્ઞાનસાધનાનિ ।

(૨૨)

અન્તરઙ્ગબહિરઙ્ગસાધનાનિ - વિવેકાદીનિ પૂર્વોક્તસાધનાન્યષ્ટાવપિ અન્તરઙ્ગસાધનાનિ । યજ્ઞાદાનતપાદીનિ
બહિરઙ્ગસાધનાનિ । અનયોર્મુમુક્ષુર્જિજ્ઞાસૌત્કટ્યેઽન્તરઙ્ગમેવ સાધનમનુતિષ્ઠેત્ ।

(૧૦) અન્તરેણ ત્વિન્દ્રિયદમેન વિષયસાન્નિધ્યવશાત્ ક્ષુભિતં સન્મનઃ

शीतोष्णदिद्वन्द्वं न विषडेतेत्यतस्तिक्ष्णापि दममाकाङ्क्षते ।

एति दमः शमादीनां पञ्चानां सलुकारी ।

(११) श्रीसद्गुरुवेदान्तशास्त्रेषु तीव्रतरश्रद्धाभावे श्रवणार्णौ
श्रवणोपयोगिशमादिसाधने प्रवृत्तिर्न जायेतेत्यतः शमाद्योऽपि
श्रद्धामपेक्षन्ते ।

(१२) अन्तरेण चित्तैकाग्र्यं शमादिसाधनानि न सिद्ध्येरन्नित्यतः
शमाद्यः समाधानमपेक्षन्ते ।

(१३) विषयेभ्यश्चेत् स्यादनुपरतं चित्तं तदा शमाद्यो न
सिद्ध्येरन्नित्यतः शमाद्य उपरतिमपेक्षन्ते ।

(१४) शीतोष्णक्षुत्पिपासालाभालाभादिविचित्रविषयानुभवजनिततापत्रयासुखं
येत् स्याच्छित्तम्, मनसः शमः, छन्द्रेयाणां दमः, गुरुवेदान्तवाक्ये
श्रद्धा, चित्तैकाग्र्यं, प्रामोपभोगयोग्यधनादिविषयेभ्य
उपरतिश्चेत्यादिसाधनानि न सिद्ध्येरन्नित्यतः
शमाद्यस्तिक्ष्णामपेक्षन्ते । एत्थं परस्परसापेक्षत्वात्
शमादिविषट्कमपि मिलित्वैकमेव साधनमित्युच्यते ।

१. यथा बुभुक्षितस्थानन्यचित्ततया अन्नपानादिसम्पिपादधिषा,
यथाग्निना दग्धस्य तच्छान्त्यर्थं जलाशया-वेषणाम्, अेवं
संसारतापत्रयपरिवेष्टितस्य ततो मुमुक्षुष्यामनन्यचित्ततया
तदैकाग्र्यमेव तत्र तीव्रता । “प्रयोजनमनुद्दिश्य न मन्दोपि
प्रवर्तते “एति न्यायेन मोक्षरूपरूपे मन्देच्छाभावे

निष्कामकर्मानुष्ठाने न कस्यचित्प्रवृत्तिः स्यात् । अतो
मन्दमुमुक्षुष्या सकलेतरसाधनेभ्यः प्रथमतो भाव्यम् । तदानीं
सा न तीव्रा स्यात् । सिद्धेषु त्वितरसाधनेषु सा तीव्रा भवेत् ।
सैव तीव्रेच्छा श्रवणार्णौप्रवृत्तौ निदानम् ।

२. यथा हंसेन क्षीरनीरविवेचनं क्रियते,

यथा वा दध्नी नवनीतस्य विवेचनं क्रियते अेवं

शिञ्जडयोरुपलभ्यमानकारणकार्यत्वाधिष्ठानारोपितत्त्व-दृग्दृश्यत्व-साक्षिसाक्ष्यत्वाद्विस्वरूपस्य
शास्त्रानुसारिविद्यारण्यमेव शोधनम् ।

३. धनुषि लक्ष्यवेधाय सन्धीकृतो वा, धनुषो मुक्तो वा बाणो

यथा तद्वेधनेऽन्तरङ्गसाधनं भवति, अेवं ज्ञानोत्पत्तौ

विवेकाद्योऽष्टावध्यन्तरङ्गसाधनानि सन्निपत्योपकारकत्वात् ।

४. यथा धनुः लक्ष्यवेधने अडिष्ठमेव सत्

आज्ञानसाधनद्वारोपकारकत्वाद्धिरङ्गसाधनम् ॥

यस्य साधनस्य श्रवणादिकं तत्कार्यभूतमपरोक्षज्ञानं वा दृष्टं कृतं, तदन्तरङ्गमित्युच्यते । विवेकादियत्तुष्टयं श्रवणे मुख्यसाधनम्; अडिर्विषयाभिमुभस्य विवेकाद्ययोगाच्छ्रवणाद्यसिद्धेः । अयं श्रवणमनननिदिध्यासनान्यपि ब्रह्मसाक्षात्कारे मुख्यसाधनानि, तदभावे तदभावात् । तत्त्वमोः पदार्थज्ञानमप्यभासमहावाक्यार्थभेदज्ञाने कारणात् । इत्थं विवेकादियत्तुष्टयस्य श्रवणाद्यैः, श्रवणाद्यैश्चापरोक्षज्ञाने तत्त्वमप्यदार्थज्ञानस्य महावाक्यार्थज्ञाने य इमेण कारणाभावापत्तौ पूर्वोक्तान्यष्टावधन्तरङ्गसाधनानीत्युच्यन्ते । अतस्तानि साधनानि मुमुक्षुणा तीव्रतरश्रद्धया सम्पादनीयानि । यस्य साधनस्य श्रवणं वा ज्ञानं वा दृष्टप्रयोजनं न भवति, किन्तु चित्तशुद्धिमात्रं कृतं, तत् ज्ञानस्य अडिरङ्गसाधनम् । अयं यज्ञादिकर्माणि अडिरङ्गसाधनानीत्युच्यन्ते । यद्यपि तानि सकामस्थानुष्ठीयमानानि संसारछेदतुल्येन अन्यायं भवन्ति न तु चित्तशुद्धये, तथापि “यथाकृतु”श्रुत्या संयोगपृथक्त्वान्यायेन य निष्कामस्य चित्तशुद्धये भवन्ति । तस्मान्निष्कामस्य मुमुक्षोः चित्तशुद्धिद्वारा ज्ञानोत्पत्तिछेदतुल्यार्थज्ञादीनि अडिरङ्गसाधनानीति, विवेकादीनि त्वन्तरङ्गसाधनानीति उच्यन्ते । अडिरङ्गानि = विप्रकृतानि । अन्तरङ्गानि = सन्निकृतानि । यज्ञादिनिष्कामकर्माणि तत्साधनवित्तदारपुत्रादीनि य निश्शेषं यः सन्न्यस्यति स अयं ज्ञाने उत्तमाधिकारी । ज्ञानाधिकारिणि यज्ञादीनामसम्भवात्तानि अडिरङ्गानीत्युच्यन्ते ।

(२३)

विवेकादीनामन्तरङ्गसाधनत्वनिर्गुणं - विवेकादीनां ज्ञानाधिकारिणि सम्भवात्तान्यन्तरङ्गानीत्युच्यन्ते । अत्र यायं विशेषः - विवेका॥अयं नित्यनैमित्तिकयज्ञादीनि श्रौतस्मार्तकर्माणि, सगुणोपासनादीनि य मलविक्षेपादिदोषनिराकरणेन चित्तशुद्धिमैकाग्र्यं योत्पाद्ये जिज्ञासोत्पत्तिद्वारा ज्ञाने आराधुपकारकत्वाद्धिरङ्गानीत्युच्यन्ते ।

आरुरुक्षोर्भुनेर्योगं कर्मकारणमुच्यते ।

योगावृद्धस्य तस्यैव शमः कारणावृद्धते ॥ (भ. गी. ६.३)

इत्यादिव्यनैरन्तरङ्गसाधनसिद्ध्यनन्तरमेव अडिरङ्गसाधनानि परित्याज्यानि । अन्यथा विवेकादिसाधनसिद्धेः पूर्वमेव नित्यनैमित्तिकयज्ञादिकर्मपरित्यागे उभयभ्रष्टोऽयः पतयेव । यथा अन्यकूपे पतितो दुर्बलं तृणाद्याश्रयमवलम्ब्य लम्बमानः स्वीकृतशाय प्रक्षितदृढतरश्जववलम्बनात्पूर्वमेव प्राक्तनावलम्बं परित्यजन्नयः पतितः पतत् । दीनां श्रवणे उपयुक्तत्वात् श्रवणादीनां य ज्ञाने विनियुक्तत्वात् विवेकादीन्यपेक्ष्य श्रवणादीन्यन्तरङ्गसाधनानि । विवेकादीनि तु तदपेक्षया अडिरङ्गानि । यद्यपि सर्वत्र वेदान्तशास्त्रेषु ज्ञानं प्रति विवेकादीन्यन्तरङ्गसाधनत्वेनैवोक्तानि न अडिरङ्गसाधनत्वेन, तथापि विवेकादीनां छि, ज्ञाने अन्तरङ्गसाधनीभूतश्रवणमेव प्रत्यक्षं कृतम् । श्रवणादिवद्विवेकादीन्यपि जिज्ञासुना मुमुक्षुणावश्यमादृत्यान्वेय, न तु यज्ञादिवद्भातव्यानि । तस्मात्कारणात्, यज्ञाद्यपेक्षयान्तरङ्गत्वाच्च तान्यन्तरङ्गसाधनानीत्युच्यन्ते ।

(A. 24-26) ज्ञाने मुष्यान्तरङ्गसाधनश्रवणार्थादीनां लक्षणम्-

(२४)

श्रवणलक्षणं - वस्तुतो विद्यार्थमाज्ञे श्रवणार्थादीन्यपि नान्तरङ्गसाधनानि ज्ञानस्य, किन्तु तत्त्वमस्यादिमहावाक्यान्वेव; प्रमाणकृतत्वात् ज्ञानस्य । “तं त्वौपनिषदं पुरुषम्” (भृ. ३.८.२६) “वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः” (मु. ३.२.६) इत्यादिश्रुतिभ्यः । श्रवणं नाम युक्त्या षड्विधतात्पर्यलिङ्गैः वेदान्तवाक्यानामद्वितीये प्रत्यगभिन्नब्रह्मज्ञे तात्पर्यनिर्णयानुकूलयेतोवृत्तिविशेषः ।

१. वेदान्तश्रवणं छि दीर्घकालं नैरन्तर्येणानुष्ठेयम् ।

विवेकादिसाधनयतुष्टयरहितस्य बहिर्भूतस्य

निरन्तरायतया श्रवणं न सिद्ध्येत् । श्रवणमन्तरा

मनननिदिध्यासने न स्याताम् । अतः श्रवणाद्यङ्गतया

विवेकादियतुष्टयमवश्यं सम्पाद्य विचारयेत् । लोके शास्त्रज्ञोऽपि

विवेकमात्रयुक्तोऽप्यत्यन्तविषयासक्तः सन् काम्यकर्मसु प्रवर्तते ।

अतो द्वितीयसाधनेनेहामुत्रकृलभोगवैराग्येण्णाध्यवश्यं भाव्यम् ।

प्रथमद्वितीयाभ्यां सम्पन्नोऽपि कश्चित्प्रादिना तथ्यत इति

तृतीयेनापि शमादिसाधनेन भाव्यम् । सत्स्वपि त्रिषु साधनेषु

मुमुक्षाभावे श्रवणार्था न प्रवर्ततेति चतुर्थ्या अपि मुमुक्षया

अवश्यं भाव्यं इति ।

२. धूमज्ञानेन वह्निज्ञानस्य जायमानत्वाद्यथा

धूमो वह्निनिश्चये लिङ्गं, तथाद्वैतस्वरूपे

प्रत्यगभिन्नब्रह्मज्ञे वेदान्तानां तात्पर्यमिति,

उपक्रमोपसंखारादिषड्विधतात्पर्यलिङ्गैर्मिर्णीयमानत्वात्तानि

तात्पर्यलिङ्गानीत्युच्यन्ते । युक्तिशब्देन चैतानि लिङ्गानि गृह्यन्ते ।

तानि च लिङ्गानि षड्विधानिउपक्रमोपसंखारावभ्यासोऽपूर्वताकृलम् ।

अर्थवाद्योपपत्ती च लिङ्गं तात्पर्यनिर्णये ॥ इति वचनात् ।

(१) छान्दोग्ये षष्ठप्रपाठके “सदेव सोम्येदमग्र

आसीदेकमेवाद्वितीयम्” (छा. ६-२-१) इति प्रकरणोपक्रमे

योऽर्थ उक्तः स एवोपसंखारेऽपि “अतदात्ममिदं सर्वं

तत्सत्यं स आत्मा” (छा. ६.१६.३) इत्युपसंखृतः ।

इत्युपक्रमोपसंखारैकत्रयमेकं लिङ्गम् ।

(૨) યથા અર્થો પુરુષઃ સ્વાભિલષિતમર્થ ભિન્નભિન્નવાક્યૈઃ પુનઃ
પુનઃ પ્રકટીકુચદિવં ભિન્નભિન્નચુક્તિમદ્વચનૈઃ પ્રત્યગ્બ્રહ્મૈક્યં
“તત્ત્વમસિ” (છા. ૬.૮.૭) ઇતિ નવકૃત્વઃ પુનઃ
પુનરભ્યસ્યતે । ઇત્યભ્યાસોઽપિ દ્વિતીયં લિઙ્ગમ્ ॥

(૨૫)

મનનલક્ષણં - મનનં નામ પ્રત્યગ્બ્રહ્મૈક્યસાધક-તદ્ભેદબાધક-

(૩) અદ્વિતીયં પ્રત્યગભિન્નં બ્રહ્મ વેદાન્તેતરપ્રમાણાગમ્યમિતિ
સ્વપ્રકાશત્વેન નિત્યાપરોક્ષમિતિ ચાર્થઃ

“શ્રદ્ધત્સ્વ સોમ્ય” (છા. ૬.૧૨.૨)

“આચાર્યવાન્ પુરુષો વેદ” (છા. ૬.૧૪.૨) ઇતિ

ગુરુવેદાન્તવાક્યશ્રદ્ધામાત્રસમધિગમ્યત્વબોધકવચનૈર્ગમ્યત
ઇત્યપૂર્વતા તૃતીયં લિઙ્ગમ્ ।

(૪) “તસ્ય તાવદેવ ચિરં યાવન્ન વિમોક્ષ્યે અથ

સમ્પત્સ્યે” (છા. ૬.૧૪.૨) ઇત્યનેન કાર્યકરણસંજ્ઞાતાદૃવ્યાવૃત્તો
બ્રહ્મવિત્ બ્રહ્મૈવ ભવતીત્યદ્વૈતબ્રહ્મભાવાપત્તિરૂપકલં

પ્રતિપાદ્યત ઇતિ કલં ચતુર્થં લિઙ્ગમ્ ।

(૫) “તદૈક્ષત બહુ સ્યાં

પ્રજાયેય તત્તેજોઽસૃજત” (છા. ૬.૨.૩)

ઇત્યાદિસૃષ્ટિવાક્યૈર્ભેદનિન્દાપૂર્વકમભેદઃ સ્તૂયત ઇત્યર્થવાદોઽપિ
પગ્ચમં લિઙ્ગમ્ ।

(૬) પ્રતિપાદયિષિતસ્થાદ્વૈતસ્થાનુકૂલદૃષ્ટાન્તપ્રદર્શનમુપપત્તિઃ ।

“યથા સોમ્યૈકેન મૃત્પિણ્ડેન સર્વં મૃણ્મયં

વિજ્ઞાતં સ્યાદ્વાચારમ્ભણં વિકારો નામધેયં મૃત્તિકેત્યેવ

સત્યમ્” (છા. ૬.૧.૪) “યથા સોમ્યૈકેન

લોહમણિના ॥” (છા. ૬.૧.૫) “યથા સોમ્યૈકેન

નખનિકૃન્તનેન” (છા. ૬.૧.૬) “એવમેવ ખલુ

સોમ્યાન્નેન શુઙ્ગેનાપો મૂલમન્વિચ્છાદ્ભિઃ સોમ્ય શુઙ્ગેન તેજો

મૂલમન્વિચ્છ તેજસા સોમ્ય શુઙ્ગેન સન્મૂલમન્વિચ્છ સન્મૂલાઃ

સોમ્યેમાઃ સર્વાઃ પ્રજાઃ સદાયતનાઃ સત્પ્રતિષ્ઠાઃ” (છા. ૬.૮.૪)

ઇત્યાદિવચનૈઃ કારણસદ્ભૂત્યતિરેકેણ કાર્ય નાસ્ત્યેવ, માયામાત્રમિદં

दृश्यमिति मूलोडादिदृष्टान्तमुभेन जगत्सर्वं प्रत्यक्ष्येतनं
 ब्रह्मैवेत्युपपत्तिरुच्यत इत्युपपत्तिरपि षष्ठं लिङ्गम् ।
 अत्र उपक्रमोपसंख्यारदिषु द्विधलिङ्गैर्वैदान्तवाक्यानामद्वैते
 प्रत्यागात्मनि तात्पर्यनिर्णयानुकूलयेतोवृत्तिः श्रवणम् । अत्रमेव
 सर्वेषामपि वेदान्तानामद्वैते तात्पर्यावधारणं बोध्यम् । उपक्रमः =
 प्रकरणारम्भः, उपसंख्यारः = प्रकरणसमाप्तिः ।

१. अर्थसाधकयुक्तयः-

(१) अनुमानप्रमाणं - यत् सच्चिदानन्दस्वरूपं न ततो ब्रह्मणो
 भिद्यते; यत् सच्चिदानन्दस्वरूपं न भवति तत् ब्रह्मणो
 भिद्यते । यथेश्वरः सच्चिदानन्दस्वरूपत्वादेव ब्रह्मणो
 न भिद्यते, व्यावहारिको घटादिस्त्वनृतजडदुःखात्मकत्वेन
 सच्चिदानन्दरूपत्वाभावाद्ब्रह्मणो भिद्यते । अत्र ज्ञानोऽपि ब्रह्मैव,
 सच्चिदानन्दस्वरूपत्वात् एतद्वत् इत्यनुमानम् ।

(२) उपमानप्रमाणं - यथा घटाकाशमहाकाशयोर्घटमठरूपोपाधी
 विना न स्वतो भेदोऽस्ति, तथा अन्तःकरण(बुद्धि) मायारूपोपाधी
 अन्तरा ज्ञानब्रह्मणोरपि भेदो नैव सिद्ध्यति ।

(३) अर्थापत्तिप्रमाणं - “नेह नानास्ति

किञ्चन” (भू. ४.४.१८, क. २.१.११) ;

“न तु ततो द्वितीयमस्ति” (भू. ४.३.२३)

“अतोऽन्यदार्तम्” (भू. ३.७.२३)

इत्यादिश्रुत्युक्तभेदनिन्दान्यथानुपपत्त्या वस्तुतोऽभेदासिद्धौ
 श्रुतिवैयर्थ्यप्रसङ्गादेव श्यमैक्यमव्युपेयम् । यथा
 देवदत्तशरीरगतपीनत्वबुद्ध्या भोजनाभावाद्बुद्धिर्बाध्यते, अत्र
 भेदधीरपि “नेह नानास्ति” (भू. ४.४.१८, क. २.१.११)

“नेति नेति” (भू. २-३-६) इत्यादिश्रुतिभिर्बाध्यत एव ।

इदं च युक्तित्रयमभेदसाधकम् ।

२. भेदसाधकयुक्तयः-

(१) अनुमानप्रमाणं - प्रत्यक्षपरचितोर्भेदो मिथ्या, उपाध्यधीनत्वात्, घटा- ॥

युक्तिभिः सदाऽद्वितीयब्रह्मात्मैक्यानुसन्धानम् ।

(૨૬)

નિદિધ્યાસનલક્ષણં - ભેદપ્રત્યય(અનાત્મપ્રત્યય) અનન્તરિતબ્રહ્માકારપ્રત્યયપ્રવાહ એવ નિદિધ્યાસનં ઉચ્યતે ।
નિદિધ્યાસનપરિપાકાવશ્યૈવ સમાધિરિતિ, નિદિધ્યાસનેડન્તર્ભાવાન્ન સમાધિઃ પૃથક્સાધનત્વેન ગણ્યતે ।

(૨૭)

શ્રવણાદિપ્રયોજનનિરૂપણં - શ્રવણાદીનિ યદપિ ન સાક્ષાજ્ઞાનસાધનાનિ, અપ્રમાણત્વાત્; તથાપિ તાનિ
જ્ઞાનપ્રતિબન્ધકીભૂતબુદ્ધિદોષાસમ્ભાવનાવિપરીતભાવનાદીન્ નાશયન્તિ । અસમ્ભાવના = સંશયઃ ।
વિપરીતભાવના = વિપર્યયઃ । કાશમઠાકાશયોઃ ભેદવત્ । યત્ત્રૈવં તત્ત્રૈવં (યદૌપાધિકં ન ભવતિ તન્મિથ્યા ન
ભવતિ), યથા વ્યાવહારિકઘટપટાદિભેદઃ ઔપાધિકસ્વાભાવાદેવ સત્યઃ (ન મિથ્યા) તદ્ભૂત્ । અત એવ યત્ર
યત્રોપાધિનિબન્ધનો ભેદસ્તત્ર તત્ર મિથ્યૈવ સઃ ।

(૨) ઉપમાનપ્રમાણં - યથા બિમ્બપ્રતિબિમ્બયોર્ભેદો મિથ્યા તથા જીવબ્રહ્મણોરપિ ।

(૩) અર્થાપત્તિપ્રમાણં - મહાવાક્યૈરુપનિષ્ત્સુ જીવબ્રહ્મણોરભેદ એવ નિશ્ચિતઃ ।
યદિ પ્રતીયમાનોડપિ ભેદો વસ્તુતો ન મિથ્યા સ્થાત્તર્હિ મહાવાક્યૈરભેદો ન પ્રતિપાદ્યેત,
પ્રતિપાદ્યેતે તુ । તસ્માદર્થાપત્તિપ્રમાણાદપિ જીવબ્રહ્મણોર્ભેદો મિથ્યૈવ ।

(૪) અનુપલબ્ધિપ્રમાણં - જાગ્રતસ્વપ્નયોરુપાધેઃ સત્વાજીવબ્રહ્મણોર્ભેદઃ
પ્રતીયતે । સુષુપ્તૌ તદભાવાદ્ભેદો નૈવોપલભ્યત ઇત્યતો જીવબ્રહ્મણોર્ભેદઃ પરમાર્થતો નૈવેતિ
નિશ્ચીયતે । ઇત્યનુપલબ્ધિપ્રમાણમ્ । એવં એતા ભેદખાણ્ડનયુક્તયઃ ।

૧. અયમેવ ભેદઃ સાક્ષાત્કારનિદિધ્યાસનયોઃ - સ્વયમેવ

નમ્રીભૂતવૃક્ષશાખાવદ્વિનૈવ સ્વપ્રયત્નં “અહં

બ્રહ્માસ્મિ” ઇતિ વેદાન્તજન્યા અનાત્માકારવૃત્તિરૂપાન્તરાયરહિતા

બ્રહ્માકારવૃત્તિઃ સાક્ષાત્કાર ઉચ્યતે । નિદિધ્યાસનં તુ

સ્વપ્રયત્નાદાનમિતવૃક્ષશાખાવત્સ્વપ્રયત્નમાત્રસાધ્યા

બ્રહ્માકારવૃત્તિઃ । પ્રયત્નોપરમે તુ શાખાયા ઉન્નમનવત્,

નિદિધ્યાસનનિવૃત્તૌ નિવર્તેતૈવ બ્રહ્માકારવૃત્તિરપિ ઇતિ ।

૨. અત્ર સમાધિશબ્દેન

ત્રિપુટીભાનરહિતનિર્વિકલ્પકસમાધિરભિધીયતે । નિદિધ્યાસનશબ્દેન

ધ્યાતૃધ્યાનધ્યેયાત્મકત્રિપુટીયુક્તસવિકલ્પસમાધિરુચ્યતે ।

તથા ચોક્તં પચ્ચદશ્યામ્ । તાભ્યાં નિર્વિચિકિત્સેડર્થેતસઃ

સ્થાપિતસ્ય ચત્ ।

એકતાનત્વમેતદ્ધિ નિદિધ્યાસનમુચ્યતે ॥ તત્ત્વ. ૫૪ ॥

ધ્યાતૃધ્યાને પરિત્યજ્ય ક્રમાત્ ધ્યેયૈકગોચરમ્ ।

निवातदीपवञ्चितं समाधिरभिधीयते ॥ ५५ ॥ इति ।

३. धयं रञ्जुर्वा सर्पो वेति कोटिद्वयविषयकं ज्ञानं संशयः ।

४. रञ्जौ “अयं सर्पः” इत्यविद्यावृत्तिर्विपर्ययः ।

अयमेव भ्रान्तिज्ञानम्, विपरीतभावना, विपरीतज्ञानम्, ज्ञानाध्यास

इति योच्यते । प्रकृते मिथ्याभूतेषु दृष्टादिष्वनात्मसु

सत्यत्वबुद्धिः आत्मत्वबुद्धिश्च वपर्ययः । श्रवणस्थोपयोगः - वेदान्तवाक्यं किमद्वितीयं ब्रह्म बोधयति, उत यत्किञ्चिदर्थान्तरमिति प्रमाणागतसन्देहः श्रवणेन निवर्त्यते । मननस्थोपयोगः - श्रुवब्रह्मणोरभेदः सत्य उत भेद इति प्रमेयगतसन्देहः । स यानेकप्रकारोऽपि मननेन निवार्यते । निदिध्यासनस्थोपयोगः - “दृष्टादिदृश्यप्रपञ्चः सर्वोऽपि सत्यः, श्रुवब्रह्मणोर्भेदश्च सत्यः” इति धीरविपरीतभावना । सा य निदिध्यासनेन निवार्यते । अयं श्रवणादित्यं ज्ञानप्रतिबन्धकीभूतासम्भावनाविपरीतभावनानिवृत्तिद्वारा परम्परया अपरोक्षज्ञानसाधनं भवति । न तु साक्षात् ।

(२८)

अपरोक्षज्ञानसाक्षात्साधनं - ज्ञानस्य साक्षात्साधनं तु श्रोत्रेन्द्रियसम्बद्धवेदान्तवाक्यमेव । तस्य द्विप्रकारम् । अवान्तरवाक्यं मडावाक्यं येति । श्रुवात्मपरमात्मस्वरूपप्रतिपादकवाक्यमवान्तरवाक्यम् । तद्वैक्यप्रतिपादकवाक्यं मडावाक्यमिति योच्यते । अवान्तरवाक्येन परोक्षमेव ज्ञानं जायते । मडावाक्येन त्वपरोक्षमेव । “अस्ति ब्रह्म” इति ज्ञानं परोक्षम् । “अहमेव ब्रह्म” इति ज्ञानमपरोक्षम् । “त्वमेव ब्रह्मासि” इति गुरुपदिष्टमडावाक्यश्रवणानन्तरं श्रोतुः शिष्यस्य पुष्कलसाधनसम्पन्नस्य “अहं ब्रह्मासि” इत्यपरोक्षमेव ज्ञानं जायते । श्रोत्रेणासम्बद्धं वाक्यं नैव ज्ञानं जनयेत् । अतः श्रोत्रेन्द्रियसम्बद्धमडावाक्यमेवापरोक्षज्ञानहेतुः । मडावाक्येन सर्वेषां ज्ञानमपरोक्षमेव जायते, न तु परोक्षमिति नियमः ।

(A. 29-31) मडावाक्यमपरोक्षज्ञानहेतुरित्यत्राक्षेपसमाधानानि

१. प्रमाणं = उपनिषद्वाक्यानि, शब्दप्रमाणम् ।

२. प्रमेयः = मोक्षादिज्ञेयविषयः ।

३. अयं संशयद्वये निवृत्तेऽपि साक्षात्कारात्पूर्वमविद्यायाः सत्वात्

“अहं ब्रह्म न भवामि, श्रुव अवेदः, मत्तो भिन्नमेव ब्रह्म;

दृष्टादिजगत् सत्यम्;” इत्येवंविधानेकसंशयाः [विपर्ययाः]

पुनः पुनर्जायेरन् । तन्निवृत्तये सदा निदिध्यासितव्यमेव ।

४. नेत्राञ्जनं नेत्ररोगनिवृत्तिद्वारा सूर्यावलोकने उपकरोति

नेत्रस्य । नेत्रमेव तु सूर्यं साक्षादध्यासयति, तथा

श्रवणादीन्यपि ज्ञानप्रतिबन्धकीभूतसंशयविपर्ययरूप(दोष)

रोगनिवृत्तिद्वारा ब्रह्मज्ञानसाधनानि भवन्ति ।
साक्षात्ज्ञानसाधनं तु श्रोत्रसम्बद्धमडावाक्यमेव ।

(२९)

अत्र डेयिडाक्षिपन्ति -

(१) श्रवणादीनि मडावाक्यानि य समुच्छित्यैवापरोक्षज्ञानं
जनयन्ति । डेवलानि तु वाक्यानि परोक्षमेव ज्ञानं जनयेयुः, नापरोक्षम् ।

(२) डेवलवाक्यान्वेव यधपरोक्षज्ञानं जनयेयुस्तर्हि व्यर्थानि
स्युः श्रवणामनननिदिध्यासनानीति ।

न य डेवलमडावाक्यादपरोक्षमेव ज्ञानं जायते, श्रवणादीनां त्वसम्भावनाविपरीतभावनानिवृत्तावुपयुक्तत्वान्न
व्यर्थतेति वाच्यम् । अपरोक्षज्ञानविषये वस्तुनि कस्याप्यसम्भावनाविपरीतभावनानुदयात्, डेवलादपि
मडावाक्यादपरोक्षमेव ज्ञानं जायत षति वदतां मते, तत्त्वमस्यादिमडावाक्यैर्ब्रह्मापरोक्षज्ञानोत्पत्त्यनन्तरमसम्भावनाविपरीत
श्रवणादिसाधनानां व्यर्थतेव स्यात् । अस्मन्मते तु (पूर्वपक्षिमते) डेवलवाक्येन परोक्षमेव ज्ञानं प्रथमं जायते ।
श्रवणादिसडकृतेन वाक्येन तु पश्चादपरोक्षमित्यङ्गीकारान्न श्रवणादिवैयर्थ्यम् । षत्यनेकग्रन्थकृत्तात्पर्यमिति ।

(३०)

प्रथमाक्षेपस्य समाधानं - यदुक्तं शब्दसामान्यं परोक्षमेव ज्ञानं जनयेदिति, नैतत्साधु । यतोऽयमेव स्वभावः
शब्दस्य यत् परोक्षापरोक्षरूपद्विविधज्ञानजनकत्वमिति । देशकालपरिच्छिन्नं (आवृतम्) वस्तु व्यवहितमित्युच्यते
। तदनवच्छिन्नं (तदनवृतम्) अव्यवहितमिति य । व्यवहितविषयकं शाब्दं ज्ञानं परोक्षमेव, न कदाचित्
कथञ्चिदध्यपरोक्षं भवति; स्वर्गेन्द्रदेवतादीनां व्यवहितानां ज्ञानस्य शास्त्ररूपशब्दप्रमाणेन जायमानस्य नित्यं
परोक्षत्वात् । अव्यवहितवस्तुविषयकं शाब्दं ज्ञानं परोक्षमपरोक्षं य भवति । यदा अव्यवहितवस्तुविषयकं ज्ञानं
“अस्ति” षति शब्देन जायते तदा अव्यवहितस्यापि वस्तुनो ज्ञानं परोक्षमेव भवति । यथा “दशमोऽस्ति” षत्यत्र
“अस्ति” शब्देन जायमानमव्यवहितस्यापि दशमपुरुषस्य ज्ञानं परोक्षमेव भवति । यदा अव्यवहितवस्तुविषयकं
ज्ञानं “षदमस्ति” षत्यादि शब्दप्रमाणेन जायते तदा तज्ज्ञानमपरोक्षमेव भवति, न परोक्षम् । यथा

१. पञ्चदशप्रकरणादिः कृद्भिर्धारण्यप्रभृतयः ।

२. षदं शारीरकमीमांसायास्तात्पर्यम् ।

३. दूरदेशे स्थितं वस्तु देशतो व्यवहितम् । भूतभविष्यद्भस्तु कालतो व्यवहितमित्युच्यते ।

“दशमस्त्वमसि” षत्यत्र “त्वमसि” शब्देन जायमानं दशमपुरुषज्ञानमपरोक्षमेव भवति । अवेमेव
प्रकृतस्य ब्रह्मणः सर्वप्राणिप्रत्यगात्मभूतत्वाद्यन्ताव्यवहितस्य नित्यापरोक्षरूपस्यापि ज्ञानम्,
“तदस्ति” षत्यवान्तरवाक्येन परोक्षमेव जायते । मडावाक्यं तु “दशमस्त्वमसि” षतितवत् श्रोतुरात्मत्वेनापरोक्षतया
ब्रह्म बोधयति । अत अवे मडावाक्येनाव्यवहितप्रत्यग्ब्रह्मापरोक्षज्ञानमेव जायते, न तु परोक्षमिति ।

(39)

द्वितीयाक्षेपस्य समाधानं - यत्कृत्वा मडावाक्येनापरोक्षज्ञानोत्पत्त्यङ्गीकारेऽपरोक्षज्ञानोत्पत्त्यधिकरणेऽसम्भावनाधनुत्पत्तेः श्रवणादीनां वैयर्थ्यं स्यादिति, तदसत् । कश्चन राजा स्वामात्यं लब्धुं नामकं यक्षुषा पश्यन्नपि विपरीतभावनया यथा न विवेकं तम्, तथा मडावाक्येन ब्रह्मापरोक्षज्ञानोत्पत्तावपि यस्यान्तःकरणे असम्भावनाद्विदोषाः प्रतिबन्धकाः वर्तन्ते तस्य सकलङ्गं ज्ञानं नैव कृत्वाय कल्पते । अतः प्रतिबन्धकीभूतदोषनिवृत्त्यर्थं तेन श्रवणादिकमवश्यमावर्तनीयम् । यस्य तु पुनर्भुङ्क्ते मडाभाष्यवशात् रागद्वेषादिकारणीभूतासम्भावनाद्विदोषा नैव विद्यन्ते तस्य श्रवणादिवैयर्थ्यमिष्टमेव । अवेवञ्च ज्ञानस्य साक्षात्कारणं मडावाक्यमेव, न श्रवणादि । श्रवणादि तु ज्ञानप्रतिबन्धकीभूतासम्भावनाद्विदोषापनयनमात्रं कुर्यात् । तावन्मात्रेण श्रवणाद्यपि ज्ञानसाधनमिति गौण्या वृत्त्योच्यते । तथा य विवेकाद्विद्यतुष्टयमपि श्रवणाद्युपकारकतया ज्ञानसाधनमित्येवोच्यते । तथा य विवेकादिसाधनयतुष्टयसम्पन्न एवाधिकाारीति सिद्धम् ।

१. दशमपुरुषकथा - दश पथिका देशान्तरगमनसमये मध्ये मार्गे काञ्चिन्नदीं गभीरां प्राप्य अकैकशस्तीर्त्वा परं पारमासाद्य सर्वे वयमुत्तीर्णा न वेति सन्दिहानास्तत्प्रत्ययार्थं प्रत्येकं स्वात्मानं विहाय गणयन्तः “नवैव वयं स्मः अको नद्यां ममार” इति रुरुदुः । तदा कश्चन पान्थः तेषां परिदेवनं श्रुत्वा, बुद्ध्वा य द्युःखनिदानं, कृपया प्रथमतः “दशमोऽस्ति” इत्यवोचत् । तदा तेषां परोक्षमेव ज्ञानं दशमविषयमभूत् । तेष्वेकः “कुत्रास्ति दशमः” इत्यपृच्छत् । सोऽब्रवीत् “स दशमः त्वमसि” इति । तदैव तस्य स्वविषयकदशमत्वज्ञानमपरोक्षमेवाजायत । तथा यापरोक्ष्ये सत्यपि दशमस्य, करणे य यक्षुषि सति, “दशमस्त्वमसि” इति परोपदेशमन्तरा स्वविषयकं ज्ञानं परोक्षकल्पमेवासीत् । यथैवात्र “त्वमेवासि दशमः” इत्याभोपदिष्टवाक्यमपरोक्षज्ञाने साक्षात्स्वयं करणम्, अवेमेव प्रत्यग्ब्रह्मापरोक्षज्ञानेऽपि गुरुपदिष्टमडावाक्यमपि साक्षादेव करणं भवति । तस्य य संशयाद्विदोषप्रतिबन्धकशून्यशुद्धान्तःकरणं सलकारिसाधनम् । (यत्तुर्थस्तरङ्गे अस्य विस्तरः)

२. इयं कथा पञ्चमतरङ्गे विस्त्रियते ।

३. अयं पुरुषो वेदान्तग्रन्थे तद्विद्यारद्वारा आत्मज्ञाने

आत्मज्ञानद्वारा मोक्षे य अधिडियते ।

(32)

विषयनिर्गुणं - अयं य ग्रन्थो ज्ञानब्रह्मैक्यं प्रतिपादयति । अतः प्रत्यक्षपरचितोरैक्यमेवास्य ग्रन्थस्य विषयः । सर्वे वेदास्तमेवार्थं प्रतिपादयन्ति । एतोऽन्यथा द्वैतवादिनो वेदविरुद्धार्थवादित्वाद्भेदभाष्याः शठाः = गूढविप्रियकारिणः = प्रत्यक्षं स्तुतिकर्तारः परोक्षे यातिदूषकाः ।

(A. 33-38) प्रयोजननिर्गुणम्-

(33)

प्रयोजनलक्षणं - सर्वप्रपञ्चकारणीभूताज्ञानं तद्विषयज्ञानं सर्वं द्वैतं य जन्ममरणप्रबन्धरूपामिलदुःखनिदानत्वान्मलानर्थं एति श्रुतिस्मृतिपुराणैतिहासानुभवादि सकलप्रमाणसिद्धम् । एदृशानर्थनिवृत्तिः परमानन्दावाप्तिश्च मोक्ष इत्युच्यते । अयमेव मोक्षोऽस्य ग्रन्थस्य परमप्रयोजनम् । ज्ञानं त्ववान्तरप्रयोजनम् । पुरुषस्य यद्विषये उक्तं तच्छा जायते तदेव तस्य परमं प्रयोजनं पुरुषार्थं एति योच्यते । सकलजनानां य दुःखनिवृत्तौ सुखावाप्तौ येदृशीच्छा सञ्जायते । पूर्वोक्तानर्थद्वैताभावोपलक्षितपरमानन्दविदेव मोक्षस्वरूपम् । अत एव मोक्षः परमप्रयोजनं, न ज्ञानम् । दुःखनिवृत्तावानन्दावाप्तौ य ज्ञानस्य हेतुत्वात्, तस्य दुःखनिवृत्त्यानन्दरूपत्वात्मावाप्य ज्ञानमवान्तरप्रयोजनम् । परमप्रयोजनावाप्तौ यत् द्वारीभवति तदवान्तरप्रयोजनम् । यथा कदलीफलप्राप्तौ तत्पत्रपुष्पादि । अथादृशवेदान्तग्रन्थजनितज्ञानद्वारा मुक्तिरूपपरमप्रयोजनफलप्राप्तौ ज्ञानमवान्तरप्रयोजनं भवति ।

(34)

अत्र प्रथमाक्षेपः - यदुक्तमनर्थनिवृत्तिः परमानन्दावाप्तिश्च ग्रन्थस्य परमप्रयोजनमिति, तन्न सद्गच्छते । यतः सर्वेष्वपि वेदान्तेषु ज्ञानस्य परमानन्दरूपत्वं वर्णितम् । भवद्भिरपि तथैवाङ्गीकृतम् । लोके त्वप्राप्तस्यैव प्राप्तिर्भूयते । न तु सदा प्राप्तस्यैव प्राप्तिः कदाचिदपि सद्गच्छते । तस्मात्सदा परमानन्दस्वरूपस्यैव सत आत्मनः पुनः परमानन्दप्राप्तिकथनं सर्वथाप्यसम्भावितमेवेति ।

(35)

तत्समाधिः - अथादृशपूर्वपक्ष्याक्षेपश्रवणमात्रेणैतद्वैतग्रन्थोक्त- प्रयोजनेऽनादरो न कार्यः । वेदान्तज्ञानोपदेष्टृत्??- सद्गुरुकृपालेशपात्रीभूतानामीदृशाशेषसन्देहलूननिरासस्य दृष्टान्तप्रयत्नवात्तत्वेन सुकरत्वात् । तथा छि, कश्चन पुरुषो भ्रान्त्या स्वकरस्थकङ्कणं नष्टं मत्वा अन्वेषमाणं एतस्ततो भ्रमन्

१. श्रुवशब्देन श्रुवशब्दलक्ष्यार्थः कूटस्थो बोध्यः ।

२. “विज्ञानमानानन्दं ब्रह्म” (भृ. ३.८.२७)

छत्याधनन्तश्रुतयः । अस्थार्थस्तुविज्ञानं श्रुवचैतन्यम्, आनन्दं
ब्रह्मैव न ततोऽतिरिच्यत छति ।

अन्येन केनचिदात्मेन प्रबोधितः सन्, प्राप्तमेव करस्थं कङ्कुलामपूर्वतया प्राप्तमिति मन्यमानः “मम
कङ्कुलामिदानीमुपलब्धम्”छति यथा वदति; तथैव परमानन्दस्वरूपे स्वात्मनि नित्यापरोक्षतया सदा
प्राप्तेष्वविधावशादप्राप्तत्वान्त्वान्त्या “नाडं परमानन्दस्वरूपः, किन्तु ब्रह्मैव तथा; ततो विलक्षणस्य मम
तदुपासनया तादृशब्रह्मप्राप्तिः सम्पाद्या”छत मूढो ब्रह्मन्त्या प्रतिपद्यते । अेवंवित् पण्डितोऽपि मूढतम
अेव । “अन्योऽसावन्योऽलमस्मीति न स वेद यथा पशुः” (भृ. १.४.१०) “तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि
नेदं यद्विदमुपासते” (के. १.४.८) “योऽन्यथा सन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते । किं तेन न कृतं पापं
यौरिणात्मापडारिणाः” छत्यादिश्रुतिस्मृतिशतेभ्यो श्रुवब्रह्मभेदवादिनां मूर्धत्वाङ्गीकारात् । छत्थं
भूतानामपि मूर्खाणामनन्तजन्मार्जितपुण्यपुञ्जवशात्संस्कृतचित्तानाम्, प्रशान्तचित्तात् ब्रह्मविद्धरिष्ठात्
सद्गुरोर्यदि कदाचिद्वेदान्तश्रवणं लभ्येत, तदा “परमानन्दो वेदान्तवाक्यैः सद्गुरुकृपाकटाक्षवेशेन यास्माभिः
प्राप्तः”छति मतिर्जयते । अयं भावः - आत्मनः परमानन्दस्वरूपोऽपि स्वप्रकाशापरोक्षस्वरूपत्वेऽपि
स्वाविधावृत्तत्वाद्यप्राप्तवत्त्वेण स्वस्वरूपं पूर्वमत्मात् । यदा तु श्रीमदगार्यमुभाद्वेदान्तश्रवणेन स्वस्वरूपभूत अेव
परमानन्दो बुद्ध्याववभासते तदैव स अपूर्वतया प्राप्तवद्व्यवस्रियते । अेवमेव प्राप्तस्यापि पुनः प्राप्तिक्थनमुपपद्यते
। तस्मात्परमानन्दप्राप्तिरेवास्य ग्रन्थस्य परमप्रयोजनमिति युक्तमेवोक्तम् ।

(३६)

प्राप्तप्राप्तिरूपप्रयोजनं निरूप्येदानीं नित्यनिवृत्तनिवृत्तिरूपप्रयोजनमपि युक्तमेवोक्तमित्युच्यते । रज्जौ सर्पस्य
नित्यनिवृत्तस्यापि कदाचिद्ब्रह्माद्यवभासे सति, “रज्जुरेवेयम्”छत्यधिष्ठानसाक्षात्कारमात्रेण स निवर्तते यथा, तथा
स्वात्मनि ब्रह्मात् प्रतीयमानोऽपि संसारः, नित्यनिवृत्त अेव स्वस्वरूपपारोक्षसाक्षात्कारेण निश्शेषं निवर्तते ।
तस्मान्नित्यनिवृत्तस्यापि

१. वयावहारिकदशायां प्रातिभासिकदशायाञ्चावभासमानस्यापि

प्रपञ्चस्य “नेति नेति” (भृ. २.३.६)

“अतोऽन्यदार्तम्” (भृ. ३.७.२३) “न तु तद्वितीयमस्ति

ततोऽन्यद्विभक्तम्” (भृ. ४.३.२३) “नेऽ नानास्ति

किञ्चन” (भृ. ४.४.१६) छत्यादिश्रुतिभिः युक्तिभिः

स्वानुभवैश्च परमार्थतोऽविद्यमानत्वमेव । कालत्रयनिषेध

अेव नित्यनिवृत्तिरित्युच्यते । पूर्वोक्तप्रमाणैः कालत्रयेऽपि

प्रपञ्चो नास्त्येवेति प्रपञ्चयाथात्थ्यनिश्चय अेव नित्यनिवृत्तस्य

तस्य निवृत्तिरज्ञेया । धनवृत्तिः, नित्यप्राप्तस्यापि प्राप्तिश्च
वेदान्तग्रन्थस्य परमप्रयोजनं सुतरामुपपन्नमेव ।

(39)

द्वितीयाक्षेपः - ननु सविलासाज्ञाननिवृत्तिः परमानन्दावासिश्च ग्रन्थस्य प्रयोजनमित्युक्तं न सङ्गच्छते
। यतो निवृत्तिर्नाम निश्शेषनाश एव; नाशस्तु प्रध्वंसाभाव एव । अतोऽनर्थनिवृत्तिरुपाभावस्य
परमानन्दप्राप्तिरुपाभावस्य यैकत्र भुक्तिस्वर्गुपे सामानाधिकरण्यं न घटेत्, भावाभावयोरन्योन्यविरोधात्,
विरुद्धधर्मयोरेकत्र युगपत्समावेशायोगाच्च । तस्मादुक्तप्रयोजनं ग्रन्थस्य न सम्भवतीति चेत्-

(3८)

तत्समाधिः - नैष दोषः । सविलासाविद्यानिवृत्तेरधिष्ठानब्रह्मचैतन्यमात्रत्वात् ततोऽतिरिच्यते सा
। यथा आरोपितसर्पनिवृत्तिरधिष्ठानरज्जुमात्रम्, एवं कल्पितनामरूपतात्मकसकलवस्तुनिवृत्तिरपि
तदधिष्ठानचिन्मात्रमेव, न ततोऽतिरिक्तेति सिद्धम् । आरोपितप्रतियोगिकप्रध्वंसस्य प्रतियोग्यधिष्ठाने
भासमानस्याधिष्ठानमात्रत्वनियमात् । तदुक्तं वार्तिके “अधिष्ठानावशेषो हि नाशः कल्पितवस्तुनः” इति ।
अयमेव भगवत्यादादीनामाशयः आकरादिषु स्फुटतरः । अत एव प्रकृतेऽप्यनर्थनिवृत्तिर्ब्रह्ममात्रमित्युक्तदोषानवकाशः
। सर्वानर्थदृश्यकल्पनाधिष्ठानत्वाद्ब्रह्मणः । तस्य ब्रह्म सिद्धवस्तुस्वरूपत्वाद्भावरूपम् ।
तस्मादनर्थनिवृत्तेर्भावरूपत्वादेव तस्या अस्मिन् ग्रन्थे प्रयोजनत्वकथनं युक्तमेवेति ।

१. “तद्यथा डिण्डिमनिधिं निडितमक्षेत्रज्ञा उपर्युपरि
सञ्चरन्तो न विन्देयुरेवमेवेमाः सर्वाः प्रजा अडरडर्गञ्चन्त्य अंतं
ब्रह्मलोकं न विन्दन्त्यनृतेन डि प्रत्यूढाः” (छा. ८.३.२)
इत्यादिश्रुत्युक्तरीत्या गृहेऽन्तर्निडितो डिण्डिमनिक्षेपो
विद्यमानोऽपि यावदविद्यमानविद्यमानवदविद्ययाप्राप्तवद्भवति ।
अञ्जनाद्युपायैर्ज्ञातश्चेत् प्राप्तवद्भवति । इयमेव
नित्यप्राप्तस्य प्राप्तिरित्युच्यते । यथायं दृष्टान्तः, एवमेव
“अयमात्मा ब्रह्म” (भृ. २.५.१८) “प्रज्ञानं
ब्रह्म” (अै. ३.१) “सर्वं भलुमिदं ब्रह्म”
(छा. ३.१४.१) “आत्मैवेदं सर्वम्” (छा. ७.२५.२)
“ब्रह्मैवेदं सर्वम्” (भृ. २.५.१) इत्यादिश्रुतिभिः
सर्वस्य ब्रह्मत्वोपदेशेन परमानन्दस्वरूपस्य स्वस्य
ब्रह्मत्वात् नित्यप्राप्तत्वेऽप्यविद्ययाप्राप्तत्वत्वः ।
“अभाऽपरमानन्दचिद्रूपब्रह्मैवाडम्” इति

श्रुतियुक्त्यनुभवैर्जायमानस्वस्वरूपसाक्षात्कार एव नित्यप्राप्तस्य
प्राप्तिरिति ।

२. रज्ज्वां प्रतीयमानसर्पस्य रज्जुरधिष्ठानत्वेन कथ्यते ।

मन्दाचकारे प्रतिभासमानसर्पमिमांसाधिनस्य

प्रकाशसम्बन्धे सति “रज्जुरेवेयेम्” इति

निश्चये जाते तत्क्षणादेव सर्पो निवर्तते ।

तस्मात्सर्पनिवृत्तितदधिष्ठानरज्जुसाक्षात्कारयोश्चैकक्षणावच्छेदेन

जायमानत्वात् सर्पनिवृत्तिरधिष्ठानरज्जुमात्रं भवति ।

(३८)

सम्बन्धनिरूपणं - (१) ग्रन्थस्य विषयस्य (प्रमेयस्य) य प्रतिपाद्यप्रतिपाद्यकभावः सम्बन्धः । ग्रन्थः प्रतिपाद्यकः,
विषयः (श्रुतब्रह्मैक्यम्) प्रतिपाद्यः । यत् विषयं विविच्य बोधयति तत् प्रतिपाद्यकम्, यत् बोध्यते तत्प्रतिपाद्यम् ।
(२) अधिकारिङ्गलयोः प्राप्यप्रापकभावरूपः सम्बन्धः । क्वलं प्राप्यम्, अधिकारी प्रापकः । यद्द्रस्तु लभ्यते तत् प्राप्यं,
यो लब्धा स प्रापकः । (३) अधिकारिविद्यारयोस्तु कर्तृकर्तव्यभावरूपः सम्बन्धः । अधिकारी कर्ता, कर्तव्यो विद्यारः
। यः करोति स कर्ता, यत् क्रियते तत्कर्तव्यम् । (४) ग्रन्थज्ञानयोः जन्मजनकभावः सम्बन्धः । विद्यारद्वारा ज्ञानं
प्रति ग्रन्थो जनकः ज्ञानं जन्यम् । यद्द्रुत्पाद्यति तज्जनकम्, यद्द्रुत्पद्यते तज्जन्यम् । अथैवमेव सम्बन्धान्तरमपि
बोध्यम् । यस्तु साधनसम्पन्नो जिज्ञासुः प्रथमं पठेत् । एतं तरङ्गं सततं मुक्तोऽसौ नात्र संशयः ॥ इति
श्रीवासुदेवब्रह्मसंस्कारस्वतीविरचिते संस्कृतविद्यारसागरे अनुबन्धसामान्यनिरूपणं नाम

॥ प्रथमस्तरङ्गः ॥

१. सम्बन्धरूपानुबन्धकथने प्रयोजनं - यद्द्रस्तुनो

येन सः सम्बन्धो भवति तस्य तद्विषयेऽप्युपयोगोऽस्ति ।

यथा कुलालादीनां घटादीनां सः सम्बन्धोऽस्ति, अतः कुलालाद्यो

घटाद्युत्पत्तिविषये उपयुज्यन्ते । यस्य येन सम्बन्धो नास्ति न

तस्य तद्विषये उपयोगोऽस्ति । यथा यक्षुषो वाय्वाकाशाभ्यां

सम्बन्धाभावात् तद्विषयीकरणे नोपयोगः । अथैव ग्रन्थब्रह्मणोः

सम्बन्धाभावे ग्रन्थस्य न ब्रह्म विषयो भवेत् । ग्रन्थोऽपि न

ब्रह्मप्रतिपाद्यकः स्यात् । तस्मात्परस्परप्रापकारसिद्ध्यर्थमनयोः

सम्बन्धः अतद्व्यावृत्त्या बोध्यबोधकभावरूपः कल्प्यते । इति ।

२. सम्बन्धान्तरशब्देन श्रवणादेर्ज्ञानिन सः, ज्ञानस्य य

भोक्षेन सः य साध्यसाधनभावरूपः सम्बन्धो विज्ञेयः ।

विवारसागरः

Chapter 2 संस्कृतविवारसागरे अनुबन्धानां विशेषतो निरूपणं नाम
द्वितीयस्तरङ्गः ।

पूर्वतरङ्गे अनुबन्धजातं सङ्क्षेपत उक्तम् ।

अस्मिंस्तु द्वितीयतरङ्गे तद्विस्तरतः प्रतिपाद्यते ।

(A. 40-43) अधिकारिविषयकाक्षेपाः-

(४०)

दुःखनिवृत्तावाक्षेपः - साधनयत्तुष्टयसम्पन्नोऽधिकारीति पूर्व प्रत्यपादि । तेषु साधनेषु “मुमुक्षुता” नामैका । सा य साधनेषूत्तमा । मुमुक्षुता नाम तीव्रतरमोक्षेच्छा । मोक्षश्च सोपादानकारणजगन्निवृत्त्युपलक्षितब्रह्मावाप्तिरित्युच्यते । अत्र मोक्षलक्षणघटकविशेषणरूपप्रथमांशे सोपादानकारणजगन्निवृत्तौ पूर्वपक्षी शङ्कते - मूलाविधया सद्यजगन्नाशं न कोऽपि वाञ्छति । किन्तु विवेकी तापत्रयनिवृत्तिमात्रं वाञ्छति । तापत्रयञ्च (१) आध्यात्मिकं (२) आधिभौतिकं (३) आधिदैविकञ्चेति । तत्र शरीरे ज्वरादिरोगक्षुत्पिपासादिजन्यं दुःखं आध्यात्मिकं, योरव्याघ्रसर्पादिजन्यं दुःखं आधिभौतिकं, यक्षराक्षसप्रेतपिशाचग्रहादिजन्यं शीतवातातपादिजन्यं य दुःखं आधिदैविकम् । अतत्रिविधदुःखनिवृत्तिरेव सर्वैः प्रार्थ्यते । न दुःखादन्यस्य कस्यचिदपि निवृत्तिर्विवेकिभिः प्रार्थ्यते । तस्मान्मूलाविधा

१. कश्चित्किल गृही गृहप्रासादादिसमारम्भसमये परिसरवर्तिनान्येन गृहस्थेन प्रतिशुद्धो न्यायाधिपतिद्वारा स्वस्वाम्यं संसाध्य यथा गृहारम्भे प्रवर्तते, तद्गृहेवायं ग्रन्थकर्तापि प्रथमतरङ्गे सामान्यतोऽनुबन्धयत्तुष्टयं निरूप्य ग्रन्थमारम्भमाणः पूर्वपक्ष्याक्षेपोऽत्र प्रतिबध्यः, श्रुतियुक्त्यनुभवादिप्रमाणावलम्बेन स्वपक्षं संसाधयन्निमं ग्रन्थमारम्भते ।

२. उपादानकारणं = मूलाविधा ।

३. “न हि भिक्षुकाः सन्तीति स्थाव्यो नाधिग्रीयन्ते,”
 “न हि यूकाः सन्तीति वस्त्राणि न परिधीयन्ते,” “न
 हि मृगाः शलभाश्च सन्तीति शालयो नोप्यन्ते” इति यथा
 तथा विवेकी तापत्रयभयान्न जगतो नाशमिच्छति । किन्तु
 तापत्रयनिवृत्तिमात्रमिच्छति, इतीयं साङ्ख्यमतानुयायिनां शङ्का ।
 ४. आत्मानमधिकृत्य वर्तमानं स्थूलसूक्ष्मशरीरमध्यात्मम् ।
 ततो जायमानं दृग्भाटिकमाध्यात्मिकम् ।
 ५. स्वशरीरादिसङ्घातव्यतिरिक्तं सत् यत् यक्षुरिन्द्रियगोचरं
 तदधिभूतम् । ततो जायमानं दृग्भाटिकमाधिभौतिकम् ।
 ६. स्वशरीरादिसङ्घातव्यतिरिक्तं सत् यत् यक्षुरिन्द्रियागोचरं
 तदधिदैवम् । ततो जायमानं दृग्भाटिकमाधिदैविकम् ।
 सलितजगन्निवृत्तौ न कस्यापीच्छा जायते । इति ।

(४१)

न य सर्वेषां निःशेषसकलदुःखनिर्बल्लोच्छेदा विधत्ते, समूलाज्ञानजगन्निवृत्तिमन्तरा न निःशेषदुःखोच्छेदः
 सम्भवति, इत्यतो निःशेषदुःखनिवृत्त्यन्यथानुपपत्त्या समूलाज्ञानजगन्निवृत्तिरर्थादाक्षिप्यते इति वाच्यम्
 । आर्तानां धन्वन्तर्यादिकृतायुर्वेदोक्तभैषज्यसेवनात् ज्वरादिरोगहेतुकदुःखक्षयदर्शनात् । भोजनेन
 क्षुञ्जन्यदुःखनिवृत्तेः सर्वानुभवसिद्धत्वाच्च । इत्थमेव तत्तत्प्रतीकारेण तत्तदुःखनिवृत्तिसम्भवे
 समूलाज्ञानजगन्निवृत्तिमन्तरेणापि दृग्भनिवृत्तेः सम्भावितत्वात्, नापेक्ष्यते दृग्भनिवृत्त्यर्थं समूलाज्ञानजगन्निवृत्तिः
 । तस्मान्मोक्षलक्षणाघटकसमूलाज्ञानजगन्निवृत्तिरूपे विशेषांशे न कस्यापीच्छा जायते ।

(४२)

सुभ्रप्राप्तिविषयाक्षेपाः - मोक्षलक्षणाघटकविशेषांशे ब्रह्मावाप्तिरूपेऽपि न कस्यापीच्छा जायते । तथा हि - यदेव
 वस्तु प्रागनुभूतं तज्जातीयवस्तुन्तरस्थैव सुभ्रसाधनत्वेन सम्प्राप्ताविच्छा सर्वेषां जायते, नाननुभूतसम्प्राप्तौ ।
 यथा देशान्तरेषु विद्यमानेष्वत्यद्भुतेष्वप्यनिर्ज्ञातेषु पदार्थेषु, तत्प्राप्तीच्छा न कस्यापि जायत अथ । तद्भवेवात्रापि
 मुमुक्षोरधिकारिणः प्राङ् न ब्रह्मविषयकज्ञानमस्ति । यस्य तु ब्रह्मज्ञानमस्ति स नाधिकारी, तस्य मुक्तत्वात्
 । मुक्तस्य य मुमुक्षानुपपत्तेरधिकाराभावः । अतो वेदान्तश्रवणात्पूर्वमनिर्ज्ञातस्य ब्रह्मणोऽवाप्तीच्छा कस्यापि
 नोन्मिषत्येव । इत्थं समूलाज्ञानजगन्निवृत्त्यात्मके, तदुपलक्षितब्रह्मावाप्तिरूपे य मोक्षे न जायेतैवेच्छा कस्यचिदपि
 । तस्मादधिकारी मुमुक्षुर्न कोऽपि सिद्ध्यति ।

(४३)

अधिकार्यभावं प्रकारान्तरेण प्रतिपादयति - सर्वोऽपि विषयसुषुम्मेव वाञ्छति । तपस्विनोऽपि पारलौकिकभोगाद्यललाषेणैवैडिकान् भोगान् परित्यज्यानेकविधकलेशान्सहन्ते । तथा यैडिकेभ्यो वामुष्मिकेभ्यो वा विषयसुषुम्मेभ्य एव सर्वे स्पृहयन्ति । नैवेदमस्ति विषयसुषुं मोक्षे । ततो न कोऽपि मोक्षसाधनमिच्छेत् । ततश्च मोक्षेच्छाशुभा मुमुक्षा न कस्यापि सिद्ध्येत् । किञ्च ब्रह्मादिस्तम्भान्तस्य लोकस्य विषयसुषुभाशापाशपरवशीकृतचित्तत्वात् वैराग्योपरमशमदमादिसाधनं न कस्यापि सिद्ध्येत् । तस्मात्साधनयतुष्टयसम्पन्नस्याधिकारिणोऽन्वावाद्भिर्लुडयं ग्रन्थारम्भः ।

(A. 44-45) अधिकारिविषयकाक्षेपाणां समाधानानि-

(४४)

मोक्षस्य प्रथमांशभूते समूलाज्ञानजगन्निवृत्तिरूपे षष्ठासम्भवप्रकारः - मोक्षेच्छा न कस्यापि सम्भवति; यतो मोक्षे अंशद्वयमस्ति, प्रथमः सोपादानकारणजगन्निवृत्तिरूपोऽंशः, द्वितीयो ब्रह्मप्राप्तिरूपोऽंशः । तत्र सोपादानकारणजगन्निवृत्तिरूपे मोक्षस्य प्रथमांशे न कस्यापीच्छा सम्भवति; अपि तु त्रिविधदुःखनिवृत्तीच्छैव सर्वेषां सम्भवति । तत्तद्दुःखनिवृत्तिस्तत्तदुपायाद्भवति । तस्मात्सोपादानकारणजगन्निवृत्तिकामो मुमुक्षुरधिकारीत्येतन्न सङ्गच्छत इति हि प्रथमः पूर्वपक्षः । तत्र समाधिः - सर्वानर्थभीजभूतमूलाज्ञानतत्कार्यजगन्निवृत्तिव्यतिरेकेण नोपायान्तरेण तापत्रयनाशो निःशेषमुपजायेत । निःशेषमूलाविद्यानिवृत्तैव सकलदुःखानि तत्कारणीभूतरोगाद्यो रोगाद्याश्रयशरीराद्यश्च निरवशेषं नश्यन्ति । तस्मात्तापत्रयनिवृत्तये समूलाज्ञानजगन्निवृत्तिरूपे मोक्षलक्षणघटकविशेषांशे उदित्येवेच्छा सर्वेषाम् । अयमाशयः - यस्तु सकलौषधाद्युपायनिर्माणे निम्बिलरोगचिकित्सायां यात्यन्तसमर्थस्तस्यापि न नियमेन दुःखशान्तिर्दृश्यते । कस्यचिदेव रोगादिजन्यदुःखमौषधाद्युपायैर्निवृत्तं कस्यचिन्नैव । अत एवौषधाद्युपायै रोगादिजन्यदुःखं न नियमेन सर्वेषां निवर्तते । किञ्च यस्य रोगः औषधाद्युपायैर्निवर्तते तस्यापि कालान्तरे पुनर्जायत एव रोगः । तस्मादौषधाद्युपायैर्दुःखं नात्यन्तिकतया निवर्तते । निवृत्तस्य पुनरपि कदाचिद्यन्तुत्पत्तिरेवात्यन्तिकी निवृत्तिरित्युच्यते । औषधाद्युपायैर्नियमेन दुःखनिवृत्त्यसम्भवात्, निवृत्तस्य य पुनरुत्पत्तिदर्शनात् तादृशैरुपायशतैरपि न निःशेषदुःखनिवृत्तिर्जायेत । परन्तु सकलदुःखनिदाननिवृत्तावेव नियमेनाशेषदुःखनिवृत्तिः स्यात् । तादृशदुःखनिदाननाशे सत्येव भूयो नैव जायेत दुःखलेशोऽपि । तस्मात्सर्वस्यापि लोकस्य दुःखनिवृत्त्यर्थं तन्निदाननिवृत्तीच्छा जायेतैव ।

(४५)

दुःखनिदानं त्वज्ञानं तत्कार्यरूपप्रपञ्चेति - छान्दोग्योपनिषदि भूमविद्याप्रकरणे स्फुटतरं निरूप्यते । तत्र हि “अधीहि भगव इति ढोपससाह सनत्सुमारं नारदः । तं ढोवाय यद्वेत्थ तेन भोपसीद ततस्त ङिर्ध्वं वक्ष्यामीति । (छा. ७-

१-१) स ङोवाच ऋग्वेदं भगवोऽध्येमि ॥ अतद्भगवोऽध्येमि । (छा. ७-१-२) सोऽहं मन्त्रविदेवास्मि नात्मवित् । श्रुतं ह्येव

१. यथा ज्वरादिरोगग्रस्त आरोग्यकामनया वैद्योक्तपथ्यपदार्थान्
 ज्ञात्वा आरोग्यविरुद्धपदार्थपरित्यागेन रोगनिदानानि
 निरस्यति, तथात्यन्तिकदुःखनिवृत्तिकामोऽपि तत्साधनानि
 गुरुपदिष्टवेदान्तशास्त्रप्रमाणेन ज्ञात्वा तानि दुःखनिदानानि
 निवर्तयेद्येव । मे भगवद्दृशेभ्यस्तरति शोकमात्मविदिति ।
 सोऽहं भगवः शोचामि । तं मा भगवान् शोकस्य पारं
 तारयत्विति । तं ङोवाच यद्वै किञ्चैतदध्यगीष्टा
 नामैवतत् ।” (छा. ७.१.३) एत्यादिना द्वाविंशतिभिः
 भण्डित्कामिदपरब्रह्मोपासनं ज्ञानसाधनमुक्त्वा, ततः परं
 “यो वै भूमा तत्सुभं नाल्ये सुभमस्ति । भूमैव सुभं,
 भूमा त्वेव विजिज्ञासितव्यः । भूमानं भगवो विजिज्ञासे ।”
 (छा. ७.२३.१) यत्र नान्यत्पश्यति नान्यच्छृणोति नान्यद्विजानाति
 स भूमा । अथ यत्रान्यत्पश्यत्यन्यच्छृणोत्यनद्विजानाति
 तदल्पं, यो वै भूमा तदमृतम्, अथ यदल्पं तन्मर्त्यम्”
 (छा. ७.२४.१) एत्यादिना भूमविद्योपदिश्यते । अत्रायमर्थः-
 सकलकलाभिज्ञोऽपि नारदः आत्मानं शोकाङ्कान्तमेवापश्यत् ।
 निःशेषतः शोकतरणं यात्मज्ञानान्नान्यतो भवतीति
 श्रुतवांश्च । ततश्चात्मनः शोकनिदानाज्ञाननिवृत्तये
 आत्मज्ञानलाभाय य सनत्कुमारं पप्रच्छ “तं मा
 भगवान् शोकस्य पारं तारयतु” (छा. ७.१.३) एति ।
 स यानेकसाधनोपदेशानन्तरं शोकशून्यमपरिच्छिन्नं
 निरतिशयसुखस्वरूपं भूमानमुपदिश्य, ततोऽन्यत् सर्वं
 दृश्यजातं परिच्छिन्नं दुःखमेवेति, भूमा तु ब्रह्मैवेति
 योवाचत् । तथा य मूलाज्ञानतत्कार्यभूतदृश्यप्रपञ्चमात्रस्य
 ब्रह्मणोऽन्यत्वात् तदेवात्र सकलदुःखनिदानमित्युक्तं भवति ।
 तादृशदुःखनिदानस्य द्वैतप्रपञ्चस्य मूलाज्ञानसहितस्य
 “नेति नेति” (बृ. २.३.६) एत्यादिश्रुत्युक्तरीत्या
 स्वरूपतो निवृत्तौ सत्यामेव निष्कलदुःखानां निःशेषतया
 नियमेन निवृत्तिरूपपथैत । तस्मान्निःशेषदुःखनिवृत्तये
 समूलाज्ञानप्रपञ्चनिवृत्तिरूपे भोक्षलक्षणविशेषांशे

जायेतैवेच्छा । १. समूलाज्ञानजगन्निवर्तनेच्छा सर्वेषां
जायेतेत्यत्रैवमाशङ्क। जायेत - प्रागनुभूतवस्तु-येवेच्छा
जायेत न त्वननुभूते । न हि ब्रह्मरूपाधिष्ठानसाक्षात्कारेण
समूलानप्रपञ्चनिवृत्तौ मुमुक्षोः पूर्वानुभवोऽस्ति ।
अतस्तन्निवृत्तीच्छा न कस्यापि जायेतेति । तत्र, प्रागनुभूत अवेच्छा
जायेतेति नियमस्याभावात् । तथा सत्यतीतभोजनादाविच्छा पुनरपि
प्रसज्येत । न तु तथा भवति । किन्तु पूर्वानुभूतभोजनसजातीये
भोजनान्तरे ऽच्छा जायत ऽत्येव नियमः । तथा य
पूर्वोक्तशङ्काया नावकाशः । तथा हि, यथारोपितसर्पस्य
रज्जुरधिष्ठानं तथारोपितसमूलाज्ञानप्रपञ्चस्य
ब्रह्माधिष्ठानमिति, रज्जुब्रह्मणोरधिष्ठानत्वांशे साजात्यमस्ति ।
अेवमारोपितसर्पादिनिवृत्तेरारोपितसमूलाज्ञानप्रपञ्चनिवृत्तेश्चास्ति
परस्परं साजात्यम् । मुमुक्षोश्च
पूर्वं रज्ज्वाधधिष्ठानसाक्षात्कारेण
सर्पादिनिवृत्तिआवनुभवोऽस्ति । ततश्च तत्सजातीयायां
निभिलदृश्यप्रपञ्चाधिष्ठानभूतब्रह्मसाक्षात्कारप्रयुक्त-
समूलाज्ञानप्रपञ्चनिवृत्ताविच्छा मुमुक्षोर्जायतेव ।

(४६)

द्वितीयाक्षेपस्य समाधानं - यत्तूक्तं प्रागनुभूतस्यैव वस्तुनः प्राप्तीच्छा जायते । ब्रह्मणस्तु केनाप्यननुभूतपूर्वत्वात्
तत्रास्तिरूपे मोक्षस्य द्वितीयांशे न कस्यापीच्छा जायेतेति । तदसत् । सर्वैः सुभस्यानुभूतत्वात्सर्वेषां तत्रेच्छा जायते
। ब्रह्मणश्च नित्यनिरतिशयसुभस्वरूपत्वेन सर्ववेदान्तप्रसिद्धत्वात् साधनयतुष्टयसम्पन्नस्थोत्तमाधिकारिणः
सुभस्वरूपब्रह्मप्राप्तीच्छा जायेतैव ।

(४७)

तृतीयाक्षेपस्य समाधानं - यत्तावदभिहितं सर्वोऽपि लोको विषयेन्द्रियसंयोगजसुभमेव वाञ्छति । न ह्येतदस्ति
मोक्षे, अद्वितीयत्वान्मोक्षस्य; द्वैतप्रपञ्चायत्तत्वाच्च विषयसुभस्य । अतोऽधिकारिणो मुमुक्षोरभावात्
अथास्मिन्नो निरर्थकं ऽति । तत्रास्ति तावत्प्रत्ययं - किं मुमुक्षुरेव नास्ति किञ्चिदपीत्युच्यते, उत सत्यपि मुमुक्षौ
तस्य अथे प्रवृत्तिरेव न जायेतेति । नाद्यः । सर्वेषामात्यन्तिकदृग्भनिवृत्तौ नित्यनिरतिशयसुभावाप्तौ येच्छादर्शनात्
। निःशेषदुःखध्वंसपूर्वकनित्यनिरतिशयसुभस्यैव मोक्षरूपत्वात् । तस्मात्सर्वेऽपि मुमुक्षव अेव ।

(४८)

वैषयिकमेव सुभं सर्वेऽभिलषन्तीत्येतदसमञ्जसं - किन्तर्हि, सर्वे सुभसामान्यमिच्छन्ति । तस्य सुभं विषयजन्यं वास्तु तदितरद्वा । यद्वि विषयजन्यसुभमेवेच्छन्तीत्युच्यते तर्हि सुषुप्तिसुभे न स्यादेवेच्छा कस्यचिदपि; विषयाजन्यत्वात्तस्य । अतः सुभसामान्यमेव सर्वेऽपीच्छन्ति, न वैषयिकसुभमेवेति नियमः । प्रत्युत सर्वेषां प्रत्यक्षं सुषुप्तिगमनात् स्वात्मसुभेच्छैव जायत इति वस्तुस्थितिः । “सुभमलमस्वाप्सम्” इति परामर्शेन निरतिशयसौषुप्तसुभस्यात्मस्वरूपसुभत्वेन निश्चितत्वात् । किञ्च तारतम्योपेतं वैषयिकं सुभं सर्वप्राणिनां सिद्धमेव । अतश्चासिद्धे नित्यनिरतिशयैकविधसुभप्राप्तामेवेच्छा नैसर्गिकी सर्वप्राणिनाम् । तादृशं च सुभं नित्यसिद्धात्मस्वरूपसुभमेव । आत्मस्वरूपसुभमेव य मोक्षः, नेतरत् । तस्मात् सर्वेऽपि मुमुक्षव एव । नास्त्येव मुमुक्षुः कश्चिदपीति साहसमात्रम् ।

१. यद्यनुभूतसामान्ये इच्छा जायेतेति नियमस्तर्हि पूर्वानुभूते प्रतिकूले रोगतन्निमित्तकदुःखादौ येच्छापद्येत । न तु तथा लोके दृश्यते । तस्मादनुकूले प्रागनुभूतसुभतत्साधनसंजातीये अवेच्छा जायत इत्येव नियमः । अज्जमानन्दप्रतिबिम्बभूतं वैषयिकं सुभं च सर्वानुभवप्रसिद्धम् । ततश्च तत्संजातीयबिम्बभूतनित्यनिरतिशयाद्वितीयअज्जमानन्दे सर्वेषामिच्छा जायेतैव ।

(४९)

सत्यपि मुमुक्षौ तस्य मोक्षग्रन्थे प्रवृत्त्यनुपपत्तेस्तदारम्भो विकल इति द्वितीयोऽपि पक्षो न सङ्गच्छते - अत्र वादी प्रष्टव्यः - (१) अस्मिन् ग्रन्थे मुमुक्षोः प्रवृत्त्यभावकारणं किमस्य ग्रन्थस्य मोक्षसाधनत्वाभावात् वा (२) किं वा एतौऽप्युक्तस्य साधनतमस्य ग्रन्थान्तरस्य सत्त्वं वा (३) उत वेदान्तग्रन्थेषु यानि साधनानि शमदमादीन्युक्तानि अधिकारिविशेषणत्वेन तादृशशमदमादिसाधनयतुष्टयसहितस्य ज्ञानसम्पादनयोग्याधिकारिण्येकस्याप्यभावो वा । नाद्यः । न हि ग्रन्थो मोक्षसाधनम् । यतः “तमेव विदित्वातिमृत्युमेति” (श्रे. ६.१५) इत्यादिप्रमाज्ञैर्ज्ञानमेव मोक्षसाधनं नान्यदिति सिद्धान्तः । तस्य ज्ञानं वेदान्तश्रवणार्थेव जायते । श्रवणमपि द्विविधं (१) प्रथमं वेदान्तवाक्यस्य श्रोत्रेन्द्रियेण संयोगरूपम् । (२) वेदान्तवाक्यार्थविचाररूपं तु द्वितीयम् । अेतयोर्ज्ञानस्य मुप्यसाधनं प्राथमिकं श्रवणमेव, न तु द्वितीयम् । शाब्दबोधं प्रति श्रोत्रेण शब्दसन्निकर्षस्थैव सर्वत्र कारणत्वाङ्गीकारात् । अतो वेदान्तवाक्यस्य श्रोत्रेन्द्रियेण सह संयोगरूपश्रवणमेव अज्जमानन्देऽनुभवति । तत्रावान्तरवाक्यश्रवणं परोक्षज्ञानहेतुः । मखावाक्यश्रवणं तु अपरोक्षज्ञानहेतुरिति य प्राक् प्रतिपादितम् । यस्य तु पुनर्ज्ञानोद्घ्यानन्तरमध्यसम्भावनाविपरीतभावेन सम्भवतः, स तु द्वितीयं विचाररूपश्रवणं मननं निदिध्यासनञ्च तन्निवृत्तये करोतु । इदञ्च द्वितीयं वेदान्तवाक्यार्थविचाररूपश्रवणं, “किं वेदान्तवाक्यानि अज्जमानन्देऽपि प्रतिपाद्यन्ति, आलोस्विदर्थान्तरमित्येवमात्मकं” वेदान्तवाक्येषूत्पद्यमानमसम्भावनारूपसंशयं

निरस्यति । मननं हि प्रमेयगतासम्भावनां “किं श्रुवन्नैकैक्यं वास्तवं उत तद्भेदः” इत्यादिसंशयात्मिका
 १. किमियं रज्जुर्वा सर्पो वेत्यादिद्विकोटिकज्ञानं संशय इत्युच्यते । आत्मानात्मनोश्च नानाविधः संशयः
 सम्भवत् । अनात्मविषयकसंशय उपेक्ष्यतेऽत्र, निष्कलत्वात् । आत्मविषयकसंशयस्तु द्विप्रकारः प्रमाणागतः
 प्रमेयगतश्चेति । तत्रोपनिषद्रूपवेदान्तवाक्यानि, “किं द्वैतं प्रतिपादयन्ति आलोस्विद्वैतमुतार्थान्तरमित्येवंरूपः
 प्रमाणागतसंशयः । अयञ्च श्रवणात्प्राक् सम्भवति । वेदान्तप्रमाणावेधमोक्षादिपदार्थाः सर्वेऽपि प्रमेया
 उच्यन्ते । अतद्विषयकसंशयः प्रमेयगत इति । अयञ्च प्रमेयगतसंशयो विषयभेदादनन्तविधः तथा हि (१)
 मोक्षसाधनविषयकसंशयाः - सर्वानर्थनिवृत्तिः परमानन्दावाप्तिश्च मोक्ष इति सिद्धान्तः । तत्र साक्षान्मोक्षसाधनं
 किं कर्म, उतोपासनम्, अथवा ज्ञानमिति मोक्षसाधने संशयाः । (२) ज्ञानसाधनविषयकसंशयाः - ज्ञानस्य
 मोक्ष-साधनत्वे, अपरोक्षज्ञानं प्रति साक्षात्साधनं किं यज्ञादिकर्म, उतोपासनम्, अथवा विवेका-॥ निवर्तयति
 । निदिध्यासनन्तु “देहादिदृश्यप्रपञ्चस्य शिवब्रह्मणोश्च भेदः सत्य” इत्याद्यनादिकालसिद्धविपरीतभावनां
 निःशेषमुन्मूलयति । इत्थं प्राथमिकं श्रवणं ब्रह्मात्मैक्यज्ञानद्वारा मोक्षहेतुः । वाक्यार्थविचाररूपं द्वितीयं श्रवणं
 मननं निदिध्यासनं वेत्यादिरसम्भावनाविपरीतभावनानिवृत्तिद्वारा मोक्षहेतुः । वेदान्ता इत्युपनिषद् अवेद्यन्ते
 । यद्यथेतस्मात् पौरुषेयात् प्रकरणात्ताः भिन्नास्तथापि तदर्थस्यैवायं ग्रन्थो बालानां सुवर्णितं बोधको भवति
 । अतद्ग्रन्थश्रवणोऽनायासेन यथा आत्मस्वरूपसाक्षात्कारो जायेत, तथोपरिष्ठात्प्रपञ्चयिष्यते । इत्थमयमपि
 ग्रन्थो ज्ञानोत्पत्तिहेतुत्वेन मोक्षकारणं भवति, असम्भावनाधिशेषदोषशुद्धापरकणसमर्थश्रवणमननात्मकत्वाद्दस्य
 ग्रन्थस्य । तस्मान्नेन ग्रन्थेन मोक्षो जायेतेत्येतत्केवलं उच्यते ।

(५०)

यद्यप्यस्य ग्रन्थस्य मोक्षहेतुत्वमस्ति तथापि प्राचीनैः प्रौढग्रन्थान्तरैः साधनतमैर्मोक्षोपायस्य सम्यक्प्रतिपादितत्वाद्ब्रह्मलोड्यं
 ग्रन्थ इति वदन् वादी प्रष्टव्यः - कानि तानि साधनतमानि ग्रन्थान्तराणीति । स यथाऽश्रुवन्नैकैक्यबोधकनिभिलोपनिषद्गीतासु
 तद्भाष्यादयोऽनेकग्रन्थाः प्रौढाः प्रागेव सिद्धाः । तेभ्यो ग्रन्थेभ्यो ज्ञानद्वारा मोक्षः सिद्ध्यति, अतोऽयं ग्रन्थो
 विफल इति - तर्हि तादृग्ग्रन्थविद्यारासमर्थानां मुमुक्षुणां तादृशग्रन्थैर्ज्ञानोदयासम्भवात्, ॥ दिसाधनयतुष्टयम्,
 श्रवणादित्त्रयं वा, तत्त्वम्पदार्थशोधनरूपान्तरवाक्यार्थज्ञानं वा, आलोस्वित्तत्त्वमस्यादिमहावाक्यार्थोपदेशो
 वेत्यादिज्ञानसाधनविषयकसंशयाः । (३) वेदान्तज्ञानविषयीभूत- जगत्त्वम्पदार्थश्रुवन्तत्पदार्थेश्वरविषयकसंशयाः
 - ज्ञानस्य विषयः किं भेदोऽभेदो वा । अभेदे किं प्रत्यगब्रह्मणोरभेदः, उतान्तःकरणविशिष्टविद्यात्मकश्रुवस्य
 विराड्द्विरयगर्भान्तर्तामिदुपेक्ष्येणोऽभेदः । प्रत्यगात्मा किं स्थूलदेहाद्भिन्नः अभिन्नो वा । भिन्नत्वे आत्मा
 किं जड उत चिद्रूपः, अथवा चिज्जडोभयात्मकः । येतन्त्वे हि कर्तृभोक्तृस्वरूपो वा, अकर्तृभोक्तृस्वरूपो वा ।
 आत्मा किमणुपरिमाणो वा, मध्यमपरिमाणो वा, महापरिमाणो वा । आत्मनोऽभेदः किं तत्पदवाच्यार्थेन, उत
 तत्पदलक्ष्यार्थेन । जगतः कारणं किं प्रधानादिः, उतेश्वरः । ईश्वरश्चेत्स किं परिच्छिन्नः, उत व्यापकः । स येश्वरो
 जगतः किमुपादानकारणमालोस्विन्नित्तमुताभिन्ननिमित्तोपादानकारणम् । ईश्वरः किं श्रुवाद्दृष्टवशात्सृजति, उत
 विषमदृष्ट्या । आत्मा किं ब्रह्मणोऽभिन्न उत भिन्नः । अभिन्नश्चेत् किं सदाभिन्नः, उत मोक्षदशायामेव । आत्मा

किमानन्दादियुक्तः, अथवा न । सख्यिदानन्दाद्ययोऽस्यात्मनः किं गुणाः, उत स्वरूपमेव । ते य सख्यिदानन्दाद्यः किं परस्परं भिन्नाः, उताभिन्ना एव । धृत्येवमाधनन्तसंशया जायन्ते । अवंरूपान् प्रमाणाप्रमेयगतसन्देशानादौ श्रवणमनननिदिध्यासनैरपोष्य ब्रह्मापरोक्षज्ञानेन तान् निःशेषं नाशयेत् । अत्र य मन्मतीनां तीव्रतरमुमुक्षुणां प्रवृत्तिसम्भवाख्य सङ्कलोऽयं ग्रन्थ इति प्रतिभूयात् ।

(५१)

प्रौढग्रन्थैर्मन्मतीनां मुमुक्षुणां बोधानुदयाद्यं ग्रन्थो यद्यपि तेषां मोक्षोपयोगी स्यात् तथापि मुमुक्षाभात्रेणास्मिन् ग्रन्थे प्रवृत्तिर्न जायेत । विवेकवैराग्यशमदमादिसाधनकलापयुक्तमुमुक्षुजनासम्भवादिति शङ्कमानो विकल्प्यते किमधिकारिणो बलवो न सन्ति, उत नैकोऽपीति । आद्ये षष्ठापत्तिः सर्ववादिसम्प्रतिपत्तेः । न द्वितीयः - ज्ञानयोग्याधिकार्येव नास्तीत्येतदसङ्गतमेव । तथा हि, सर्वेषामप्यन्तःकरणं निसर्गत एव मलविक्षेपस्वरूपपावरणाप्यदोषत्रयदूषितं वर्तते । मलं = पापम्, विक्षेपः = याञ्चल्यम्, आवरणं = स्वरूपज्ञानम् । तत्र शुभकर्मणा मलस्य, उपासनया विक्षेपस्य, ज्ञानेन स्वरूपपावरणस्य च निवृत्तिर्जायत एव । यस्यान्तःकरणे मलविक्षेपाद्विदोषाः सन्ति न सोऽधिकारीति सिद्धम् । यस्य तु पुनरिह जन्मनि जन्मान्तरे वानुष्ठितशुभकर्मोपासनाद्विभिर्मलविक्षेपाद्विदोषा अन्तःकरणान्निवृत्ताः स एव वेदान्तविद्यारजनितज्ञाने मुष्यो योग्याधिकारी भवति । तस्यास्मिन् ग्रन्थे जायेतैव प्रवृत्तिः ।

(५२)

पामरविषयिणोर्लक्षाणां - यत्कृतं सर्वेऽपि विषयसुभासक्ता एव, न कोऽपि नित्यनिरतिशयसुभं वाञ्छतीति, तत्र । पामरो, विषयी, जिज्ञासुर्मुक्तश्चेति लोके यत्पूर्विकाः पुरुषाः । तत्र विहितप्रतिषिद्धेष्वैहिकविषयभोगेष्वसक्तः सन् शास्त्रीयसंस्कारशून्यो यः स पामरः । शास्त्रानुसारिविषयभोगान् भुञ्जानः सन् षडामुत्रार्थकूलभोगावाप्तये कर्म कुर्वाणो विषयी ।

(५३)

जिज्ञासुलक्षाणां - यस्तु शास्त्रीयोत्तमसंस्कारबलादध्यात्मादिसख्यास्त्रश्रवणं करोति तस्य वक्ष्यमाणरीत्या विवेको जायते । तथा विवेको यस्य भवति स एव जिज्ञासुः ।

(१) तत्र वैषयिकं सुभं सर्वमपि दृग्भवेति

प्रथमतो विवेको भवति । तथा हि, सर्वमनित्यमेव

विषयेन्द्रियसंयोगजत्वेनागमापायित्वात् । सुभं य वैषयिकं

स्वावस्थितिसमयेऽपि यत्किञ्चिद्दुःखानुषङ्ग्येव भवति

। स्वविनाशेनापि दृग्भवेतुर्भवति । किञ्च वैषयिकं

સુખમનુભવદશાયામપિ, ઇતઃ પરમીદૃશં સુખં ક્ષીયેત કિલેતિ
વ્યાકુલતોત્પાદનેનાપિ દુઃખનિદાનમેવ । એવગ્ચ વૈષયિકં સુખં
સર્વં દુઃખેન કબલીકૃતમેવ વર્તતે । તસ્માદ્વિષયજન્યં સુખં
વસ્તુતઃ સુખસ્વરૂપમપિ વિષયોપાધિસમ્બન્ધ્યાદુઃખમેવ । ભવતિ
સર્વદા । ન ચૈતદુઃખં કેનચિદપિ લૌકિકોપાયેન પરિહર્તું
શક્યતે ઉપાયાન્વેષણકુશલસ્યાપિ નિશ્શેષદુઃખનિવૃત્તેરદર્શનાત્
। નિવૃત્તમિવ ચ સદપિ પુનરુત્પદ્યતે એવ ।

(૨) તતઃ, યાવચ્છરીરસ્થિતિ દુઃખં ન નિવર્તેતિતિ વિવેકી ભવતિ
। “ન વૈ સશરીરસ્ય સતઃ પ્રિયાપ્રિયયોરપહતિરસ્તિ,
અશરીરં વાવ સન્તં ન પ્રિયાપ્રિયે સ્પૃશતઃ”

(છા. ૮.૧૨.૧) ઇતિ, શરીરમાત્રસ્ય પુણ્યપાપકૃલત્વાત્
શરીરાન્વયવ્યતિરેકાભ્યાં સુખદુઃખસમ્બન્ધતદભાવૌ
શ્રૂયેતે । તત્ર મનુષ્યશરીરં તુ પુણ્યપાપમિશ્રકર્મકૃલમિતિ
પ્રસિદ્ધમેવ । દેવશરીરમપિ મિશ્રકર્મકૃલમિત્યેવ વક્તવ્યમ્;
કેવલપુણ્યકૃલત્વે તુ દેવાનાં દેવતાન્તરવિભૂત્યતિશયદર્શનેન
ન તાપો જાયેત । જાયત ઇતિ હીતિહાસપુરાણાદિષુ કથ્યતે ।
કિંચ્ચાશેષદેવપ્રધાનભૂતસ્યાપીન્દ્રસ્યાનેકદૈત્યદાનવાદિભ્યો
ભયાન્મહદુઃખં પાપકૃલભૂતં જાયત ઇતિ શાસ્ત્રેણ પ્રતિપાદ્યતે ।
ચદિ દેવશરીરં કેવલપુણ્યકૃલં સ્યાન્નૈવ સ્યાલ્કદાચિદપિ દેવાનાં
દુઃખમ્ । તસ્માદ્દેવશરીરમપિ પુણ્યાપુણ્યમિશ્રકર્મકૃલમિત્યેવ
નિશ્ચીયતે । ન ચ “ન હ વૈ દેવાન્ પાપં ગચ્છતિ
પુણ્યમેવામ્બુ ગચ્છતિ” (બૃ. ૧.૫.૨૦) ઇત્યાદિશ્રુતેર્ન
દેવાનાં પાપસમ્બન્ધોડસ્તીતિ વાચ્યં - અન્યપરત્વાત્તસ્થાઃ શ્રુતેઃ;
કર્માધિકારયોગ્યં શરીરં માનુષમેવ, નેતરદેવતિર્યગાદિશરીરમ્ ।
અતો દેવતાશરીરેણ કૃતપુણ્યાપુણ્યકૃલં જન્માન્તરે ન તાન્
ગચ્છતીત્યર્થો ન તુ તેષાં કર્મકૃલાભાવમાત્રમિતિ કિન્તર્હિ;
દેવશરીરોત્પત્તેઃ પ્રાજ્જન્મનિ શરીરાન્તરકૃતશુભાશુભકર્મકૃલં
દેવજાતિશરીરેડનુભૂયત એવ । તસ્માદ્દેવાદિશરીરમપિ
મિશ્રકર્મકૃલમેવ । તિર્યકપશુપક્ષિમૃગાદીનામપિ શરીરં
મિશ્રકર્મકૃલમેવ । તૈરનુભૂયમાનપ્રચુરદુઃખાનાં
પાપકર્મકૃલત્વેડપિ મૈથુનાદિજન્યસુખસ્ય પુણ્યકૃલત્વાભ્યુપગમાત્ ।

तिर्यग् = कीटादिः । पशुः = यतुष्पात् । पक्षी = पक्षाभ्यां गगनचारी । मृगः = व्याघ्रादिः । डेयन
पशुपक्ष्यादीनपि तिर्यगित्याचक्षते । अयं निषिद्धमपि शरीरं पुण्यापुण्यकार्यमित्येव सिद्धान्तः । तथापि
देवशरीरस्य पापोपसर्जनपुण्यातिशयजन्तत्वात् तदभिप्रायेण शास्त्रेषु देवशरीरं पुण्यकृतमित्युच्यते । अतो
नात्र विरोधशङ्कावकाशो यथा ब्राह्मणप्रचुरो ग्रामो “ब्राह्मणग्राम” इत्युच्यते, अयं पुण्यातिशयकृतत्वाद्देवशरीरं
पुण्यस्य कृतमित्युपचर्यते, न तु वस्तुतः । तिर्यगादिशरीरं पुण्योपसर्जनपापतिशयकृतम् । उत्तममनुष्यशरीरं
देवशरीरमेव । नीचशरीरं सर्पादिशरीरतुल्यम् । अयं निषिद्धमपि शरीरं पुण्यापुण्यकृतमेव । अत अयं
पापकृतत्वाद्दुःखस्य शरीरसम्बन्धो यावत् तावद्दुःखक्षयो न स्यात् ।

(3) ततः, सर्वशरीरिणां स्वस्वशरीरं

स्वस्वाङ्गितधर्माधर्मकृतमेवेति विवेक उत्पद्यते । विना तु
निश्शेषधर्माधर्मादिनिवृत्तिं नात्यन्तिकतया शरीरविनाशः
सम्भवेत् । प्रारब्धनाशाद्यतनशरीरनाशोऽपि पुनः
शरीरान्तरं प्राचीनानन्तकोटिजन्माङ्गितपुण्यापुण्यवशाज्जायतेतैव ।
तस्मान्निश्शेषकर्मक्षयमन्तरा नात्यन्तिकशरीरनाशरूपमोक्षः
सम्भवति ।

(४) पुण्यापुण्ययोश्च क्षयो न रागद्वेषादिनिवृत्तिमन्तरा
घटेतेति विवेकस्ततो जायते । अतश्चरीरात्मकपुण्यापुण्ययोर्भोगिन
क्षयोऽपि रागद्वेषवशात्पुण्यापुण्यरूपकर्मन्तरोत्पत्तिः स्यात् ।
तस्मान्निश्शेषरागद्वेषनिवृत्तिमन्तरा नाशेषकर्मक्षयः ।

(५) रागद्वेषौ चेष्टानिष्टसाधनताज्ञानप्रयोज्याविति ततो जनाति
विवेकी । एते रागोऽनिष्टे द्वेषश्च सर्वप्राणिसाधारणौ ।
तस्मादिष्टानिष्टसाधनताबुद्धिनिवृत्तिमन्तरा न रागद्वेषौ
निवर्तते ।

(६) इष्टानिष्टसाधनताबुद्धिरपि भेदधीनिबन्धनेति विवेकस्ततो
जायते । यदा स्वस्वरूपपादन्यदिव द्वितीयं वस्त्ववबुध्यते तदा
तत्रेष्टसाधनताबुद्धिर्वा अनिष्टसाधनताबुद्धिर्वा जायेत
। स्वस्वरूपमात्रे तु कस्यचिदपि इष्टसाधनताबुद्धिर्वा
अनिष्टसाधनताबुद्धिर्वा न जायते । सुप्तसाधनं =
अनुकूलं इष्टसाधनमिति योच्यते । दुःखसाधनं =
प्रतिकूलमनिष्टसाधनमिति योच्यते । स्वस्वरूपं तु न
सुप्तस्य वा दुःखस्य वा साधनं भवति, तस्य सुप्तस्वरूपत्वेन
सुप्तसाधनत्वासम्भवात् । अतः स्वस्वरूपतिरिक्तत्वेनावगते
वस्तुनि आनुकूल्यप्रातिकूल्यबुद्धौ यथासम्भवं जायेते ।

એવઝ્યાખાણડાનન્દાદ્વિતીયાસડ્ગચિદ્રૂપસ્વસ્વરૂપાદતિરિક્તવસ્તુ-
સકુલ્પનમેવાનુકૂલ્યપ્રાતિકૂલ્યબુદ્ધિભેદુઃ ।

ઈદ્ગમેદબુદ્ધિનિવૃત્તિમન્તરા આનુકૂલ્યપ્રાતિકૂલ્યબુદ્ધી ન નિવર્તેતે ।

(૭) ઈદ્ગમેદબુદ્ધિઃ સ્વસ્વરૂપાજ્ઞાનાજ્ઞાયતે ઇતિ વિવેકસ્તતો ભવતિ

। “યત્ર હિ દ્વૈતમિવ ભવતિ તદિતર ઇતરં જિદ્ધતિ”

(બૃ. ૨.૪.૧૪) “યત્ર વાન્યદિવ સ્યાત્ તત્રાન્યોડન્યત્પશ્યેત્”

(બૃ. ૪.૩.૩૧) “યદેવ જાગ્રદ્ભયં પશ્યતિ તદત્રાવિધયા

મન્યતે” (બૃ. ૪.૮.૨૦) ઇત્યાધનન્તશ્રુતયઃ

સ્વસ્વરૂપાજ્ઞાનદશાયામેવ સકલદ્વૈતપ્રપચ્યવ્યવહાર ઇતિ

બોધયતિ । એવમશેષદુઃખનિદાનં સ્વસ્વરૂપાજ્ઞાનમિતિ સિદ્ધમ્ ।

(૮) તતઃ સ્વસ્વરૂપાજ્ઞાનં સ્વસ્વરૂપજ્ઞાનેનૈવ નિવર્તતે

નાન્યેન, તયોઃ તમઃપ્રકાશવત્પરસ્પરવિરોધિત્વાદિતિ

વિવેક ઉત્પદ્યતે । યદ્વિષયકમજ્ઞાનં ભવતિ

તદજ્ઞાનં તદ્વિષયકાપરોક્ષજ્ઞાનેનૈવ નિવર્તતે; યથા

૨જ્જવજ્ઞાનં ૨જ્જુસાક્ષાત્કારેણૈવ નિવર્તતે, તદ્વત્ । તસ્માત્

સ્વસ્વરૂપાપરોક્ષજ્ઞાનમેવાખિલાનર્થનિદાનસ્વસ્વરૂપાજ્ઞાનનિવૃત્તિદ્વારા

નિશ્ચેયસાત્મકનિખિલદુઃખનિવૃત્તિભેદુર્ભવતિ ।

સ્વસ્વરૂપસ્યૈવ સત્યજ્ઞાનાનન્તાનન્દબ્રહ્મરૂપત્વાત્

સ્વસ્વરૂપજ્ઞાનેન બ્રહ્માવામિર્ભવતિ । બ્રહ્મ ય

નિત્યનિરતિશયાખાણડાનન્દરૂપં દુઃખાસમ્ભિન્નમિતિ

સર્વવેદાન્તપ્રમાણસિદ્ધમ્ । અત એવ સ્વસ્વરૂપસાક્ષાત્કારેણૈવ

નિત્યનિરતિશયદુઃખાસમ્ભિન્નસ્વસ્વરૂપભૂતબ્રહ્માનન્દોડવાપ્યતે ।

એવં નિખિલદુઃખનિવૃત્ત્યુપલક્ષિતસ્વસ્વરૂપભૂતાખાણડાનન્દપ્રાપ્તેઃ

સાક્ષાત્સાધનં સ્વસ્વરૂપજ્ઞાનમેવ । તસ્માત્ સ્વસ્વરૂપવિચાર એવ

કર્તવ્યઃ । ઇત્યં યસ્ય વિવેકો જાયતે સ એવ જિજ્ઞાસુરિત્યુચ્યતે ।

મુક્તલક્ષણં - સ્થૂલસૂક્ષ્મકારણાત્મકશરીરત્રયવિલક્ષણં પચ્ચકોશવિલક્ષણં ચ સ્વસ્વરૂપં અખાણડાદ્વિતીયસ્વયઞ્જયોતિસ્સ્વભા

યઃ સાક્ષાદપરોક્ષીકરોતિ કરતલામલકવત્ સ એવ મુક્ત ઇત્યુચ્યતે ।

(૫૪)

જિજ્ઞાસોરસ્મિન્ અથે પ્રવૃત્ત્યુપપત્તિઃ - એવં પૂર્વોક્તયતુર્વિધેષુ પુરુષેષુ પામરવિષયિણૌ વિષયોપભોગજન્યસુખેણેવાત્માનં
તૃપ્તં કૃતાર્થં ય મન્યમાનો વર્તેતે । કેષાઞ્ચેદ્વિષયિણાં પારલૌકિકપરમસુખેચ્છાયાં સત્યામપ્યતત્પ્રાપ્તિસાધનમેવ

तत्प्राप्तिसाधनत्वेनान्यथा गृहीत्वा तत्रैव ते प्रवर्तन्ते, साधुसङ्गसख्यास्त्रश्रवणार्णवैरुपपरमानन्दप्राप्तिसाधनज्ञानाभावात्तेषाम् । ततश्च पामरविषयिणोः परमानन्दावाप्त्यर्थं नास्मिन् ग्रन्थे प्रवृत्तिर्जायते । द्रुमलतयै य न तेषामत्र ग्रन्थे प्रवृत्तिः, उपायान्तरे प्रवृत्तवात् । तस्मान्निरतिशयसुभावाप्तये आत्यन्तिकद्रुमलानाय य पामरविषयिणोरस्मिन्ग्रन्थे न सम्भवति प्रवृत्तिः । मुक्तस्थापि नास्त्यधिकारोऽस्मिन् ग्रन्थे । ज्ञानी हि कृतकृत्यो मुक्त इत्युच्यते ।

१. अज्ञानदशायामैहिकभोगादिसिद्ध्यर्थं

द्रुम्यादिव्यवसायाः, आमुष्मिकभोगार्थं काम्यकर्मापासनादयः,

चित्तशुद्ध्यैकाग्र्यार्थं निष्कामकर्मापासनादयः,

वेदान्तश्रवणाय विवेकवैराग्यादियतुर्विधसाधनम्,

अद्वितीयात्मसाक्षात्काराय गुरुपदेशः, संशयादिनिवृत्त्यर्थं

श्रवणादयः, तत्पदार्थविषयकपरोक्षत्वभ्रमनिवृत्तये

त्वम्पदार्थविषयकपरिच्छिन्नत्वभ्रमनिवृत्तये

यान्योन्यव्यतिषङ्गः, (व्यतिहारः, ओतप्रोतभावः), मोक्षार्थं

दृढतराद्वितीययिन्मात्रात्परोक्षसाक्षात्कारश्चेत्येवमादिपुष्कल-

साधनानुष्ठानं, तत्सम्पादनञ्च “कर्तव्यम्” इत्युच्यते ।

येतदनुष्ठानसम्पादनरूपं कर्तव्यं येन कृतं स एव

“कृतकर्तव्यः” = “कृतकृत्यः” इत्युच्यते ।

नैवास्ति तस्य कर्तव्यान्तरे दृढतराद्वितीयात्मापरोक्षज्ञानवत्त्वात् ।

लीलयत्र कालयापनार्थं प्रवृत्तोऽपि नास्त्यस्य ग्रन्थतः

प्रयोजनम् । तस्मान्न मुक्तोद्देशेनाप्ययं ग्रन्थः प्रवृत्तः ।

किन्तु मुमुक्षुरपजिज्ञासुमुद्दिश्य प्रवृत्तोऽयं ग्रन्थः । न

तस्यास्ति विषयसुभेच्छा । निरतिशयभूमानन्दलिप्सया तस्य

संसारदुःखजिहासावत्त्वात् । नित्यनिरतिशयपरमानन्दप्राप्तिः

आत्यन्तिकद्रुमनिवृत्तिश्चापरोक्षात्मज्ञानं विना

कर्मयोगसाङ्ख्ययोगोपसनादिभिर्न सिद्ध्यतीति विवेको

यस्य सत्सङ्गाज्जायते तस्य जिज्ञासोरद्वैतवेदान्तग्रन्थे

प्रवृत्तिर्जायते ।

(A. 55-60) विषये आक्षेपाः-

(५५)

शुवभ्रज्मणोरैक्यरूपविषये आक्षेपः - यत्तूक्तं शुवभ्रज्मणोरैक्यमेवास्य ग्रन्थस्य विषय इति तन्नोपपद्यते; तयोः स्वभावभेदात् । तथा हि, भ्रज्म तु

अविद्यास्मितारागद्वेषाऽभिनिवेशात्मकपञ्चकलेशशून्यं व्यापकमेकं सजातीयभेद

१. विद्यारे द्वियमाणे स्वरूपसत्ताभावाद्या न विद्यते सा अविद्या ।

सा द्विप्रकारा मूलाविद्या तूलाविद्यैति च । शुद्धचिन्मात्रावारिका

मूलाविद्या घटाद्युपहितचैतन्यावारिका तूलाविद्या । मूलाविद्या तु

कार्यकारणभेदेन द्विविधा । आवरणविक्षेपशक्तिसहितानादिभावग्रुपा

कारणविद्या । वस्तुनोऽन्यथाप्रतीतिरेव कार्याविद्या । कार्याविद्या

यतुर्विधा -

(१) अनित्यस्वर्गादिलोकेषु तत्रत्यविषयेषु च नित्यताबुद्धिरुपा प्रथमा ।

(२) अशुद्धशरीरस्त्रीपुत्राद्यादिऽगनयुग्मनादिनिष्कृष्टकार्येषु शुचित्वबुद्धिरुपा द्वितीया ।

(३) दुःखात्मकधनादिषु भोगसाधनेषु सुभत्वबुद्धिरुपा

तृतीया । (४) अनात्मदेहादिषु आत्मत्वभ्रमरुपा यतुर्थी ।

पञ्चकलेशान्तर्गताविद्याशब्देनेयमेव कार्याविद्या गृह्यते ।

२. बुद्ध्यात्मनोरविवेकेनाभेदधीः अस्मिता । ध्यमेव सामान्यालङ्कार इत्युच्यते ।

३. प्राचीनविषयानुभवजन्मसंस्कारवशाद्भुक्तलविषयकभोगेच्छा रागः ।

४. प्रतिबुद्धालविषयकदानेच्छा द्वेषः ।

५. मरणभयाच्छरीरसंरक्षणायारात्रोऽभिनिवेशः ।

६. भ्रज्म हि सजातीविजातीस्वगतभेदशून्यम् । तथा हि सजातीयानां

परस्परं भेदः सजातीयभेदः, यथा ब्राह्मणप्रादीनामन्योन्यभेदः ।

स्वभिन्नजातीयवस्त्वन्तरात् स्वस्य भेदो विजातीयभेदः, यथा

ब्राह्मणक्षत्रिययोरन्योन्यभेदः । अवयविनः स्वावयवाद्भेदः

स्वगतभेदः । यथा शरीरस्य करयरणादिभ्यः, वृक्षस्य

शाखादिभ्यश्च भेदः । “सर्वं भत्विदं भ्रज्म”

(छा. ३.१४.१) इति सर्वस्य द्वैतस्य भ्रज्ममात्रत्वोक्त्या

भ्रज्मान्तराभावाच्च भ्रज्म सजातीयभेदशून्यम् ।

भ्रज्मान्तराभावश्च “अेकमेवाद्वितीयम्”

(छा. ६.२.१) इति श्रुत्या “अेक” शब्देनोच्यते ।

भ्रज्मरूपप्रत्यक्षचैतन्याद्विलक्षणजडदृश्यप्रपञ्चो विजातीयः ।

स येत्सत्यः स्यात् भ्रज्मापि तदा विजातीयभेदसहितं स्यात् । न

तु प्रपञ्चः सत्यः, रज्ज्वारोपितसर्पवन्मिथ्यैव । यन्मिथ्या न
तदधिष्ठानादतिरिच्यते । तस्मात् अज्म विजातीयभेदशून्यमिति
“अेव”कारेणोच्यते ॥ रडितं यः अज्मणः

सजातीयअज्मान्तराभावात् । अुवस्तु निभिलकलेशभाङ् पुरिश्चिन्नः
अनेकश्च । यावन्ति शरीराणि तावन्तो अुवाः । सर्वशरीरेषु
अुवस्य अेकत्वाभ्युपगमे त्वेकशरीरे जायमानसुभङ्गुभाद्यः
सर्वशरीरेषु जायेरन् । न तु तथास्ति । अज्म निरवयवम् ।
सखिदानन्दाद्यस्तु अज्मणः स्वरूपलक्षणत्वाद्साधारणधर्माः,
न त्ववयवाः । पुष्पादिगतरूपरसगन्धस्पर्शादिगुणा यथा
पुष्पादिरव्यरूपभूतास्तथा सखिदानन्दाद्यो धर्मा अज्मस्वरूपभूता
अेव, न ततोऽतिरिक्ताः । तस्माद्अज्म स्वगतभेदरडितञ्चेति
“अद्वितीय”-पदेनोच्यते ।

१. भिन्नः ।

२. अुवअज्मैक्यविषये आक्षेपसमाधानानिआक्षेपः - सर्वशरीरेषु
यद्येक अेवात्मा स्यात्तदा अुवात्मपरमात्मैक्यमपि स्यात् । न तु तथास्ति ।
अनेकत्वादात्मनः ।

समाधिः - आत्मनोऽनेकत्वे न डिञ्चिदपि प्रमाणास्ति । अज्ञानप्रसिद्धात्मभेदविषयकैन्द्रियकप्रत्यक्षं तु
नात्मभेदायत्तं, किन्तुपाधिभूतशरीरभेदनिबन्धनम् । “नावेदविन्मनुते तं बृहन्तम्,” “तं त्वौपनिषदं पुरुषं
पृथ्णामि” (बृ. ३.८.२६) इत्यादिश्रुतिभ्यो वेदेतरप्रमाणानवगम्यत्वादात्मनः । “अेको देवः सर्वभुतेषु
गूढः” (श्वे. ६-११) इत्यादिश्रुतिभिः सर्वशरीरेषु अज्मादिस्तम्भान्तेषूपलभ्यमान आत्मा अेक अेव ।
अनेकधटेषूपलभ्यमानोऽप्याकाशो यथा अेक अेव, तथा शरीरभेदेष्वाप्यात्मा अेक अेव । “अग्निर्धैको भुवनं
प्रविष्टो रूपां रूपां प्रतिरूपो बभूव । अेकस्तथा सर्वभूतान्तरात्मा रूपां रूपां प्रतिरूपो बडिश्च ।” (क. २.२.८)
इत्यादिश्रुतिभ्यः । तस्मात् अुवअज्मैक्यं युज्यते ।

आक्षेपः - आत्मनोऽनेकत्वे न प्रमाणाभावाः, प्रत्यक्षाधनेकप्रमाणासत्त्वात् ।

तथा डि-

(१) प्रत्यक्षप्रमाणं - “आज्मणोऽडम्”

“क्षत्रियोऽडम्” इत्यडङ्कारपूर्वकं

प्रतिप्राणिशरीरमात्मभेदः प्रत्यक्ष अेव;

अडङ्कारभेदस्यात्मभेदनियामकत्वात् । सर्वदेहेष्वात्मन अेकत्वे

“त्वं” “अडुं” “अयं” इत्यादिभेदव्यवहारो

न स्यात् । तस्मादात्मनानात्वं प्रत्यक्षसिद्धम् ।

(२) अर्थपत्तिप्रमाणं - आत्मनो नानात्वाभावे “त्वं”

“અહું” “અયં” ઇત્યાદિભેદવ્યવહારો ન સ્યાત્ ।

તસ્માત્ ભેદવ્યવહારસિદ્ધ્યન્યથાનુપપત્યા આત્મભેદોડ્ગીકાર્ય
ઇત્યર્થાપત્તિરપિ તત્ર માનમ્ ।

(૩) અનુમાનપ્રમાણં - વિમત આત્મા પ્રતિશરીરં ભિન્નઃ,
પ્રતિશરીરં “ત્વં” “અહું” “અયં” ઇતિ

વ્યવહારભેદાત્, તત્તચ્છરીરરૂપવ્યક્તિભેદાચ્ચ; ઘટશરાવાદિવત્ ।
ઇત્યનુમાનપ્રમાણમપિ ।

(૪) શ્રુતિપુરાણાદિપ્રમાણં - શ્રુતિપુરાણાદિષુ
દેવદાનવયક્ષરાક્ષસગન્ધર્વકિન્નરકિમ્પુરુષમાનવાદિ-
ભેદવાદદર્શનાદાત્મનાનાત્વમેવ સિદ્ધ્યતિ ।

(૫) યુક્તિઃ - યદાત્મા સર્વશરીરેષ્વેકોડભ્યુપગમ્યેત, તદૈકસ્ય
સુખદુઃખાદિના સર્વેષાં તદ્દુપલબ્ધિસાદુર્યં સ્યાત્ । તથૈકસ્ય
જ્ઞાનાતિશયેન સર્વે જ્ઞાનિનઃ ॥

સ્યુઃ । તથા સતિ વિધિપ્રતિષેધશાસ્ત્રાણાં વૈચર્યપ્રસંગઃ, જ્ઞાનિનો વિધિનિષેધાતીતત્વાત્ ।
તથૈવૈકસ્ય બન્ધેન સર્વે બદ્ધાઃ સ્યુઃ । તસ્માદાત્મનાનાત્વમેવ યુક્તમ્ ।

સમાધિઃ -

(૧) યત્તૂક્તં અહમહમિતિ અહમ્પ્રત્યયસ્ય ભેદાદાત્મા અનેક
ઇતિ, તત્ર યુજ્યતે - તથા હિ “અહં શિશુરહં
કુમારોહં યુવાહં વૃદ્ધ” ઇત્યાદિવ્યવહારેષુ
શૈશવાદિવસ્થાભેદૈરહમ્પ્રત્યયસ્ય ભેદૈષ્વેક
એવાત્મા સર્વાવસ્થાસ્વનુવર્તતે । ન હિ યૌવનાદિવસ્થાસુ
કૌમારાદિવસ્થાન્તરાનુવૃત્તિરસ્તિ, તથાપિ ભિન્નાસુ
સર્વાવસ્થાવસ્થાસ્વેક એવાહંશબ્દાભિધેય આત્માનુવર્તમાનોડનુભૂયતે ।
તસ્માદહમ્પ્રત્યયભેદો નાત્મભેદનિયામકઃ । કિંચ તત્તદવસ્થાગત
આત્મા ભિન્નો યદિ, તર્હિ શૈશવાદિવસ્થાન્તરકૃતકર્માણિ
યૌવનાદિવસ્થાન્તરે સ્મરણગોચરાણિ ન સ્યુઃ । તસ્માત્ર
પ્રત્યક્ષવિષય આત્મભેદઃ ।

(૨) એકસ્મિન્નેવ દેહે યથા અવયવભેદમાશ્રિત્ય
શિરઃપાણિપાદાદિવ્યવહારઃ સિદ્ધ્યતિ, તથા સકલશરીરેષ્વાત્મન
એકત્વેડપિ તત્તચ્છરીરભેદમાશ્રિત્ય “ત્વમ્”
“અહમ્” “અયમ્” ઇત્યાદિભેદવ્યવહાર

उपपद्यते । न ऽयं भेदव्यवहार आत्मभेदनिबन्धनः ।

तस्माद्भेदव्यवहारसिद्ध्यन्यथानुपपत्त्यात्मभेदः

सिद्ध्यतीत्यर्थापत्तिरपि न प्रमाणात् ।

(3) शरीरव्यक्तिभेदात्, “त्वम्” “अहम्”

“अयम्” इत्यादिव्यवहारभेदाख्यात्मनानात्वानुमानं न प्रमाणात् ।

स्थूलसूक्ष्मकारणशरीराणां जाग्रत्स्वप्नशरीराणां य भेदेऽपि

अहमहमिति प्रत्यभिज्ञायमानस्यात्मनो भेदाभावात् ।

(४)

पूर्वोक्तश्रुतिस्मृतिपुराणोतिहासादिसिद्धदेवदानवमनुष्यादिभेदव्यवहारस्तु

ब्रह्माद्विस्तम्भान्ततत्तद्देहभेदाधीनो नात्मभेदनिबन्धनः ।

सर्वशरीरेष्वपि यैतन्त्यस्यैकरूपत्वेन यैतन्त्यस्वरूपस्यात्मनो

भेदासिद्धेः । “अेको देवः सर्वभूतेषु गूढः”

(श्वे. ६.११) “अेकवैवानुद्गष्टव्यमेतदप्रमयं ध्रुवम्”

(भृ. ४.४.२०) “मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य एह नानेव

पश्यति” (भृ. ४.४.१६, ६. २.२.६) “तत्र को मोहः

ः शोक अेकत्वमनुपश्यतः” (ठ. ७) इत्यादिश्रुतित्य आत्मन

अेकत्वनिश्चयाच्च ।

(५) न यात्नैकत्वे सुषुप्त्यादिव्यवस्था प्रत्यक्षसिद्धा न

सिद्ध्येदिति वाच्यम्, अन्तःकरणरूपोपाधिभेदनिबन्धनत्वात्तस्याः ।

तत्तदुपाधिगतसुषुप्त्यादिव्यवस्थायास्तत्तत्प्राग्बन्धकमाधीनत्वात् ।

अेकस्मिन्नेव देहे सुषुप्त्यादीनां वैश्वस्यं कर्मभेदादुपपद्यते ।

तस्मात्सुषुप्त्यादीनां पुण्यापुण्यकर्मकार्यत्वेन, तद्भेदात्,

त्रिधाभासयुक्ततत्तदन्तःकरणरूपभोक्तृभेदाच्च

सुषुप्त्यादिव्यवस्था सम्भवत्येव । आत्मन अेकत्वे अेकस्य सर्वज्ञत्वे

सर्वे सर्वज्ञाः स्युः, ततो विधिनिषेधादिशास्त्रमनर्थकं

स्याद्वितीयमपि शङ्का न युज्यते । यद्यप्येक अेवात्मा सर्वदा सर्वत्र

सर्वं विजानाति, तथापि तत्तद्देहस्थान्तःकरणवृत्तिद्वारैव

घटपटादिविषयविशेषान् जानाति । यतो देहभेदनिबन्धो

बुद्धिभेदस्तत अेव प्रतिदेहं ज्ञानभेदोऽप्यवश्यं जायेतैव

। अथवा तत्तद्बुद्धिवृत्त्या सम्बद्धमेव घटपटादि वस्तु

भासते, नेतरत् । बुद्धिवृत्तिरूपं ज्ञानं परिच्छिन्नम् ।

यस्मात् परिच्छिन्नायास्तत्तद्बुद्धिवृत्तेस्तत्तद्भस्त्वुत्तिरेव

सम्बन्धो न सर्वैः; तस्मान्न सर्वेषां सर्वज्ञत्वापत्तिः ।
 शब्दोत्पादकस्याकाशस्यैकत्वेन सर्वव्यापितया य सर्वत्र
 भेरीमुडुङ्गादिसम्बन्धे सत्यपि दण्डादिभिरभिधातो यत्र भवति
 तत्प्रदेशमात्रे शब्द उत्पद्यते नान्यत्रेति यथा, अवेमेवैकस्य
 यिन्मात्रस्यात्मनः परिपूर्णास्यापि, यत्र बुद्धिवृत्तेः येन वस्तुना ॥

(A. 56-60) साक्षिब्रह्मैक्यविषये आक्षेपः-

(५६)

शुवातिरिक्तसाक्षी नास्ति; सत्त्वेऽपि साक्षी नानेति
 शङ्का - यदुक्तं सुषुप्त्युपाधयोऽन्तःकरणधर्माः । तस्यान्तःकरणभेदम् । तस्मादेकोपाधिस्थसुषुप्त्युपाधयो
 धर्मा उपाध्यन्तरसम्बन्धिनो न भवन्ति । साक्षी तु सर्वसुषुप्त्युपाधिसाक्ष्यधर्मासम्बन्ध अेक अेव । तस्य य
 ब्रह्मलौक्यं वक्तुं शक्यत अेवेति । तत्र । कर्तृत्वभोक्तृत्वादधिधर्मविशिष्टशुवातिरिक्तसाक्षिसत्त्वे प्रमाणाभावात्
 । साक्ष्यङ्गीकारपक्षेऽपि स अेक एत्यव्युपगन्तुं न शक्यते । किन्त्वनेके साक्षिण एत्येव युक्तम् । तथा छि,
 अन्तःकरणं तद्वर्त्मसुषुप्त्युपाध्यश्च नान्तःकरणेन न वेन्द्रियेण विषयीक्यन्ते, किन्तु साक्षिणैवेति वेदान्तसिद्धान्तः ।
 साक्षिणश्चैकत्वे यदा अेकान्तःकरणसुषुप्त्युपाध्यः साक्षिणा विषयीक्यन्ते तदा सर्वान्तःकरणगतसुषुप्त्युपाधयोऽपि
 विषयीक्येरन् । तथानुभवाभावादेवानेके साक्षिण एत्यव्युपगन्तव्यम् । न यास्त्यस्मिन् पक्षे कोऽपि दोषः । यस्य
 छि साक्षिणो यदन्तःकरणमुपाधिस्तदन्तःकरणगता अेव धर्मास्तेन साक्षिणा विषयीक्येरन्, नान्योपाधिगताः ।
 अेवं य साक्षिणोऽनेकत्वान्न तेषामेकेन ब्रह्मलौक्यं युज्येत ।

(५७)

अन्तःकरणस्येन्द्रियाविषयत्वमिन्द्रियाणि पञ्चीकृतभूततत्कार्याण्येव विषयीकुर्युः । अत्राप्यस्ति वक्ष्यमाणरीत्या
 भेदः । यक्षुरिन्द्रियं नीलपीतादिवर्णयुक्तघटादिनिष्ठनैल्यादिरूपं तदाधारभूतघटादि य विषयीकरोति
 । त्वगिन्द्रियमपि स्पर्शं तदाश्रयं योभयं विषयीकरोति । जिह्वाघ्राणश्रवणानि तु त्रीणीन्द्रियाणि
 वस्त्वाम्भितरसगन्धशब्दानेव क्माद्विषयीकुर्यन्ति, न तु तदाश्रयद्रव्यम् । अत अेवैतत्त्रयेणापी ॥ सड सम्बन्धो
 भवति तत्रैव तद्वस्तुमात्रविषयकं ज्ञानं जायते, न त्वन्यत्र । तस्मादनेकत्वाद्युपापकत्वाख्यान्तःकरणतद्भूतीनां
 न सर्वेषां सर्वज्ञत्वापत्तिः । विधिनियेधादिपरशास्त्राणां याज्ञजन्प्रवृत्तिनिवृत्तिविषयकत्वान्न वैयर्थ्यापत्तिः ।
 शुवानां सर्वज्ञत्वाभावात्तेषां मध्ये यस्तु वेदान्तश्रवणजन्यज्ञानेन प्रत्यगभिन्नं परं ब्रह्म स्वात्मस्वरूपत्वेन “अडं
 ब्रह्मास्मि” इति निर्विशङ्कं जनाति स अेव मुक्तो नान्यः । तस्माद्ब्रह्मभोक्ष्यवस्था य सिद्ध्यति । इत्थं
 पूर्वोक्ताक्षेपासम्भवात् शुवब्रह्मैक्यरूपविषयश्च सिद्ध्यत्येव ।

१. तथा हि - रसाधाश्रयद्रव्यं यक्षुषो वा त्वयो वा
 विषयीभवति, न तु जिह्वादेः । तथा हि माधुर्याधास्वादाने
 जिह्वा माधुर्यादिगुण एव गृह्यते, न तदाश्रयद्रव्यम् ।
 तस्य त्वगिन्द्रियेष्वैव गृह्यते । इन्द्रियेषान्तरमन्तःकरणं
 न विषयीकियते । तथैव न यक्षुषा त्वया यान्तःकरणं
 विषयीकियते । यतो बाह्यपञ्चीकृतभूतानि, तत्कार्यं रूपाश्रयं
 स्पर्शाश्रयं वा वस्तु, यक्षुषा त्वया य विषयीकियन्ते ।
 अन्तःकरणं त्वपञ्चीकृतभूतकार्यत्वान्नेत्रत्वयोर्न विषयीभवति ।
 अत एवापञ्चीकृतभूतकार्यं नेत्रेन्द्रियमपि नेत्रेन्द्रियेषु न
 विषयीकियते । बाह्यवस्तून्नेत्रेन्द्रियाणां विषयीभवन्ति ।
 इन्द्रियापेक्षयान्तरत्वाद्दन्तःकरणं नेन्द्रियाणां विषयीभवति ।

(५८)

अन्तःकरणस्य स्ववृत्त्यविषयत्वं - किञ्चान्तःकरणं न स्ववृत्तेरपि गोचरीभवति । अन्तःकरणस्य वृत्त्याश्रयत्वात्
 तत् स्वाश्रितवृत्तेर्विषयीभवतिविमर्शति । यथा अञ्ज्याश्रिता दाडशक्तिः स्वाश्रयातिरिक्तेन्यनाद्यैव विषयीकरोति,
 तथान्तःकरणवृत्तिरपि स्वाश्रयान्तःकरणव्यतिरिक्तमेव वस्तु विषयीकुर्यात् । तस्माद्दन्तःकरणं नैव स्ववृत्तेः
 विषयीभवति ।

(५९)

अन्तःकरणधर्माः नान्तःकरणवृत्तेर्विषयाः - एवमेवान्तःकरणवृत्तिः स्वाश्रयान्तःकरणश्रितरागद्वेषसुभङ्गुःआदिधर्मानपि
 न विषयीकर्तुं शक्नोति । यद्यन्तःकरणवृत्तिः स्वाश्रयभूतमन्तःकरणं विषयीकुर्यात्तर्हि तदाश्रिततद्धर्मभूतान्
 सुभङ्गुःआदीनपि विषयीकुर्यात् । यतोऽन्तःकरणं विषयीकुर्यात् तदाश्रितान्तःकरणविषयानि भवन्ति,
 तस्माद्दन्तःकरणवत् तद्धर्माश्च नान्तःकरणवृत्तेर्विषयीभवन्ति । अस्ति यायमत्र नियमः - वृत्तिर्हि
 स्वाश्रयात् किञ्चिद्विप्रकृष्टमेव वस्तु विषयीकुर्यात्, नातीव विप्रकृष्टं नाप्यत्यन्तं सन्निकृष्टं वेति । यथा
 नयनवृत्तिः स्वाश्रयसमीपस्थमञ्जनादिकं न विषयीकरोत्यत्यन्तं सन्निकृष्टत्वात्, तथान्तःकरणवृत्तिरपि
 स्वाश्रयान्तःकरणगतान् सुभङ्गुःआदीनत्यन्तसन्निकृतान् धर्मान् न विषयीकुर्यात् । इत्थमन्तःकरणं तद्धर्माश्च
 नेन्द्रियाणामन्तःकरणवृत्तेश्च विषयीभवन्ति, किन्तु डेवलसाक्षिणा ते विषयीकियन्ते; इति हि वेदान्तसिद्धान्तः ।

१. ननु अन्धकारवृत्तं गृहं यथान्धकारस्याश्रयो विषयश्च
 भवति, यथा वा चैतन्यमेकमेव स्वाज्ञानस्याश्रयो विषयश्च
 भवति; एवमेवान्तःकरणमपि स्ववृत्तेराश्रयो विषयश्च
 कुतो न स्यादिति चेन्न । गृहान्धकारवधत्राश्रयाश्रयिणौ

भिन्नौ भवतस्तत्रैकस्यैवाश्रयत्वं विषयत्वं च स्यात्
 । यत्र तु वह्नितदाश्रितदाडशक्तिवदाश्रयाश्रयिणौ न
 भिन्नौ भवतस्तत्रैकमेव वस्त्वाश्रयो विषयश्च न स्यात् ।
 प्रकृते यान्तःकरणतद्भूत्योश्च भेदाभावात्तान्तःकरणं
 स्ववृत्तेर्विषयीभवति । डिन्त्वाश्रयमात्रं भवति,
 उपादानकारणत्वाद्दन्तःकरणस्य स्ववृत्तिं प्रति ।

(६०)

अनेकसाक्षिणामेकेन ब्रह्मणैक्यासम्भवः - अयं यान्तःकरणतद्भूमाणां डेवलसाक्षिवेधत्वमते साक्षिण
 अेकत्वाङ्गीकारे न युज्यत अेव । पूर्वमेव प्रदर्शितरीत्या अेकेन साक्षिणा यदा अेकान्तःकरणस्थसुभृदुःपाद्यो
 विषयीडियन्ते तदा सर्वान्तःकरणगतसुभृदुःपादरपि विषयीकरणपत्तेरनिवार्यत्वात् । लोडे तथाननुभवानेके
 साक्षिण एत्येवाभ्युपगन्तव्यम् । साक्षिणोडनेकत्वपक्षे यथा न दोषस्तथोक्तमेव प्राड् । तथा यानेकसाक्षिणामेकेन
 ब्रह्मणैक्यं न युज्यत अेव ।

(A. 61-65) विषयविषयकाक्षेपाणां समाधानानि-

(६१)

साक्षिस्वरूपं - यदुक्तं ञुवो रागद्वेषाडिक्लेशविशिष्टः, तद्रडितञ्च ब्रह्मः, तस्मात् तयोञ्जुवब्रह्मणोरैक्यरूपो
 विषयो ग्रन्थस्य न सिद्ध्येदिति यद्यपि तत्सत्यमेव, तथापि रागाडिवियुक्तसाक्षिणो ब्रह्मणैक्यं युज्यत अेव ।
 न य कर्तृत्वभोक्तृत्वाडिधर्मविशिष्टञुवादन्यः साक्षी वन्ध्यासूनुसमत्वान्नास्तीति वाच्यम्, उपडितस्य साक्षित्वात्
 । कर्तृत्वभोक्तृत्वाडिरूपसंसारिविशेषणानां यो विशेष्यांशः स अेव साक्षीत्युच्यते । तादृशासाक्षिनिषेधे,
 संसारिणो विशेष्यांशापलापे कर्तृभोक्तृस्वरूपसंसारिनिषेध अेव पर्यवस्येत् । अेकस्यैव यैतन्त्यस्य साक्षित्वे
 विवक्षितेडन्तःकरणमुपाधिर्भवति । तस्यैव कर्तृत्वभोक्तृत्वविशिष्टञुवत्वे विवक्षितेडन्तःकरणं विशेषणञ्च
 भवति । विशेषणेन युक्तं विशिष्टमुपाधिना युक्तमुपडितमिति योच्यते । डार्यान्वयित्वे सति विद्यमानत्वे
 सति व्यावर्तक उपाधिः । यथा न्यायमते डर्णगोलडान्तर्गत आकाशः श्रोत्रेन्द्रियमित्युच्यते । तत्र डर्णगोलकं
 श्रोत्रस्थोपाधिः, यतः डर्णगोलकं स्वावच्छिन्नमाकाशं श्रोत्रेन्द्रियत्वेन बोधयित्वा स्वयं तेनासम्बद्धं भवति
 । तस्माडर्णगोलकं श्रोत्रस्थोपाधिः । अेवमन्तःकरणमपि स्वोपडितं यैतन्त्यं साक्षित्वेन बोधयित्वा स्वयं
 तेनासम्बद्धं वर्तते । तस्मादन्तःकरणं साक्षिण उपाधिरिति, अन्तःकरणस्थयैतन्त्यमात्रं साक्षीति च सिद्ध्यति ।

(६२)

श्रुवस्वरूपं - कार्यान्वयित्वे सति विद्यमानत्वे सति व्यावर्तकं विशेषणम् । यथा “कुण्डली आगतः” इत्यत्र कुण्डलं
 १. यद्भस्तु स्वसमीपस्थं वस्तुन्तरं व्यावर्तयति, अपि तु स्वयं
 तेन न सम्बध्यते, स उपाधिरित्युच्यते ।
 २. स्वात्मना सदैव वस्तुनोऽवभासकं विशेषणमित्युच्यते ।
 विशेषणं, स्वविशिष्टस्यैव पुरुषस्थगमनक्रियाकर्तृत्वेन
 बोधकत्वात् । यथा वा “नीलं घटमपश्यम्,”
 इत्यत्र नीलवर्णो विशेषणम्, घटस्येव नीलवर्णस्यापि
 दर्शनक्रियायां कर्मत्वेनान्वयात् । तथान्तःकरणमपि
 कर्तृत्वभोक्तृत्वविशिष्टश्रुवस्यैतन्वस्य विशेषणम्,
 स्वावच्छिन्नस्यैतन्व्ये कर्तृत्वभोक्तृत्वव्यवहारास्पदत्वस्य
 बोधनात् । तस्मात्संसारिणो श्रुवस्यान्तःकरणं विशेषणम् । तथा
 यान्तः- करणं तदवच्छिन्नस्यैतन्व्यं यैकीकृत्य संसारीति
 व्यापदेशः । अयञ्चोत्तरत्र स्पष्टीक्रियते ।

(६३)

अैक्योपपत्तिः - रागद्वेषादयः क्लेशाः संसारिण्येव वर्तन्ते, न तु साक्षिणि । तत्रापि संसारिणो
 विशेषणीभूतान्तःकरणमेवाश्रितास्ते, न तु विशेष्यभूतस्यैतन्व्यम् । संसारिणो विशेष्यभूतस्यैतन्व्यमेव
 साक्षीति व्यवह्रियते । अेकमेव स्यैतन्व्यमन्तःकरणविशिष्टञ्चेत् संसारीत्युच्यते, तद्विरुद्धितं येत् साक्षीति
 य । तस्मात्साक्षिस्वरूपस्य, संसारिणो विशेष्यस्वरूपस्य च शब्दभेदं विना न कोऽप्यर्थतो भेदः । यदि
 विशेष्यस्वरूपेऽपि क्लेशा अङ्गीक्रियेरन् तर्हि साक्षिणोऽपि तेऽङ्गीकृताः स्युः । न स्यैतद्विष्टम् । “साक्षी येता
 केवलो निर्गुणश्च,” (श्रे. ६.११) “न लिप्यते लोकेऽङ्गुष्पेन बाह्यः,” (क. २.२.११) “असङ्गो ह्ययं पुरुषः,” (भृ.
 ४.३.१५, ४.३.१६) “स न साधुना कर्मणा भूयान्नो अवासाधुना कनीयान्,” (भृ. ४.४.२२) “न वर्धते कर्मणो
 नो कनीयान्” (भृ. ४.४.२३) इत्यादिश्रुतिभ्यः साक्षिणो न क्लेशगन्धोऽप्यस्तीति वेदान्तसिद्धान्तात् । अतः
 संसारिणो विशेष्यस्वरूपे न क्लेशाः सन्ति, किन्तु विशेषणीभूतान्तःकरणमात्रे । “कामः सङ्कल्पो विचिकित्सा
 श्रद्धाश्रद्धा धृतिरधृतिर्द्विर्धीर्मास्तित्येत्सर्वं मन अवे,” (भृ. १.५.३) “कामो येऽस्य हृदि श्रिताः,” (भृ. ४.४.६, क.
 २.३.१४) “अकामं रूपं शोकान्तरम्,” (भृ. ४.३.२१) “तीर्णो हि तदा सर्वाञ्छोकान् लृष्टयस्य भवति” (भृ. ४-३-२२)
 इत्यादिश्रुतिभ्यः ।

रागेच्छासुषुप्तादि बुद्धौ सत्यां प्रवर्तते ।

सुषुप्तौ नास्ति तत्राशे तस्माद्बुद्धेस्तु नात्मनः ॥ अ. भो. २३ ॥

ઇતિ વૃદ્ધવચનાચ્ચ રાગાદયો બુદ્ધિધર્મા એવ, ન તુ જીવાત્મધર્મા ઇત્યુક્તમ્ । તથા ચાન્તઃકરણવિશિષ્ટસ્ય જીવસ્ય બ્રહ્મણા સહેક્યાસમ્ભવેડપ્યન્તઃકરણોપહિતસાક્ષિણસ્તસમ્ભવત્યેવ ।

(૬૪)

સાક્ષિણો નાનાત્વેડપ્યેકેન બ્રહ્મણૈક્યં સમ્ભવતિ - યદુક્તં

સાક્ષિણોડનેકત્વાદેકત્વાચ્ચ બ્રહ્મણઃ, અનેકસાક્ષિણામેકેન બ્રહ્મણૈક્યં ન યુજ્યતે,

યદિ યુજ્યતે તર્હિ બ્રહ્મણ ઇવ સાક્ષિણોડપિ સર્વશરીરવર્તિત્વવ્યાપકત્વૈકત્વસિદ્ધ્યા યુગપત્સર્વશરીરેષુ સુખદુઃખસાક્ષાત્કારપ્રસંગ ઇતિ, તન્ન ।

યતઃ સાક્ષી દ્વિવિધઃ, ઇશ્વરસાક્ષી જીવસાક્ષી ચેતિ । તન્નાથ એક એવ ।

દ્વિતીયોડનેકઃ પરિચ્છિન્નશ્ચ, તથાપિ વ્યાપકબ્રહ્મણો ન ભિન્નઃ । યથા ઘટાકાશો નાના પરિચ્છિન્નોડપિ મહાકાશાદનન્યતયા મહાકાશસ્વરૂપ એવ ભવતિ,

તથા જીવસાક્ષી નાન પરિચ્છિન્નોડપિ તત્ત્વતો બ્રહ્માભિન્નતયા બ્રહ્મૈવ ભવતિ ।

(૬૫)

સુખદુઃખાદયો વૃત્તારૂઢસાક્ષિવિષયાઃ - સુખદુઃખાદયોડન્તઃકરણવૃત્તેર્ન વિષયીભવન્તીતિ યદુક્તં નૈતદસ્તિ । યદપિ સુખદુઃખાદયઃ સાક્ષિભાસ્યાઃ, તે ચ સાક્ષિણો નાનાઃ; તથાપિ ન કેવલઃ સાક્ષી સુખદુઃખાદીન્ ભાસયતિ, કિન્તુ વૃત્તિદ્વારૈવ । તથા હિ, યદાન્તઃકરણસ્ય સુખદુઃખાદ્યાકારઃ પરિણામો ભવતિ, તદૈવાન્તઃકરણસ્યાન્યાપિ વૃત્તિઃ સુખદુઃખાદિવિષયકજ્ઞાનાકારા ભવતિ । તાદૃશજ્ઞાનરૂપવૃત્ત્યારૂઢઃ સાક્ષી સુખદુઃખાદીન્ પ્રકાશયતિ । અનયા રીત્યા સુખદુઃખાદયઃ સાક્ષિણો વિષયીભવન્તિ, વૃત્તિમન્તરા તુ ન કેવલસાક્ષિણો વિષયીભવન્તિ; ઇતિ હિ પ્રાચીનગ્રન્થકારા આહુઃ । અત્રૈતદાકૂતં - કેવલેડપ્યાકાશે “ઘટાકાશ” ઇતિ નામ જલાહરણાદિકં કાર્યં ચ ઘટરૂપોપાધિદૃષ્ટિમનુ પ્રતીયતે, ન તુ તામુપાધિદૃષ્ટિં વિના । ઉપાધિદૃષ્ટ્યભાવે ત્વાકાશ એવ કેવલઃ પ્રતીયતે । અતો ઘટાકાશોડપિ મહાકાશ એવ, વિકારસ્ય વાચારમ્ભણમાત્રત્વેન મિથ્યાત્વાત્ । એવમેવ સાક્ષાચ્છુદ્યૈતન્યમાત્રે “સાક્ષી” ઇતિ નામ સુખદુઃખાદિધર્માશ્રયાન્તઃકરણપ્રકાશકત્વરૂપકાર્યગ્યાન્તઃકરણરૂપોપાધિદૃષ્ટિમનુસૃત્યૈવ પ્રતીયતે, ન તુ તાં વિના । ઉપાધિદૃષ્ટ્યભાવે તુ ચિન્માત્રબ્રહ્મૈવ કેવલં ભાસતે । અતઃ સાક્ષ્યપિ બ્રહ્મૈવ । ઈદ્ગભિપ્રાયેણૈવોક્તં “સાક્ષી એક” એવેતિ, યત ઉપાધિપ્રયુક્તભેદદૃષ્ટિમન્તરા સાક્ષિણોડનેકત્વપરિચ્છિન્નત્વાદિકં ન સ્વતોડવભાસતે । અયમેવ સાક્ષી જીવવા. યથા સ્વતઃ શુભ્રે પત્રે મષીરેખાભિરક્ષારાણીવ ભાસન્તે । વસ્તુતસ્ત્વક્ષારાણાં પત્રસ્ય ચ શબ્દતઃ કેવલં ભેદઃ । મષીરૂપોપાધિદૃષ્ટિમન્તરા પૃથગક્ષારાણામનુપલમ્ભાત્, શુદ્ધપત્રમાત્રસ્યાવશિષ્ટત્વાચ્ચ । તથાન્તઃકરણરૂપોપાધિજનિતભેદદૃષ્ટિમન્તરા સાક્ષીતિ નામાપિ ન સિદ્ધ્યતિ, શુદ્ધચિન્માત્રમેવાસ્તે । ચકત્વમ્પદલક્ષ્યાર્થઃ । ઉપરિચ્છાદેતત્સ્યષ્ટીકિયતે । ઇત્યં જીવબ્રહ્મૈક્યમસ્ય ગ્રન્થસ્ય વિષય ઇતિ યુક્તમેવોક્તમ્ ।

(A. 66-82) प्रयोजनविषयकाक्षेपाःआ

(A. 66-72) न ज्ञानेन बन्धनिवृत्तिरित्याक्षेपः-

(६६)

बन्धः सत्यं ध्याक्षेपः - अलङ्कारादिदोषान्तात्मभूतदृश्यवस्तुजातं सर्वमपि बन्धं धृत्युच्यते । स बन्धो यद्यध्यस्तः स्यात्तर्हि ज्ञानेन निवर्त्येत । अनध्यस्तश्चेन्नैव ज्ञानेन निवर्त्येत । ज्ञानस्य ल्येषः स्वभावः - यत् स्वविषयीभूतवस्तुनिष्ठाज्ञानतत्कार्याध्यासनिवर्तकत्वमिति । यथा रज्जुसाक्षात्कारः स्वविषयीभूतरज्ज्वध्यस्तसर्पादीन् रज्ज्वज्ञानञ्च निवर्तयति । भ्रमज्ञानविषयीभूतमिथ्यावस्तु तद्विषयकभ्रान्तिज्ञानं य अध्यासं धृत्युच्यते । यत्र यद्गस्तु मिथ्यात्वमन्तरा परमार्थतो वर्तते, नास्ति तस्य ज्ञानान्निवृत्तिः । अथैवात्मन्यप्यलङ्कारादिबन्धो यद्यध्यस्तः स्यात्तर्हि ज्ञानेन निवर्त्येत । आत्मनि मिथ्याभूतबन्धाध्याससामग्री नास्ति, तथाप्यात्मनि प्रतीयते य बन्धः । तस्माद्बन्धः सत्यं अथैव भवितुमर्हति । सत्यत्वादेव ज्ञानेन बन्धनिवृत्त्याशा निरर्थिकैव ।

(६७)

अध्याससामग्र्यः - (१) सत्यवस्त्वनुभवजन्यसंस्कारः, (२) प्रमातृदोषाः, (३) प्रमाणादोषाः, (४) प्रमेयदोषाः, (५) अधिष्ठानविशेषाज्ञानं तत्सामान्यज्ञानं येत्येता अध्याससामग्र्यः । विना त्वामिदध्यासं अथैव न सिद्ध्येत् । शुक्तिकायां रज्जुताध्यासः, रज्जुवां सर्पाध्यासश्च जायते । स य यस्य परमार्थसत्यरज्जुतसर्पाधनुभवाडितसंस्कारो वर्तते तस्यैव जायते,

१. अध्यासो नामातस्मिंस्तद्बुद्धिः - अतस्मिन् = कालत्रयेऽपि सर्पाभाववति रज्जुवाद्यौ, तद्बुद्धिः = प्रातिभासिकसर्पादिबुद्धिः । तादृशसर्पादि तज्ज्ञानं याध्यासं धृत्युच्यते ।
अथान्याध्यासो द्विविधः - अर्थाध्यासो ज्ञानाध्यासश्चेति ।
भ्रान्तिज्ञानविषयीभूतमिथ्यासर्पादिरर्थाध्यासः ।
तादृशमिथ्यार्थज्ञानं ज्ञानाध्यासः । धृष्टञ्च ज्ञानं परोक्षत्वापरोक्षत्वधर्मभेदाद्बुद्धिविधम् । तत्र विषयाधीनम् । ज्ञानाध्यासं अथैव “मिथ्याज्ञानं” “भ्रान्तिः” इति चोच्यते । अर्थाध्यासोऽपि स्वरूपाध्याससंसर्गाध्यासभेदेन द्विविधः । अज्ञानतत्कार्यादीनां चेतने आत्मनि स्वरूपाध्यासः । सच्चिदानन्दरूपस्यात्मनोऽज्ञानतत्कार्यादीं संसर्गाध्यासमात्रम् ।

૨. સામગ્રી નામ = કારણકલાપ: | યથા પાકસ્ય ચુલ્લ્યુદકકાષ્ટાદિ: |

૩. પ્રમાતા = જીવ: |

૪. પ્રમાણં = ઇન્દ્રિયાદિકરણમ્ |

૫. પ્રમેય: = વિષય: |

તદ્રહિતસ્ય તુ ન: ઇત્યત: સત્યવસ્તુપ્રમાહિતસંસ્કારોડધ્યાસહેતુ: | શુક્તિકાયાં સર્પાધ્યાસસ્ય રજ્જૌ રજતાધ્યાસસ્ય ચાનુદયાત્પ્રમેયગતસાદૃશ્યદોષોડધ્યાસહેતુર્ભવતિ | એવં પ્રમાતૃગતલોભભયાદિદોષા: ચક્ષુરાદિપ્રમાણગતકાયકામલાદિદોષાશ્ચાધ્યાસહેતવ: | શુક્તિકાયાં રજતાધ્યાસસમયે “ઇયમ્” ઇત્યધિષ્ઠાનસામાન્યજ્ઞાને સતિ “ઇયં શુક્તિ:” ઇતિ વિશેષજ્ઞાનેડસતિ ચાધ્યાસો ભવતિ | “શુક્તિ:” ઇતિ વિશેષજ્ઞાને સતિ વા “ઇયમ્” ઇતિ સામાન્યજ્ઞાનેડસતિ વા અધ્યાસો ન જાયતે | તસ્માત્ અધિષ્ઠાનસામાન્યજ્ઞાનં તદ્વિશેષજ્ઞાનં ચાધ્યાસહેતુ: | પૂર્વોક્તસામગ્રીણાં પચ્યાનામન્યતમાભાવે નાધ્યાસ: સિદ્ધ્યતિ | ઘટોત્પત્તૌ કુલાલદણ્ડચક્રમૃત્સલિલાલય: સામગ્ર્ય: | યથૈતેષામન્યતમાભાવે નૈવોત્પદ્યતે ઘટસ્તથાધ્યાસસામગ્રીણામન્યતમાભાવેડપ્યધ્યાસો નોત્પદ્યતે | તસ્માત્પૂર્વોક્તાનાં પચ્યાનાં સામગ્રીણામાવશ્યકત્વાત્તાસાં સર્વાસાં સત્ત્વ એવાધ્યાસો જાયતે, નાન્યથા |

(૬૮)

બન્ધાધ્યાસે પ્રથમસામગ્ર્યભાવ: - બન્ધસ્થાધ્યસ્તત્ત્વસાધકો નૈકોડપિ હેતુ: સમ્ભવતિ | તથા હિ, યદન્યત્ર કદાચિત્સત્યબન્ધોડનુભૂત: સ્યાતદદા તત્પ્રમાનુભવજન્યસંસ્કારવશાદાત્મિનિ બન્ધાધ્યાસો જાયતે, ન તુ તદસ્તિ | વેદાન્તસિદ્ધાન્તે આત્મનોડન્યસ્ય સર્વસ્યાપિ મિથ્યાત્વેન સત્યસ્ય વસ્તુનોડણુમાત્રસ્થાપ્યભાવનિશ્ચયાત્ | તસ્માત્ સત્યબન્ધાનુભવજનિતસંસ્કારાભાવાદાત્મિનિ બન્ધાધ્યાસો ન યુજ્યતે |

(૬૯)

દ્વિતીયતૃતીયસામગ્ર્યભાવ: - પ્રમાતૃપ્રમાણદોષાવપિ બન્ધાધ્યાસકારણભાવં ન ભજત: | પ્રમાત્રાદિનિખિલપ્રપચ્ચોડધ્યાસરૂપ ઇતિ, સ ચાધ્યાસ એવ બન્ધ ઇતિ ચ વેદાન્તસિદ્ધાન્ત: | તથા ચ બન્ધાધ્યાસાત્પૂર્વ પ્રમાતૃપ્રમાણસ્વરૂપસ્થૈવાસિદ્ધેસ્તદ્રૂતદોષાણાં સુતરામસિદ્ધિ: | તસ્માત્પ્રમાતૃપ્રમાણદોષાસિદ્ધેર્બન્ધાધ્યાસો ન સિદ્ધ્યતિ |

૧. રજ્જૌ સર્પવત્કૌટિલ્યદીર્ઘત્વાદિ, શુક્તૌ ચ રજતવચ્ચાકચક્રયાદિ ચ પ્રમેયગતસાદૃશ્યદોષ: |

૨. યો ભ્રાન્તિદશાયામપિ પ્રતિભાતિ, યદભાવે ભ્રાન્તિરેવ ન સ્યાત્, સ એવ સામાન્યાંશ આધાર ઇતિ ચોચ્યતે |

૩. યો ભ્રાન્તિદશાયાં ન ભાતિ, યદ્ભાવે ભ્રાન્તિર્નિ:શેષં નશ્યેત્, સ એવ વિશેષાંશોડધિષ્ઠાનમિતિ ચોચ્યતે |

૪ઠઇતન્યરૂપબ્રહ્મણોડન્યસ્થાજ્ઞાનતત્કાર્યભૂતસ્થૂલસૂક્ષ્મપ્રપચ્ચસ્ય દ્વૈતમાત્રસ્ય સર્વસ્યાપિ દૃશ્યસ્ય ચૈતન્યે

ब्रह्मण्यध्यस्ततयान्तःकरणरूपमातुरिन्द्रियात्मकप्रमाणास्य
य दृश्यान्तर्गतत्वेन प्रमातृप्रमाणादध्यध्यस्ते अथ ।
तस्मात्प्रपञ्चाध्यासात्पूर्वं प्रमात्राद्यः प्रपञ्चाध्यासकारणत्वेन
न सिद्ध्यन्तीत्युपनिषत्सिद्धान्तः ।

(७०)

यतुर्थसामग्र्यभावः - बन्धात्मनोरन्योन्यं सादृश्यरूपप्रमेयदीर्घोऽपि नास्ति, तमःप्रकाशवद्विरुद्धस्वरूपत्वात्तयोः ।
आत्मा = प्रत्यक्ष-आन्तरश्च; अन्यः = अनात्मा पराङ् आख्यश्च । आत्मा विषयी = प्रकाशकः । अन्यस्तु विषयः
= प्रकाश्यो ऽप्यस्य । प्रतीचि परायः, पराचि प्रतीयश्चाध्यासो न सम्भवति । पुत्राधीपेक्षया स्वदेहः प्रत्यक्ष, स्वदेहे
पुत्रादीनां पुत्रादौ य स्वदेहस्य याध्यासो न भवति । तथा विषये विषयिणो विषयिणि विषयस्य याध्यासो न भवति
। विषयात्मकघटादिषु दीपादिविषयिणाम्, दीपादौ वा घटादीनां नाध्यासः । अथमेव सादृश्याभावात्प्रतीचि
विषयिण्यात्मानि पराचो विषयस्यानात्मनो अन्यस्य नैवाध्यासः सम्भवति । प्रत्यक्षपराचोर्यथा परस्परं विरोधः,
अथं विषयविषयिणोरपि । तस्मादीदृशयोरानात्मनोः सादृश्याभावादात्मनि बन्धाध्यासो न शक्यते वर्णयितुम्
।

(७१)

पञ्चमसामग्र्यभावः - बन्धाध्यासे अधिष्ठानविशेषांशाज्ञानमपि न सम्भवति, बन्धाधिष्ठानब्रह्मणः
स्वयम्प्रकाशज्ञानस्वरूपत्वात् । “यत्साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्म” (बृ. ३.४.१, ३.५.१) इति श्रुतेः । अथादृशे ब्रह्मणि,
आदित्ये अन्यकारवदज्ञानं न कथञ्चन युज्यते । यथा प्रकाशात्मकसवितुरन्यकारस्य य विरोधोऽपरिहार्यं अथं
स्वप्रकाशचैतन्यात्मकब्रह्मणस्तमोऽज्ञानस्य य परस्परविरोधोऽस्ति । तस्मात्स्वयम्प्रकाशरूपत्वाद्ब्रह्मणस्य
तद्विशेषांशाज्ञानासम्भव अथ ।

(७२)

ब्रह्मणो निर्विशेषत्वाद्यध्याससामग्र्यभावः - एतौऽपि ब्रह्मणि बन्धाध्यासो न सम्भवति ।
यतोऽत्यन्तमविज्ञाते वा विशेषतो ज्ञाते वाधिष्ठानेऽध्यासो न सम्भवति । उन्तु विशेषतोऽज्ञाते सामान्यतो ज्ञात
अथाधिष्ठानेऽध्यासो जायेत । ब्रह्म हि सामान्यविशेषादिधर्मशून्यं निर्विशेषमिति य वेदान्तसिद्धान्तः । तत्कथं
ब्रह्म विशेषतोऽज्ञातं सामान्यतो ज्ञातमिति य वक्तुं शक्यते । अपि याध्यासलोभेन सामान्यविशेषधर्मकमेव
ब्रह्मेति यद्यभ्युपगम्यते, तर्हि निर्विशेषं परं ब्रह्मेत्यभ्युपगमनानिः स्यात् । अथं य निर्विशेषत्वप्रकाशस्वरूपे
ब्रह्मणि विशेषाज्ञानस्य सामान्यज्ञानस्य यासम्भवाद्यध्यासो नैव युज्यते । तस्माद्ब्रह्मणि अन्योऽध्यस्त इति
न शक्यत अथ वक्तुम् । प्रत्युत अन्यः सत्य इत्येव वक्तव्यम् । सत्यश्चेद्बन्धो न ज्ञानान्निवर्तत । तस्माद्यस्य

अथस्य ज्ञानाद्धन्धनिवृत्त्यात्मकमोक्षरूपप्रयोजनकथनमसङ्गतं स्यात् ।

(A. 73-81) कर्मज्ञैव मोक्षः सिद्ध्यतीत्यैकमविकवाद्यमवलम्ब्याक्षेपः-

(७३)

कर्मज्ञोऽवश्यकर्तव्यत्वं - पूर्वं ज्ञानमात्रात् सत्यबन्धनिवृत्तिरित्युक्तम् । अधुना त्वैकमविकवाद्यरीत्या कर्मज्ञैव मोक्षसिद्धिरित्यभिप्रायः प्रपञ्च्यते । सत्यबन्धो न ज्ञानमात्रान्निरवर्तेतेति पूर्वं साधितत्वान्मुमुक्षुणा नित्यं नैमित्तिकं च कर्मैव यावज्जुवं कर्तव्यम् ।

(७४)

कर्मविवरणं - कर्म हि विहितं प्रतिषिद्धञ्चेति द्विविधम् । तत्र पुरुषप्रवृत्तिमधिकृत्य यद्वेदेन विधीयते तद्विहितम् । वेदेनैव यत्प्रतिषिध्यते तत्प्रतिषिद्धम् । स्वभावसिद्धरागद्वेषादिवशादनुष्ठीयमानास्तु चेष्टारूपाः क्रिया न कर्माणीत्युच्यन्ते । प्रवृत्तिनिवृत्त्यर्थं वेदोक्ता अेव क्रियाः कर्माणीत्युच्यन्ते, न तूदासीनक्रियाः सर्वा अपि । तस्माद्द्विविधकारणैवेव कर्माणि । न ततोऽधिकानि ।

(७५)

विहितकर्मविवरणं - विहितं कर्म यत्तुर्विधम् । (१) नित्यं (२) नैमित्तिकं (३) काम्यं (४) प्रायश्चित्तं येति । तत्र पापपरिहारार्थं विहितं कर्म प्रायश्चित्तमित्युच्यते । यथा प्रमादात् कश्चन सन्ध्यासी द्रव्यार्जनेन पापं करोति यद्दि, स तत्पापक्षयार्थमर्जितं धनं सर्वं दूरतस्त्यक्तवा त्रिरात्रं यदुपवसति, तत्तस्य पापस्य प्राश्चित्तं भवति । इलार्थं विहितं कर्म काम्यम् । यथा वृष्टिकामेन क्रियमाणकारिर्थादियागः, स्वर्गाद्यर्थिना क्रियमाणान्निष्ठोत्रज्योतिष्टोमादिकं च काम्यं कर्म । यस्याननुष्ठानात्प्रत्यवायः श्रूयते, अनुष्ठानाख्य पुण्यापुण्यकृलाभावः, यख्य न नित्यमेव विहितं, किन्तु यत्किञ्चिन्नमित्तमधिकृत्यैव विधीयते तत्कर्म नैमित्तिकम् । यथा सूर्योपरागादिनिमित्ते क्रियमाणान्निष्ठोत्रज्योतिष्टोमादिकं, वयोवृद्धजातिवृद्धाश्रमवृद्धविधावृद्धधर्मवृद्धज्ञानवृद्धादीनामागमने अवश्यकर्तव्यप्रत्युत्थानादिकं च कर्म नैमित्तिकम् । अत्र विधाशब्देन शास्त्रजन्यपरोक्षज्ञानं ज्ञानशब्देनापरोक्षज्ञानञ्च ग्राह्यम् । पूर्वोक्तेषु यथाकममुत्तरोत्तरो वरिष्ठः । यस्याननुष्ठानात्प्रत्यवायो भवति, अनुष्ठानाख्य न सुकृतं भवति, यख्य नित्यतया

१. वेदेनानिषिद्धमविहितं च सदरागद्वेषतः कृतं

गमनागमनशौचादि स्वाभाविकं सर्वप्राणिसाधारणं कर्म उदासीनमिति कथ्यते ।

२. अवश्यानुष्ठेयकर्मज्ञो विस्मरणं, सत्यामपीच्छायामननुष्ठानं वा प्रमादः । विहितम्, तन्नित्यं कर्म । यथा स्नानसन्ध्याग्निहोत्रादिकम् ।

एतत् यत्पूर्वधानि विहितकर्माणि । निषिद्धेन सह पञ्चविधानि
कर्माणि भवन्ति ।

(A. 76-80) मुमुक्षुणा अनुष्ठेयकर्माणां निरूपणम्-

(७६)

मुमुक्षुणा नित्यनैमित्तिककर्माणि कर्तव्यानि - मुमुक्षुणा काम्यनिषिद्धानि कर्माणि सर्वथा नानुष्ठेयानि; काम्यकर्माणां
देवाद्युत्तमजन्मभेदतुत्वात्, निषिद्धानां कर्माणां कृमिकीटस्थावरादिनीयजन्मभेदतुत्वाच्च । तस्मान्मुमुक्षुस्तानि
काम्यनिषिद्धानि कर्माणि वर्जयित्वा सदा नित्यान्यनुतिष्ठेत्, सति च निमित्ते नैमित्तिकान्यपि । अन्यथा
नित्यनैमित्तिकाननुष्ठायी प्रत्यवेयात्, प्रत्यवायेन तिर्यगादिनीययोर्नि य प्राप्नुयात् । तस्मात् पापपरिहाराय
नित्यनैमित्तिकानि कर्माण्यवश्यमनुष्ठेयान्येव । नित्यनैमित्तिककर्माणां तदननुष्ठानप्रयुक्तप्रत्यवायपरिहार अत्र
कृत्वम्, न तु कृत्वान्तरमस्ति । तस्मादवश्यं नित्यनैमित्तिककर्माणि कुर्यादेव मुमुक्षुः ।

(७७)

मुमुक्षुणा प्रायश्चित्तकर्माण्यनुष्ठेयं - यः प्रमादात्पापं कर्म कदाचित्सकृत्प्रसङ्गात्समाचरेत् तद्दोषपरिहाराय
तदुक्तप्रायश्चित्तं तेनानुष्ठेयम् । एतद् जन्मनि निषिद्धायरणासम्भवेऽपि जन्मान्तरार्जितपापपरिहाराय
साधारणप्रायश्चित्तमवश्यं सर्वैरनुष्ठेयम् । प्रायश्चित्तं च द्विविधं साधारणमसाधारणञ्चेति । अस्य
पापस्येदं प्रायश्चित्तमिति शास्त्रविहितं यत्तदसाधारणम्, यथा पूर्वोक्तोपवासादि । सर्वपापक्षयाय
शास्त्रविहितं प्रायश्चित्तं साधारणं, यथा गङ्गादिपुण्यतीर्थस्नानेश्वरनामोष्ठ्यारण्यपञ्चाक्षरादिजपोपवासादि
। एवं शास्त्रेणैव द्विविधमपि प्रायश्चित्तं विहितम् । तत्र येन जन्मनि बुद्धिपूर्वकृतपापपरिहाराय
शास्त्रोक्तासाधारणप्रायश्चित्तं कार्यम् । एतद् जन्मनि जन्मान्तरे वानुष्ठितस्याज्ञातस्य सर्वस्य पापस्य परिहारार्थं
शास्त्रविहितसाधारणप्रायश्चित्तमनुष्ठेयम् । असाधारणप्रायश्चित्तस्य ल्ययं स्वभावः - यत्पापनिवृत्तये यत्
प्रायश्चित्तत्वेन विहितं तेन तत्पापमवश्यं निवर्तते, तद्द्विभ्रपापनिर्हरणे तदसमर्थमिति । एतदित्यभेदेति
जन्मान्तरानुष्ठितपापपरिहानात्तन्निरवृत्तये साधारणप्रायश्चित्तमेवानुष्ठेयम् ।

(७८)

साधारणप्रायश्चित्तस्य द्विविधं कृत्वं - साधारणप्रायश्चित्तेन सर्वाण्यपि पापानि निवर्तन्ते । गङ्गास्नानादिसाधारणप्रायश्चित्तेन
न केवलं प्रायश्चित्तत्वेन भवन्ति, किन्तु काम्यानि भवन्ति कामिनां प्रायश्चित्तरूपाणि च भवन्ति पापक्षये ।
गङ्गास्नानेश्वरनामोष्ठ्यारणादीन्युत्तमदेवादिलोकप्राप्तिभेदतुत्वेन शास्त्रविहितत्वात् काम्यानि, पापपरिहाराय
विहितत्वात्प्रायश्चित्तरूपाण्यपि । यथाश्वमेधकतुर्ब्रह्महत्यादिपापं निवर्तयति, स्वर्गादिकाम्यकृत्वं च

प्रयच्छतीत्युभयात्मकः, अेवं गङ्गास्नानेश्वरनामोख्यारणाधीन्यपि पापपरिहारहेतुत्वात् प्रायश्चित्तात्मकानि, उत्तमलोकप्राप्तिहेतुत्वाच्च काम्यानीत्युभयात्मकान्युच्यन्ते । गङ्गास्नानादिकं कामिनां पापपरिहारद्वारोत्तमलोकञ्च प्रयच्छति । उत्तमलोकप्राप्तिमनिच्छतो मुमुक्षोस्तु पापपरिहारमात्रं करोति । तस्मात्सकामेन कृतगङ्गास्नानादि प्रायश्चित्तं कर्म यत् भवति, मुमुक्षुणा कृतं तु केवलप्रायश्चित्तं कर्म । यथा वेदान्तिनां मते सर्वाण्यपि कर्माणि सकामस्य संसारकारणानि, निष्कामस्यान्तःकरणशुद्धिद्वारा मोक्षकारणानि यत् भवन्ति; तथा गङ्गास्नानेश्वरनामोख्यारणादिकं कर्म सकामस्य कर्म प्रायश्चित्तं यत् भवति, निष्कामस्य तु मुमुक्षोः केवलप्रायश्चित्तं कर्म । तस्मान्मुमुक्षुणा साधारणप्रायश्चित्तमनुष्ठेयम् । अथैव जन्मान्तरसञ्चितं सर्वमपि पापं ज्ञानं विनैव नश्यति ।

(७८)

मुमुक्षोः सञ्चितं कर्म न क्लृप्तं - किञ्च मुमुक्षोर्जन्मान्तरानुष्ठितानि कर्मकर्माणि वन्द्यावत् क्लृप्तं न प्रसुवते । यथा वेदान्तसिद्धान्ते कर्मानुष्ठानकाले सत्यामेव क्लृप्तायां तत्कर्म स्वर्गादिलोकप्राप्तिहेतुर्भवति, क्लृप्ताभावे तु स्वर्गादिक्लृप्तप्राप्तिहेतुर्भवति; तथैकलविकवा- देऽपि कर्मणः सिद्ध्यन्तन्तरमपि पुरुषेणैव क्लृप्तं । यद्यपि जन्मान्तरे क्लृप्तायां कर्मानुष्ठितं, तथापीदानीं तस्यैव पुरुषस्य मुमुक्षुत्वेन क्लृप्तानिवृत्तौ तदीयसञ्चितं कर्म न क्लृप्तं भवति । यथा कश्चन दरिद्रः कञ्चन धनवन्तं धनेच्छया आराधयति, पश्चात्कतिपयकालानन्तरं येन केनचिद्धेतुना भाग्योदये धनेच्छया तस्य व्यपगच्छति, तदानीं न तस्य धनिकाङ्क्षनप्राप्तिरूपमाराधनं क्लृप्तं जायते; तथा जन्मान्तरीकर्मणः क्लृप्तायां क्लृप्तायां क्लृप्तायां क्लृप्तं जायते । तस्मात् केवलकर्मणो मोक्षो जायते ।

(८०)

मुमुक्षोः प्रारब्धं भोगेन नश्यति - वर्तमानजन्मनि काम्यनिषिद्धकर्मननुष्ठानादूर्ध्वधोलोकप्राप्तिर्न सम्भवति । जन्मान्तरीयाणां प्रारब्धकर्मणामां निषिद्धकर्मणामां भोगेनैव क्षयः । नित्यनैमित्तिककर्मननुष्ठानजन्यप्रत्यवायरूपपापं तदनुष्ठानेन मुमुक्षोर्न जायते । जन्मान्तरसञ्चितनिषिद्धकर्मणि साधारणप्रायश्चित्तेन निवर्तन्ते । जन्मान्तरसञ्चितकाम्यकर्माणि तु मुमुक्षोरिच्छाभावादेव क्लृप्तं न प्रयच्छन्ति । तस्मान्मुमुक्षुणा नित्यनैमित्तिकसाधारणप्रायश्चित्तं कर्माण्यनुष्ठेयानि । वर्तमानजन्मनि बुद्धिपूर्वमाथरितपापकर्मक्षयार्थमसाधारणप्रायश्चित्तं ।

(८१)

मुमुक्षोः प्रायश्चित्तमभ्यनवाशयकं - अथवा मुमुक्षुणा नित्यनैमित्तिककर्ममात्रमनुष्ठेयम्, प्रायश्चित्तं कर्म त्यक्तुं शक्यते । तथा हि, (१) मुमुक्षोः सञ्चितनिषिद्धकर्मणि निष्कलानि भवन्ति । यथा वेदान्तिनां मते ज्ञानिनः सञ्चितकर्माणि नश्यन्तीत्युच्यन्ते, तथैतन्मतेऽपि निषिद्धानि काम्यानि यत्

वर्जयित्वा नित्यनैमित्तिकान्यनुतिष्ठतोऽस्य मुमुक्षोः सञ्चितानि सकलान्यपि कर्माणि क्षीयन्ते । (२) अथवा सञ्चितानि काम्यनिषिद्धानि कर्माणि सकलान्यपि सम्भूयैकमेवान्यज्जन्म प्रयच्छेयुर्मुमुक्षोः । अतो मुमुक्षुणा वर्तमानजन्मनोऽन्यदेकमेव जन्म प्रतिपत्तव्यं भवेत् । (३) अथवा योगी कायव्यूढेनेव, मुमुक्षुरपि भाविजन्मन्येकस्मिन्नेव सकलसञ्चितकर्मविर्युगपदारब्धानन्तशरीरैर्जन्मान्तरसञ्चिताशेषकर्माणां क्लमनुभवितुं शक्नुयात् । (४) अथवा नित्यनैमित्तिकानुष्ठानजनितक्लेशेन अथवा जन्मान्तरसञ्चितनिषिद्धकर्मणां क्लं भवति । अतो न जन्मान्तरसञ्चितनिषिद्धं कर्म पुनर्जन्मभेदतुर्भवति । सञ्चितकाम्यकर्म निषिद्धमपि भाव्येकस्मिन्नेव जन्मनि नानाशरीरारम्भद्वारा स्वकलं सर्वं दास्यति । तज्जन्मनि मुमुक्षोः क्लेशक्लेशोऽपि न भवेत्, तस्य जन्मनः पुण्यकलत्वात्सुखमेव जायेत; अतो जन्मान्तरसञ्चितेन निषिद्धेन विहितेन कर्मणा तज्जन्म लब्धम् । सञ्चितं सर्वमपि निषिद्धं कर्म नित्यनैमित्तिकानुष्ठानजनितक्लेशेनैव प्रकृते जन्मन्येकस्मिन्नेव नश्यति । इत्थं विनैव प्रायश्चित्तं नित्यनैमित्तिककर्माणि मोक्षं प्रदास्यन्ति । तस्मात् सदा नित्यकर्माणि, निमित्ते सति नैमित्तिकानि यावश्यम् । साधारणसाधारणप्रायश्चित्तानुष्ठानेऽत्यन्तं श्रममुपलभ्य स्वमते मुमुक्षुर्न प्रविशेदिति मत्वा मोक्षार्थमुपायान्तरं लघुतया कल्पयति ।

३. अनेकपरस्परविलक्षणजन्मप्रयोजकानेककर्मणां

कलमेकस्मिन्जन्मन्यसम्भावितमिति शङ्कायां सदृष्टान्तमाह -
अथवेति ।

४. यद्यनेकजन्मार्जितसुकृतकर्मकलं सुखरूपं

युगपदेकजन्मन्युपभुज्येत, तर्हि दुष्कृतकर्मकलं दुःखमपि
भाविजन्मनि भोक्तव्यं भवेदिति मत्वा मुमुक्षुः स्वमते न
प्रविशेदिति तत्र प्रवर्तयितुं लाघवाद्यं पक्ष उपन्यस्यते -
अथवेति । मनुष्यमेव । शास्त्रीयप्रसिद्ध्या त्वस्य मतस्य
अैकभविक्वाह इति व्यपदेशः ।

(८२)

कर्मणैव अन्धनिवृत्तिसिद्धेरयं ग्रन्थो विह्वलः - यदुक्तं अयं ग्रन्थो ज्ञानद्वारा अन्धनिवृत्तिभेदतुरिति, नायं समीचीनः सिद्धान्तः । यद्येन जायते नान्येन, तत्तस्य क्लमिन्त्युच्यते । यथा रूपज्ञानं नेत्रं विना नान्येन केनचिदपि जायते; तस्माद्रूपज्ञानं नेत्रस्थैव प्रातिस्विकं क्लमम् । अन्धनिवृत्तिस्तु अेतद्ग्रन्थजनितज्ञानमन्तरा कर्मणैव जायेतेति नास्य ग्रन्थस्य प्रयोजनम् । अथवास्यास्य ग्रन्थस्य प्रयोजनं न सिद्ध्यतीति नास्यारम्भो युक्तः ।

(A. 83-106) प्रयोजनविषयकाक्षेपाणां समाधानानि

(A. 83-98) “अन्यः सत्यः, स य ज्ञानेन न निवर्त्येत” इत्याक्षेपस्य समाधानानि-

(८३)

अन्यो मिथ्या - “अन्यः सत्यः, न स ज्ञानेन निवर्त्येत” इत्याक्षेपोऽसङ्गतः । अन्यस्य मिथ्यात्वेन ज्ञानैकनिवर्त्यत्वात् ।

(८४)

सत्यवस्तुज्ञानमध्यासडेतुरिति न नियमः - यदुक्तं “परमार्थसत्यवस्तुज्ञानं संस्कारद्वाराध्यासडेतुः । यथा परमार्थसर्पज्ञानं संस्कारद्वारा प्रातिभासिकसर्पाध्यासडेतुः । यदि अन्योऽध्येवं सत्यः स्यात्तदा सत्यअन्यज्ञानं स्यात्, तस्य संस्कारद्वाराध्यासडेतुः स्यात् । न तथाद्वैतसिद्धान्तः, सिद्धान्ते आत्मनोऽन्यस्यानात्ममात्रस्यासत्यत्वात् । तस्मात्संस्कारद्वाराध्याससामग्रीभूतसत्यअन्यज्ञानस्यासिद्धेर्न अन्योऽध्यस्त इति वक्तुं शक्यते । किन्तु सत्य इति - तद्युक्तम् । न हि सत्यवस्तुज्ञानमेव संस्कारद्वाराध्यासडेतुः, किन्तु वस्तुज्ञानमात्रम् । ज्ञानस्य विषयीभूतं वस्तु सत्यं वा मिथ्या वास्तु, न तत्रादरः । यदि नियमेन संस्कारद्वारा सत्यवस्तुज्ञानमेवाध्यासडेतुरित्यव्युपगम्येत, तर्हि वक्ष्यमाणोऽध्यासो न घटेत् । तथा हि, कश्चित्पुरुषः परमार्थभ्रवृक्षमजानान अैनद्रजालिकप्रदर्शितमिथ्याभ्रवृक्षमेव भृशमनुभूय, “अयमभ्रवृक्षः” इति तद्रथः श्रुत्वा य मिथ्याभ्रवृक्षज्ञानसंस्कारसंस्कृतो भवति । तस्य कदाचिदपि केनचिदपि प्रमाणेन मधूकवृक्षविषयकदर्शनश्रवणार्णार्णपज्ञानमपि नास्ति । स पुरुषो यदृश्यथा मार्गमध्य मधूकवृक्षं कञ्चन दृष्ट्वा तस्मिन् “आभ्रवृक्षोऽयम्” इत्याभ्रवृक्षाध्यासं

१. ऐकत्विकं नाम = ऐकमेव जन्म, कर्मैव वा,

भोक्षसाधनमिति वाः = कथनम् । कर्मैव भोक्षसाधनमिति

प्रतिपादकमतस्य शास्त्र ऐकत्विकवाः इति प्रसिद्धिः । करोत्येव ।

सोऽध्यासः पूर्ववादिमतरीत्या न सम्भाव्येत, तस्य पुरुषस्य

सत्याभ्रवृक्षविषयकप्रमाहितसंस्काराभावात् । सिद्धान्ते तु, तस्य

पुरुषस्यैन्द्रजालिकप्रदर्शितमिथ्याभ्रवृक्षज्ञानसंस्कारस्य

सत्त्वान्मधूकवृक्षे आभ्रवृक्षाध्यासो भवितुमर्हति ।

तस्मात्पूर्वपूर्वसजातीयवस्तुज्ञानजन्यसंस्कार

अवोत्तरोत्तराध्यासडेतुः । इदं संस्कारजनकं ज्ञानं तद्विषयश्च

सत्यो वास्तु मिथ्या वा, नादरस्तत्र । संस्कारद्वारा ज्ञानमेव डेतुः ।

ज्ञानजन्यसंस्कारो डेतुरिति पक्षेऽपि नार्थतोऽस्ति भेदः । यतो

ज्ञानं संस्कारडेतुः, स य संस्कारोऽध्यासडेतुरित्यवसितम् ।

तस्मात्संस्कारद्वारा ज्ञानं डेतुरित्युक्तोऽपि ज्ञानजन्यसंस्कार

अेवाध्यासडेतुरिति सिद्धयति ।

(८५)

कारणस्य कार्याव्यवहितपूर्वकालवर्तित्वनियमात्संस्कार अेवाध्यासडेतुः - वस्तुज्ञानमात्रमध्यासडेतुरिति तु न युक्तमेव । कारणस्य कार्याव्यवहितपूर्वकालवर्तित्वनियमात् । तथा छि, घटकारणदण्डयकादौ यथा नियमेन घटोत्पत्त्यव्यवहितपूर्वकालवर्तिनो भवन्ति, तथा वस्तुज्ञानमात्रस्याध्यासडेतुत्वे तेनापि नियमेनाध्यासाव्यवहितपूर्वकालवर्तिना भाव्यम् । न तु तथास्ति, सर्पज्ञानात्परं मासानन्तरमपि रज्जौ सर्पाध्यासोत्पत्तिदर्शनात् । वस्तुज्ञानजन्यसंस्कारस्य डेतुत्वे तु न दोषः । सर्पज्ञानस्य मासात्पूर्वं नष्टत्वेऽपि तज्ज्ञानजन्यसंस्कारस्य रज्जौ सर्पाध्यासाव्यवहितपूर्वकालवर्तित्वात् । तस्मात् ज्ञानजन्यसंस्कार अेवाध्यासडेतुः । न वस्तुज्ञानमात्रम् ।

(८६)

अत्रैवमाक्षेपः - कारणेन कार्याव्यवहितपूर्वकालवर्तिना भाव्यमिति नियमो मास्तु । किन्तु कार्यनियतपूर्वकालवर्तित्वमात्रं कारणविशेषणमस्तु । स य पूर्वकालो व्यवहितो वास्त्वव्यवहितो वा । डिञ्च, यद्यैकान्ततः कार्याव्यवहितपूर्वकालवर्त्येव कारणमिति नियमोऽभ्युपगम्येत, तर्हि विहितं कर्म स्वर्गप्राप्तये, निषिद्धञ्च कर्म नरकप्राप्तये डेतुरिति वेदस्थास्त्रमप्रमाणं स्यात् । कायिकवायिकमानसिकयेष्टारूपक्रियाणामेव कर्मति नाम । ताश्च क्रियाः अनुष्ठानोत्तरक्षणो नश्यन्ति, स्वर्गनरकादितत्कलं तु कालान्तरे भविष्यति । तस्मात्स्वर्गनरकादिङ्गलप्राप्तेरव्यवहितपूर्वकाले तत्कारणीभूतविहितप्रतिषिद्धकर्माणि न सन्ति । यथेवैतानि व्यवहितपूर्वकालवर्तीन्यपि शुभाशुभकर्माणि स्वर्गनरकादिप्राप्तिकारणानि भवन्त्येवमेव व्यवहितपूर्वकालवर्ति सर्पज्ञानमपि रज्जौ जायमानसर्पाध्यासडेतुर्भवेदेव ।

१. मासेत्युपलक्षणमधिककालधोतनार्थम् ।

(८७)

तत्र समाधानं - नैवायं साधुराक्षेपः । तथा छि, नष्टज्ञानकर्मादिकं यदि कमेणाध्यासस्वर्गनरकादिडेतुर्भवित्तदा मृतकुलालनष्टदण्डयकादयोऽपि घटादिकार्यं जनयेयुः । यथा रज्जुसर्पाध्यासस्य व्यवहितपूर्वकालवर्ति सर्पज्ञानं कारणम्, तथा य स्वर्गनरकादिप्राप्तेः व्यवहितपूर्वकालवर्तिशुभाशुभकर्माणि कारणानि, तथा घटस्यापि व्यवहितपूर्वकाले, धदानींविनष्टकुलालदण्डयकादयोऽप्यभूवन्नेवेति तैरपि घटाद्युत्पद्यैतैव । न तु तथा विनष्टैः कुलालादिभिः घट उत्पद्यमानो दृष्टः । तस्माद्व्यवहितपूर्वकालवर्ति कारणं न कार्यं जनयेत्, किन्त्वव्यवहितपूर्वकालवर्त्येव कारणं कार्योत्पादनक्षममिति युक्तम् ।

(૮૮)

અપૂર્વસ્ય કારણસ્ય કાર્યાવ્યવહિતપૂર્વકાલવર્તિત્વનિયમઃ સ્વર્ગાદિવિષયેડપ્યસ્તિ - તથા હિ શુભાશુભકર્માણ્યપિ ન સ્વતઃ કાલાન્તરભાવિસ્વર્ગનરકાદિપ્રામિહેતવો ભવન્તિ, ક્ષણિકત્વાત્ । કિન્તુ તાનિ કર્માણિ સ્વનાશોત્તરક્ષણે ધર્માધર્માખ્યાપૂર્વરૂપસંસ્કારમુત્પાદયન્તિ । તૌ ચ ધર્માધર્માવન્તઃ- કરણમાશ્રિત્ય તિષ્ઠતઃ । તેન ધર્માધર્માદિના કાર્યાવ્યવહિતપૂર્વકાલવર્તિના સ્વર્ગનરકાદિક્ષલં કાલાન્તરે સિદ્ધ્યતિ । તતો ધર્માધર્માદિ નશ્યતિ । એતદભિપ્રાયેણૈવ શાસ્ત્રે શુભાશુભકર્માણ્યપૂર્વદ્વારા ક્ષલહેતવો, ન સાક્ષાદિત્યુચ્યતે । ધર્માધર્મયોરેવ અપૂર્વઃ, અદૃષ્ટમ્, પુણ્યાપુણ્યે ઇત્યાદિશબ્દા વાયકાઃ । કેચન ધર્માધર્મહેતુભૂતશુભાશુભકર્માણ્યપિ ધર્માધર્મશબ્દેન વદન્તિ, કાર્યકારણયોરભેદાત્ । લોકોડપિ શુભકર્મકારિણં “અયં ધર્મં ચરતિ મહાત્મા” ઇતિ, અશુભકર્મકારિણં “અયમધર્મં ચરતિ દુષ્ટઃ” ઇતિ યાચ્યે । વસ્તુતસ્તુ, શુભાશુભકર્મણોર્ન સાક્ષાદ્ધર્માધર્મશબ્દવાચ્યત્વમુચિતમ્ । અપિ તુ શુભાશુભકર્મણી ધર્માધર્મો જનયતઃ, તસ્માદ્શુભાશુભકર્મણોર્ધર્માધર્મત્વપ્રસિદ્ધિઃ । “આયુર્વૈ ધૃતમ્” ઇત્યાયુર્વર્ધકધૃતે આયુઃશબ્દઃ શાસ્ત્રેણ યથા પ્રયુજ્યતે, તદ્વત્ । તસ્માદવ્યવહિતપૂર્વકાલે હેતુના ભાવ્યમેવ ।

(૮૯)

સંસ્કારસ્યૈવ સર્વત્રાધ્યાસહેતુત્વં - રજ્જવાદૌ જાયમાનસર્પાધ્યાસં પ્રતિ નિયમેનાવ્યવહિતપૂર્વકાલે સર્પાદિજ્ઞાનં નાસ્તિ, તસ્માત્સર્પાદિજ્ઞાનં ન રજ્જુસર્પાધ્યાસહેતુઃ, કિન્તુ સર્પાધનુભવજન્યસંસ્કાર એવ નિયમેન સર્પાધ્યાસાહેતુરિતિ પર્યવસ્યતિ । એવમેવ શુક્તિરજ્જતાધ્યાસં પ્રત્યપિ રજ્જતાધનુભવજન્યસંસ્કાર એવ હેતુઃ । સર્વત્ર હિ તત્તદનુભવાહિતસંસ્કાર એવાધ્યાસત્વાવચ્છિન્નં પ્રતિ નિયમેન કારણં ભવતિ ।

(૯૦)

સજાતીયવસ્તુજ્ઞાનજન્યસંસ્કાર એવાધ્યાસહેતુઃ - વસ્તુજ્ઞાનં સંસ્કારહેતુઃ । શુભાશુભકર્મજન્યધર્માધર્માખ્યાપૂર્વો યથાન્તઃકરણે સૂક્ષ્મરૂપેણ વર્તતે, તથા તત્તદ્વસ્તુજ્ઞાનજન્યસંસ્કારોડપ્યન્તઃકરણે એવ વર્તતે । યસ્ય હિ પૂર્વાનુભવઃ સર્પવિષયો નાભૂત્, તસ્થાન્યવસ્તુજ્ઞાનજન્યસંસ્કારે સત્યપિ રજ્જૌ સર્પાધ્યાસો ન જાયેતૈવ । યસ્ય વસ્તુનોડધ્યાસો ભવતિ તત્સજાતીયવસ્તુનુભવાહિતસંસ્કારોડધ્યાસહેતુઃ, ન તુ વિજાતયીવસ્તુનુભવાહિતસંસ્કારઃ । સર્પસ્ય સર્પ એવ સજાતીયો નાન્યઃ । યસ્ય પુનઃ સર્પવિષયકજ્ઞાનમેવ નાભૂતસ્ય સત્યપ્યન્યવિષયકજ્ઞાને, સજાતીયવસ્તુજ્ઞાનજન્યસંસ્કારાભવાત્ર રજ્જૌ સર્પાધ્યાસો જાયેત । સંસ્કારો હિ નામ સૂક્ષ્માવસ્થૈવ । એવગ્ચાધ્યાસાત્પૂર્વભાવિસજાતીયવસ્તુજ્ઞાનજન્યસંસ્કાર એવાધ્યાસહેતુઃ । “સત્યવસ્તુજ્ઞાનજન્યસંસ્કાર એવાધ્યાસહેતુર્ન મિથ્યાવસ્તુજ્ઞાનજન્યસંસ્કારઃ” ઇતિ પરોક્તનિયમસ્થાપવાદઃ પ્રાગૈન્દ્રજાલિકામ્નવૃક્ષદ્વાન્ટનોક્તઃ । તસ્માન્મિથ્યાર્થાનુભવજન્યસંસ્કારોડપ્યધ્યાસહેતુઃ, ન પ્રમાહિતસંસ્કાર એવેતિ નિયમઃ ।

(८१)

स य संस्कारो बन्धाध्यासेऽपि घटते - अडङ्कारादिनिभिलानात्मवस्तुजातं तज्ज्ञानञ्च बन्ध इत्युच्यते ।
 एदञ्च प्रत्यगात्मविलक्षणं बन्धरूपमनात्मवस्तुजातम्, रज्जुसर्पस्वप्नेन्द्रजालादिवत् यदा प्रतीयते तदैवास्ति;
 अप्रतीतिदशायां तस्य सत्ता नास्त्येवेति वेदान्तसिद्धान्तः । अत एव “न कञ्चन कामं कामयते न कञ्चन स्वप्नं
 पश्यति तत्सुषुप्तम्” (मा. आ. ५) “न तु तद्द्वितीयमस्ति ततोऽन्यद्विभक्तं यत्पश्येत्” (भृ. ४.३.२३) “स यदा
 तेजसाभिभूतो भवति अत्रैष देवः स्वप्नात्र पश्यति” (प्र. ४.६) “अवे उ वै तत्सर्वं पर आत्मनि सम्प्रतिष्ठते” (प्र.
 ४.७) “पृथिवी च पृथिवीमात्रा च” (प्र. ४.८) इत्यादिवेदान्तेषु सुषुप्तौ निभिलद्वैतदृश्यप्रपञ्चस्य निःशेषाभावः
 प्रतिपादितः । यस्मान्न किञ्चिदपि द्वैतं सुषुप्तावुपलभ्यते तस्मात्सुषुप्तौ निभिलद्वैतप्रपञ्चः प्रविलीयते, प्रबोधे
 य पुनरेवोत्पद्यते । “यदा सुप्तः स्वप्नं न कञ्चन पश्यत्यथास्मिन् प्राण एवैकधा भवति, तथैनं वाङ् सर्वैर्नामभिः
 सहायेति, यक्षुः सर्वे रूपाः सहायेति, श्रोत्रं सर्वैः शब्दैः सहायेति, मनः सर्वैर्ध्यानैः सहायेति । स यदा
 प्रतिबुद्ध्यते यथाज्ञेर्ज्वलतो विस्फुलिङ्गा विप्रतिष्ठेत्तत्रैवमेवैतस्मादात्मनः प्राणा यथायतनं विप्रतिष्ठन्ते प्राणेष्वो
 देवा देवेभ्यो लोकाः” (डौ. ४.१८) “सुषुप्तिकाले सकले विलीने तमोऽभिभूतः सुषुप्तमेति” (डै. १३) “पुरत्रये
 कीडति यश्च श्रुवस्ततस्तु जातं सकलं विचित्रम्” (डै. १४) “अथ यदा सुषुप्तो भवति यदा न कश्चन वेद”
 (भृ. २.१.१८) “स यथोर्णनाभिस्तन्तुनोऽन्यरेद्यथाज्ञेः क्षुद्रा विस्फुलिङ्गा व्यञ्जयन्त्येवमेवास्मादात्मनः सर्वे प्राणा
 सर्वे लोका सर्वे देवाः सर्वाणि भूतानि व्यञ्जयन्ति” (भृ. २.१.२०) इत्येवमादिश्रुतिभिरयमर्थः प्रतिपादितः ।
 अयमेव दृष्टिसृष्टिवाद्ये इति वेदान्तशास्त्रे प्रसिद्धः । उत्तरत्र चैषः प्रपञ्च्यते । इत्यमेवाडङ्कारादिद्वैतान्ता
 विषयास्तज्ज्ञानानि यास्यन्त्येतया प्रति क्षणमुत्पद्ये विनश्यन्ति । ज्ञातैकसत्ताकत्वेनाज्ञातसत्ताभावादेव
 स्वप्रदृष्टिशुक्तिरजतादिवत् जाग्रत्याडङ्काराद्योऽपि यदा प्रतीयन्ते तदानीमेवोत्पद्यन्ते, अप्रतीतिदशायां
 प्रलीयन्ते य । अडङ्कारादीनां तज्ज्ञानानाञ्चाध्यासत्वमनिर्वयनीयभ्यातिप्रस्तावे निरूपयिष्यते
 । अडङ्कारः डेवलसाक्षिभास्य इति विषयप्रस्तावे निरूपितत्वाद्दङ्कारप्रतीतिः डेवलसाक्षिरूपैव ।
 साक्षिणश्चोत्पत्तिलयाद्यो न सन्ति । तथापि साक्षी अडङ्कारादीन् स्वविषयान् वृत्तिद्वारैव प्रकाशयति,
 न तु साक्षात् । साक्ष्यविषयकवृत्तेरुत्पत्तिलयसत्त्वादेवाडङ्कारप्रतीतेरभ्युत्पत्तिलयाद्योऽव्युपगम्यते ।
 इत्यमेवोत्तरोत्तराडङ्कारादीनां तद्विषयकज्ञानानां योत्पत्तिं प्रति पूर्वपूर्वमिथ्याडङ्काराधेनुभवजन्यसंस्कार एव
 कारणम् ।

(८२)

प्राथमिकाध्यासे संस्कारस्य डेतुत्वासम्भव इत्याक्षेपः स्यादेतत् - यद्युत्तरोत्तराडङ्काराध्यासं प्रति
 पूर्वपूर्वाध्यासानुभवजन्यसंस्कारः
 कारणमिति युक्तं, तथापि प्राथमिकाडङ्कारस्य तज्ज्ञानस्य योत्पत्तौ संस्कारो
 डेतुरिति न युज्यते, ततः पूर्वं संस्काराभावात् । यदि प्राथमिकाडङ्कारोत्पत्तेः पूर्वमडङ्कारान्तरं स्यात्तदा
 तद्विषयकज्ञानेन संस्कारो जायेत । न तु

प्राथमिकाडङ्कारात्पूर्वमडङ्कारान्तरमस्तीत्यव्युपगम्यते । अत्रमेव सकलवस्तूनां
प्राथमिकाध्यासस्य उेतुः संस्कार इति वक्तुं न शक्यते ।

(८३)

तत्र समाधिः - सिद्धान्तानभिज्ञतयायमाक्षेपः । वेदान्तसिद्धान्तस्त्वयम्शुव ईशो विशुद्धा यित् तथा शुवेशयोर्भिदा ।
अविद्या तस्थितोर्योगः षडस्माकमनादयः ॥ इति ।

१. दृष्टिर्नाम अविद्यावृत्तिरूपं ज्ञानम् । तादृशज्ञानकाल
अत्र विषयाणामुत्पत्तिरिति यो वादः स अत्र दृष्टिसृष्टिवाद् इति
शास्त्रेषु कथितः ।

(१) शुवः, (२) ईश्वरः, (३) ब्रह्म, (४), अनादिवस्तूनां परस्परं
भेदः, शुवेशयोश्च भेदः, (५) अविद्या, (६) अविद्यायैतन्वयोः
सम्बन्धः (स अत्र काल इत्युच्यते) षडेतानि स्वरूपतः अनादिवस्तूनि
। उत्पत्तिशून्यत्वं स्वरूपतोऽनादित्वम् । षडप्येतान्यनादीनि
भवन्ति, उत्पत्तिशून्यत्वात्, सम्मतवत् । अथवा अडङ्कारादीनां
श्रुतावुत्पत्तेः श्रूयमाणत्वात्तेषां स्वरूपतोऽनादित्वाभावेऽपि
प्रवाडतोऽनादित्वमेष्टव्यम् । अत्रमेव सकलवस्तूनामपि
सिद्धमेवानादित्वम्, “घटादिकं वस्तु नास्ति” इति
व्यवहारयोग्यकालस्यैवाभावात् । तस्मात् घटादीनां प्रवाडोऽनादिरैव
। अत्रमात्मातिरिक्तसर्व- वस्तुप्रवाडोऽप्यनादिः । प्रलयकालेऽपि
सुषुमाविव सर्वं जगत् संस्काररूपेण स्वकारणे वर्तते ।
तस्मात्प्रपञ्चप्रवाडस्य अनादिकालसिद्धत्वात् प्रपञ्चोनादिः ।
ईदृग्ज्ञानशून्यस्यैव “प्रथमाध्यासहेतुभूतसंस्कारो न
युज्यते”

१. (१) अविद्याया अप्यधिष्ठानत्वान्नाविद्यातो ब्रह्म जायते । अन्तरेण
ब्रह्म शुवेश्वरादयो न सिद्ध्यन्तीति न तेभ्यश्चतुर्भ्योऽपि
ब्रह्म जायते । तस्मादनादिसिद्धं ब्रह्म ।
(२) ब्रह्मणो निर्विकारत्वान्न ततोऽविद्या जायते ।
ईश्वरादियतुष्टयसिद्धेरविद्यासिद्ध्यधीनत्वान्न ततोऽप्यविद्या
जायते । इत्यविद्याप्यनादिरैव ।
(३, ४) शुवेश्वरौ न केवलब्रह्मणो वा केवलमायाया
वा उत्पद्येते । नापीश्वराशुवो वा शुवाद्देश्वरो जायते ।

शुभेभ्यश्चरभेदस्य य शुभेभ्यश्चरसिद्ध्यधीनत्वात् ततोऽपि
 शुभेभ्यश्चरोत्पत्तिः । अविद्याचित्सम्बन्धसिद्ध्यधीना
 शुभेभ्यश्चरसिद्धिः । अविद्याचित्सम्बन्धश्चानादितरेव ।
 अनाद्यविद्याचित्सम्बन्धाधीनशुभेभ्यश्चरावयवनादी अवेव ।
 (प) अविद्याचितोऽनादित्वात् तयोस्तादात्म्यरूपसम्बन्धोऽप्यनादितरेव ।
 तस्मात् ब्रह्मणो वाविधातो वा न तस्योत्पत्तिः ।
 श्चरादित्रयसिद्धिश्चाविद्याचित्सम्बन्धाधीना । अतस्तेभ्योऽपि न
 तस्योत्पत्तिः । अतऽविद्याचित्सम्बन्धोऽप्यनादिः ।
 (ङ) अतेषामन्योन्यभेदोऽप्यनादितरेव, षण्णामप्येतेषामुत्पत्त्यभावात् ।
 स्वरूपतोऽनादीनि षडेतानि । तत्र कालत्रयाभाध्यत्वात् अनाद्यनन्तं य
 दूटस्थानित्यं ब्रह्म । ज्ञानभाध्यत्वात्त्वितराणि पञ्च अनादिसान्त्वान्तीति
 विवेकः ।

२. अनादिकालसिद्धत्वात् चिरकालावस्थायित्वाच्च
 प्रपञ्चः सत्यं धत्याक्षेपस्यैव समाधानं -
 रज्जुसर्पादिभ्रमः स्वप्नभ्रमश्च सर्वजनसाधारणः
 । स यानियमेनैकघटिकाप्रभृत्यनेकयामावस्थायी
 भवति, पूर्वसिद्धत्वेन अनादिसिद्धत्वेन य भाति ।
 तथापि रज्जुतत्त्वसाक्षात्कारे जाग्रत्प्रबोधे य सति,
 सर्पस्वप्नादीनां त्रैकालिकनिषेधप्रतियोगित्वनिश्चयो जायते ।
 अवेमेव प्रपञ्चाध्यासोऽपि भ्रमदशायामनादितरेव सत्यं धव
 भाति, तत्त्वावबोधे तु कालत्रयेऽपि नास्तीति निश्चयो जायते ।
 तस्मात्प्रपञ्चो मिथ्या । धति शङ्का जायते । वेदान्तसिद्धान्ते न
 कोऽप्यध्यासः “अयमेव प्रथमाध्यासः” धति वक्तुं शक्यते,
 किन्तु सर्वोऽप्युत्तरोत्तराध्यासः स्वपूर्वपूर्वाध्यासकार्यमेव ।
 तस्मादियं शङ्के न युक्ता । तथा य पूर्वोक्तरीत्यैव
 सजातीयवस्तुनः पूर्वानुभवजन्यसंस्कारमात्रेणाडङ्गारादिबन्धाध्यासः
 सम्भवति ।

(८४)

सादृश्यदोषो नावश्यमध्यासहेतुः - यदुक्तमध्यासहेतुभूता दोषास्त्रयः, तेषु बन्धाध्यासे हेतुतयाच्यतमस्याप्युपलम्भाभावात्
 बन्धः सत्यं धति; तत्र । यथा तुरीतन्तुवेमाद्यभावे पटो नोत्पद्यते, तथा दोषाभावेऽध्यासो यदिति नोत्पद्यते

तदा दोषोऽध्यासहेतुः स्यात् । न तु तथा भवति, सादृश्यदोषं विनैवात्मनि जात्यध्यास्य जायमानत्वात् ।
 ब्राह्मणत्वादिजातिः स्थूलदेहधर्मो नात्मनो नापि सूक्ष्मशरीरस्य । यतः पूर्वशरीरस्थित भेवात्मा, सूक्ष्मशरीरं
 य शरीरान्तरप्राभावधनुवर्तते, न तु पूर्वशरीरस्थिता जातिः । सा तु भिद्यते । पूर्वशरीरस्थितजातिरेव
 शरीरान्तरेऽप्यनुवर्तनीयेति न नियमः । आत्मनो वा सूक्ष्मशरीरस्य वा यदि जातिर्धर्मः स्यात्तर्हि
 जन्मान्तरीयशरीरे विलक्षणं जातिर्न स्यात् । अतो जन्मान्तरे जात्यन्तरविशिष्टशरीरस्याप्युपलब्धेर्न
 जातिरात्मनो वा सूक्ष्मशरीरस्य वा धर्मो भवति, किन्तु स्थूलशरीरस्यैव । तथापि “अहं द्विजः” इत्यहमर्थे
 ब्राह्मणत्वक्षत्रित्ववैश्यात्वादिजातिप्रतीत्यन्यथानुपपत्त्या आत्मनि ब्राह्मणत्वादिजात्यध्यासोऽप्यपेयः । यथा
 रज्जौ परमार्थतः कालत्रयेऽप्यविद्यमानोऽपि सर्पः प्रतीत्यन्यथानुपपत्त्याध्यस्त इत्यप्युपगम्यते, तथैवात्मनि
 परमार्थतः कालत्रयेऽप्यविद्यमानापि ब्राह्मणत्वादिजातिः प्रतीयमानत्वाद्यध्यस्यते इत्यङ्गीकार्यम् । परन्तु
 जात्यात्मनोर्न किञ्चिदपि सादृश्यमस्ति । आत्मा व्यापकः प्रत्यङ् विषयी विद्रूपः । जातिस्तु परिच्छिन्ना परायीना
 विषयात्मिका जडा य । तथाप्यात्मनि तद्विलक्षणजात्यध्यासो जायते । यथा सादृश्यमन्तरात्मनि जात्यध्यासः
 सम्भवति तथा विनैव सादृश्यमलङ्कारादिबन्धाध्यासोऽप्यात्मनि सम्भवत्येव । तस्मात्सादृश्यदोषो नाध्यासहेतुः
 । किञ्च, सादृश्यस्याध्यासहेतुत्वाभ्युपगमे शङ्गे पीतिमाध्यासः, गुडे तिक्तताध्यासश्च न स्यात्;

१. “नित्यमेकमनेकानुगतं सामान्यम्”

इति न्यायमतेऽनेकपदार्थसमवेता भेदा नित्या य

जातिरित्यङ्गीकाराज्जात्यात्मनोर्वक्षणसादृश्यात्मकप्रमेयदोषसिद्धेरात्मनि

जात्याध्यासो जायते । अतः प्रमेयदोषोऽध्यासहेतुरिति कश्चन

मन्येतेति मनसि निधाय शङ्गे पीतत्वाध्यासो दृष्टान्तत्वेनोच्यते ।

२. ननु शङ्गे पीतिमा नाध्यस्यते । किन्तु,

कायकामलादिदोषदूषितनेत्रस्थपीतवर्णन ॥ सादृश्याभावात् ।

प्रत्युत श्रैत्यपीतिभ्रोः माधुर्यतिक्तत्वयोश्च

विरुद्धयोरप्यध्यासोऽनुभूयते । तस्मादधिष्ठाने मिथ्यावस्तुनः

सादृश्यरूपदोषो नाध्यासहेतुः ।

(८५)

प्रमातृदोषोऽपि नावश्यमध्यासहेतुः - प्रमातृर्वाभभायादिदोषा नाध्यासहेतवः, वोभादिशून्यविरक्तानामपि
 शुक्तिकादौ रज्जुताद्यध्यासदर्शनात् । परपक्षरीत्या दोषरूपहेत्वभावात्त्राध्यासो जायते । तस्मात्
 प्रमातृदोषोऽध्यासहेतुः ।

(८६)

प्रमाणादोषोऽपि नावश्यमध्यासडेतुः - प्रमाणादोषोऽपि नाध्यासडेतुः । तथा छि, सर्वेषामेव नीरूपे आकाशे नैव्यमिन्द्रनीलकटाडाकारश्च भाति । ततः सर्वेषामाकाशे समतया नैव्याधध्यासस्य जायमानत्वात्सर्वेषां नेत्रेन्द्रियप्रमाणे पित्ताद्विदोषसद्भावकल्पना वाच्या; सा य नाञ्जसी । तस्मात् प्रमाणादोषोऽपि नाध्यासडेतुः । आकाशे नैव्याधध्यासविषये न केवलं प्रमाणादोषाभावः, किन्तु सर्वदोषाभावोऽपि । सादृश्याभावः प्रमातृदोषाभावश्च तत्र सिद्ध एव । यथा सकलदोषाभावेऽप्याकाशे नैव्याधध्यासो जायते तथात्मन्यपि बन्धाध्यासो दोषं विनैव जायते । तस्मात् “दोषाभावात् बन्धोऽध्यासरूपो न भवति” इतीयं शङ्कान युक्ता । यतः सर्वदोषविरुद्धे सत्याध्याकाशे नैव्याधध्यासो जायते सकलपुरुषाणां तस्माद्दोषो नाध्यासडेतुः । पित्ताद्विदोषशून्यनेत्रस्याध्याकाशे इन्द्रनीलकटाडाकारो भासते । तस्मात्प्रमाणादोषो नाध्यासडेतुः । विभक्त्वाच्छङ्खः पीतो भातीति चेन्न - धटे भवितं रत्नं, सुवर्णादिलेपो वा तत्कर्तुः सुवर्णाकाराद्वैरन्यस्यापि यथा सममेव प्रतीयते, तथा न सर्वेषां शङ्खे पीतवर्णः प्रतीयते । किन्तु कात्याद्विदोषदूषितनेत्रस्यैव भाति, नान्यस्य । तस्मात् दोषदूषितनेत्रात् पीतवर्णो बह्विर्निगत्य शङ्खेनैव संसृज्यते । अपि तु शङ्खे पीतिमप्रतीतिर्भ्रम एव । नन्वाकाशे परिपतन् पक्षी यस्य नेत्रवृत्तिसंयुक्तदेशादूर्ध्वमुड्डीय गतः, तस्यैव केवलं बहुदूरगमनपर्यन्तमनुसृत्य पश्यतो विषयीभवति, नान्यस्य । अतः यस्य नेत्रस्थापीतिवर्णो विभः शङ्खे, तस्यैव परम्पुपलभ्यते सः, नान्यस्येति चेन्न । आकाशे परिपतन् पक्षी यस्य नेत्रगोचरीभूतादेशेदूर्ध्वमुड्डीय गतः, स अवाच्यस्मै तमङ्गुल्या निर्दिश्य दर्शयति येत्परोऽपि तं पक्षिणं पश्यत्येव । न त्वेवं शङ्खपीतिमवर्णोऽङ्गुल्या निर्दिश्य प्रदर्शितोऽपि परस्योपलभ्यते । तस्मात् शङ्खे पीतवर्णः सत्यः, किन्त्वध्यस्त एव । इत्थं शङ्खपीतिमाध्यासोऽन्तरेणैव सादृश्यमुत्पद्यमानोऽपि, स दृष्टान्तः शङ्कासमाधानाभ्यामेव सिद्ध्यतीत्यतो निर्विवाददृष्टान्तं दर्शयति - गुडे तिक्ततेति । इत्थं दोषो नाध्यासडेतुः । अतो बन्धाध्यासे न दोषापेक्षास्ति । सङ्क्षेपशारीरके बन्धाध्यासप्रस्तावे दोषोऽपि कारणात्वेनोक्तः । अथविस्तरभयान्नैऽस निरूपितः । दोषो यद्यध्यासडेतुर्भवत्तदा तद्विशेषविचारो युज्येत । तदसम्भवादेव नेऽस प्रपञ्च्यते ।

(A. 97-98) कारणाध्यासनिरूपणम्-

(८७)

स्वयम्प्रकाशोऽपि ब्रह्मण्यज्ञानोपपत्तिः - विशेषतोऽनवगते वस्तुचध्यासो जायेत । स्वयम्प्रकाशस्वरूपत्वादात्मन्यज्ञानमेव न धटेत, तयोरेत्योच्यं तमःप्रकाशयोरिव विरोधात् । प्रौढप्रकाशे सति सर्पाधध्यासो रञ्जवाटौ यथा न जायेत, तथा सदा स्वयम्प्रकाशस्वरूपे आत्मनि बन्धाध्यासोऽपि न जायेतेति कृताक्षेपोऽपि न साधुः । यद्यथात्मावुमस्वयम्प्रकाशस्वरूपस्तथापि तस्य स्वरूपप्रकाशो नाज्ञानः । अत्रेदमवगन्तव्यं - निभिलदोषसमवाये सत्येवाध्यासो जायेतेति नियमाभावेऽपि यद्विच्छिद्दोषे सत्येवाध्यासः सम्भवतीति वक्तव्यम् । यद्यपि आकाशे नैव्याधध्यासे न काऽपि दोषो दृश्यत इत्युक्तम्, तत्राप्ययमाशयः - यस्मिन्नध्यासे लेतुत्वेन सादृश्याद्विरूपविशेषदोषः

कोऽपि नापेक्ष्यते तत्राप्यविधाप्यो दोषोऽपेक्ष्यत एव । सर्वथा दोषाभावे अध्यास एव न सम्भवेत् । आकाशो नैत्याद्यध्यासेऽपि विशेषदोषत्रयानपेक्षायामप्यविधाप्यदोषोऽपेक्ष्यत एव । यस्य कस्यापि दोषलेशस्याप्यभावेऽध्यासस्यासम्भवादेवाद्भैतसिद्धौ मधुसूदनसरस्वतीभिः “दोषजन्यत्वं भ्रमस्य लक्षणम्” इति कथितम् । दोषं विनाध्यासो जायेतेति मूलोक्तिः प्रौढवादेन । प्रौढ्यर्थ = स्वविधातिशयप्यपनार्थ, वादः = कथनं, तेनेत्यर्थः ।

२. अन्तःकरणस्थाज्ञानस्य

विक्षेपहेतुभूतशक्तिनिष्ठशुभाशुभकर्मजन्यसंस्काररूपपादृष्टं

प्रमातृदोषः । यैतन्ये स्वातिरिक्ताप्रमाणाभावात्

स्वस्वरूपमेव प्रमाणात् । तदाश्रिताविधा प्रमाणादोषः ।

निरपेक्षान्तरत्वं (प्रत्यक्षत्वं) यैतन्येऽस्ति, प्रपञ्चे

तद्विपरीतं सापेक्षान्तरत्वमस्ति । यैतन्यं परमार्थवस्तु,

प्रपञ्चोऽनिरव्ययनीयवस्तु । तस्मात् आन्तरत्ववस्तुत्वरूपधर्माभ्यां

यैतन्यप्रपञ्चयोः सादृश्यं सिद्धम् । अयं य प्रमेयदोषः

। इत्थं दोषा अध्यासकारणत्वेन सङ्क्षेपशारीरकादिग्रन्थेषु

निरूपिताः ।

३. ननु प्रपञ्चकारणमधिष्ठानस्य विशेषांशाज्ञानम्

। तस्याध्यास एव कारणध्यास इत्युच्यते । तत्र

प्रपञ्चाध्यासकारणमज्ञानम्, अज्ञानाध्यासस्य तु

न किञ्चित्कारणान्तरमस्ति । तस्मादज्ञानाध्यासो न

स्यादिति यस्य कस्यचिदाक्षेपे सति तन्निरास एवमधीपो यथा

स्वयमेव प्रकाशमानः सन् स्वसम्बद्धानितरांश्च पदार्थान्

स्वपरनिर्वाहकत्वादितरानपेक्षं प्रकाशयति तथाज्ञानमपि

स्वस्य स्वकार्यप्रपञ्चस्य चाध्यासकारणं भवतीति । विरोधी

। यथात्मनः स्वप्रकाशोऽज्ञानविरोधी भवेत्तदा सुषुप्तौ

स्वयम्प्रकाशात्मनि नाज्ञानमुपलभ्येत । अपि तु गाढं सुप्तोत्थितः

“सुप्तमलमस्वाप्सं न किञ्चिदवेद्विषम्” इति सुषुप्तौ

स्वानुभवसिद्धमज्ञानं परामृशति । सुषुप्त्यनुभवस्य विषयः

सुप्तमज्ञानञ्च । सुप्तोत्थितस्य जाग्रदशायां जायमानमिदं

सुप्ताज्ञानविषयकं ज्ञानं न प्रत्यक्षम् । अपरोक्षविषयकं

छि ज्ञानं प्रत्यक्षमित्युच्यते । जाग्रत्काले सौषुप्तिसुप्तस्य

तदज्ञानस्य याभावात्तद्गुणविषयकं जाग्रत्कालीनं ज्ञानं न

प्रत्यक्षम्, किन्तु स्मृतिः । सा य स्मृतिरनुभूतविषयिणी न

स्यात् । अतः सुषुप्तौ सुभाज्ञानयोरपरोक्षज्ञानमभ्युपगन्तव्यम्
 । सुषुप्तौ तद्विषयकं ज्ञानं नैवान्तःकरणेनेन्द्रियैश्च
 जायते तदान्तःकरणस्थेन्द्रियाणां च सर्वेषां कारणे
 प्रवीनानामभावात् । तस्मात्सुषुप्तौ सुभाज्ञानयोरवभासकं
 ज्ञानं स्वयम्प्रकाशात्मस्वरूपयैतन्मैव । प्रकाशो ज्ञानं
 यैतन्मैवमित्यर्थान्तरम् । इत्थं सुषुप्तौ स्वयम्प्रकाशस्वरूपे आत्मनि
 भासमाने अत्र तस्मिन् स्वरूपसुषुप्तज्ञानञ्च प्रतीयते । यथात्मनः
 स्वरूपप्रकाश अत्र साक्षादज्ञानविरोधी स्यात्तर्ह्यज्ञानमैव
 सुषुप्तौ नानुभूयेत् । सुषुप्तावात्मा स्वयम्प्रकाशस्वरूप
 अत्रास्ते, तथाप्यात्मनः स्वरूपप्रकाशो नाज्ञानविरोधी भवति ।
 प्रत्युत आत्मनः स्वरूपप्रकाशः सर्वाधिष्ठानत्वाद्ज्ञानस्यापि
 सत्तास्फूर्तिप्रदत्वेन साधक अत्रैव भवति । अतदेवाभिप्रेत्योक्तं
 वेदान्तेषु सामान्यरूपं स्वरूपयैतन्मैव नाज्ञानविरोधि,
 किन्तु पाध्यमित्युक्तविशेषात्मकं यैतन्मैवज्ञानविरोधीति
 । सर्वत्र व्याप्य वर्तमानमभासयैतन्मैव सामान्यम् ।
 अन्तःकरणवृत्त्यारुढयैतन्मैव विशेषात्मकमिति विवेकः । अत्रत्यां
 व्याप्य वर्तमानोऽग्निः सामान्यः, सोऽनमित्युक्तत्वान्नायकारविरोधी
 । स अत्रैव काष्ठमथनेनोद्भूतमूत्ररूपोऽमित्युक्तो दीपवत्परोपिती
 विशेषात्मकः सन्नयकारविरोधी भवति । अत्रैव व्यापकं
 सामान्यं ब्रह्मयैतन्मैवविरोध्यायज्ञानस्य, तदेव यैतन्मैव
 विद्यारितवेदान्तप्रमाणजनितसाक्षात्कारात्मकाभासब्रह्माकारान्तःकरणवृत्त्यारुढं
 सन्नःशेषतया अज्ञाननाशहेतुत्वात्तद्विरोधि भवति ।
 इत्थं च डेवलयैतन्मैव नाज्ञानविरोधि, किन्तु वृत्त्यारुढं
 यैतन्मैव, यैतन्मैवविशिष्टा वृत्तिज्ञानविरोधितयोच्यते ।
 आद्यपक्षेऽज्ञाननाशस्य यैतन्मैव हेतुवृत्तिः सडकारिणी;
 द्वितीये तु तत्राशे वृत्तिः साक्षाद्देतुयैतन्मैव साधकम्
 । इदं त्ववच्छेदवाद्दरीत्योक्तम् । १. अवच्छेदवादे
 वृत्तिविशिष्टयैतन्मैव, यैतन्मैवविशिष्टा वृत्तिर्वा
 विशेषयैतन्मैवमित्युच्यते । अतदेवाज्ञानविरोधि भवति ।
 आवरणनिवृत्तौ वृत्तेरेव नियामकत्वात् द्वितीयः पक्षः श्रेयान्
 । आभासवाद्दरीत्या तु सामान्ययैतन्मैवद्विशेषयैतन्मैवमपि
 नाज्ञानविरोधि, किन्तु वृत्तिसिद्धिताभासो वा आभाससिद्धिता

વૃત્તિર્વાજ્ઞાનવિરોધિતયોચ્યતે । ઇત્યં શુદ્ધં
સ્વયમ્પ્રકાશસ્વરૂપચૈતન્યં નાજ્ઞાનવિરોધિ । તતશ્ચાજ્ઞાનં
સ્વરૂપચૈતન્યમેવાશ્રિત્ય વર્તતે । તેનાજ્ઞાનેનાવૃત્તે આત્મનિ
બન્ધાધ્યાસો યુજ્યત એવ ।

(૯૮)

આત્મા સામાન્યતો જ્ઞાતો વિશેષતોઽજ્ઞાતશ્ચ - યત્કૃતં સામાન્યતો જ્ઞાતે વિશેષતોઽજ્ઞાત એવ વસ્તુન્યધ્યાસો
જાયત । સામાન્યવિશેષધર્માભાવાન્નિર્વિશેષે આત્મનિ જ્ઞાતત્વાજ્ઞાતત્વવ્યપદેશોઽધ્યાસશ્ચ નૈવ સમ્ભવતીતિ;
તન્નિરસ્યતે - “અયમહમસ્મિ” ઇત્યાત્માસ્તિત્વાનુભવસ્તાવત્સર્વલોકપ્રસિદ્ધઃ । આત્મા હિ નામ સ્વસ્વરૂપમેવ
। ન “નાહમસ્મિ” ઇતિ કોઽપિ પ્રત્યેતિ । કિન્તુ “અહમસ્મિ” ઇત્યેવ સર્વઃ પ્રત્યેતિ । અત આત્માનં
સદ્રૂપેણ સામાન્યતો વિજાનાતિ લોકઃ । પરન્તુ ન કોઽપિ “પ્રજ્ઞાનઘનોઽપાણાનન્દસ્વરૂપો વ્યાપકો નિત્યશુદ્ધો
નિત્યમુક્તશ્ચાહમ્” ઇતિ વિશેષરૂપેણાત્માનં જાનાતિ । તસ્માચ્ચિદાનન્દાદિલક્ષણલક્ષિતત્વેન વિશેષતો
નાત્મા વિજાયતે, કિન્તુ સામાન્યતઃ સત્સ્વરૂપેણ જાયત એવ । ઇદમ્ચ સર્વાનુભવસિદ્ધમ્ । ન ચેદં
કેવલયુક્ત્યાપહ્નોતું શક્યતે । પામરાદિસર્વસાધારણ્યેન ભાસમાનં સદ્રૂપમાત્મનઃ સામાન્યસ્વરૂપમિત્યુચ્યતે ।
કેવલબ્રહ્માનુભવિસિદ્ધચિદાનન્દાદિસ્વરૂપં તુ વિશેષરૂપમ્ । અધિકદેશકાલવર્તિ યત્તત્સામાન્યસ્વરૂપમિતિ
ન્યૂનદેશકાલવર્તિ યત્તદ્વિશેષસ્વરૂપમિતિ ચ લૌકિકપદાર્થાનાં વિવેકઃ । ચિદાનન્દયોરપ્યાત્મનઃ સ્વરૂપત્વાદેવ
સદ્રૂપવત્ ચિદાનન્દસ્વરૂપમપિ વ્યાપકમેવ વર્તતે । અત એવાત્મનઃ સત્તાપેક્ષયાનન્દાદિકં વ્યાપ્યમિતિ વા,
આનન્દાદિપેક્ષયા સત્તા વ્યાપિનીતિ વા ન શક્યતે વક્તુમ્ । તથા ચાત્મનઃ સદ્રૂપં સામાન્યં, ચિદાનન્દરૂપં
વિશેષરૂપમિતિ યદપિ ન સદ્ગચ્છતે, તથાપ્યાત્મનઃ સત્તાસ્વરૂપસ્ય પ્રતીતિઃ સર્વલોકસાધારણ્યેનાવિદ્યાદશાયામપિ
જાયતે, નૈવ ચિદાનન્દસ્વરૂપપ્રતીતિરવિદ્યાદશાયાં સર્વેષાં જાયતે । કેવલં ચિન્માત્રનિષ્ઠાનાં જ્ઞાનિનાં તુ સદા
સર્વાશપ્રતીતિરસ્તિ ।

૧. પ્રચણ્ડપ્રકાશે સૂર્યે તમોવત્

સ્વયમ્પ્રકાશાત્મચૈતન્યેઽજ્ઞાનસંસર્ગઃ કથં

ઘટેતેત્યાક્ષેપો ન યુક્તઃ । વિષમો દૃષ્ટાન્તઃ

- સૂર્યાદિજ્યોતિષિ મહાતેજસો વિશેષરૂપાણિ, ન તુ

સામાન્યરૂપાણિ । આત્મનઃ સ્વરૂપચૈતન્યં તુ સામાન્યપ્રકાશ

એવ । નૈતદજ્ઞાનવિરોધિ । તસ્માત્સૂર્યાદિદૃષ્ટાન્તોઽત્ર ન

સમગ્જસઃ । યદવિદ્યાદશાયાં ચૈતન્યાનન્દસ્વરૂપમપ્યાસ્તે

એવ, તથાપ્યવિદ્યા ન તત્ પ્રતીયત ઇત્યવિદ્યમાનવત્કૃત્વા

ચૈતન્યાનન્દસ્વરૂપં પરિચ્છિન્નદેશકાલવર્તિ, સત્તાસ્વરૂપં

સકલદેશકાલવર્તીતિ ચોચ્યતે । પરમાર્થતો નૈવાસ્તિ

सामान्यविशेषभावः सञ्चिदानन्दस्वरूपस्यात्मनः
 । अविद्धप्रतीत्यनुसारेण तु स कल्पते । “आत्मा
 निर्विशेषः” इत्यस्य सिद्धान्तस्य न कायानुपपत्तिरनेन ।
 यथात्मनः सामान्यविशेषभावः पारमार्थिकोऽभ्युपगम्येत तदा
 “आत्मा निर्विशेषः” इत्यादिवेदान्तसिद्धान्तो आध्येतैव ।
 परन्तु नैव तथाभ्युपगम्यते । किन्तु सामान्यविशेषभाववान्
 एवाविद्यया आत्मनो विभाव्यमानत्वादेवाज्ञानबोधार्थं
 सामान्यविशेषव्यवहारः कल्पते । इत्थं सत्तारूपसामान्यस्वरूपेण
 विदिते नित्यशुद्धबुद्धमुक्ताभ्युपगम्येदानन्दाद्वितीयब्रह्मात्मना
 याविदिते आत्मनि बन्धाध्यासः सम्भवत्येव । आध्यासिकस्य य
 बन्धस्य ज्ञानान्निवृत्तिरपि युज्यत एव । अत एव ग्रन्थस्य
 प्रयोजनमपि सम्भवत्येव ।

(A. 99-106) कर्मणा मोक्षो न सिद्ध्यति-

(९९)

पूर्वपक्षसङ्ग्रहः - मुमुक्षुणा निषिद्धानि कायानि य वर्जयित्वा नित्यनैमित्तिकानि कर्माणि प्रायश्चित्तारूपानि
 य कर्माण्यवश्यमनुष्ठेयानि । निषिद्धकर्माभावात् लीनलोकप्राप्तिः । काय्यकर्माभावात्प्राप्युत्तमलोकप्राप्तिः ।
 नित्यनैमित्तिककर्मानुष्ठानजन्यप्रत्यवायरूपपापं तदनुष्ठानेन नैवोत्पद्यते । एतज्जन्मनि जन्मान्तरे वा प्रागनुष्ठितानि
 पापानि सर्वाण्यपि साधारणासाधारणप्रायश्चित्ताभ्यां निःशेषं विनश्यन्ति । नित्यनैमित्तिककर्मानुष्ठानजकलेशैरपि
 सञ्चितानि निषिद्धकर्माणि विनश्यन्ति । सञ्चितकाय्यकर्माण्यपि मुमुक्षोरिदानीं तद्दलेच्छाया निवृत्तत्वात्स्वर्गं
 न प्रयच्छन्ति । तस्मान्मुमुक्षोरनायासेन विनैव ज्ञानं जन्माभावरूपमोक्षः सिद्ध्यतीति ।

(१००)

नित्यनैमित्तिकाभ्यां स्वर्गकलं स्यादेव - विना ज्ञानं कर्मणैव मोक्ष इत्येतन्न युज्यते । नित्यनैमित्तिककर्माणामपि
 कृत्वावश्यंभावनियमस्य तत्र तत्र भाष्येषु युक्त्या प्रमाणेन य सम्यङ्निरूपितत्वात् । अतो नित्यनैमित्तिककर्माणां
 कृत्वावश्यंभावो नित्यनैमित्तिककर्मानुष्ठानात्पापं जायेत, तदा
 तदनुष्ठानात्पापानुत्पत्तिस्तत्कल्पनेष्यते । न य नित्यनैमित्तिककर्मानुष्ठानात्पापं जायत इति वक्तुं
 युक्तम्, अभावाद्भावोत्पत्त्यदर्शनात् । तेषामनुष्ठानमभावः, पापञ्च भावरूपम्, न ह्यभावाद्भाव
 उत्पद्येत । तस्मान्नित्यनैमित्तिककर्मानुष्ठानात्पापोत्पत्तिवयनमसङ्गतमेव । नित्यनैमित्तिककर्मानुष्ठानात्

પાપોત્પત્યભ્યુપગમે “કથમસતઃ સજ્જાયેત” (છા. ક.૨.૨) “નાસતો વિદ્યેતે ભાવો નાભાવો વિદ્યેતે સતઃ” (ભ. ગી. ૨.૧૬) ઇત્યાદિશ્રુતેર્ભગવદ્વચનસ્ય ચ વિરોધઃ સ્યાત્ । તસ્માન્નિત્યનૈમિત્તિકકર્માનનુષ્ઠાનરૂપાભાવાદ્ભાવરૂપપાપોત્પત્તિરનુપપન્નૈવ । ઇત્યં ચ નિત્યનૈમિત્તિકકર્મણાં પ્રત્યવાયાનુત્પત્તિરેવ ફલમિતિ વચનમસડગતમ્, વિનાપિ નિત્યનૈમિત્તિકકર્માણિ પાપાનુત્પત્તેઃ સિદ્ધેઃ । કિંચ, નિત્યનૈમિત્તિકકર્મણાં સ્વર્ગાદિક્કલ્પાનુષ્ઠાનરૂપાભાવાદ્ભાવરૂપપાપોત્પત્તિરનુપપન્નૈવ । કિંચ, નિત્યનૈમિત્તિકકર્મણાં સ્વર્ગાદિક્કલ્પાનુષ્ઠાનરૂપાભાવાદ્ભાવરૂપપાપોત્પત્તિરનુપપન્નૈવ । કિંચ, નિત્યનૈમિત્તિકકર્મણાં સ્વર્ગાદિક્કલ્પાનુષ્ઠાનરૂપાભાવાદ્ભાવરૂપપાપોત્પત્તિરનુપપન્નૈવ । કિંચ, નિત્યનૈમિત્તિકકર્મણાં સ્વર્ગાદિક્કલ્પાનુષ્ઠાનરૂપાભાવાદ્ભાવરૂપપાપોત્પત્તિરનુપપન્નૈવ ।

(૧૦૧)

પ્રાયશ્ચિત્તાદખિલસચ્ચિતપાપક્ષયાસમ્ભવઃ - યદુક્તં સાધારણાસાધારણપ્રાયશ્ચિત્તાત્સકલાશુભકર્મક્ષયો ભવતીતિ, તત્ત્ર સમ્ભવતિ । વિચિત્રાણ્યનેકકલ્પાનુષ્ઠિતાશુભકર્માણ્યેકસ્મિન્નેવ જન્મનિ ન યુગપત્ પ્રાયશ્ચિત્તેન વિનશ્યેયુઃ । સકલપાપક્ષયકરત્વેનોક્તગડ્ગાસ્નાનેશ્વરનામોચ્ચારણાદિસાધારણ- પ્રાયશ્ચિત્તમપિ ચિત્તશુદ્ધ્યાદિદ્વારા સકલપાપક્ષયકરજ્ઞાનોત્પત્તિભેતુત્વાદ્ગૌણ્યા વૃત્તયા પાપક્ષયકરમિત્યુચ્યતે, ન તુ સાક્ષાત્ । સકલપાપાનાં યુગપત્ સાક્ષાત્રાશંકં તુ બ્રહ્મજ્ઞાનમેવ । “ક્ષીયન્તે ચાસ્ય કર્માણિ તસ્મિન્ દૃષ્ટે પરાવરે” (મુ. ૨.૨.૮) “જ્ઞાનાગ્નિઃ સર્વકર્માણિ ભસ્મસાત્કુરુતે તથા” (ભ. ગી. ૪.૩૭) ઇત્યાદિશ્રુતિસ્મૃતિભ્યઃ ।

(૧૦૨)

સચ્ચિતકામ્યકર્માણ્યણ્યાસ્યાવશ્યં ફલં પ્રદદ્યુઃ - યચ્ચોક્તં જન્માન્તરસચ્ચિતકામ્યકર્માણિ, ઇદાનીં મુમુક્ષોસ્તત્કલેચ્છાભાવમાત્રેણ ન ફલાય કલ્પન્ત ઇતિ, તદધ્યસડગતમેવ । તથા હિ, કર્મરૂપબીજાદકુરુદ્વયં જાયતે, અદૃષ્ટે વાસના ચેતિ । ધર્માધર્મયોરદૃષ્ટમિતિ નામ । શુભકર્મણઃ શુભવાસના ધર્મરૂપોડકુરુશ્ચ જાયતે । અશુભકર્મણોડશુભવાસના અધર્મરૂપોડકુરુશ્ચ જાયતે । શુભવાસનયા પુનરપિ શુભકર્મણિ પ્રવૃત્તિર્જાયતે । તાદૃશશુભકર્મજન્યેન ધર્મેણ સુખોપભોગો જાયતે । એવમેવાશુભવાસનયા પુનરપ્યશુભકર્મણિ પ્રવૃત્તિઃ, તાદૃશશુભકર્મજન્યેનાધર્મેણ દુઃખોપભોગશ્ચ જાયતે । ઇત્યં વાસના ચાદૃષ્ટ્યેત્યકુરુદ્વયં કર્મરૂપબીજાજાયતે । તત્ર વાસનારૂપોડકુરુ ઉપાયેન નશ્યતિ । અદૃષ્ટરૂપોડકુરુસ્તુ નાદત્વા ફલં વિનશ્યતિ કેનચિદપ્યુપાયેન । અયમેવ શાસ્ત્રસિદ્ધાન્તઃ । અશુભકર્મણો જાયમાનાશુભવાસનારૂપોડકુરુઃ સત્સડગાધુપાયૈર્વિનશ્યતિ । શુભકર્મણો જાયમાનાશુભવાસનારૂપોડકુરુઃ દુઃસડગાદિના વિનશ્યતિ । અતઃ પુરુષાર્થસાધનાનુષ્ઠાનમપિ સફલમેવ । ભોગહેત્વદૃષ્ટં તુ ભોગં વિના ન વિનશ્યતિ । તસ્માત્ “સ્વં ફલમદત્વા નૈવ કર્મ ક્ષીયતે” ઇતિ શાસ્ત્રોક્તં ન વિરુદ્ધ્યતે । ઇત્યમજ્ઞાનાં ફલભોગમન્તરા ન વિનશ્યતિ કર્મ । જ્ઞાનિનાં ત્વન્તરાપિ ફલભોગં કર્મ નિઃશેષં સમૂલં વિનશ્યતિ । યસ્માત્ કર્તા કર્મ ફલચ્ચેત્યેતત્ ત્રયમપિ ન પરમાર્થતોડસ્તિ । અપિ ત્વવિદ્યાયા સ્વપ્રવલ્લયતે । અસ્યા અવિદ્યાયા જ્ઞાનં વિરોધિ । તસ્માદવિદ્યાકલ્પિતાનિ કર્માદીન્યપિ જ્ઞાનેન નશ્યન્ત્યેવ । યથા નિદ્રયા કલ્પિતસ્વપ્નોપલબ્ધપદાર્થા જાગ્રતિ નિદ્રાક્ષયે નોપલભ્યન્તે, તથાવિદ્યારૂપનિદ્રયા પ્રતિભાસમાનકર્મકર્તૃફલાત્મકત્રિપુટ્યપિ જ્ઞાનાત્મકજાગ્રદ્દશાયામવિદ્યાનિવૃત્તાવભાવીભવતિ । ન હ્યેતેષાં જ્ઞાનમન્તરા નિઃશેષતો નાશઃ કદાપિ સમ્ભવતિ । કિંચ્યેદાનીં ભોક્તુરિચ્છાભાવમાત્રેણ સચ્ચિતકર્મફલભોગો

यदि न जायेत, तदेश्वरसङ्कल्पो मिथ्या भवेत् । “इलोपभोगमन्तराज्ञानां कर्म न नश्यति” एतीश्वरसङ्कल्पः । भोक्तुरिच्छाभावमात्रेण कर्मफलनाशाभ्युपगमे एश्वरसङ्कल्पो मिथ्यैव स्यात् । एश्वरः “सत्यकामः सत्यसङ्कल्पः” (छा. ८.१.५, ८.७.१) इति छि श्रुतिः । तस्मादिच्छाभावमात्रेण सञ्चितं काम्यकर्म न कृषिष्यतीति विरुद्धमेवोच्यते । अपि चेच्छाभावमात्रेण सञ्चितं काम्यकर्म न कृष्याय कल्पत इति चेत् तर्ज्यशुभकर्मणोऽपि फलं न कस्यचिदपि सम्भवेत्, अशुभकर्मकृते दुःखे कस्यापीच्छानुदयात् । तस्माज्ज्ञानाभावे कर्मफलाभावो न केनचिदप्युपायेन सम्भवति । अवश्यं य इतं कर्म स्वफलं दद्यादेव ।

(१०३)

ज्ञानं विना कर्मफलं न नश्येत् - कर्मानुष्ठानकाले निष्कामस्य पुरुषस्य इलेच्छाभावात्कर्म फलाय न कल्पत इति वेदान्तनिश्चयो यथा, तथैवैकभविकवादे कर्मानुष्ठानानन्तरमपि यस्य पुरुषस्य सञ्चितकर्मइलेच्छा निवर्तते तस्य मुमुक्षोः कर्मफलं न जायते इति यदुक्तं पूर्वं, तद्देवान्तसिद्धान्तानभिज्ञतयैवोक्तम् । इलाभिसन्ध्यनभिसन्धिपूर्वकं कृतवतोरुभयोरपि कर्मावश्यं फलं दद्यात्येव । तत्र निष्कामनयानुष्ठितं कर्म मुमुक्षोश्चित्तशुद्धिमात्रं फलं जनयेत् । इलाभिसन्धिपूर्वकमनुष्ठितं सकामस्य कर्म भोगरूपमेव फलं प्रयच्छति, न तु चित्तशुद्धिम् । निष्कामनयानुष्ठितं कर्म मुमुक्षोः सत्त्वशुद्धिश्रवणादिद्वारा अपरोक्षज्ञानं जनयति, न तु काम्यफलम् । निष्कामनया कृतमपि कर्म श्रवणाद्यभावाद्वा, कारणान्तराद्धानुत्पत्तन्नज्ञानस्यानिच्छतोऽपि भोगरूपफलं प्रयच्छत्येवेति वेदान्तसिद्धान्तः । तस्माज्ज्ञानाभावे फलमदत्त्वा नैव कर्म क्षीयते ।

(१०४)

नित्यनैमित्तिकानुष्ठानजकलेशः सञ्चितपापफलमिति न - नित्यनैमित्तिककर्मानुष्ठानजनितकलेशस्य पूर्वसञ्चितनिषिद्धकर्मफलरूपत्वात् तेषां न पृथङ् फलमस्तीति यदुक्तं, तत्र । सञ्चितनिषिद्धकर्मणामनेकप्रकारत्वात् तद्वलस्य दुःखस्याप्यनेकविधत्वनियमात्कर्मानुष्ठानजनितकलेश एव तेषां फलमिति वक्तुं न शक्यते ।

(१०५)

सञ्चितसकलकाम्यकर्मफलं नैकेन शरीरेणानुभवितुं शक्यं - किञ्च, सकलसञ्चितकाम्यकर्मणां फलत्वेन समुच्चित्तैकमेव शरीरं जायते इति यत्पूर्वमुक्तं, तत्र सम्भवति । सञ्चितनानाकाम्यकर्मणामनेकविरुद्धफलत्वात्तेषां फलभेदेनैव जन्मानुभवितुं न शक्यते । ऐकस्मिन्नेव जन्मनि युगपदेव नानाशरीरैः सकलभोगाननुभवतीति तु सिद्धयोगिविषये घटते, न त्वितरस्य विषये । सिद्धयोगिनोऽपि व्यष्टैश्वर्यादिसर्वसिद्धिसामर्थ्यं सत्यपि विना ज्ञानं न मोक्षः सिद्ध्यतीति वेदान्तसिद्धान्तः ।

(૧૦૬)

નિષ્કૃષ્ટાર્થસ્તુ - ઇત્યં ચ કામ્યકર્માણિ નિષિદ્ધકર્માણિ ચ વિહાય નિત્યનૈમિત્તિકકર્માણ્યનુતિષ્ઠતોઽણસ્ય તત્તન્નિત્યનૈમિત્તિકકર્માણાં કૃલાનુભવાય, જન્માન્તરાર્જિતશુભાશુભકર્માણાં કૃલાનુભવાય ચ પ્રત્યેકમનેકશરીરાણ્યુત્પદેરન્નેવ, ન તુ મોક્ષઃ સમ્ભવેત્ । તસ્માજ્ઞાનદ્વારા બન્ધનિવૃત્તિરેવાસ્ય ગ્રન્થસ્ય પ્રયોજનમિતિ યુક્તમેવોક્તમ્ । યથા સ્વપ્ને ઉપલભ્યમાનમિથ્યાવસ્તુ જાત્રપ્રબોધમન્તરા ન નિવર્તેતે, તથાવિદ્યાદશાયામુપલભ્યમાનમિથ્યાપ્રપચ્ચોઽપિ જ્ઞાનાત્મકજાગરણમન્તરા ન નિવર્તેતેતિ સિદ્ધમ્ ।

(A. 107-108) સમ્બન્ધવિષયાક્ષેપઃ સમાધાનણ ચ-

(૧૦૭)

આક્ષેપઃ - અધિકાર્યાધિસિદ્ધેર્ન સમ્બન્ધોઽપિ સિદ્ધ્યતિ । તથા હિ, (૧) વિષયાસિદ્ધ્યા ગ્રન્થવિષયયોઃ પ્રતિપાદ્યપ્રતિપાદકભાવરૂપઃ સમ્બન્ધો ન સિદ્ધ્યતિ । (૨) અધિકારિકૃલયોરભાવાચ્છાનયોઃ પ્રાપ્ત્યપ્રાપકભાવરૂપસમ્બન્ધો ન સિદ્ધ્યતિ । (૩) અધિકાર્યસિદ્ધ્યા અધિકારિવિચારયોઃ કર્તૃકર્તવ્યભાવરૂપસમ્બન્ધો ન સિદ્ધ્યતિ । (૪) નિષ્કલત્વાજ્ઞાનસ્ય ગ્રન્થજ્ઞાનયોર્જન્યજનકભાવઃ સમ્બન્ધોઽપિ ન સિદ્ધ્યતિ । સફલં ચ વસ્તૂત્પદેત ન નિષ્કલં, જ્ઞાનં તુ પૂર્વોક્તરીત્યા ન સફલમ્ । (૫) કિચ્ચ જ્ઞાનસ્ય સ્વરૂપાસિદ્ધ્યૈવ ન જ્ઞાનગ્રન્થયોઃ સમ્બન્ધો ઘટતે । સિદ્ધાન્તે હિ જીવબ્રહ્માભેદનિશ્ચય એવ જ્ઞાનમિત્યુચ્યતે । જીવબ્રહ્માભેદાસમ્ભવાદેવ સ ચ નિશ્ચયો મૃષેતિ પ્રાગ્વિષયપ્રસ્તાવે આક્ષિપ્તવાદભેદનિશ્ચયરૂપં જ્ઞાનં ન સિદ્ધ્યતિ । ઇત્યમધિકાર્યાધિનુબન્ધચતુષ્ટયાસિદ્ધ્યાસ્ય ગ્રન્થસ્યારમ્ભો વિકૃલ ઇતિ ।

(૧૦૮)

સમાધાનં - પૂર્વોક્તપ્રકારેણ ગ્રન્થસ્યાધિકારિવિષયપ્રયોજનાનાં શ્રુતિયુક્ત્યનુભવૈઃ પ્રસાધિતત્વાદેષાં સમ્બન્ધોઽપિ સમ્ભવતિ । તસ્માદસ્ય ગ્રન્થસ્યારમ્ભઃ શક્યત એવ કર્તુમ્ । ઇતિ શ્રીવાસુદેવબ્રહ્મોન્દ્રસરસ્વતીવિરચિતે સંસ્કૃતવિચારસાગરે અનુબન્ધાનાં વિશેષતો નિરૂપણં નામ દ્વિતીયસ્તરઙ્ગઃ ॥

(A. 109-121)

વિચારસાગર:

Chapter 3 સંસ્કૃતવિચારસાગરે ગુરુશિષ્યસ્વરૂપનિરૂપણં નામ તૃતીયસ્તરઙ્ગઃ ।

(૧૦૯)

ગ્રન્થારમ્ભપ્રતિજ્ઞા - યસ્ત્વનુબન્ધ્યતુષ્ટયં સમ્યક્ વિજ્ઞાય વેદાન્તવિજ્ઞાનસુનિશ્ચિતાર્થં સ્થિતપ્રજ્ઞં વરિષ્ઠં શ્રોત્રિયં સદ્ગુરુમાસાધે તત્પ્રસાદાદ્વેદાન્તગ્રન્થં પઠતિ, શૃણોતિ ચાત્યાદરેણ શ્રદ્ધયા ભક્ત્યા ચ, સ એવ મોક્ષસાધનં જ્ઞાનં પ્રાપ્નોતિ । ગુરુશિષ્યસંવાદરૂપેણાર્થનિરૂપણે કૃતે શ્રોતૃણાં સુખાવબોધો ભવેદિતિ ગુરુશિષ્યપ્રશ્રવતિવચનરૂપેણ ગ્રન્થ આરભ્યતે ।

(૧૧૦)

ગુરુલક્ષણં - યઃ સાઙ્ગવેદાધ્યાયી તદર્થજ્ઞો જીવબ્રહ્મૈક્યવિષયકદૃઢતરનિશ્ચયાત્પરિનિષ્ઠિતાત્મસાક્ષાત્કારવાન્ સ એવ ગુરુઃ । ન હિ વેદાધ્યયનવત્ત્વમાત્રેણાત્મજ્ઞાનશૂન્યો ગુરુર્ભવતિ । આત્મજ્ઞોઽપિ વેદાધ્યયનશૂન્યઃ, સ્વયં મુક્તોઽપિ પરોપદેશયોગ્યગુરુર્ન સ્યાત્; યતો જિજ્ઞાસુશિષ્યહૃદ્ગતસન્દેહનિવર્તનક્ષમાણાં યુક્તીનાં પ્રતિભાનં વેદાધ્યયનશૂન્યસ્ય ન જાયતે । સન્દેહશૂન્યસ્યોત્તમસંસ્કારવતશ્ચરમજન્મનો જિજ્ઞાસોરુપદેશે સમર્થોઽપ્યયમ્, સાધારણ્યેન સર્વમુમુક્ષુજનોપદેશસામર્થ્યાભાવાન્નાચાર્યો ભવિતુમર્હતિ । તસ્માદ્વેદાધ્યયનસમ્યન્ન આત્મજ્ઞશ્ચૈવાચાર્ય ઇત્યુચ્યતે । સ હિ શિષ્યબુદ્ધિગતપગ્ચવિધભેદાન્નાનાયુક્તિભિર્નિવર્તયિતું સમર્થઃ સ્યાત્ । તે ચ ભેદાઃ - (૧) જીવેશ્વરભેદઃ, (૨) જીવાનાં પરસ્પરભેદઃ, (૩) જીવજડભેદઃ, (૪) ઈશ્વરજડભેદઃ, (૫) જડાનાં પરસ્પરભેદ ઇતિ । સર્વાનેતાન્ ભેદાન્ ખણ્ડયિતું સ એવ સમર્થઃ । ભેદશ્ચ

૧. યથા સ્વયં માર્ગજ્ઞો માર્ગોપદેશં સમર્થસ્તથા બ્રહ્મસ્વરૂપજ્ઞ એવ બ્રહ્મોપદેશયોગ્યો ભવતિ ।

૨. પગ્ચભેદખણ્ડનયુક્તયઃ-

(૧) ઘટાકાશમઠાકાશભેદવત્

જીવેશ્વરભેદોઽવિદ્યામાયારૂપોપાધિજનિતત્વાત્

કલ્પિતઃ ।

(૨) નાનાઘટાકાશભેદવત્ જીવાનાં પરસ્પરભેદ

આભાસસહિતાન્તઃકરણરૂપોપાધિજનિતત્વાત્ કલ્પિતઃ ।

(૩) જીવજડભેદઃ સાભાસાન્તઃ કરણનિરાભાસનામરૂપમાયોપાધિજનિતત્વાત્ કલ્પિતઃ ।
 (૪) ઈશ્વરજડભેદઃ સાભાસમાયાનામરૂપમાયોપાધિજનિતત્વાત્ કલ્પિતઃ ।
 (૫) રજ્જવારોપિતસર્પદણ્ડાદિભેદવત્ જડાનાં પરસ્પરભેદો
 નામરૂપમાયોપાધિજનિ૦ તત્વાત્ કલ્પિતઃ । ભયહેતુઃ ।
 “ઉદરમન્તરં કુરુતે” (તૈ. બ્ર. ૭) “દ્વિતીયાદ્વૈ
 ભયં ભવતિ” (બૃ. ૧.૪.૨) ઇત્યાદિશ્રુતિભ્યઃ ।
 તસ્માદ્ભેદોડવશ્યં ખણ્ડનીયઃ । ઉક્તલક્ષણ એવાચાર્યઃ સ્વશિષ્યં
 “અવિદ્યાદિસર્વમલશૂન્યાદ્વિતીયબ્રહ્મૈવાહમસ્મિ”
 ઇતિ સાક્ષાદપરોક્ષાનુભવવન્તં કર્તુ શક્નુયાત્ ।
 તાદૃશસાક્ષાત્કારવાનેવ શિષ્યઃ, “સર્વોડપિ
 સંસારો દૃશ્યપ્રપચ્ચો દ્વૈતઃ સ્વપ્રાદિવન્મયિ ચિન્માત્રે
 સ્વાજ્ઞાનવશાન્મિથ્યા પ્રતિભાસતે” ઇતિ સાક્ષાજ્ઞાનીયાત્ ।
 ઇદૃશાદ્ભુતદુર્દર્શસ્વાત્મતત્ત્વોપદેષ્ટૈવ આચાર્ય ઇત્યુચ્યતે ।
 સંસારમહાગ્રાહ્યસ્તં શિષ્યં તન્મુખાજજીવબ્રહ્માદ્વૈતોપદેશેન યો
 મોચયતિ સ એવ ગુરુઃ । બહવો ગુરવઃ સન્તિ શિષ્યવિત્તાપહારકઃ ।
 દુર્લભોડયં ગુરુર્દેવિ શિષ્યહૃત્તાપહારકઃ ॥ (ગુ. ગી. ૧૬૦)
 ઇતિ સ્મૃતેઃ ।

(૧૧૧)

શિષ્યલક્ષણં - વેદાન્તગ્રન્થપ્રવૃત્તિસમ્પાદકં પ્રથમતરડ્ગે યદધિકારિવિશેષણમુક્તં સાધનચતુષ્ટયરૂપં તત્સમ્પત્તિરેવ
 શિષ્યસ્ય લક્ષણં ભવતિ ।

(૧૧૨)

ગુરુભક્તેઃ ફલં - ઈશ્વરાપેક્ષયાપ્યધિકતયા શ્રદ્ધાભક્તિપ્રણામાદિકં ગુરૌ શિષ્યેણ કર્તવ્યમ્ । યતોડખિલશાસ્ત્રવ્યુત્પન્નોડપિ
 ગુરુપદેશમન્તરા સ્વાત્મતત્ત્વં ન જાનીયાત્ । “નૈષા તર્કેણ મતિરાપનેયા” (ક. ૧.૨.૯) “નાયમાત્મા પ્રવચનેન
 લભ્યો ન મેધયા ન બહુના શ્રુતેન” (ક. ૧.૨.૨૩, મુ. ૩.૨.૩) “આચાર્યવાન્ પુરુષો વેદ” (છા. ૬.૧૪.૨)
 “આચાર્યાદ્વૈવ વિદ્યા વિદિતા સાધિષ્ઠં પ્રાપ્ત્ (છા. ૪.૯.૩) ઇતિ શ્રુતેઃ । અચમેવાર્થો વક્ષ્યમાણાદૃષ્ટાન્તેન
 સ્ફુટીક્રિયતે । તથા હિ, વેદરૂપસમુદ્રો ગુરુપદેશાભાવે ક્ષારો ભવતિ । ક્ષારસાગરે પતિતસ્તજ્જલં પીત્વા
 કેવલં દુઃખમેવાનુભવતિ યથા, તથા ગુરુપદેશં વિનૈવ શાસ્ત્રાન્તરકુશલા અપિ સ્વાતન્ત્ર્યેણ વેદાર્થં વિચારયન્તો
 ગુરુસમ્પ્રદાયાભાવાદ્ભેદ એવ સર્વવેદાર્થં ઇતિ સ્વમતિવિભવાનુસારેણ નિશ્ચિત્ય ભેદરૂપક્ષારજલમેવાસ્વાધ
 જનનમરણપ્રબન્ધાત્કદુઃખમેવાવિશ્રમમનુભવન્તિ; ન તુ મુક્તિરૂપનિત્યનિરતિશયાનન્દં લભન્તે ।

१. जननमरणात्मकं भयम् ।

२. श्रीवासिष्ठद्विविधभागवतसूतसंखितादिसकलेतिहासपुराणादिकेष्वद्वैतमेव प्रतिपाद्यते । तथाष्टोत्तरशतोपनिषतस्वपि । अपि यानधिगताबाधितापूर्वत्वाख्याद्वैतमेव शास्त्रार्थः । किञ्च “बृह बृडि वृद्धौ” इति धातुवृद्धिमायष्टे । सा य वृद्धिरत्र प्रतियोगिविशेषानुपादानान्निरतिशयैव विवक्षिता । सति तु वस्त्वन्तरे तेन परिच्छेदाद्बुद्धेर्निरतिशयत्वं भज्यते । तथा य वस्त्वन्तरकृतपरिच्छेदरहितमेव ब्रह्मशब्दवाच्यम् । देशकालयोरपि वस्तुत्वात्, वस्तुमात्रस्य य ब्रह्मस्वरूपेऽध्यस्तत्वेन, वस्तुकृतपरिच्छेदनिरासेनैव ब्रह्मणि देशकालकृतपरिच्छेदनिरासो बोध्यः । श्रुवब्रह्मैक्योपदेशैव गुरुरिति गुरुलक्षाणां निरूपतिम्; तादृशादभासब्रह्मात्मैकत्वविदः सद्वुरोर्भुभाद्ये वेदान्तविचारं कुर्वन्ति, ते देवामृताद्यधिकं निरतिशयं ब्रह्मानन्दमनुभवन्ति । यथा स्वभावतः क्षारं समुद्रजलं पात्रेण गृहीत्वा पीतञ्चेत्तदा क्षारमेव भवति, तदेव समुद्रजलं मेघैराकृष्य वृष्टं सत् पीतं येदतिमधुरं भवति; तथा वेदार्थोऽपि स्वातन्त्र्येण गुरुसम्प्रदायं विना विचारितश्चेज्जननमरणाद्गुणभेदेतुर्भवति, स अेवाद्वैतब्रह्मात्मापरोक्षानुभविश्री सद्वुरोर्भुभाद्येवायते येन्नित्यनिरतिशयापरोक्षाभासदानन्दस्वरूपात्माधिगमाय भवति । तस्माद्गुरुभुभादेव वेदार्थो ग्राह्यो वैदिकेन ।

(११३)

ब्रह्मज्ञाद्गुरोरेव वेदार्थो ग्राह्यः - यथा दृतिमुभाद्वा घटमुभाद्वा गृहीतं समुद्रजलं स्वविलक्षणरसास्वादनभेदेतुर्न भवति, तथाज्ञापुरुषमुभाद्गृहीतं वेदरूपसमुद्रस्यार्थरूपं जलं विलक्षणानन्दजनकं न भवति । तस्माद्ब्रह्म पाठकगुरुर्दृतिघटादिसमः । ज्ञानी गुरुर्मधसम इति प्रागुक्तम् । तस्मान्बुभुक्षुर्दृतिघटादितुल्यमज्ञापान्पाठकगुरुं खित्वा मेघतुल्यब्रह्मज्ञाद्गुरुमुभाद्भेदार्थश्रवणं कुर्यात् “तद्विज्ञानार्थं स गुरुमेवाभिगच्छेत् समित्पाणिः श्रोत्रियं ब्रह्मनिष्ठम्” (मु. १.२.१२) “उपदेक्ष्यन्ति ते ज्ञानं ज्ञानिनस्तत्त्वदर्शिनः” (म. गी. ४.३४) इत्यादिश्रुतिस्मृतिभ्यः ।

(૧૧૪)

પૌરુષેયપ્રબન્ધાદપિ જ્ઞાનં જાયેત - બ્રહ્મવિન્મુખાદેવ વેદાર્થો ગ્રહીતવ્ય ઇતિ પૂર્વાવર્તે ઉક્તત્વાદ્દેદાન્તવાક્યાર્થવિચારેણૈવ જીવબ્રહ્મૈક્યજ્ઞાનં જાયેત, ન ત્વિતરૈઃ પૌરુષેયૈઃ સંસ્કૃતગ્રન્થૈર્વા ભાષાપ્રબન્ધૈર્વેતિ સિદ્ધમ્ । અસ્ય પ્રબન્ધસ્ય પૌરુષેયત્વાદારમ્ભો વ્યર્થ ઇત્યાશક્ષુઠાયાં ઉચ્યતે - “સ યો હ વૈ તત્ પરં બ્રહ્મ વેદ બ્રહ્મૈવ

૧. બિભેત્યલ્પશ્રુતાદ્દેદો મામયં પ્રતરિષ્યતિ ।

ઇતિહાસપુરાણાભ્યાં વેદં સમુપબૃહ્યેત ॥

આચિનોતીતિ હિ શાસ્ત્રમાચારે સ્થાપયત્યપિ ।

સ્વયમાચરતે યસ્માદાચાર્યસ્તેન કથ્યતે ॥

ગુકારો હ્યન્ધકારઃ સ્યાત્ રુકારસ્તન્નિવર્તકઃ ।

બ્રહ્માન્ધકારનાશિત્વાદ્ગુરુરિત્યુચ્યતે બુધૈઃ ॥

૨. પૌરુષેયવેદાન્તપ્રકરણગ્રન્થૈર્જ્ઞાનં ન જાયેતેતિ વદન્ વાદી

પ્રષ્ટવ્યઃ । (૧) કિં તાદૃશગ્રન્થૈર્વેદવચનાનુસારિત્વાભાવાન્ન

જ્ઞાનં જાયેત, (૨) ઉત વેદાર્થાનુસારિત્વાભાવાદ્દેતિ ।

વેદવચનાનુસારિત્વાભાવાદિતિ ચેત્ - સ્મૃતીતિહાસપુરાણાદીનામપિ

તથાત્વાત્તેભ્યોઽપિ જ્ઞાનાનુત્પત્તિપ્રસઙ્ગઃ । અથ

વેદાર્થાનુસારિત્વાભાવાદિતિ ચેત્, તન્ન । યથા બહવઃ

સ્મૃતિપુરાણાદયો ગ્રન્થા વેદાર્થસારિણ એવ તથા

સંસ્કૃતપ્રાકૃતભાષાદિમયવેદાન્તપ્રકરણગ્રન્થા

અપિ બહવો વેદાર્થાનુસારિણો ભવન્ત્યેવ । યથા

ચાયુર્વેદાનુસારિસંસ્કૃતપ્રાકૃતાદિગ્રન્થા

રોગતિન્નિવર્તકૌષધાદિજ્ઞાનં જનયન્તિ, તથા

વેદાર્થાનુસારિસંસ્કૃતપ્રાકૃતાદિવેદાન્તપ્રકરણગ્રન્થા અપિ

અદ્વિતીયાત્મવિજ્ઞાનં તદુપાયજ્ઞાનં ચ જનયેયુરેવ । ભવતિ”

(મુ. ૩.૨.૯) ઇત્યાદિશ્રુત્યા બ્રહ્મવિત્ જ્ઞાની બ્રહ્મૈવ । અત એવ તસ્ય

વાક્ વેદરૂપૈવ । સા ચ વાક્, સંસ્કૃતરૂપા વાસ્તુ ભાષાપ્રબન્ધાદિરૂપા

વાસ્તુ, સર્વથા તસ્ય વચનં ભેદભ્રમં નિવર્તયતિ

નિઃશેષમ્ । નનુ “વેદાન્તવિજ્ઞાનસુનિશ્ચિતાર્થાઃ”

(મુ. ૩.૨.૬) “તં ત્વૌપનિષદં પુરુષમ્”

(બુ. ૩.૯.૨૬) ઇત્યાદિશ્રુતિભિર્વેદવાક્યાદેવ બ્રહ્મજ્ઞાનં

જાયેત ન તુ પ્રમાણભૂતૈરપિ પ્રબન્ધાન્તરૈરિતિ ચેન્ન;

तथादर्शनात् । आयुर्वेदोक्तरोगतन्निदानस्थानौषधादीनां
 ज्ञानमितरसंस्कृतवैद्यग्रन्थैः
 प्राकृतभाषादिग्रन्थैश्च यथा सममेवोत्पद्यते, तथा
 सर्वेषां प्रत्यक्ष्यैतन्याभिन्नाद्वितीयब्रह्मज्ञानमपि
 पौरुषेयग्रन्थैरपि जायेतैव । अत एव
 सर्वज्ञैर्मुनिभिर्मंडर्षिभिर्ब्रह्मनिष्ठैः वेदान्तार्थानुवादकैः
 स्मृतीतिहासपुराणादिबहुग्रन्थैरद्वितीयब्रह्मात्मविद्या स्फुटं
 विवृता वर्तते । विनौपनिषदा ज्ञानं येन्नोत्पद्येत,
 तदा तैः स्मृत्यादिप्रणयनं व्यर्थं प्रसज्येत ।
 तस्मादुपनिषदामविरोधेनात्मस्वरूपप्रतिपादनपरैर्यैः केश्विदपि
 ग्रन्थैर्ज्ञानं जायेतैवेत्यभ्युपगन्तव्यम् । तत्प्रतिपादकवाक्यानि
 वैदिकानि वा सन्तु भाषान्तरभूतानि वा, नैवास्ति विशेषः । अेवञ्च
 पौरुषेयग्रन्थैरपि ज्ञानं जायेतेति सिद्धम् ।

(११५)

श्रीगुरुसेवा - यस्य ब्रह्मविदो वाङ् वेदवाक्यसमा तमेव ब्रह्मविदमाचार्यबुद्धयोपासीत जिज्ञासुः । यदोपासनया
 गुरुरावर्जितो भवति तदा जिज्ञासुर्नजस्वरूपमपरोक्षीकरोति । अतेन गुरुसेवाभ्यधिकेश्वरसेवात् एति सिद्ध्यति
 । एश्वरसेवादृष्टकलमात्रेण, सद्गुरुसेवा तु दृष्टादृष्टोभयकललेतुः । धर्माधर्मोत्पत्तिद्वारा कललेतुर्यो भवति
 सोऽदृष्टकललेतुरिति, धर्माधर्मोत्पत्तिं विनैव साक्षात्कललेतुर्यो भवति स दृष्टकललेतुरिति योच्यते । एश्वरसेवा
 धर्मोत्पत्तिद्वारान्तःकराणशुद्धिरूपकललेतुर्भवति; अत एवेश्वरसेवादृष्टकललेतुः । सद्गुरुसेवा तु धर्मनिरपेक्षा
 आचार्यप्रसादमात्रेणोपदेशात्मककललेतुर्भवति । तस्मात् दृष्टकललेतुः सद्गुरुसेवेत्युच्यते । किञ्च सद्गुरुसेवा
 धर्मोत्पत्तिद्वारान्तःकराणशुद्धिरूपकललेतुश्चेश्वरसेवावद्भवति । अतोऽदृष्टकललेतुरपि भवति । अतेनाचार्यसेवा
 डीश्वरोपासनातोऽधिकतरा विज्ञायते । तस्मात्सर्वथा जिज्ञासुमुमुक्षुभिः श्रीसद्गुरुवरो ब्रह्मनिष्ठ एव सदा सेव्यः
 ।

(११६)

गुरुसेवाकमः - श्रीसद्गुरुलाभोत्तरक्षणो तद्दर्शनमात्रात् सा१. पद्भ्यां कराभ्यामूरुभ्यामुरसा शिरसा भुवि ।
 पतनं दीर्घतरुवत् प्राणामोऽष्टाङ्ग उच्यते ॥
 पद्भ्यां कराभ्यां जानुभ्यामुरसा शिरसा दृशा ।
 वयसा मनसा यैव प्राणामोऽष्टाङ्ग उच्यते ॥

દાડગં નમસ્કૃત્ય તચ્ચરણકમલરજાસિ પરિશુદ્ધતમાનિ સ્વોત્તમાડગે ધારયેત્ । પશ્ચાત્ સદ્ગુણપ્રસાદાદ્વન્ધમોચનાકાઙ્કી
તીવ્રતરમુમુક્ષુર્ગુરુકુલે બ્રહ્મચારી વસેત્ । તસ્મૈ સ્વશરીરમનોવાગ્ધનાનિ સમર્પયેત્ ।

(૧૧૭)

શરીરાર્પણં - શ્રીસદ્ગુરોરભિમતશુશ્રૂષાં બહુતરં કૃત્વા મનાગપિ તદાજ્ઞાનતિલઙ્ઘનેન વર્તનમેવ શરીરાર્પણમિત્યુચ્યતે
।

(૧૧૮)

મનોડર્પણં - બ્રહ્મવિષ્ણુશિવાત્મક એવ શ્રીસદ્ગુરુર્નાન્ય ઇતિ મનસા નિશ્ચિત્ય તસ્મિન્ પરમાં ભક્તિં પ્રેમાતિશયં
ચ કૃત્વા, યથા તસ્ય કૃપાકટાક્ષઃ સ્વસ્મિન્ પતેત્તથા તમનુવર્તેત । સ્વપ્રેડપિ તસ્મિન્ દોષદૃષ્ટિં ન કુર્યાત્ । સ એવ
હરિઃ, હરઃ, બ્રહ્મા, ગડ્ગા, સૂર્યઃ, ઇતિ વિજાનીયાત્ । નિરતિશયક્ષેમાર્થી મુમુક્ષુઃ શ્રીસદ્ગુરોઃ સ્વરૂપં હૃદિ ધારયન્
સદા તમેવ ધ્યાયેત્ । એતત્સર્વ મનોડર્પણમુચ્યતે ।

(૧૧૯)

વાગર્પણં - “ચાન્યસ્માકં સુચરિતાનિ તાનિ ત્વયોપાસ્થાનિ” (તૈ. શિ. ૧૧-૨) ઇત્યાદિશ્રુત્યુક્તપ્રકારેણ
શ્રીસદ્ગુરુપ્રારબ્ધકર્માધીનશરીરાદિગતગુણગણકીર્તનમન્તરા તન્નિષ્ઠદોષાણામનુચ્ચારણમેવ વાગર્પણમુચ્યતે
।

(૧૨૦)

ધનાર્પણં - પત્નીપુત્રભૂમિપશુદાસીદાસદ્રવ્યગૃહધાન્યાનાં ધનમિતિ લોકપ્રસિદ્ધિઃ । એતત્સર્વ સન્ન્યસ્ય શરણત્વેન
શ્રીસદ્ગુરોરુપસદનમેવ ધનાર્પણમુચ્યતે । સન્ન્યાસિત્વેન સર્વસડ્ગપરિત્યાગસ્ય કૃતત્વાત્કૃતાર્થઃ શ્રીસદ્ગુરુર્ન ધનાદિકં
કિન્ચિદપ્યપેક્ષેત શિષ્યેભ્યઃ । અત એવ સર્વપરિગ્રહત્યાગપૂર્વકં સ્વાર્પણમેવ ગુરવે ધનાર્પણમિત્યુચ્યતે । યદિ
સ્યાદ્ગુરુગૃહાશ્રમી તદા સર્વ ધનં તસ્મા એવ સમર્પયેત્ । “ઇમે વિદેહાઃ અચમહમસ્મિ” (ભૃ. ૪.૨.૪)

૧. સા ચ ભક્તિર્નવવિધા - (૧) શ્રવણં (૨) કીર્તનં (૩) સ્મરણં

(૪) પાદસેવનં (૫) અર્ચનં (૬) વન્દનં (૭) દાસ્યં (૮) સાખ્યં

(૯) આત્મનિવેદનમ્, ઇતિ તથા ચોક્તમન્યત્રશ્રવણં કીર્તનં ચૈવ

સ્મરણં પાદસેવનમ્ । અર્ચનં વન્દનં દાસ્યં સાખ્યમાત્મનિવેદનમ્ ॥

ઇતિ ।

૨. શ્રીસદ્ગુરુર્ચદા શિષ્યે પ્રસન્નો ભવતિ તદા સ વિષ્ણુરૂપેણ
વર્તતે । યદા કુદ્ધસ્તદા શિવરૂપેણ, યદા રાજસવ્યાપારેણ

युक्तस्तदा ब्रह्मरूपेण, यदा प्रशान्तस्तदा गङ्गा-रूपेण, यदा
वेदान्तवाक्यकरणैः शिष्यब्रह्मसंशयादिसङ्घिताज्ञानं निःशेषं
निवर्तयति तदा सूर्यरूपेण य वर्तत इति विज्ञेयम् । इत्थं
ब्रह्मनिष्ठे श्रीसद्गुरौ शिष्येण साक्षादीश्वरबुद्धिः कार्या ।
स्वप्नेऽपि तद्दोषत्राडिणा न भाव्यम् । ज्ञानलाभाय ज्ञानावाप्तेः
प्राङ् गुरुः सेव्यः । परमपि कृतघ्नतादोषनिवृत्तये
गुरुः सेव्यः । तथा योक्तमादौ ज्ञानाप्तये पश्चात्
कृतघ्नत्वनिवृत्तये । यावज्जुवं त्रयो वन्द्या वेदान्तो
गुरुरीश्वरः ॥ इति । इतितत् । अयमपरो धनार्पणप्रकारः । न
य ब्रह्मविष्येद्गुरुः स कथं गृह्याश्रमी स्यादिति शङ्क्यम् ।
वसिष्ठविश्वामित्रव्यासयाज्ञवल्क्योद्दालकरामकृष्णाद्योऽपि
श्रीसद्गुरुवो गृह्याश्रम एवावर्तन्त इति
श्रुतिस्मृतिशतेभ्योऽवगम्यते । तस्माद्गृह्याश्रमे वर्तमाना अपि
ब्रह्मनिष्ठा गुरवो भवेयुः ।

(१२१)

श्रीसद्गुरुलाभानन्तरं शिष्यायरणप्रकारः - निःश्रेयसार्थिना मुमुक्षुणा पूर्वोक्तप्रकारेण शरीरादीन् श्रीसद्गुरवे समर्प्य,
तद्भसतावन्यत्र वा गुरोः समीपे वसता, दृढतरात्मापरोक्षसाक्षात्कारपर्यन्तं भिक्षाशिना य भाव्यम् । ताव्य भिक्षां
स्वातन्त्र्येण न भुञ्जत, श्रीसद्गुरुसन्निधौ समर्पयेत् । श्रीसद्गुरोरनुज्ञा स्याद्येत् तदाश्रीयाद्भिक्षाम् । यदि गुरोः
शिष्यभक्त्यतिशयपरीक्षणाय नानुमन्येत तदा तूष्णीमेवोपवसेत् । न चैकस्मिन्दिवसे द्विर्भिक्षार्थं ग्रामं प्रविशेत्
। ततः परेद्युर्थाविधि भिक्षार्थं यरेत् । अतः गुरुं सेवमानो न मनागपि मनोविकृतिमाद्येत । यदा चिरकालमेवं
सेव्यमानो गुरुः प्रसीदति तदा तत्समयं प्रतीक्ष्य स्वजिज्ञासां तस्मै निवेदयेत् ।

स्वामिन्नमस्ते नतलोकबन्धो कारुण्यसिन्धो पतितं भवाब्धौ ।

मामुद्धरात्मीयकटाक्षदृष्ट्या ऋज्व्यातिकारुण्यसुधाभिवृष्ट्या ॥ (वि. सू. ३७)

इत्यादिस्तुतिपूर्वकं प्रश्रेयसां निवेदयेत् । यदि पृथ्णेत्यनुमतिं दद्यात्तदा स्वसंशयो निवेदनीयः ।
शिष्यस्यानन्तजन्मान्तरार्जितपुण्यपुञ्जवशात् श्रीसद्गुरुः कृपया डेवलं धनाधनपेक्षया यद्युपदिशेत्,
तदोत्तमाधिकारिणस्तस्य निरतिशयकल्याणं जायेत् । तत्रोत्तमोत्तमब्रह्मनिष्ठश्रीसद्गुरुसेवायाः इलं द्विविधम्;
श्रीसद्गुरोर्निरतिशयप्रसादलाभः प्रथमं इलम्, द्वितीयं इलं तु कामकोषादिसर्वमलनिवृत्तिद्वारान्तःकरणशुद्धिः ।
अेतद्द्वयमध्युत्तमाधिकारिणः शिष्यस्य सिद्धमेव भवति ।

गुरवे यो मनोवायौ कार्यादिति समर्थं तम् ।

सेवते भवति ब्रह्म प्रसादातिशयाद्गुरोः ॥

યસ્તુ મનોવાક્કાયાદિકં શ્રીસદુરવે સમર્પ્યાહોરાત્રં તં શુશ્રૂષતે સ હિ બ્રહ્મૈવ ભવતિ । સદ્ગુરુશ્ચાસ્મૈ સાહાય્યં કરોતિ ।

ઇતિ શ્રીવાસુદેવબ્રહ્મેન્દ્રસરસ્વતીવિરચિતે સંસ્કૃતવિચારસાગરે ગુરુશિષ્યસ્વરૂપનિરૂપણં નામ તૃતીયસ્તરંગઃ ॥

૧. અયં ચ નિયમો બ્રહ્મચારિસત્યાસિનામ્, ન ગૃહસ્થસ્થ ।

विवारसागरः

Chapter 4 संस्कृतविवारसागरे उत्तमाधिकारिण उपदेशनिरूपणं नाम
यतुर्थस्तरङ्गः ।

छडानीं गुरुशिष्यसंवादात्मिका कायन अपूर्वाप्यायिका विरच्यते । अतश्छवणमात्रेण जिज्ञासुर्भुक्षुरात्मविवारे
भृशं समर्थो भवेत् ।

(A. 122-125) शुभसन्ततेः राज्ञः, तत्त्वदृष्टिरिति, अदृष्टिरिति, तर्कदृष्टिरिति
समाप्यातानां तत्पुत्राणां च कथा-

(१२२)

शुभसन्ततेश्चैलोक्याधिपत्यं - शुभसन्ततिर्नाम कश्चन राजा लोकत्रयमनुशाशास । तस्यासंस्त्रयः पुत्राः
- तत्त्वदृष्टिः, अदृष्टिः, तर्कदृष्टिरिति च विप्याताः, यतुःशास्त्रप्रवीणाश्च । ते च क्मेणास्मिन् ग्रन्थे
यतुर्थपञ्चमषष्ठतरङ्गेषूत्तममध्यमकनिष्ठाधिकास्तिवेन वर्ण्यन्ते । राजा तु शुभसन्ततिः शैशवं क्रीडायाम्,
यौवनं च स्त्रीभोगे विनियुञ्जानोऽपि स्वभुजबलेन लोकत्रयमपि न्याय्येन मार्गैणापालयत् ।

(१२३)

पुत्रेषु राज्यं समर्थं शुभसन्ततेः प्रप्रजनं - तस्य राज्ञः कदाचित्स्वपूर्वपुण्यवशात् “आत्मा अजो नित्यो
निरतिशयानन्दस्वरूपश्च; ततोऽन्यत् सर्वं दुःप्पात्मकम्” इति विवेक उदियाय । तदा सोऽचिन्तयत् -
“अडमात्मविवारे कुर्याम्, त्रयः पुत्रा मम लोकत्रयं पालयन्तु” इति । ततो मन्त्रिद्वारा पुत्रान् स्वसमीपमानाय्य
स्वस्य भोगे वैराग्यमेकान्ते रतिं च तेभ्यो निवेद्य राज्याधिकारमङ्गीकर्तुं तानाज्ञापयन्नेकैकस्मै अकैकं लोकं
विभज्यादात् । विभज्य राज्यादाने पुत्राणां मिथः कलङ्कः, तन्मूलकतया प्रजानां दुःखं च भवेदिति मन्वानो राजा
स्वयमेव स्वराज्यं पुत्रेभ्यो विभज्यादात् । यत्र मानवो मृतः सन् परमेश्वरात्तारकमन्त्रोपदेशं लब्ध्वा नायासेन
मुक्तिं लभेत, यत्र च सर्वान्तर्यामी विश्वेश्वरः सदा सन्निहितः, यत्र यातिगभीरा गङ्गा “उत्तरवाहिनी” इति
प्रथिता प्रवहति, तत्र काशीनगरे स्थित्वा स्वस्वर्गं श्रुत्यादिषूपलभ्यमानजनकयाज्ञवल्क्याद्याप्यायिकावदित्यं

ગુરુશિષ્યસંવાદાત્મિકા કથા પુરાણાદ્યપ્રસિદ્ધાપિ સ્વબુદ્ધિમાત્રેણાપૂર્વતયા કલ્યતે ।

૨. કાશ્યાં હિ જન્તોઃ પ્રાણેષૂઠ્ઠમમાણેષુ રુદ્રસ્તારકં બ્રહ્મ
વ્યાચષ્ટે, યેનાસાવમૃતો ભૂત્વા મોક્ષં લભતે । યત્ર કુત્રાપિ
વા કાશ્યાં મરાણે સ મહેશ્વરઃ । જન્તોર્દક્ષિણકર્ણો તુ મત્તારં
સમુપાદિશેત્ ॥ ઇતિ શ્રુત્યભિપ્રાયોડત્ર દર્શિતઃ । રાજ્યં પાલયિતું
પુત્રાનાદિદેશ સ રાજા । પુનરપિ સ પુત્રાનવોચત્ - “અયમપારઃ
સંસારો દુઃખરૂપઃ । પામરાસ્તુ તં સુખરૂપં મત્વા સાંસારિકભોગાય
ધનમેવાત્યાદરેણોપાર્જયન્તિ । ન તુ મુક્ત્યર્થમાત્મવિચારં કુર્વન્તિ
। ઈદંશપામરજનૈઃ સહ વાસં વિહાયૈકાન્તે નિજસુખલાભાયાહં
યતિષ્યે” ઇતિ ।

(૧૨૪)

પુત્રાણામપિ રાજ્યજિહાસા - પિતૃવાક્યમિદં શ્રુત્વા સદ્યુક્તિબુદ્ધિયુક્તાસ્ત્રયોડપિ પુત્રા એકાન્તે સમ્ભૂયૈવં
સમાલોચયન્ - “પિતાસ્માન્ સંસારસાગરે દુઃખોદર્કે પાતયિત્વા સ્વયં બ્રહ્માનન્દં પ્રતિપિત્સતિ ।
યસ્માદાત્મવિચારાસક્તોડપારદુઃખરૂપત્વાદખાણ્ડમસપત્નમપિ રાજ્યં પિતા જિહાસતિ, તસ્માદ્વ્યમપીદં
રાજ્યમત્યન્તદુઃખરૂપં પરિત્યજેમ” ઇતિ ।

(૧૨૫)

સ્વગૃહાન્નિર્ગત્ય ત્રયાણાં ગુરૂપસદનં - એવં નિર્ણાય તે ત્રયોડપિ પુત્રા મુમુક્ષવઃ શુભસન્તતિરિતિ
પિતુર્નામાન્વર્થાકુર્વન્તઃ સદ્ગુરુમન્વેષ્ટું રાજગૃહાન્નિર્ચયુઃ । અનેકદેશાનટિત્વાન્તસ્તે ગડ્ગાતટમેવ પ્રાપ્ય
તત્ર વિવિક્તે દેશેડત્યુત્તશાખાસ્કન્ધકૃલપલાશશાલિભિર્વૃક્ષૈર્નિભિડિતે વને કસ્યચિદ્વટતરોર્મૂલે ચિન્મુદ્રયા
જીવબ્રહ્મૈક્યં સ્વશિષ્યેભ્યો નિર્દુષ્ટેભ્ય ઉપદિશન્તં ગુણાતીતં શ્રીસદ્ગુરું દદૃશુઃ । કૈલાસે મહાભાણ્ડીરવટમૂલે
સનકાદિભ્યસ્તત્ત્વમુપદિશન્તં પરમશિવં શ્રીદક્ષિણામૂર્તિમિવ તે તં વિભાવ્ય, સાષ્ટાઙ્ગં પ્રણિપત્ય, મોક્ષેચ્છયા
યથાવિધિ તં શરણં ગતાસ્તન્નિકટ્ટે ષણ્માસાન્ બ્રહ્મચર્યમૂષુઃ । તતઃ શ્રીસદ્ગુરુઃ પ્રસન્નો ભૂત્વા મધુરયા ગિરા
કેન પ્રયોજનેનાગતા યૂયમ્, કે યૂયમ્, કુતો વાત્રાગમનમ્, ઇતિ તાન્ પપ્રચ્છ । તદા તત્ત્વદૃષ્ટિભ્રાત્રોરિડ્ગિતઙ્ગઃ
સાઞ્જલિપુટઃ સવિનયં પ્રત્યબ્રવીત્ ।

(૧૨૬)

તત્ત્વદૃષ્ટિર્ગુરોરનુમતિં પ્રાર્થયતે - “હે ભગવન્ । વયં ત્રયોડપિ ભાતરઃ શુભસન્તતેઃ રાજાઃ કુમારાઃ અજ્ઞાઃ અત્યન્તં
શોચ્યાઃ નિજસ્વરૂપજિજ્ઞાસવો ભવન્તં શરણં ગતાઃ । ભવાન્ હિ કૃપાસમુદ્ગઃ કલ્પતરુચિન્તામણિકામધેનુવચ્ય

विराजते । वयं तु दुःखवशंवदाः । यथाज्ञा दीयते

१. अङ्गुष्ठतर्जनीयोगश्चिन्मुद्रेति कीर्त्यते । धयं भद्रामुद्रा,
लोपामुद्रा, तर्कमुद्रा, ज्ञानमुद्रा येति कीर्त्यते ।

२. स्तेयम्, डिंसा, अन्नभ्रमर्थमित्येते त्रयः शरीरदोषाः ।
अनृतम्, परनिन्दा, कटुभाषणम्, वृथालापः, धत्येते यत्वारो
वाग्दोषाः । धस्था, चिन्ता, बुद्धिमान्द्यमित्येते त्रयो मनोदोषाः ।
नृसिंहतापिन्युपनिषत्प्रसिद्धा अते दश दोषाः ।

३. तृतीयतरङ्गोक्तविधानेन । तर्ज्यस्मदभिप्रायं
निवेदयामः” धति तत्त्वदृष्टिः प्राड । “डे शिष्य ।

शृणु मे वयः । तच्छ्रवणेन त्वद्दृढयग्रन्थयः संशयाश्च
समूलमुन्मूलिता भवेयुः, त्वं य परमानन्दं प्राप्नुयाः” धति गुरुस्वोचत् ।

(१२७)

मुमुक्षाभिव्यञ्जकस्तत्त्वदृष्टिप्रश्नः - श्रीगुरोः कारुण्यं ज्ञात्वा लृढयानन्दसन्दोडतुन्दिलः संस्तत्त्वदृष्टिः
स्वाभिलषितकार्यं सिद्धमिति निश्चित्य सविनयं पप्रच्छ - डे भगवन् । भवान् कृपानिधिः श्रीसदाशिवदक्षिणामूर्तिसमः
सर्वज्ञः । वयं तु सर्वेडज्ञाः जननमरणद्विदुःखरूपसंसारद्विभीमः । अस्माकं तन्निवृत्तेः परमानन्दप्राप्तेश्चोपायो
वक्तव्यः । नानाप्राकारोपासनानि कर्माणि यानुष्ठितानि । नैवास्मदभिलषितार्थसिद्धिरभूत्, प्रत्युत
संसारतामकबन्ध अेव दृढीभवति । तस्मात् येनोपायान्तरेण वयं कृतार्था भवेम तमुपायमस्मान् शाधि भोः
।

(A. 128-168) ज्ञानोपदेशः-

(१२८)

शिष्यस्य मोक्षेष्ठा भ्रान्तिजन्त्येत्पुपपादनपूर्वकं मडावाडयोपदेशः - आत्यन्तिकदुःखनिवृत्तिः परमानन्दप्राप्तिश्च
मोक्ष धति कथ्यते । शिष्यस्य मोक्षेष्ठां ज्ञात्वा गुरुस्तदुपायभूतं वेदान्तैकसमधिगम्यं ज्ञानमुपदिशति ।
ज्ञानस्वरूपस्य नानाशास्त्रेषु नानाप्राकारेषुोक्तत्वेडपि ञ्जवन्नमभेदनिवर्तकज्ञानस्यैव मोक्षसाधनत्वेन वेदेषु
प्रतिपादितत्वात्तादृशमेव ज्ञानमुपदिशति - डे शिष्य । परमानन्दावाप्तौ जननमरणद्विदुःखरूपसंसारनिवृत्तौ
य तयोत्पन्नेष्ठा भ्रान्तिजन्त्येत्यवेडि । यतस्त्वं निसर्गत अेव निरतिशयपरमानन्दस्वरूपोडसि तस्मात्सदा
परमानन्दस्वरूपेषुैव सतस्तव पुनस्तत्प्राप्तीष्ठा न युज्यते । यत्र प्राप्तं तल्लाभायैवोचितेष्ठा । त्वत्स्वरूपं तु
त्वया सर्वदा प्राप्तमेवेत्यतस्तत्प्राप्तये तव जायमानेष्ठा भ्रममन्तरा न सङ्गच्छते । डिञ्च जननमरणद्विदुःखः

संसारो यद्वि कदाचित् त्वय्यभूतदा तव तन्निवृत्तये षष्ठ्योचिता भवेत् । वस्तुतस्तु स संसार षष्ठ्यपि कालत्रयेऽपि नास्त्येव त्वयि । तस्मात्कालत्रयेऽप्यविद्यमानस्य संसारदुःखस्य निविवृत्सा ते भ्रममन्तरा न घटते । हे शिष्य त्वं तु जननमरणोदिसर्वसंसारशून्यचिन्मात्रस्वरूपब्रह्मैवासि । तस्मान्मा स्मर कदापि जननमरणोदिसर्वसंसारं ।

(A. 129-168) अत्राक्षेपसमाधानानि

(A. 129-132) सुखविषयकाक्षेपसमाधानानि-

(१२९)

आत्मन आनन्दरूपत्वे विषयसम्बन्धादानन्दमानं नोचितमित्याक्षेपः - हे स्वामिन् । ममात्मा यद्वि नित्यनिरतिशयपरमानन्दरूप अत्रेव भवति, तदा विषयेन्द्रियसम्बन्धाधीनतया आत्मन्यानन्दानुभवो नोपपद्येत । अनुभूयत अत्रेव तु विषयसम्बन्धादात्मन्यानन्दः । तस्मान्नैवानन्दरूप आत्मा । किन्तु विषयसम्बन्धादेवात्मन्यानन्दो जायते ।

(१३०)

अज्ञस्य विषयप्रवृत्तौ सत्यां तदीयान्तर्मुभवृत्तौ आत्मानन्दो भाति; विषयेषु नास्त्यानन्द इति समाधानं - हे शिष्य । यस्य बुद्धिरात्मस्वरूपं न जानाति तस्य विषयेच्छा जायते । भोगसाधनानां स्त्रीधनपुत्रादीनामत्र विषयशब्देन ग्राहणम् । विषयेच्छस्य पुंसो बुद्धिश्चाञ्चला भवति । चञ्चलायां बुद्ध्यावात्मस्वरूपानन्दप्रतिबिम्बो न भासते । अभिलषितविषयलाभे तु क्षणमात्रं बुद्धिः स्थिरीभवति । तदा बुद्धिवृत्तिरन्तर्मुखा भवति । तस्यामन्तर्मुखायां वृत्तावात्मस्वरूपानन्दः प्रतिफलति । तादृशात्मस्वरूपानन्दप्रतिबिम्बमनुभवितुः पुंसो “विषयेष्वो ममानन्दोऽजायत” इति भ्रान्तिरुत्पद्यते । वस्तुतस्तु नैवास्ति जडे विषये आनन्दलेशोऽपि । किञ्च आनन्दोत्पत्तेर्विषयाधीनत्वे यत्किञ्चिद्विषयजन्यानन्दमनुभवतः पुंसो विषयान्तरे षष्ठ्योत्पत्तिदशायामपि प्राथीनविषयानन्दोऽनुवर्तितुमर्हति; न तु तथास्त्यनुभवः । अस्मत्सिद्धान्ते तु विषयान्तरासक्त्या पुनरपि बुद्धियाञ्चल्ये सति तस्यां चञ्चलबुद्धौ न स्वरूपानन्दप्रतिबिम्बो भातीति समाधानं ज्ञेयम् । १. आत्मा स्वभावत एवानन्दस्वरूपः । मनसो व्याकुलतायां सन्निहितोऽपि पदार्थो यथा न यक्षुर्गोचरो भवति, तथा यावद्रजोगुणसम्पर्कबुद्धिश्चाञ्चला भवति तावदात्मन आनन्दांशो न बुद्धौ प्रतिभासते । यथा दर्पणे प्रयलति सति तस्मिन्नुपलभ्यमानोऽपि मुष्णोऽपि प्रतिबिम्बो नैव स्फुटस्तथा रजोगुणसम्पर्कव्यलन्त्यां बुद्ध्यावात्मनः सख्येदंशयोः प्रतिबिम्बे भासमानोऽपि नानन्दांशप्रतिबिम्बो भासते । षष्ठ्यस्तुलाभे सति तद्विषयकेच्छायाः, रजोगुणोदितुः बुद्धियाञ्चल्यस्य च निवृत्तौ सत्यां प्राप्तेष्वस्तुविषयकज्ञानरूपया सात्त्विकवृत्त्या

विषयोपहितयैतन्वस्वरूपानन्दो विभाव्यते । अथवा षष्ठवस्तुलाभमात्रेण तद्विषयकेच्छारूपवृत्तिर्निवर्तते । तेनैव उेतुनान्या काथिदन्तर्मुभा सात्त्विकी वृत्तिरुदेति । तथा अन्तःकरणोपहितात्मानन्दः प्रकाशते । षष्ठशान्तर्मुभान्तःकरणवृत्तिप्रतिकृतितात्मस्वरूपानन्दप्रतिबिम्बो विषयानन्दः, प्रतिबिम्बानन्दः, लेशानन्द इति य कथ्यते । २. दुःखात्मकविषयानुभवकालीनसुषुप्तस्य वस्तुत आत्मस्वरूपसुषुप्तत्वेऽपि, विषयनिष्ठतया तज्जन्यत्वेन य तत्सुषुप्तस्य भानं भ्रमाद्भवति । यथा शुनः शुष्कास्थिभादनकाले स्वतालुजन्त्यरक्ते अस्थिजन्यत्वभ्रमस्तद्भूत् । किञ्चान्यत्, यदि विषयादेवानन्दो नियमेन जायेत तदा प्रवासादागतपुत्रदर्शनजन्यानन्दः सदानुवर्तितुमर्हति; न तु तथा भवति । तथा डिक्थयित् प्रियतरः पुत्रश्चिरप्रवासी कालान्तरे प्रत्यागमत् । तद्दर्शनक्षणे जायमानः पितुरानन्दः चिरकालमविच्छिन्नतयानुवर्तितुमर्हति, आनन्दहेतोः पुत्रस्य सदा सन्निहितत्वात् । न तु तथानुभूयते । सिद्धान्ते तु पुत्रदर्शनादितत्तद्विषयजन्यानन्दस्य चिरमननुवृत्तिरेवमुपपद्यते - तत्तद्विषयलाभक्षणे बुद्धिर्निश्चलीभवति । तदा निश्चलायां बुद्धिवृत्तावात्मस्वरूपानन्दः प्रतिबिम्बितो भवति । स अवेवानन्दोऽनुभूयते । ततो विषयान्तरेच्छया पुनरपि बुद्धेश्चाञ्चल्ये सति तस्यां बुद्धौ स्वरूपानन्दप्रतिकूलनस्य विश्वेदात्, पुरत एव सत्यपि प्राचीनविषये, नानन्दानुवृत्तिः । तस्मान्न विषयेऽस्त्यानन्दः । किञ्च यदि नियमेन विषयाधीन अवेवानन्दो भवेत्तदा समाधौ योगानन्दो न प्रकाशते । तथा सुषुप्तावपि नानन्दभानं स्यात् । सुषुप्तिसमाधोर्दृश्यरूपविषयसम्बन्धस्याभावात् । तस्मान्न विषये आनन्दलेशोऽप्यस्ति । किन्त्वात्मस्वरूपानन्द एव सर्वात्मना सर्वत्रावभासते । “रसो वै सः, रसं लयेवायं लब्धवान्दी भवति” (तै. ब्र. ७) “अतस्त्वैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपज्जवन्ति” (बृ. ४.३.३२) इत्यादिश्रुतेः । उे शिष्य । निरतिशयानन्दस्वरूप अवेवात्मेति विषयसम्बन्धाच्च स आनन्दोऽभिव्यज्यते इति जानीडिअदृश्यो दृश्यते राडुगृहीतेन यथेन्दुना । तथानुभवमात्रात्मा दृश्येनात्मावलोक्यते ॥ इति स्मृतेः । अयमेव समीचीनः सिद्धान्तः । यद्यस्त्यत्र ते संशयो निर्व्यलीकमेव पृथक् । पुनः सुसुकुटमेव त्वां बोधयेयमिति गुरुराड ।

(१३१)

ज्ञानिनोऽपि विषयेष्विच्छा, विषयसम्बन्धादात्मानन्दावभासश्च भवति न वेति तत्त्वदृष्टिः पृथ्यति - उे सद्गुरो । विषयसम्बन्धादात्मानन्दावभासकमोऽज्ञानिविषये प्रतिपादितो भवद्भिः, न ज्ञानिविषये । यतो यस्य बुद्धिरात्मस्वरूपविमुभा, तमधिकृत्य प्रस्तावः कृतः पूर्वं भवद्भिः । तादृशाज्ञान्येव, न ज्ञानी । तस्मादिदानीं ज्ञानिनोऽपि विषयेष्विच्छा

१. चित्तैकाग्रतारूपयोगाभिव्यङ्ग्य आनन्दः ।

२. सुषुप्तिदृष्टान्तस्तु सर्वजनप्रसिद्ध्यर्थम् । तस्यापि

विषयसम्बन्धात्पूर्वोक्तकमेण सुभाभिव्यक्तिश्च जायते न वेति

बोधयितुमर्हन्ति भवन्तः, इति ।

विषयमिध्यात्वनिश्चयपूर्वकवैराग्यस्य, विषयभोगानां
परिणामे द्युःखपर्यवसायित्वावधारणस्य विषया नन्दस्य
स्वरूपानन्दव्यतिरिक्तत्वनिश्चयस्य य जगद्रूपकत्वात्,
स्वरूपानुसन्धानरूपसमाधिसदृशत्वाच्च “सिंङो
माणवकः” एतितवत् ज्ञानिनो विषयोपभोगे समाधित्वोक्तिरौपचारिकी ।
“त्वं परमानन्दस्वरूपोऽसि” एति भवता यदुक्तं प्राक्,
तदुत्तं सम्यग्जानामि । “जननमरणोदिसंसाररूपमडादुःखं
कालत्रयेऽपि त्वयि नास्त्येव; अतस्तन्निवृत्तये
तवेच्छात्यन्तासङ्गतेति” भवदुक्तविषये तु कश्चन संशयो
भवति । यद्यनुभूयमानमिदं जननमरणोदिसंसारं मयि नास्ति,
तर्हि मदन्यं कमाश्रित्य तदवतिष्ठते एति दयया मे वद भोः ।
संसारदुःखस्याश्रयान्तरावगमे हि मयि तन्नास्तीति मम दृढा
प्रतीतिः स्यादिति शिष्यः पृच्छति ।

(१३४)

न कस्यापि संसारोऽस्तीति गुरोरुत्तरं - हे शिष्य । शृणु मे वचनम्, तेन ते सर्वसंशयनिवृत्तिः स्यात् ।
जननमरणोदिसंसारदुःखं न कुत्रचिदप्यस्ति । अनुभूयमानमपीदं दृश्यं जगत् कालत्रयेऽपि त्वयि मयि अन्यत्र
वा कुत्रचिदप्यणुमात्रमपि नास्त्येव । अत एवास्य जगतः अत्यन्तनाशः न कुत्रचिदपि सम्भवति । एति ।

(१३५)

असतः संसारस्य कथं प्रतीतिरिति प्रश्नः - हे कृपालो सदुरो । जननमरणोदिसंसारदुःखं मयि वान्यत्र
वा कुत्रचिदपि न स्याद्येत्, कथं तर्हि तत्प्रत्यक्षीभवति । न ह्यत्यन्तासद्भस्तु कदाचिदप्युपलभ्यते
। वन्ध्यापुत्रगगनारविन्धाद्यसद्भस्तुवत् संसारोऽप्यत्यन्तासंश्लेष कदाचिदप्युपलभ्येत, उपलभ्यते तु,
तस्माज्जन्ममरणोदिसंसारः संसारो नास्तीत्युक्तिर्न युज्यते; एति शिष्यः पृच्छति ।

(१३६)

संसारप्रतीतिर्मिथ्येति गुरोरुत्तरं - जननमरणोदिसंसारप्रवाहरूपं जगत् परमार्थतः कालत्रयेऽप्यसदपि, प्रत्यगात्मैव
ब्रह्मेत्यजानतां केवलं मिथ्याभूतमवभासते । यथा स्वप्ने अनुभूयमानपदार्थाः, आकाशो नैल्यं, रज्जौ सर्पाद्यश्च
परमार्थतः कालत्रयेऽपि असन्तोऽपि मिथ्यैवावभासन्ते, तद्वज्जगत् परमार्थतोऽसदपि मिथ्यारूपेणावभासते ।

१. यथा रज्जौ कल्पितसर्पस्य व्यावहारिकसत्तयात्यन्ताभावोऽस्ति,

તથા બ્રહ્મણિ કલ્પિતસ્ય જગતઃ પારમાર્થિકસત્તયાત્યન્તાભાવોઽસ્તિ ।

તથા ચ પારમાર્થિકસત્તયા જગતોઽત્યન્તાભાવ એવ તસ્ય

નિત્યનિવૃત્તિરિત્યુચ્યતે ।

૨. અર્થે હ્યવિદ્યમાનેઽપિ સંસૃતિર્ન નિવર્તતે ।

ધ્યાયતો વિષયાનસ્ય સ્વપ્નેઽનર્થાગમો યથા ॥ ભા. પુ. ૩.૨૭.૪ ॥

અવિદ્યમાનોઽધ્યવભાસતે દ્વયો ધ્યાતુર્ધિયા સ્વપ્નમનોરથૌ યથા ।

તત્કર્મ સદુલ્પવિકલ્પકં મનો બુધો નિરુન્ધ્યાદભયં તતઃ સ્યાત્ ॥ ભા. પુ. ૧૧.૨.૩૮ ॥

ઇતિ ભાગવતે ॥

(૧૩૭)

૨જ્જૈ સર્પપ્રતીતિઃ કથમિતિ પ્રશ્નઃ - ૨જ્જૈ પ્રતીયમાનસર્પાદયો યથા મિથ્યા તથૈવ પ્રત્યગાત્મનિ પ્રતીયમાનસંસારદુઃખમપિ મિથ્યેતિ યદુક્તમ્, તત્ર દૃષ્ટાન્તજ્ઞાનમન્તરા દાર્દાન્તિકજ્ઞાનાસમ્ભવાદ્રજ્જૈ સર્પઃ કથમવભાસત ઇતિ પ્રથમતસ્તાવન્માં બોધયન્તુ ભવન્ત ઇતિ શિષ્યો દૃષ્ટાન્તવિષયે પૃચ્છતિ ।

(A. 138-143) શિષ્યઃ સ્વપ્નશ્યાશયં વર્ણયતિ-

(૧૩૮)

ખ્યાતિચતુષ્ટયં - ૨જ્જુસર્પશુક્તિરજતાદિભ્રમવિષયે મતચતુષ્ટયં શ્રૂયતે । તત્ર (૧) શૂન્યવાદી અસત્ખ્યાતિમાહ । (૨) ક્ષણિકવિજ્ઞાનવાદી આત્મખ્યાતિમાચ્છે । (૩) નૈયાયિકા વૈશેષિકાશ્ચાન્યથાખ્યાતિમાતિષ્ઠન્તે । (૪) સાડ્ખ્યાઃ પ્રાભાકરાશ્ચાખ્યાતિં વદન્તિ ।

(૧૩૯)

અસત્ખ્યાતિઃ - તત્રાસત્ખ્યાતિમડ્ગીકુર્વતાં શૂન્યવાદિનામેવમાશયઃ - ૨જ્જૈ તાવત્સર્પોઽત્યન્તમસન્ । તથૈવાન્યાત્રાપિ (વલ્મીકાદાવપિ) સર્પોઽત્યન્તમસન્નેવ । એવમત્યન્તાસતઃ સર્પસ્ય પ્રતીતી ૨જ્જૈ ભવતિ । ઇમામેવાસત્ખ્યાતિમાહુઃ શૂન્યવાદિનઃ । અત્યન્તાસતઃ સર્પસ્ય ખ્યાતિઃ = સ્ફુરણમભિવદનં ચાસત્ખ્યાતિરિતિ ।

(૧૪૦)

આત્મખ્યાતિઃ - વિજ્ઞાનવાદિનોઽભિપ્રાયસ્તુ - ૨જ્જૈ વાન્યત્ર વા બુદ્ધેર્બહિઃ કુત્રચિદપિ ન સર્પોઽસ્તિ । એવં સકલપદાર્થો અપિ ન બુદ્ધેર્બહિર્વર્તન્તે । બુદ્ધિરેવ સકલપદાર્થાનામાકારાન્ ધત્તે । સા ચ બુદ્ધિઃ ક્ષણિકવિજ્ઞાનરૂપા

। प्रतिक्षणमुत्पत्तिविनाशशालि यद्विज्ञानं तदेव सर्पात्मना अवभासते । एयमात्मप्यातिरिति वार्थते । आत्मा = क्षणिकविज्ञानरूपा बुद्धिः, तस्याः प्यातिः = स्फुरणमभिवदनञ्चात्मप्यातिरिति ।

(A. 141-142) अन्यथाप्यातिः-

(१४१)

तत्र नैयायिकवैशेषिकाणां मतं - वल्मीकादौ पारमार्थिकसर्पोऽस्ति । व्यवहितोऽपि स सर्पश्चक्षुषा गृह्यते । यक्षुर्गतदोषभवात् व्यवहितोऽपि सर्पः पुरतश्चक्षुःसन्निकृष्टो भाति । पारमार्थिकसर्पस्य यक्षुषश्च मध्ये कुल्यादिरूपव्यवधानसत्त्वेऽपि दोषसञ्चिवयक्षुषा व्यवहितसर्पोऽपि गृह्यत एव ।

अस्ति प्रतीत्यवसरे न पुर न पश्चात्

आश्चर्यमेतदवभाति तथापि विश्वम् ।

यद्वा किमद्भुतमिवेऽ मडेन्द्रजालं

मायाविकल्पितमपि प्रतिभासते हि ॥

ननु दोषसमवधानेन वस्तुनः सामर्थ्यादानिरेव दृश्यते, न वृद्धिः । यथा वातपित्तकफादिदोषैर्जाठराग्नेरशितपीतपचनशक्तिः कुण्ठिता भवति, तथा तिमिरादिदोषैश्चक्षुषः शक्तिरपि कुण्ठितैव भवेत् । किञ्च, तदि वल्मीकस्थः सर्पो दोषसिद्धतयक्षुषा गृह्यते, तर्हि शुद्धनेत्रेण व्यवहितवस्तुप्रत्यक्षं न भवति, किन्तु दृष्टनेत्रेणैवेति वक्तव्यम् । तस्माद्दोषसिद्धतयक्षुषः सामर्थ्यं वर्धत एतत्र दृष्टान्तो नास्तीति चेत् । नायं दोषः, दृष्टान्तसद्भावात् । तथा हि, पित्ताधिक्यप्रयुक्तभस्मकरोगाभिभूतस्य कस्यचिश्चतुर्गुणितमप्यन्नं क्षुधां शमयितुं नालं भवति । तत्र पित्तदोषेण यथा जाठराग्नेः पाचनशक्तिर्वर्धते, तथा यक्षुषोऽपि दोषैर्व्यवहितसर्पादिप्रत्यक्षीकरणशक्तिर्वर्धत एति वक्तुं युक्तम् । एत्थं य वल्मीकादिप्रदेशान्तरे स्थितसर्पस्य, अन्यथा = प्रकारान्तरेण = पुरोऽवस्थितरज्जुदृशे प्यातिः = स्फुरणमभिवदनं य अन्यथाप्यातिरिति कथ्यते ।

(१४२)

अत्र नवनैयायिकचिन्तामणिकारमतं - दोषसिद्धतयक्षुषा वल्मीकगतः सर्पो यदि दृश्येत तर्हि मध्यस्थपदार्थान्तरदर्शनमप्यापद्यते । तस्माद्व्यवहितं वस्तु न नेत्रेण गृह्यते । किन्तु दृष्टनेत्रस्य रज्जुर्न स्वस्वरूपेण भासते, भासते तु सर्पाधाकारेण । तस्मात् रज्जोः, अन्यथा = प्रकारान्तरेण = सर्पाधाकारेण प्यातिः = स्फुरणमभिवदनं यान्यथाप्यातिरिति ।

(૧૪૩)

અપ્યાતિમતમ્, પૂર્વોક્તમતત્રયખણ્ડનં ચ - તત્રાપ્યાતિવાદિનોડયમાશયઃ - અસત્પ્યાતિમતરીત્યા યદ્યસદપિ પ્રતીયેત તર્હિ વન્ધ્યાપુત્રશશશ્ઙ્ગાદયોડપિ પ્રતીયેરન્ । તથા પ્રતીત્યભાવાદસડ્ગતમેવાસત્પ્યાતિમતમ્ । યદિ ક્ષણિકવિજ્ઞાનવાદિમતરીત્યા પ્રતિક્ષણમન્યથા ભવન્તી બુદ્ધિઃ સર્પાઘાકારતાં પ્રાપ્ત્યાત્તદા ક્ષણાદૂર્ધ્વં તસ્ય સર્પસ્ય પ્રતીતિર્ન સ્યાત્ । પરન્તુ યાવદ્ભ્રમકાલં સર્પપ્રતીતિરનુવર્તતે । તસ્માદાત્મપ્યાતિમતમધ્યનુપાદેયમેવ ।

૧. વ્યવહિતં વસ્તુ શુદ્ધનેત્રેણ નોપલભ્યતે, કિન્તુ દુષ્ટનેત્રેણોપલભ્યત ઇત્યુક્તિર્લોકવિરુદ્ધા ।

૨. ઇદં પ્રાચીનમતમ્ । અસ્મિન્મતે દેશાન્તરસ્થવસ્તુનો

દેશાન્તરે ભાનમેવ ભ્રાન્તિરિત્યુચ્યતે ।

સિદ્ધાન્તોક્તાર્થાધ્યાસજ્ઞાનાધ્યાસરૂપભ્રાન્તિર્નાસ્મિન્ મતેડભ્યુપગમ્યતે ।

૩. ચિન્તામણિકારમતે એકસ્ય વસ્તુનો રૂપાન્તરેણ ભાસમાનતા

ભ્રાન્તિરિતિ કથ્યતે । અયમેવ જ્ઞાનાધ્યાસઃ ।

૪. દોષબલાદદૃશ્યરજતં યદિ શુક્તૌ ભ્રાન્તિદેશે

ભાસેત, તદા આપણં તત્સ્થસુવર્ણાદિનિખિલં વસ્તુ

દોષવશાદુપલભ્યેત । ન ચૈવમુપલભ્યતે । અન્યથાપ્યાતેઃ

પ્રથમઃ પ્રકારઃ ચિન્તામણિકારમતેન ખણ્ડિતઃ ।

ચિન્તામણિકારપ્રદર્શિતાન્યથાપ્યાતિપ્રકારોડપ્યસડ્ગત એવ ।

“જ્ઞેયાધીનં જ્ઞાનમ્” ઇતિ હિ પ્રસિદ્ધિઃ । અત્ર તુ જ્ઞેયા

રજ્જુઃ, જ્ઞાનં તુ સર્પવિષયકમિતિ સુતરાં વિરુદ્ધમુચ્યતે ।

તસ્માચ્ચિન્તામણિકારાભિમતાન્યથાપ્યાતેરાદરાનર્હત્વાત્, અપ્યાતિરેવ

શરણમિતિ સાડ્પ્યાઃ પ્રાભાકરાશ્ચાહુઃ ।

અપ્યાતિમતં - રજ્જૌ સર્પાદિભ્રમદશાયાં નેત્રં સ્વવૃત્તિદ્વારા રજ્જવા સહ સંયુજ્ય “અયમ્” ઇતિ રજ્જોઃ સામાન્યજ્ઞાનં જનયતિ । તદા સર્પસ્મરણં ચ જાયતે । તતઃ “અયં સર્પઃ” ઇતિ જ્ઞાનં જાયતે । તત્ર ગ્રહણસ્મરણાત્મકજ્ઞાનદ્વયમસ્તિ । “અયમ્” ઇતિ રજ્જોઃ સામાન્યાંશપ્રત્યક્ષજ્ઞાનમ્ । “સર્પઃ” ઇતિ તુ પૂર્વાનુભૂતસર્પસ્ય સ્મરણરૂપમપરં જ્ઞાનમ્ । ઇત્યં “અયં સર્પઃ” ઇત્યત્ર જ્ઞાનદ્વયમસ્તિ । અત્ર “અયમ્” ઇતિ રજ્જોઃ સામાન્યાંશજ્ઞાનસ્ય પૂર્વાનુભૂતસર્પસ્મરણરૂપજ્ઞાનસ્ય ચ પરમાર્થત્વેડપિ ભયરૂપપ્રમાતૃદોષેણ તિમિરરૂપપ્રમાણદોષેણ ચ, મમ જ્ઞાનદ્વયમભૂત્ તત્રૈકં રજ્જુસામાન્યાંશપ્રત્યક્ષં સર્પસ્મરણરૂપજ્ઞાનમપરમિતિ, વિવેકઃ પુરુષસ્ય નોત્પદ્યતે । એતજ્જ્ઞાનદ્વયાવિવેક એવ ભ્રમ ઇતિ સાડ્પ્યાઃ પ્રાભાકરાશ્ચ વદન્તિ । ભ્રમોત્પત્તિસ્થલે ચ સર્વત્રૈવમેવ બોદ્ધ્યમિતિ ચાહુઃ । એવં રજ્જવાદૌ સર્પાદિભ્રમોત્પત્તિવિષયે મતચતુષ્ટયં પૂર્વોક્તપ્રકારેણ શ્રૂયતે । તત્ર ભવદભિમતમુત્તમં મતં યત્, તદ્ભવદુપદેશાદ્વિજ્ઞિજ્ઞાસે ઇતિ તત્ત્વદૃષ્ટિઃ પૃચ્છતિ ।

(A. 144-145) अप्यातिमतभ्रण्डनम्-

(१४४)

भयपलायनाद्यनुपपत्त्या रज्जौ सर्पानुभवो वाच्यः। उभयस्थले असत्प्यातिः, आत्मप्यातिः, अन्यथाप्यातिः, अप्यातिः इत्येतन्मयतुष्टयमपि युक्तिविरहितम् । पूर्वोक्तमतयतुष्टयविलक्षणामनिर्वचनीयप्यातिनामकं मतान्तरमस्ति पञ्चमम्; तदेवोपादेयम् । पूर्वोक्तासत्प्यात्यादिमत्र पूर्वोक्तमतयतुष्टयातिरिक्तं “सत्प्यातिः” इति पञ्चमं पूर्वपक्षिममतमस्ति । तन्मतरीत्या, शुक्तौ शुक्त्यवयवैः सः सः रजतावयवोऽपि सः सः वर्तते । शुक्त्यवयवद्रजतावयवोऽपि सत्यः, न मिथ्या । यथा शुक्तौ दृष्टनेत्रेन्द्रियसम्प्रयोगवशात् सिद्धान्तेऽविद्यापरिणामरूपानिर्वचनीयरजतं तत्काले जायते, तथात्र मते दृष्टनेत्रेन्द्रियसम्प्रयोगवशाद्रजतावयवोऽपि सत्यरजतमपि शुक्तौ जायते । सिद्धान्ते अधिष्ठानसाक्षात्कारानिर्वचनीयरजतनिवृत्तिवत्, अत्र मते शुक्तिज्ञानात् सत्यरजतमपि स्वावयवेषु लीयत इति वदन्ति । एवमपि मतं उच्यते । शुक्तिरजतदृष्टान्तेन हि प्रपञ्चमिथ्यात्वानुमितिर्जायते । सत्प्यातिवादे तु शुक्तिरजतस्य सत्यत्वात् तदृष्टान्तेन न प्रपञ्चमिथ्यात्वं साधयितुं शक्यते । अतन्मतभ्रण्डनपर्युक्त्यन्तराणि बालानां दुर्बोधत्वात्नेत्रं लिप्यन्ते । तत्रयं नोपादेयमिथ्याप्यातिवादिना दर्शितः; अप्यातिमतमपि नोपादानमर्हतीति प्रदर्शयतेऽधुना । अप्यातिमतरीत्या “अयं सर्पः” इति ज्ञाने “अयम्” इति रज्ज्वात्मकाधिष्ठानसामान्यांशप्रत्यक्षज्ञानम् । “सर्पः” इति त्वन्यत्र पूर्वदृष्टसर्पस्य स्मरणत्मात्मकज्ञानमिति स्थितिः । तत्र पूर्वदृष्टसर्पस्मरणमेवाऽङ्गीकृत्य पुरोवर्तिरज्जौ सर्पज्ञानान-ङ्गीकारे, पुरोऽवस्थितरज्जुं दृष्ट्वा पुरुषो भीत्या न पलायत, रज्जुं दृष्ट्वा पुरुषः पलायत इति तु सर्वज्ञानम् । तस्मात्पुरोऽवस्थितरज्ज्वामेव सर्पः प्रत्यक्षतया भासते इति, न तु पूर्वदृष्टसर्पस्मरणमात्रमिति य वाच्यम् । अन्यथा रज्जौ सर्पज्ञानाभावेन पुरुषस्य पलायनादि नोपपद्येत ।

(१४५)

बाधज्ञानबलादपि रज्जौ सर्पानुभवो वाच्यः - किञ्च रज्जुयाथात्म्यज्ञानानन्तरं “भम मिथ्यासर्पो रज्ज्वामभात्” इति बाधरूपानुभवबलादपि पुरुषस्य रज्जवेव सर्पः स्वरूपतः प्रतीतः, न तु पूर्वानुभूतसर्पस्मरणमात्रमभवदिति वक्तव्यं भवति । अपि य “अयं सर्पः” इत्यत्र जायमानं ज्ञानमेकमेव, न तु ज्ञानद्वयम् । न ह्येकस्मिन् क्षणे अेकान्तःकरणवृत्तित्वेन स्मरण- त्मकमनुभवात्मकं य ज्ञानद्वयं जायते । तस्मादप्यातिमतमभ्यसङ्गतत्वादनुपादेयमेव । पूर्वोक्तमतयतुष्टयविलक्षणं तत्प्राण्डनादिकं य विवरणस्वाराज्यसिद्ध्यादिग्रन्थेषु विस्तरतो वर्णितम् । तेषां मतानां स्वरूपमात्रजिज्ञासूनां ज्ञानसौकर्यार्थं तत् सङ्क्षिप्योक्तमत्र ।

(A. 146-149) सिद्धान्तिनोऽनिर्वचनीयप्यातिनिरूपणम्-

(१४६)

अनिर्वचनीयप्यातिलक्षणं - अन्तःकरणवृत्तिश्चक्षुरादिकरणद्वारा बहिर्निर्गत्य विषयसमानाकारा भवति । तथा वृत्त्या विषयावरणभङ्गे सति विषय उपलभ्यते । तस्या वृत्तेः सौराधालोकोऽपि साधको भवति । आलोकं विना पदार्थो न प्रकाशते, तस्मादालोकः सलकारी; षति क्रमः । रज्ज्वाद्यौ सर्पादिभ्रमोत्पत्तिदृश्यामन्तःकरणवृत्तिश्चक्षुर्द्वारा बहिर्निर्गत्य रज्ज्वा सल संयुज्यते । तथापि सा तमादिदोषैः प्रतिबद्धा सती न रज्जुव. तमःशब्देन मन्दा-चकारो गृह्यते । तथा डि, प्रौढप्रकाशे रज्ज्वाद्यधिष्ठानस्य विशेषांशाज्ञानं न जायेत । गाढतमसि अधिष्ठानस्य सामान्यांशज्ञानमपि न जायेत । अधिष्ठानस्य सामान्यांशज्ञानम्, विशेषांशाज्ञानं य विना अध्यासो नैव जायेतेति द्वितीयतरङ्गे (६७) आवर्तेऽभिहितम् । मन्दा-चकारे अधिष्ठानसामान्यांशज्ञानतद्विशेषांशाज्ञानयोः सम्भवात्तमःशब्देन मन्दा-चकारग्रहणमेव न्याय्यम् । नेत्रमान्द्यरूपतिमिरदोषोऽपि तमःशब्देन गृह्यते । आदिशब्देन कायकामलादिनेत्ररोगाश्च गृह्यन्ते । समानाकारा भवति । ततो न रज्जोरवरणभङ्गो जायते । षत्यभाववरणभङ्गकवृत्तिसंसर्गे सत्यपि यदा दोषैः रज्ज्वाभाववरणभङ्गो न जायते तदा अधिष्ठानभूतरज्ज्ववच्छिन्नचैतन्यनिष्ठाविधायां कश्चन विक्षेपो जायते । तदा साविधा सर्पाकारेण परिणमते । स साविधाकार्यभूतः सर्पो यदि सन् स्यात्, न स रज्जुसाक्षात्कारेण निवर्तेत; निवृत्तिश्चानुभूयते । तस्मान्नैव सन् स सर्पः । अत्यन्तासंश्लेषात्स सर्पो वन्ध्यापुत्रादिवन्नोपलभ्येत, उपलभ्यते तु । तस्मान्नाप्यसन् स सर्पः । किन्तु सदसद्विलक्षणोऽनिर्वचनीयः । अवेमेव शुक्त्याद्यधिकरणेष्वपि आरोपितरजताद्यस्तात्कालिकतया अनिर्वचनीयतयोत्पन्नाः सन्तः प्रतिभान्ति । अस्यनिर्वचनीयस्य सर्पादिः प्यातिः = प्रसिद्धिः = प्रतीतिः = स्फुरणमभिवदनञ्चानिर्वचनीयप्यातिरित्युच्यते ।

(१४७)

भ्रमस्थले सर्पज्ञानमप्यविधापरिणामः; सर्पतज्ज्ञानयोर्युगपदेवोत्पत्तिलयौ; सर्पः साक्षिभास्यश्च - यथा सर्पादिरविधापरिणामस्तथा तादृशसर्पादिज्ञानरूपवृत्तिरप्यविधापरिणाम अवे, न त्वन्तःकरणपरिणामः । अत एवाधिष्ठानरज्ज्वादिसाक्षात्कारेण आरोपितसर्पा- दिस्वारोपितसर्पादिज्ञानमपि बाध्यते । तस्यान्तःकरणपरिणामत्वे तु न बाधो युज्यते । अतः आरोपितसर्पादिवत् तज्ज्ञानमप्यविधाकार्यत्वात् सदसद्विलक्षणमनिर्वचनीयं भवति । अपि त्वयं विशेषः - प्रातिभासिकसर्पादिः रज्ज्वाद्युपडिताधिष्ठानचैतन्यस्थतमोगुणप्रधानः । तद्विषयकवृत्तिज्ञानन्तु षट्माकारवृत्त्यभिव्यञ्जकसाक्षिचैतन्यस्थसत्त्वगुणप्रधानाविधांशपरिणाम षति विवेकः । रज्ज्वाद्युपडितचैतन्यस्थाविधा यदा सर्पाद्याकारेण परिणमते, तदैव तद्गुण्युपडितसाक्षिचैतन्यस्थाप्यविधा सर्पादिज्ञानाकारेण परिणमते । येन कारणेन रज्ज्वाद्युपडितचैतन्यस्थाविधायां क्षोभो जायते तेनैव कारणेन साक्षिचैतन्यस्थाविधायामपि क्षोभो जायते । तस्माद्भ्रमस्थले सर्पादिव. ननु सद्विलक्षणमसत् । अतः सद्विलक्षणस्यानिर्वचनीयस्यासद्विलक्षणत्वोक्तिर्विरुद्ध्यते । तथासतो

विलक्षणं सदेव । अतोऽसतो विलक्षणस्यानिर्वचनीयस्य सद्विलक्षणत्वोक्तिरप्यसङ्गतैव । तस्मात्सदसद्विलक्षणतृतीयपदार्थस्यैवाभावादननिर्वचनीयपदात् शाब्दबोध एव नोदेष्यतीति चेन्न । त्रिकालाबाध्यत्वस्यैव सत्त्वात्, तद्विलक्षणमित्यस्य कालत्रयेऽपि बाध्यमित्यर्थः सिद्धयति । निःस्वरूपवन्ध्यापुत्रादि असदित्युच्यते । ततो विलक्षणमित्यस्य स्वरूपवदित्यर्थः । तस्माद्बाध्यत्वे सति स्वरूपवत्त्वमनिर्वचनीयपदस्यार्थः । तथा य रज्जुसर्पादिरिव प्रपञ्चस्यप्यनिर्वचनीयतयैव भानं वेदान्तनिपुणानां भवति । २. उपादानस्य कार्याभिमुभत्वं क्षोभः । विषयास्तज्ज्ञानानि य युगपदेवोत्पद्यन्ते, रज्ज्वाद्यधिष्ठानसाक्षात्कारेण युगपदेव प्रलीयन्ते य । इत्थं य भ्रमस्थले बाध्ययैतन्यस्थाविधांशः सर्पादिविषयोपादानकारणं भवति । अन्तःसाक्षियैतन्यस्थाविधांशः सर्पादिविषयकज्ञानरूपवृत्त्युपादानकारणं भवति । स्वप्ने त्वन्तःसाक्ष्याश्रयाविधागततमोगुणांशो विषयाकारेण परिणामते, तादृशाविधागतसत्त्वगुणांशस्तज्ज्ञानकारेण परिणामते । अत एव स्वप्नेऽन्तःस्थाविधैव विषयतज्ज्ञानयोरुभयोरुपादानकारणं भवति । अनेनैव डेतुना बाध्यरज्जुसर्पादयः आन्तरस्वाप्निकपदार्थाश्च साक्षिभास्या इत्युच्यन्ते । अविधावृत्तिद्वारा यद्यत् साक्षी प्रकाशयति तत्तत् साक्षिभास्यमित्युच्यते ।

(१४८)

रज्जुसर्पः तज्ज्ञानं याविधायाः परिणामश्चेतनस्य विवर्तश्च - अनिर्वचनीयरज्जुसर्पादिरस्तज्ज्ञानं य भ्रम इति अध्यास इति योज्यते । अयं य भ्रमोऽविधायाः परिणामश्चैतन्यस्य विवर्तश्च भवति । उपादानकारणसमस्वभावकोऽन्यथाभावः परिणामः, अधिष्ठानविषमस्वभावकोऽन्यथाभावो विवर्त इति य विवेकः । उपादानकारणमविधा, स यानिर्वचनीया । तथा रज्जुसर्पादि तज्ज्ञानञ्चानिर्वचनीयमेव । तस्माद्रज्जुसर्पादि तज्ज्ञानञ्चयाविधासमस्वभावकतदन्यथाभावरूपत्वादेविधापरिणामो भवति । रज्ज्वाद्यवच्छिन्नाधिष्ठानयैतन्यं तु सत्स्वरूपमास्ते । रज्जुसर्पादि तज्ज्ञानं हि सद्विलक्षणं भवति । तस्माद्रज्जुसर्पादि तज्ज्ञानं य स्वाधिष्ठानयैतन्याद्विरुद्धस्वभावकतदन्यथाभावरूपत्वाच्चैतन्यविवर्तो भवति । ततो रज्जुसर्पादि तज्ज्ञानञ्चयाविधापरिणामः, यैतन्यस्य विवर्तश्चेति सिद्धम् ।

(१४९)

रज्जुसर्पतज्ज्ञानयोः कमेण रज्जुपण्डितयैतन्यमन्तःकरणोपण्डितयैतन्यं याधिष्ठानम् । रज्जुतत्त्वज्ञानं तयोर्निर्वर्तकमिथ्याभूतसर्पाधिष्ठानं रज्ज्वाद्युपण्डितयैतन्यमेव, न तु रज्ज्वाद्येतेतन्यम्; रज्ज्वादेरपि सर्पादिवत्कल्पितत्वात् । न ज्येकं कल्पितं वस्तु कल्पितवस्त्वन्तरस्या धिष्ठानं भवेत् । अतो रज्ज्वाद्युपण्डितयैतन्यमेव सर्पाधिष्ठानम्, न रज्ज्वाद्येतेतन्यम् । रज्जुविशिष्टयैतन्यस्याधिष्ठानत्वाङ्गीकारे, उभयोः रज्जोश्चैतन्यस्य याधिष्ठानत्वं भवेत् । तत्र रज्जोरधिष्ठानत्वस्य बाधितत्वात्, रज्जुपण्डितयैतन्यमेवाधिष्ठानं न तु रज्जुविशिष्टयैतन्यम् । तथा सर्पादिज्ञानस्यापि साक्षियैतन्ये उदाहरणं - यथा घटं प्रति मृदुपादानकारणम् । कुलावादिर्निमित्तकारणम् । न्यमेवाधिष्ठानम् । इत्थं सर्वत्र भ्रमस्थले विषयस्य तज्ज्ञानस्य योपाधिभेदाधिष्ठानं

भिद्यते, नत्वेकम् । विशेषरूपेण रज्जोरज्ञानं यथाविधायां क्षोभोत्पादनद्वारा सपदिस्तज्ज्ञानस्य च कारणं तथा विशेषरूपेण रज्जुज्ञानं तद्बुभयोर्निवृत्तिकारणं भवति ।

(A. 150-159) अत्राक्षेपसमाधानानि-

(१५०)

रज्जुज्ञानेन सर्पनिवृत्तिर्न स्यादित्याक्षेपः - ननु

रज्ज्वादिज्ञानेन न सर्पादिर्निवर्तत । मिथ्यावस्तुनो यदधिष्ठानम्, तज्ज्ञानेनैव

मिथ्यावस्तु निवर्ततेत्यद्वैतसिद्धान्तः । मिथ्याभूतसर्पाद्यधिष्ठानं तु रज्ज्वाद्युपहितचैतन्यमेव, न रज्ज्वादिरिति प्रागभिहितम् । तस्माद्रज्ज्वादिज्ञानेन न सर्पादिनिवृत्तिर्भवेदिति चेत्-

(१५१)

रज्जुज्ञानमेव सर्पाद्यधिष्ठानज्ञानं भवतीति समाधिः- अत्रोच्यते - रज्ज्वादिजडपदार्थविषयकज्ञानमन्तःकरणवृत्तिरूपम् । वृत्तेस्तु प्रयोजनमावरणभङ्गः । छन्द्यावरणमज्ञानस्य शक्तिः । यस्मादावरणं जडमनाश्रित्य तदधिष्ठानचैतन्यमेवाश्रयति, तस्मादन्तःकरणवृत्त्या रज्ज्वादिविषयाकारापन्नया रज्ज्वाद्यवच्छिन्नचैतन्यावरणमेव भज्यते । वृत्तिस्थयिदाभासस्तु रज्जुमात्रं प्रकाशयति । चैतन्यस्य स्वयम्प्रकाशरूपत्वात्तत्प्रकाशाय नाभास उपयुज्यते । अयमर्थो विस्तरतः उपरिष्ठादस्मिन्नेव तरङ्गे कथयिष्यते । इत्थं यिदाभासविशिष्टान्तःकरणवृत्तिरूपज्ञानस्य डेवलवृत्तिरूपांशश्चैतन्यनिष्ठावरणं नाशयति, यिदाभासरूपांशस्तु रज्जुं प्रकाशयतीति प्रयोजनद्वयं सिद्ध्यति । तस्माद्भृत्तिज्ञानस्य न डेवलजडत्वात्परज्जुर्विषयीभवति । डित्त्वधिष्ठानचैतन्येन सङ्घिता रज्जुः यिदाभाससङ्घिवृत्तेर्विषयीभवति । अत एव सिद्धान्तग्रन्थे “अन्तःकरणजन्यवृत्तिज्ञानं अपाण्डं ब्रह्म विषयीकरोति” इत्यभिहितम् । इत्थं यतो रज्जुज्ञानेन भग्नावरणं सत् सर्पाद्यधिष्ठानरज्ज्वाद्यवच्छिन्नचैतन्यं स्वयमेव प्रकाशते, ततो रज्जुज्ञानमेव सर्पाद्यधिष्ठानज्ञानरूपमपि भवति । ततश्च रज्जुज्ञानेन सर्पादिनिवृत्तिर्युज्यत एव ।

(१५२)

रज्जुज्ञानेन सर्पज्ञानं न निवर्ततेत्याक्षेपः - ननूक्तप्रकारेण रज्जुज्ञानेन सर्पे निवृत्तेऽपि सर्पविषयकज्ञानं नैव निवर्तत । सर्पस्याधिष्ठानं रज्ज्ववच्छिन्नचैतन्यम्, सर्पज्ञानस्याधिष्ठानं तु साक्षिचैतन्यमिति भेदः । उक्तरीत्या तु रज्जुसाक्षात्कारेण रज्ज्ववच्छिन्नचैतन्यमेव प्रकाशते, न साक्षिचैतन्यम् । अतो रज्जुज्ञाने उत्पन्नेऽपि सर्पज्ञानाधिष्ठानसाक्षिचैतन्यं नैव ज्ञायते । अज्ञाते याधिष्ठाने तदारोपितनिवृत्तिर्न दृष्टा, डित्तु ज्ञाते एवाधिष्ठाने । तस्माद्रज्जुज्ञानेन सर्पज्ञानस्य निवृत्तिर्नोपपद्यत इति चेत्

(A. 153-155) सर्पाभावात्सर्पज्ञानस्य कारणे लयरूपनिवृत्तिरिति समाधिः-

(१५३)

सर्पाभावात्सर्पज्ञानाभावः - अत्रोच्यते । विषयाधीनं हि ज्ञानं भवति । रज्जुसाक्षात्कारेणोक्तरीत्या रज्जववस्थिन्नयैतन्यारोपितसर्परूपविषयनिवृत्त्या सर्पज्ञानमपि स्वविषयाभावात्निवर्तत एव ।

(१५४)

साक्षिज्ञानमन्तरा सर्पज्ञानं न निवर्ततेत्याक्षेपः - ननु कथमधिष्ठानज्ञानमन्तरा तदारोपितभ्रमो निवर्तत । सर्पज्ञानमपि कल्पितम् । तस्य ध्यधिष्ठानं साक्षिचैतन्यम् । तज्ज्ञानमन्तरा तत्र कल्पितसर्पज्ञानं न निवर्ततेति चेत्-

(१५५)

साक्षिज्ञानमन्तरापि सर्पज्ञानं निवर्ततेति समाधानमत्राप्युच्यते । निवृत्तिर्द्विविधा - आत्यन्तिकनिवृत्तिः, कारण्णात्मनावस्थितिर्रूपा निवृत्तिश्चेति । स्वकारणेन सदैव कार्यस्य निवृत्तिरात्यन्तिकी निवृत्तिरित्युच्यते । कल्पितवस्तूनां सर्वेषां कारणं तु तदधिष्ठानचैतन्याश्रिततदावारकाज्ञानमेव । तस्मादधिष्ठानचैतन्यारोक्षज्ञानेनैवाज्ञानं तत्कार्यञ्च सर्वमारोपितं निःशेषं निवर्तते । कार्यस्य कारणे लयरूपनिवृत्तिस्तु विनायधिष्ठानज्ञानं जायेत । सुषुप्तौ प्रलये य सकलपदार्थानां विनैवाधिष्ठानज्ञानमज्ञाने स्वकारणे लयो भवति । तदा सर्वदृश्यपदार्थलयडेतुस्तत्तद्भोगप्रदकर्मोपरम एव । एवमेवानन्तराध्यधिष्ठानसाक्षिज्ञानम्, सर्पज्ञानं निवर्तते । तत्र सर्पज्ञानविषयीभूतसर्पाभाव एव सर्पज्ञाननिवृत्तेः कारणं भवति । इत्थं य रज्जुज्ञानेन सर्पो निवर्तते, ततश्च सर्पज्ञानविषयीभूतसर्पाभाव एव सर्पज्ञानस्य लयरूपनिवृत्तौ निमित्तं भवति ।

(१५६)

रज्जुज्ञानसमये सर्पज्ञानाधिष्ठानभूतसाक्षिज्ञानमपि सम्भवतीति समाधानं - अथवा सर्पस्तज्ज्ञानं चेत्युभयमपि रज्जुज्ञानेनैव निवर्तते । तथा हि, रज्जुसाक्षात्कारसमयेऽन्तःकरणं नेत्रद्वारा बहिर्निर्गत्य रज्जुदेशं प्राप्य तत्समानाकारं भवति । अतो रज्जुसाक्षात्कारसमये वृत्त्युपहितचैतन्यं रज्जुपहितचैतन्यञ्चेत्युभयमथेकीभवति । न तयोरस्ति भेदः ।

१. पटस्य स्वोपादानभूततन्तुभिः सल दालः आत्यन्तिकनिवृत्तिः ।

घटस्य ध्वंसे मृदभावापत्तौ लयरूपनिवृत्तिः । अत्रायं

उेतुः - न हि क्वचिदपि चैतन्यस्यास्ति भेदः स्वरूपतः,

किन्तूपाधिनि बन्धन एव सः । वृत्त्युपहितचैतन्यस्य
 रज्जूपहितचैतन्यस्य च भेदप्रयोजकोपाधिर्वृत्ती रज्जुश्च ।
 यदा वृत्ती रज्जुश्चेत्युपाधिद्वयं विभिन्नदेशस्थं
 तदा तदुपहितचैतन्ययोर्भेदः सिद्ध्यति । यदा
 तूपाध्योरेकदेशस्थत्वं भवति तदा नोपहितचैतन्ययोर्भेदः ।
 अयमर्थो वेदान्तपरिभाषादिग्रन्थेषु प्रसिद्धः ।
 विभिन्नदेश- स्थोपाधिभ्यामेवोपहितचैतन्ययोर्भेदः
 कल्प्यते । द्वयोरप्युपाध्योरेकदेशस्थत्वे तु
 ताभ्यामुपहितं चैतन्यमायेकमेवेति सिद्ध्यति ।
 उक्तरीत्या रज्जुसाक्षात्कारदशायां रज्जूपहितचैतन्यं
 वृत्त्युपहितचैतन्यञ्चेत्येतदुभयमेकीभवति । तत्र
 साक्षिचैतन्यमेव वृत्त्युपहितचैतन्यमित्युच्यते, अन्तःकरणे
 तद्दृत्तौ च स्थित्वाभ्यसङ्गतया तयोरवभासकचैतन्यमात्रस्य
 साक्षित्वाभिधानात् । उक्तरीत्या रज्जुसाक्षात्कारसमये साक्षिचैतन्यस्य
 रज्जूपहितचैतन्यस्य चाभेदः सिद्धः । रज्जूपहितचैतन्यं
 च रज्जुज्ञानेनावभासते । रज्जूपहितचैतन्यादपृथग्भूतं
 साक्षिचैतन्यमपि रज्जुज्ञानेनावभासते । एवं
 रज्जुसाक्षात्कारसमये सर्पज्ञानाधिष्ठानभूतसाक्षिचैतन्यस्य
 भानसत्त्वात्, तत्र कल्पितसर्पज्ञानस्यापि निवृत्तिः सम्भवति ।

(१५७)

सकलत्रिपुटीभानसमये साक्षिभानमवश्यं भवतीति निरूपणं - अथवा कूटस्थदीपे विद्यारण्यमुनिभिरित्यमुक्तं
 - “अन्तःकरणस्य वृत्तिश्चिदाभाससङ्घिता यक्षुरादिकरणद्वारा बहिर्निर्गत्य घटादिविषयान् प्रकाशयति । तत्र
 घटादिद्रुपो विषयः, चिदाभाससङ्घितवृत्तिरूपं घटादिविषयकं ज्ञानम्, चिदाभाससङ्घितान्तःकरणद्रुपो ज्ञाता;
 अतत्रयमपि साक्षी प्रकाशयति” इति । अस्यायमर्थः - “अयं घटः” इति ज्ञाने साभासान्तःकरणवृत्त्या घटमात्रं
 प्रकाशते । “घटमहं जानामि” इत्यत्र तु “अहम्” इति शब्दस्यार्थो यो ज्ञाता, “घट” इति यो ज्ञेयः, “जानामि” इति
 यत् घटविषयकं ज्ञानम्, इत्येतत् त्रयमपि त्रिपुटीरूपं साक्षी प्रकाशयतीति । ज्ञाता, ज्ञेयम्, ज्ञानं चेत्येतत् त्रयमपि
 त्रिपुटीत्युच्यते । इत्यमेव सर्वत्र निम्बिलत्रिपुटीप्रकाशकः साक्ष्येव । यदि साक्षी स्वयमज्ञातः स्यात् तदा त्रिपुटीज्ञानं
 न साक्षिणा ज्ञायेत । तस्मात्सकलत्रिपुटीज्ञानदशायां साक्षिज्ञानमभ्यवश्यं जायत एव स्वयमप्रकाशत्वात्साक्षिणाः,
 इत्यभ्युपेयम् । अनेन च साक्षिज्ञानेन सर्पज्ञानं निवर्तते । उक्तरीत्या सर्पादिमिथ्याविषयस्य तज्ज्ञानस्य च
 पृथगेवाधिष्ठानमित्यभ्युपगमपक्षे इयन्त्याक्षेपसमाधानानि समभवन् ।

(१५८)

मिथ्यासर्पस्य तज्ज्ञानस्य याधिष्ठानं साक्ष्येवेति निरूपणं - मिथ्यासर्पस्य तज्ज्ञानस्य य पृथगधिष्ठानत्वपक्षे दौषात्तयोरेकमेवाधिष्ठानमितिदानीं निरूप्यते । तत्र न हि बाह्यरज्जववच्छिन्नयैतन्यं सर्पस्य तज्ज्ञानस्य याधिष्ठानं भवतीति शक्यते वक्तुम् । यावन्ति ज्ञानानि जायन्ते तानि सर्वाण्यपि प्रमातारं साक्षिणं वाश्रित्य जायन्त इति नियमः । तस्मात् बाह्यरज्जववच्छिन्नयैतन्यं न सर्पज्ञानस्याश्रयो भवितुमर्हति । सर्पस्य तद्विषयकभ्रमरूपज्ञानस्य याधिष्ठानमन्तःकरणोपहितसाक्षियैतन्यमित्यभ्युपगमे शरीरान्तरेवान्तःकरणप्रदेशे सर्पोपलब्धिरभ्युपगन्तव्या स्यात्, न तु बाह्यरज्जुदेशे । अन्तरेवोत्पन्नः सर्पो मायाभलेन बहिरवभासते इत्यङ्गीकारे आत्मभ्यातिमतसिद्धिः प्रसज्यते । तस्य प्रागेव भङ्गितम् । इत्थं रज्जूपडितयैतन्यस्य सर्पज्ञानाधिष्ठानत्वासम्भवात्, अन्तःकरणोपहितयैतन्यस्य सर्पाधिष्ठानत्वासम्भावस्य मिथ्यासर्पतज्ज्ञानयोरेकाधिष्ठानत्वपक्षो यद्यप्यसङ्गत इति भाति, तथापि वक्ष्यमाणरीत्या अन्तःकरणवृत्त्युपडितयैतन्यस्योभयाधिष्ठानत्वसम्भवात् दौषः । तथा हि, यक्षुर्द्वारा रज्जुदेशं गतस्यान्तःकरणस्थेदमाकारवृत्त्युपडितयैतन्याश्रिताविधा सर्पाकारेण तज्ज्ञानाकारेण य परिणमते । वृत्त्युपडितयैतन्यस्थाविधायास्तमोगुणांशः सर्पस्योपादानकारणम्; तस्या अेव सत्त्वगुणांशः सर्पज्ञानस्योपादानकारणम् । अेवं सर्पतज्ज्ञानयोर्वृत्त्युपडितयैतन्यमेवाधिष्ठानम् । अन्तःकरणवृत्तेर्बाह्यरज्जुदेशस्थत्वात्तद्वृत्त्युपडितयैतन्यमपि बहिरैवास्ते । अतस्तदेव सर्पस्याश्रयः । अन्तःकरणस्य स्वरूपं यावत्तावदेव साक्षिस्वरूपमपि । शरीरान्तःस्थान्तःकरणमेव वृत्तिरूपेण परिणतम् । तस्माद्वृत्त्युपडितयैतन्यं साक्षी भवति । अतस्तदेव सर्पज्ञानस्याश्रयः । रज्जुप्रत्यक्षकाले रज्जूपडितयैतन्यवृत्त्युपडितयैतन्ययोरेकीभावात् रज्जुज्ञानेनैव मिथ्यासर्पतज्ज्ञानयोर्निवृत्तिरूपपद्यते ।

(१५९)

अेकस्यामेव रज्जौ नानापुरुषाणां भिन्नभिन्नभ्रमाद्यपि साक्षियैतन्यमेव भ्रमाधिष्ठानं - किञ्चैकस्यामेव रज्जवां नानापुरुषाणां भिन्नभिन्नाः भ्रमाः भवन्ति - यथा कस्यचित् सर्प इति, अन्यस्य दण्ड इति, अपरस्य मालेति, अेकस्य भूच्छिद्रमिति, इतरस्य तैलधारेति य । अथवा सर्वेषां सर्प इत्येकरीत्यैव भ्रमो जायताम् । तत्र यस्य पुरुषस्य रज्जुसाक्षात्कारो जायते तस्यैव तदीयवृत्त्ववच्छिन्नयैतन्ये कल्पितोऽध्यासो निवर्तते । यस्य तु रज्जुसाक्षात्कारो न भवति तस्याध्यासनवृत्तिर्नास्ति । तस्मात् वृत्त्ववच्छिन्नयैतन्यमेव कल्पितानां सर्वेषामधिष्ठानम्, न तु रज्जवादिविषयोपडितयैतन्यम् । रज्जूपडितयैतन्यस्य सर्पदण्डाधिष्ठानत्वे नानापुरुषाणां भिन्नभिन्नतया प्रतीयमानानि सर्पदण्डादीनि वस्तूनि सर्वाण्यपि, अेकैकस्यापि पुरुषस्य प्रतीयेन्; न तु तथा प्रतीयते । वृत्त्युपडितयैतन्यस्य मिथ्यासर्पाधिष्ठानत्ववादिमतरीत्या तु न दौषः । यस्य पुरुषस्य वृत्त्युपडितयैतन्ये यद्वस्तु कल्पितं तद्वस्तु तस्यैव प्रतीयते, नाचस्येति वक्तुं शक्यत्वात् । इत्थं बाह्यभ्रमविषयसर्पादीनां तज्ज्ञानानां य वृत्त्युपडितसाक्षियैतन्यमेवाधिष्ठानम् । स्वप्नोपलब्धपदार्थानां

तज्ज्ञानानां यान्तःकरणोपहितसाक्ष्येवाधिष्ठानम् । अवं य सदसद्विलक्षणानर्वयनीयाविधयाः
परिणामभूतानिर्वयनीयसर्पादीनां भ्यातिः = प्रतीतिः = प्रसिद्धिः = स्फुरणमभिवदनञ्च अनिर्वयनीयभ्यातिः
धृत्युच्यते ।

(१६०)

मिथ्याजगत आधाराधिष्ठानविषयकप्रश्नः - डे स्वामिन् । प्रतीयमानस्यापारस्य मिथ्याभूतस्यास्य जगत आधारः
ः । अधिष्ठानं य किम् । इपया वद मे प्रबो । धति तत्त्वदृष्टिः पृच्छति ।

(A. 161-162) पूर्वप्रश्नस्थोत्तरम्-

(१६१)

मिथ्याजगत आत्मैवाधारोऽधिष्ठानं य - डे शिष्य । त्वन्निजस्वरूपज्ञानात् (आत्मनो ब्रह्मरूपेणाज्ञानात्)
तवेदं मिथ्याजगत् प्रतिभासते । अतस्त्वमेवास्य जगत आधारोऽधिष्ठानं य । रज्ज्वज्ञानान्मिथ्याभूतः सर्पः
प्रतिभासते । तत्र मिथ्याभूतसर्पादीनां रज्जुराधारोऽधिष्ठानं य भवति । यद्यपि मुष्यसिद्धान्तभूतद्वितीयपक्षे
मिथ्यासर्पाधिष्ठानं वृत्त्युपहितयैतन्यमिति प्रथमपक्षे रज्जूपहितयैतन्यमिति योक्तत्वात् कस्मिंश्चिदपि
पक्षे रज्ज्वादि जडमधिष्ठानं भवति, तथापि प्रथमपक्षे यैतन्यनिष्ठाधिष्ठानत्वे रज्जुरुपाधिर्भवतीत्यतः
स्थूलदृष्ट्या रज्जुरेवाधिष्ठानमित्युच्यते । मिथ्याभूतसर्पादिर्यथा रज्जुरधिष्ठानमाधारश्च भवति तथा
मिथ्याजगतस्त्वमेवाधिष्ठानमाधारश्च भवति ।

(१६२)

आत्मनः सामान्यरूपमाधारः, विशेषरूपमधिष्ठानमत्रेदमाकृतं - रज्जोः स्वरूपद्वयमस्ति, अेकं सामान्यरूपम्,
अपरं विशेषरूपमिति य । तत्र “धयम्” धति सामान्यरूपम्; “रज्जुः” धति विशेषरूपम् । “अयं सर्पः” धति
भ्रान्तिदशायां मिथ्याभूतसर्पेण तादात्म्यापन्नं सदभासमानं “अयम्” धति यत्स्वरूपं तत् सामान्यरूपम् ।
भ्रान्तिदशायां यत्स्वरूपं न भासते, यस्य स्वरूपस्य साक्षात्कारमात्रेण भ्रमो निवर्तते तदेव रज्जोः विशेषरूपम्
। अवं आत्मनोऽप्येकः सामान्यरूपमपरं विशेषरूपमिति रूपद्वयमस्ति । तत्र सद्वृत्तं सामान्यरूपम्,
असङ्गत्वकूटस्थत्वनित्यत्वशुद्धत्वमुक्तत्वादि विशेषरूपम् । तथा ङि, “स्थूलसूक्ष्मशरीरसङ्घातोऽस्ति”
धति कार्यकरणसङ्घातभ्रान्तिदशायामपि मिथ्याभूतकार्यकरणसङ्घातादभिन्नतया सद्वृत्तं प्रकाशते । अत अेव
सद्वृत्तमात्मनः सामान्यरूपं धृत्युच्यते । कार्यकरणसङ्घातभ्रमसमये आत्मनोऽसङ्गत्वकूटस्थत्वनित्यत्वशुद्धत्वमुक्तत्वादिस्व
न प्रतिभाति । आत्मनोऽसङ्गत्वादिस्वरूपेण भावे तु शरीरादिसङ्घातभ्रमो निःशेषं निवर्तते ।
तस्मादसङ्गत्वकूटस्थत्वनित्यत्वशुद्धत्वमुक्तत्वाद्वितीयत्वव्यापकत्वादिऽकमात्मनो विशेषरूपम् । समस्तभ्रमेषु

सामान्यस्वरूपं आधारः इति विशेषरूपं अधिष्ठानं इति चोच्यते । मिथ्यासर्पाश्रयभूतरज्जोः “अयम्” इति सामान्यरूपं सर्पस्याधारः, “रज्जुः” इति विशेषरूपं अधिष्ठानं च यथा भवति, तथा मिथ्याप्रपञ्चाश्रयभूतात्मनः सामान्यात्मकसद्रूपं प्रपञ्चस्याधारः, असङ्गत्वाद्धितीयत्वाद्विशेषरूपं अधिष्ठानं च भवति । अयं च विभाग आधाराधिष्ठानयोः श्रीमच्छङ्करभगवत्पादाचार्यप्रशिष्यभूतसर्वज्ञात्ममुनीन्द्रेश सङ्क्षेपशारीरकाभ्यग्रन्थे प्रदर्शितः ।

(१६३)

मिथ्याजगत आत्मनोऽन्य द्रष्टा वक्तव्य इति प्रश्नः उच्यते स्वामिन् श्रीसद्गुरो । को वास्य मिथ्याभूतरज्जो द्रष्टा भवेत् । न ह्यस्य मिथ्याजगत आधाराधिष्ठानोभयात्मक आत्मैव द्रष्टा भवितुमर्हति । तथा अदृष्टत्वात् । तस्मात् सर्वजगत आधाराधिष्ठानभावेन स्थितत्वादात्मनस्तदन्येनैव केनचित् तद्द्रष्टा भाव्यम् । सर्पाधाराधिष्ठानभूतरज्जोवादेरन्येनैव तद्द्रष्टा पुरुषो यथा भवति, तद्वत् । को वास्ति जगतोऽस्य द्रष्टा प्रत्यागात्मनोऽन्य इति शिष्यः पृच्छति ।

(१६४)

तत्र समाधानं - लोके यद्यन्मिथ्यावस्तु, तत्सर्वं स्वाधिष्ठाने कल्पितं भवति । अधिष्ठानं च द्विविधम्, अेकं येतनात्मकमपरं जडात्मकमिति । यत्राधिष्ठानं जडमित्यङ्गीकृत्यते, तत्राधिष्ठानादन्येनैव द्रष्टा भवति । यत्र येतनमधिष्ठानम्, तत्र स्वस्मिन्नारोपितस्य सर्वस्याधिष्ठानमेव द्रष्टा, नान्यत् । यथा स्वप्नप्रपञ्चस्याधिष्ठानं साक्षियैतन्यम्; तदेव तद्द्रष्टा च भवति । अेवमेवास्य जगज्जगतोऽध्यात्मैवाधिष्ठानम्; स अेव तस्य द्रष्टा च । मन्दाधिकारिसमाधानार्थं स्थूलदृष्ट्या रज्जोवादिदं सर्पाध्यासाधिष्ठानमित्याश्रित्यैतादृशशङ्कासमाधाने कृते । परमार्थतस्त्वद्वैतसिद्धान्ते सर्पाध्यासाधिष्ठानं साक्षियैतन्यमेव, द्रष्टा च तदेव । तस्मात् कल्पितसकलदृश्याण्डकोटिसहस्राणामधिष्ठानभूतात्मैव द्रष्टा । नास्मिन् पक्षे शङ्कासमाधानादिकं प्रसज्यत इति गुरुराह ।

(१६५)

मिथ्यासंसारनिवर्तनेच्छा नोचिता - उच्यते सोम्य । इत्थं मिथ्याभूतं संसारदुःखं भ्रान्त्या त्वयि प्रतिभासते । तस्मान्मिथ्यासंसारदुःखनिवृत्त्या तव न युज्यते । तत्रायं दृष्टान्तः - यदि कश्चन मान्त्रिकः कस्मैचित् पुरुषाय स्वमन्त्रप्रभावात्मिथ्याभूतं शत्रुं प्रदर्शयति, तदा तच्छत्रुविनाशाय न स पुरुषो यतते; तद्वन्मिथ्याभूतसंसारनिवृत्तये तवेच्छा न युज्यते । तथा योक्तं गौडपादैर्माण्डूक्योपनिषत्कारिकायाम्प्रपञ्चो यदि विद्येत निवर्तत न संशयः । मायामात्रमिदं द्वैतमद्वैतं परमार्थतः ॥ (मा. आ. १.७) इति । तथा वराहोपनिषदि योक्तम्-
अज्ञानमेव न कुतो जगतः प्रसङ्गो
शुभे शदे शिकविकल्पकथातिदूरे ।

अेकान्तनिर्मलशिष्टेकरसस्वरूपं
ब्रह्मैव केवलमहं परिपूर्णमस्मि ॥ इति ।

(१६६)

मिथ्यासंसारस्यापि दुःखहेतुत्वात्तन्निवृत्त्युपायप्रश्नः - उे स्वामिन् । “जगत् त्वयि मिथ्यैव स्वप्नादिवत् प्रतिभाति, न यास्ति तत् परमार्थसद्रूपेण” इति यदुक्तं तत्सत्यमेव । तथापि, यथा मयि मिथ्यारूपेण वा रूपान्तरेण वा स जननमरणद्विष्टुपः संसारो न प्रतिभासेत, तथा उपायः कृपयोपदिश्यतां मज्ज्यम् । “मिथ्याभूतसंसारनिवृत्तये साधना-वेधेषां तव न युज्यते” इति भवदुक्तं यद्यपि सत्यमेव तथापि यस्य मिथ्यापदार्थो दुःखहेतुर्भवति तेन स मिथ्यापदार्थस्तन्निवृत्तिसाधनैर्निवर्तनीय एव भवति । तथा हि, कस्यचित् प्रतिदिनं भयङ्करदुःस्वप्नदर्शनं जायते । स य मिथ्याभूतस्यापि तस्य स्वप्नस्य निवृत्तये जपपाठप्रक्षालनाद्यनेकोपायाननुतिष्ठति । तथा मिथ्याभूतोऽध्ययं संसारो जन्मादिदुःखहेतुत्वेन मे प्रतिभाति । अतस्तन्निवर्तनमिच्छामि । तस्मात्तन्निवृत्त्युपायं कृपया वद भोः इति शिष्यप्रश्नः ।

(A. 167-168) गुरुओरुत्तरम्-

(१६७)

आत्माज्ञानहेतुकसंसारनिवृत्तावात्मज्ञानमेवोपायः - उे
शिष्य । जगद्रूपदुःखस्यात्यन्तनिवृत्तये पृष्ट उपायः प्रागेव निरूपितः । श्रद्धाभक्तिपुरःसरं तत्र दृढनिश्चयः कियताम् । ततो जगद्रूपदुःखमणुमात्रमपि
त्वयि न दृश्येत । उे सोम्य । अद्वितीयासङ्गविभ्रान्तरूपस्वात्मस्वरूपस्यापरिज्ञानाज्जगद्रूपदुःखं तव प्रतिभाति । तस्य तवात्मस्वरूपपरिज्ञानमात्रानिवर्तते ।
यद्भस्तु यस्याज्ञानाद्भवति तद्भस्तु तस्य ज्ञानमात्रानिवर्तते इति नियमः । रज्ज्वज्ञानात्प्रतीयमानः सर्पः
“रज्जुरेवेयम्” इति रज्जुज्ञानमात्राद्यथा निवर्तते, तथा
आत्मज्ञानात्प्रतीयमानं जगदध्यात्मतत्त्वसाक्षात्कारमात्रेण निवर्तते ।
तस्यात्मतत्त्वज्ञानमुपदिष्टपूर्वमपि भूयोऽनुव्याख्यास्यामि - कालत्रयेऽपि मयि जगदणुमात्रमपि नास्ति;
मिथ्यात्वात्, स्वप्नवत् । यन्मिथ्या तदधिष्ठानं न दृष्येत् । न हि मरीच्युदकमूषरदेशमार्द्राङ्करोति । तथा
मयि प्रतीयमानमपीदं जगत् मिथ्यात्वात्त्र मे कामपि डानिं कर्तुं प्रभवति । अहं सञ्चिदान-
नानन्ताद्वितीयासङ्गब्रह्मस्वरूप एवास्मि, इत्येवं निश्चय एव ज्ञानं इत्युच्यते ।
एतदेव ज्ञानमासुमेरामुतेश्च निरन्तरमव्यस्यमानं मोक्षसाधनम्, नान्यत् किञ्चिदपि । तद्विदं ज्ञानं
पूर्वमेवोपदिष्टवानस्मीति गुरुराह ।

(१६८)

ज्ञानमेवाज्ञाननाशकम्, न कर्मोपासनादि - हे सोम्य । अस्य जगत् उपादानकारणमज्ञानम् । अस्याज्ञानस्य नाशमनु तत्कार्यं सर्वं दृश्यं जगत् स्वयमेव विनश्यति, उपादाननाशानन्तरं तत्कार्यस्य स्थित्ययोगात् । तस्याज्ञानस्य नाशस्तु ज्ञानमात्रेण जायते, न तु कर्मोपासनादिभिः साधनान्तरैः; यतो ज्ञानमेव साक्षादज्ञानविरोधि न कर्मोपासनादिकम् । यथा गृहान्तर्विद्यमानं तमः केनापि व्यापारेणानिवर्त्यमपि डेवलप्रकाशेन निवर्त्यते तथाज्ञानरूपं निबिडं तमो ज्ञानात्मकप्रयत्नप्रकाशेनैव निवर्त्यते, न तु केनचिदपि साधनान्तरेण । हे सोम्य । द्वैतरूपं जगत् यथा निःशेषं निवर्तते तथाहं ते साधनमुपादिशम् । तदेतन्मनसि धारयन् पुनःपुनर्युक्तिभिरनुचिन्तय । ततोऽपि संशयो यदि स्याद्यथेच्छं पृच्छेति गुरुराह ।

(A. 169-225) पूर्वोपदिष्टविषये आक्षेपसमाधानानि

(A. 169-188) श्रुवब्रह्मणोरभेदनिर्मुखायाम्

(A. 169-171) श्रुवब्रह्माभेदविषये तत्त्वदृष्टिप्रश्नः-

(१६९)

गुरुपदेशं सद्गुरुदेवानुद्य शिष्यः स्वशङ्कां सूचयति- हे स्वामिन् । जगत्कारणमज्ञानम्, तस्याज्ञानस्य तत्प्रयुक्तजगत् नशां ज्ञानेनैव जायते” इति भवदुपदिष्टं सम्यगवगच्छामि । परन्तु “जगन्मिथ्या, श्रुव आनन्दस्वरूपः, अतश्च स श्रुवो ब्रह्माणो न भिन्नः” इति भवतोपदिष्टेऽर्थे जगन्मिथ्यात्वम्, श्रुवस्यानन्दरूपत्वं यावगच्छामि । “श्रुवो ब्रह्माभिन्नः” इत्यंशं तु नावधारयामि, तयोर्भेदशङ्के मे मनसि परिवर्तते, इति तत्त्वदृष्टिः पृच्छति ।

(१७०)

श्रुवब्रह्माणोः स्वरूपभेदात्तयोरैक्यमसद्गतमिति शङ्काहे स्वामिन् । अहं हि पुण्यपापयोः कर्ता, तद्द्वलभूतजननमरणसुखदुःखादीन्यनुभवामि । विचित्ररचनाविशिष्टं जगन्मयि प्रतिभाति । जगत्कारणीभूतमूलाज्ञाननिवृत्तयेऽहं ब्रह्म विजिज्ञासे । ब्रह्मणस्तु पुण्यपापे न स्तः । जन्म-मरणसुखदुःखादिक्लेशलेशोऽपि ब्रह्मणो न सम्भवति । अत एव तस्य न ज्ञानेच्छापि । तस्मान्मम ब्रह्मणश्च मिथः स्वरूपतो भेद एव वर्तते । ततो द्वयोरैक्यं नैव घटेत । यद्यपि जन्मादिसंसारः परमार्थतो मय्यपि

નાસ્ત્યેવ, તથાપિ મિથ્યાભૂતો જન્મમરણાત્મકઃ સંસારો મયિ સ્વપ્રવત્ ભ્રાન્ત્યા પ્રતિભાતિ । બ્રહ્મણિ તુ તન્નૈવ પ્રતિભાતિ । જીવબ્રહ્મણોરિત્યં ભેદસદ્ભાવાદૈક્યં ન સમ્ભવતિ । અયં ચ પ્રમેયગતસંશયઃ ।

(૧૭૧)

શ્રુત્યાકર્મોપાસનવિધિબલાચ્ચ જીવબ્રહ્મભેદશઙ્કાહે સ્વામિન્ । મમ સંશયાન્તરમપિ જાયતે । શ્રુત્યૈવ વક્ષ્યમાણપ્રકારેણ જીવબ્રહ્મણોર્ભેદઃ પ્રતિપાદયતે - “દ્વા સુપર્ણા સયુજા સખાયા સમાનં વૃક્ષં પરિષ્વસ્વજાયે । તયોરન્યઃ પિષ્પલં સ્વાદત્યનશ્રન્નન્યોડભિયાકશીતિ” (મુ. ૩.૧.૧, શ્લે. ૪.૬) ઇતિ હિ શ્રુતિઃ । અયમર્થઃ - બુદ્ધિરૂપે એકસ્મિન્ વૃક્ષે દ્વૌ પક્ષિણૌ વસતઃ । તાવુભાવપિ સમાનસ્વભાવૌ । તત્રૈકઃ કર્મફલભોક્તા અપરઃ શુદ્ધો ભોગરહિતોડસઙ્ગઃ સન્ કર્મફલભોક્તારં પ્રકાશયતિ । અનયોઃ કર્મફલભોક્તા જીવ ઇતિ, અપરઃ પરમાત્મેતિ ચ પ્રતીયતે । ઇત્યેવં શ્રુત્યૈવ જીવબ્રહ્મણોર્ભેદપ્રતિપાદનાન્ન તયોરૈક્યં યુક્તમ્ । કિંચ, વેદે નાનાપ્રકારાણિ કર્માણ્યુપાસનાનિ ચ તત્ર તત્ર કથિતાનિ । તાનિ નિરર્થકાનિ સ્યુર્જીવબ્રહ્મણોરેકત્વાભ્યુપગમે । તથા હિ - જીવબ્રહ્મણોરેકત્વમ્, કિં બ્રહ્મણિ જીવસ્વરૂપાન્તર્ભાવાત્, કિં વા જીવે બ્રહ્મસ્વરૂપાન્તર્ભાવાત્ । નોભયથાપિ સમ્ભવતિ । બ્રહ્મણિ જીવસ્વરૂપાન્તર્ભાવાભ્યુપગમે જીવસ્વૈવ બ્રહ્મરૂપત્વાત્ કર્મોપાસનાદધિકાર્યભાવપ્રસઙ્ગાત્ કર્મોપાસનાદીનિ નિરર્થકાનિ સ્યુઃ । જીવે ચ બ્રહ્મસ્વરૂપાન્તર્ભાવાભ્યુપગમે જીવભાવાપત્રત્વાદ્બ્રહ્મણ ઉપાસ્યાભાવપ્રસઙ્ગ ઇત્યુપાસનાવાક્યાનિ નિષ્ફલાનિ સ્યુઃ । અપિ ચ કર્મફલદાતુરીશ્વરસ્યાભાવાત્ કર્માનુષ્ઠાનમપિ નિષ્ફલં સ્યાત્ । “કર્માતિરિક્ત ઈશ્વરો નાસ્તિ, સ્વતન્ત્રં કર્મૈવ ફલં દદાતિ” ઇતિ મીમાંસકોક્તિરપિ ન યુજ્યતે; જડત્વાત્કર્મણઃ । ન હિ જડસ્ય કર્મણઃ ફલદાતૃત્વરૂપસામર્થ્યં ઘટતે । અતઃ સર્વજ્ઞાદેવેશ્વરાત્ કર્મફલસિદ્ધિર્વાચ્યા । તસ્માજજીવાત્પરમાત્મનોરેકત્વં ન યુજ્યતે ઇતિ । અચંચ પ્રમાણગતસંશયઃ ।

(A. 172-185) સ્વરૂપભેદાજજીવબ્રહ્મણોરૈકયાસઙ્ગતિરિતિ શઙ્કાયા:

સમાધાનમ્-

(૧૭૨)

આકશસ્યેવ ચૈતન્યસ્યાપિ ચતુર્વિધો ભેદઃ સોમ્ય । ત્વત્સન્દેહનિવર્તકવિચારરૂપમુપદેશં શૃણુ - યથા એકસ્વૈવાકાશસ્ય (૧) ઘટાકાશઃ, (૨) જલાકાશઃ, (૩) મેઘાકાશઃ, (૪) મહાકાશ ઇતિ ચતુર્વિધભેદોડસ્તિ તથા એકસ્વૈવ ચૈતન્યસ્ય (૧) કૂટસ્થઃ, (૨) જીવઃ, (૩) ઈશ્વરઃ, (૪) બ્રહ્મ ચેતિ ભેદચતુષ્ટયં અસ્તિ । એષાં સ્વરૂપં વિચારપૂર્વકં યદા સમ્યગ્વિજાનાસિ તદા ત્વદીયસન્દેહાનાં સમાધાનં ત્વં સવયમેવ જાનીયાઃ । અતસ્તેષાં સ્વરૂપં મયાભિધીયમાનમવધારય । તદધિગમેન તવ નિઃસંશયજ્ઞાનોદયદ્વારા જન્માદિદુઃખં નિઃશેષં વિનશ્યેત્ ।

(A. 173-176) यतुर्विधाकाशवर्णनम्-

(१७३)

घटाकाशः - जलपूरितघटावस्थानाय यावानाकाशोऽवकाशं ददाति तावानाकाशः घटाकाश इति पण्डितैरुच्यते ।
 १. ननु घटात् भङ्गिः स्थित आकाशो मडाकाशः, तस्माद्भिन्नो
 घटान्तर्वर्त्याकाशो घटाकाश इति य प्रसिद्धिः । तत्र घटाकाशस्य
 प्रसिद्धं लक्षणं विहाय लक्षणान्तरकरणे किं प्रयोजनमिति
 येदत्रोच्यते । “घटान्तर्वर्त्याकाशो घटाकाशः” इति
 प्रसिद्धलक्षणस्वीकारे घटो यत्र वर्तते स आकाशः पञ्चमः
 कपालाकाश इति वक्तव्यं भवेत् । स य पञ्चमप्रकार आकाशः
 शास्त्राप्रसिद्धः; [सिद्धान्ते आरम्भवादानङ्गीकारात्] । तस्मादिदं
 द्वितीयं लक्षणमाश्रितं साधुः ।

(१७४)

जलाकाशः - जलपूर्णे घटे नक्षत्रादिसङ्घिताकाशः प्रतिबिम्बति । तादृशाकाशप्रतिबिम्बो घटाकाशश्चेत्युभयं
 मिलित्वा जलाकाश इत्युच्यते । न-वाकाशस्य प्रतिबिम्बो न युज्यते, किन्तु डेवलनक्षत्रादीनामेव स
 युज्यते । उपमावात्राकाशस्य प्रतिबिम्बः सम्भवति । उपवतो ङि प्रतिबिम्बः स्यात् । तस्मान्नाकाशस्य
 प्रतिबिम्बो युज्यत इति चेन्न । जले आकाशप्रतिबिम्बानुपगमे गोष्पदपरिमाणकस्वल्पजले
 मडागजादिपरिमाणकगभीरतायाः प्रतिबिम्बो न स्यात् । तथोपलभ्यमानत्वादाकाशप्रतिबिम्बोऽङ्गीकार्यं
 अत्रेव । न य नीरुपपदार्थप्रतिबिम्बो नास्तीति वाच्यम् । नीरुपस्यापि शब्दस्य प्रतिध्वनिदर्शनात् । स य
 प्रतिध्वनिः शब्दस्य प्रतिबिम्ब अत्रेव । तस्मान्नीरुपस्याप्याकाशस्य प्रतिबिम्बो युज्यत अत्रेव ।

(१७५)

मेघाकाशः - मेघस्थितये यावानाकाशोऽवकाशं ददाति
 तावानाकाशः, मेघजले प्रतिबिम्बिताकाशश्चेत्युभयं मिलित्वा मेघाकाश इत्यभिधीयते । न-वाकाशेऽस्ति मेघः
 । तत्र मेघे जलमाकाशप्रतिबिम्बश्चास्तीत्यत्र किं मानमिति चेन्न । यद्यपि मेघे जलस्याकाशप्रतिबिम्बस्य य
 न प्रत्यक्षतो ग्राहणमथाप्यनुमानेन ग्राहणं सम्भवत्येव । तथा ङि, मेघाज्जलवृष्टेर्दर्शनात्तत्र जलमस्तीत्यनुमीयते
 । यदि मेघे जलं न स्यात्तर्हि ततो जलवृष्टिर्न स्यात् । किञ्च, “मेघस्थं जलमाकाशप्रतिबिम्बविशिष्टम्,
 स्वच्छद्रव्यत्वात्, दर्शनादिवत्” इत्यनुमानेन मेघस्थजले आकाशप्रतिबिम्बानुमानं य सिद्ध्यति । यद्यस्ति जलं

તર્હિ તજ્જલમાકાશપ્રતિબિમ્બેન વિના ન સ્યાદિતિ હિ નિયમઃ । એવં મેઘે જલમ્, તત્રાકાશપ્રતિબિમ્બશ્ચાનુમાનેન પ્રસિદ્ધ્યતિ ।

(૧૭૬)

મહાકાશઃ - બ્રહ્માણ્ડસ્યાન્તર્બહિશ્ચ વ્યાપ્તૈકરૂપેણ વર્તમાન આકાશો મહાકાશ ઇત્યુચ્યતે વિદ્વદ્ભિઃ ।

(A. 177-185) ચૈતન્યસ્ય ચાતુર્વિધ્યવર્ણનમ્-

(૧૭૭)

ઉપોદ્ધાતઃ - હે સોમ્ય । ચતુર્વિધાકાશલક્ષણમુક્તમ્ ।

૧. જલપૂરિતઘટે દૃશ્યમાનાકાશપ્રતિબિમ્બો

ઘટાન્તર્વર્ત્યાકાશપ્રતિબિમ્બ ઇતિ શઙ્કાવ્યાવૃત્તયે

નક્ષત્રાદિસહિતેત્યાકાશવિશેષણમ્ । અપિ ચ જલં વિના

પ્રતિબિમ્બાસમ્ભવાત્ “આકાશપ્રતિબિમ્બઃ” ઇત્યનેન

ઘટસ્થજલસહિતાકાશપ્રતિબિમ્બો ગ્રાહ્યઃ ।

૨. ગુણો ગુણમાશ્રિત્ય ન તિષ્ઠતિ, કિન્તુ દ્રવ્યમેવેતિ નિયમઃ ।

અતશ્ચ ગુણત્વેનાભિમતાનિ નીલપીતાદિવર્ણાનિ નીરૂપાણ્યેવ ।

તથાપિ તેષાં સ્વચ્છદર્પણાદૌ પ્રતિબિમ્બો દૃષ્ટઃ । એવમેવ

રૂપરહિતયોરાકાશચૈતન્યયોશ્ચ પ્રતિબિમ્બઃ સમ્ભવેદેવ ।

ચતુર્વિધચૈતન્યલક્ષણમધ્યુચ્યમાનં શૃણુ । તસ્ય

શ્રવણમાત્રેણ વિચારસ્ય મહાકૂલં બ્રહ્મજ્ઞાનમવાપ્યેત ।

(૧૭૮)

કૂટસ્થવર્ણનં - બુદ્ધેર્વ્યષ્ટ્યજ્ઞાનસ્ય વા અધિષ્ઠાનભૂતચૈતન્યસ્ય કૂટસ્થઃ ઇત્યભિધા । યન્મતે બુદ્ધિવિશિષ્ટશ્ચેતનો જીવસ્તન્મતે બુદ્ધ્યધિષ્ઠાનચેતનઃ કૂટસ્થ ઇત્યુચ્યતે । યત્ર તુ મતે વ્યષ્ટ્યજ્ઞાનવિશિષ્ટચેતનો જીવ ઇતિ કીર્ત્યતે તન્મતે વ્યષ્ટ્યજ્ઞાનાધિષ્ઠાનચેતનઃ કૂટસ્થ ઇતિ વર્ણ્યતે । અત્રાયં સિદ્ધાન્તઃ - જીવત્વાપાદકં વિશેષણં યત્ તદધિષ્ઠાનસ્ય કૂટસ્થ ઇતિ નામ । અયં કૂટસ્થ ઉત્પત્યાદિરહિતઃ । અસ્યાયમભિપ્રાયઃ - બ્રહ્મણો વ્યતિરિક્તતયા ચિદાભાસો યથોત્પદ્યતે, ન તથા કૂટસ્થ ઉત્પદ્યતે; કિન્તુ બ્રહ્મરૂપ એવ સ ભવતિ । યથા ઘટાકાશો મહાકાશાત્ર વ્યતિરિક્તઃ, કિન્તુ માહાકાશરૂપ એવ ભવતિ, તદ્વત્ । અયં ચ કૂટસ્થ આત્મપદલક્ષ્યાર્થઃ । કૂટસ્થસ્યૈવ પ્રત્યગિતિ, નિજસ્વરૂપમિતિ, જીવસાક્ષીતિ ચ વ્યપદેશઃ । કૂટસ્થો ઘટાકાશસ્થાનીયઃ ।

(A. 179-183) श्रुतस्वरूपवर्णनम्

(A. 179-182) बुद्धिप्रतिबिम्बितचैतन्यं श्रुतः-

(१७९)

श्रुतस्वरूपं - अनन्तकोटिकामकर्मवासनावासितबुद्धौ प्रतिफलितचैतन्यप्रतिबिम्बो श्रुत इति विद्मद्भिरुच्यते । न हि तत् प्रतिबिम्बमात्रं श्रुत इत्युच्यते; किन्तु यथा घटाकाशसङ्घिताकाशप्रतिबिम्बो जलाकाश इति कथ्यते, अयं कूटस्थसङ्घितचिदाभासो श्रुत इति कीर्त्यते । तस्माद्बुद्धिस्थचिदाभासो बुद्ध्यधिष्ठानचैतन्यं चेत्युभयं मिलित्वा श्रुत इति सिद्ध्यति ।

१. केषुचिद्वैतग्रन्थेषु श्रुतं शशो ब्रह्मेति
चित्तत्रैविध्यप्रक्रियाश्रिता । अनादिपदार्थषट्कनिरूपणो
चैतन्यत्रैविध्यमेवोक्तम् । तत्र कूटस्थपरित्यागान्न कोऽपि
दोषः स्यात् । कूटस्थब्रह्मणोर्न नाममात्रभेदादृतेऽन्यः कश्चन
भेदोऽस्ति । किञ्च विद्यारण्यमुनिःकृतदृग्दृश्यविवेकाप्यग्रन्थे
कूटस्थः पारमार्थिकश्रुतः, जाग्रत्कालिकान्तःकरणप्रतिबिम्बो
व्यावहारिकश्रुतः, स्वप्नदृक् प्रातिभासिकश्रुत इति च निरूपितम् ।

अनेन कूटस्थो श्रुतकोटावन्तर्भावितः ।

२. श्रुतौ बुद्धिप्रतिबिम्ब इति, अविद्याप्रतिबिम्ब इति च
वक्ष्यमाणत्वाद्वाच्यं पक्षद्वयं सूचितम् ।

३. अत्र चिदाभासशब्देन बुद्ध्यया (अन्तःकरणेन) सङ्घितचिदाभासो
ग्राह्यः । तथा यान्तःकरणमथवाविद्या, तत्स्थचिदाभासः,
तदुभयाधिष्ठानकूटस्थचैतन्यं चेत्येतत्त्रयं मिलित्वा श्रुत
इत्युच्यते । (१) उक्तवान्तःकरणस्य श्रुतत्वोक्तौ घटादेर्जडस्यापि
तदा- ॥

(१८०)

आभासस्वरूपविवेचनं - प्राग् बिम्बरूपकूटस्थसङ्घितचिदाभासो श्रुत इति प्रपञ्चितम् । अत एव प्रतीयते
- बुद्धौ प्रतिफलितो यः प्रतिबिम्बः स कूटस्थस्यैव, न तु ब्राह्मणब्रह्मचैतनस्यस्य । यस्य प्रतिबिम्बोऽन्यत्र
प्रतीयते, स अयं बिम्ब इत्युच्यते । प्रकृते कूटस्थस्य बिम्बत्वाद्गोकारात् श्रुतस्तत्प्रतिबिम्ब इत्येव

प्रतीयते । तथा छि, अत्यन्तरक्तजपाकुसुमाधुपाध्युपरिस्थस्यच्छस्फुटिके तत्पुष्पादिरज्जिमा प्रतीयते । स य स्फुटिकादिगतरज्जिमा तत्पुष्पादिप्रतिबिम्ब एव । तथा कूटस्थाम्रितबुद्धौ कूटस्थस्य प्रकाशः प्रतिफलति । स प्रकाश एव चिदाभास इत्युच्यते । अत्यन्तस्वच्छस्फुटिकवत् बुद्धिरथत्यन्तनिर्मला; सत्त्वगुणकार्यत्वात्तस्याः । तत्र प्रतिफलितकूटस्थप्रकाशस्यैव प्रतिबिम्ब इति समाप्त्या । बुद्धेः कूटस्थाधिष्ठितत्वाद्बुद्धौ कूटस्थस्यैव प्रतिबिम्ब उच्यते इति श्रुतः कूटस्थप्रतिबिम्ब इति पक्षः प्रदर्शितः । ॥पत्तिः । अस्वच्छत्वाद्दृष्टादेस्तत्र सम्भवतीति चेत् - स्वच्छदर्पणादेस्तदापत्तिः । दर्पणादेर्बाह्यत्वात्नेति चेत्तर्ज्यन्तःस्थानामिन्द्रियाणां तदापत्तिः । इन्द्रियापेक्षया आन्तरत्वाद्दन्तःकरणस्यैव तन्मायमिति चेत्, ततोऽप्यान्तरस्याज्ञानस्य तदापत्तिः । किञ्च, श्रुवस्य येतनत्वादेव नायेतनस्यान्तःकरणस्य श्रुवत्वं घटते । (२) केवलप्रतिबिम्बस्यापि न श्रुवत्वं सम्भवति; अन्तःकरणरूपोपाधिमन्तरा प्रतिबिम्बायोगात् । (३) अधिष्ठानचैतन्यस्य श्रुवत्वोक्तिरसङ्गता; निर्विकारत्वात्तस्य विकारात्मकश्रुवत्वं न युज्यते । (४) प्रतिबिम्बविशिष्टान्तःकरणं श्रुवोऽस्त्विति चेन्न - उभयोः कल्पितत्वाविशेषाज्जुवस्य नित्यत्वासिद्धौ मुक्ताभावप्रसङ्गात् । किञ्च भागत्यागलक्षणासम्भवात्त्रिभिलवाय्यभागत्यागरूपजल्लक्षणादेव सिद्ध्येत्; न चैतद्भाष्यकाराभिमतम् । अपि याधिष्ठानाद्युपगमूतं सत् यदधिष्ठानमावृणोति तदेवारोप्यमित्युच्यते । न ज्यधिष्ठानमन्तरा पृथगारोप्यं कुत्राप्यवभासते । अनेनानुमानेन “बुद्धिसिद्धित्वादिचिदाभासो श्रुवः” इत्येतदपास्तम् । (५) अधिष्ठानचैतन्यं प्रतिबिम्बचैतन्यं येत्युभयं मिलित्वा श्रुव इति चेन्न; केवलचैतन्यस्य निर्विकारतया कर्तृत्वभोक्तृत्वादिविकारोपेतश्रुवत्वासम्भवात् । (६) अधिष्ठानचैतन्यमन्तः- करणं येत्युभयं मिलित्वा श्रुव इति चेत् - दर्पणं दर्पणाधिष्ठानचैतन्यं य मिलित्वा तर्हि श्रुवः स्यात् । तयोर्श्रुवत्वं न सम्भवति । तस्माद्दन्तःकरणम्, तत्प्रतिफलितचैतन्याभासः, तद्गुणयाधिष्ठानचैतन्यं येत्येतन्नयमपि मिलित्वैव श्रुव इत्युच्यते । तत्र कूटस्थस्य संसारासम्भवाज्जुव एव संसारीत्येष्टव्यं भवति । तथा पञ्चदश्यामुक्तमचैतन्यं यदधिष्ठानं लिङ्गदेऽथ यः पुनः । विश्रया लिङ्गदेऽस्था तत्सङ्घो श्रुव उच्यते ॥ (द्वै. ११) इति ।

१. पटविलक्षणात्वे सति पटवद्भासमानत्वं पटाभासत्वं यथा,

तथा चिद्विलक्षणात्वे सति चिद्वद्भासमानत्वं चिदाभासत्वं ।

अथवा ब्रह्मचैतन्यस्य बुद्धौ प्रतिबिम्ब इति पक्षोऽपि सम्भाव्यत एव । तथा छि - घटान्तःस्थजले बाह्यमडाकाशप्रतिबिम्ब एव भवति, न तु घटान्तःस्थस्याकाशस्य प्रतिबिम्बः । घटस्थजले यावान् विस्तार उपलभ्यते तावान् विस्तारो घटान्तःस्थाकाशस्य नास्ति । घटस्थजले उपलभ्यमानविस्तारः आकाशस्य प्रतिबिम्ब एव । तस्माद्बाह्यमडाकाशस्यैव घटस्थजले प्रतिबिम्बो वाच्यः । अयं बुद्धौ व्यापकब्रह्मचैतन्यस्यापि प्रतिबिम्बो भवितुमर्हति । व्यापकस्य ब्रह्मचैतन्यस्य प्रतिबिम्बो न युज्यत इतीयमाशङ्का आकाशदृष्टान्तेनैव निराकार्या । यथा आकाशस्य व्यापकस्यापि प्रतिबिम्बः सम्भवति, तथा व्यापकचैतन्यस्यापि प्रतिबिम्बः सम्भवेत् । रूपवत् एव पदार्थस्य रूपविशिष्टे एव पदार्थान्तरे प्रतिबिम्बोऽप्य इति नियमोऽपि नास्ति । नीरूपस्यापि शब्दस्य नीरूपाकाशे प्रतिबिम्बो दृश्यत एवेति प्रागुक्तत्वात् । तस्मात्सम्भवत्येव व्यापकनीरूपब्रह्मचैतन्यस्यापि प्रतिबिम्बः । इत्थं बुद्धिस्थचिदाभासो बुद्ध्यधिष्ठानचैतन्यं येत्युभयं मिलित्वा श्रुव इत्युच्यते । सोऽयं श्रुवः त्वम्पदवाच्योऽर्थः । श्रुवस्थचिदाभासं विहाय परिशिष्टः

केवलकूटस्थ एव त्वम्पदलक्ष्यार्थः । अडंशब्दस्य वाच्यार्थो ज्ञवः, लक्ष्यार्थस्तु केवलकूटस्थ एति विवेकः ।

(१८१)

यिदाभास एव पुण्यपापादाश्रयः, न कूटस्थः उभयोः कूटस्थयिदाभासयोर्मिलितयोर्ज्ञवत्वव्यवहारेऽपि कर्तृत्वादयो
ज्ञवधर्माः सर्वे यिदाभासमेवाश्रयन्ति । पुण्यम्, पापम्, तद्गलभूतसुभङ्गुभाधनुभवः, लोकान्तरं प्रति गमनम्,
तत एतद्गमनमित्यादि सर्वं यिदाभासविशिष्टबुद्धिरेव करोति, न तु कूटस्थः । कूटो नामायोधनविशेषः
अयस्कारादिप्रसिद्धः । तद्वन्निर्विकारतया तिष्ठतीति कूटस्थ उच्यते । अथवा मिथ्याभूतबुद्धियिदाभासयोः कूट
एत्याख्या । तत्रासङ्गतयास्ते एति कूटस्थ एष्यते । अतः कूटस्थे कर्तृत्वादयो न सम्भवन्ति, किन्तु यिदाभासस्य
। भ्रान्त्या ते धर्माः कूटस्थे प्रतीयन्ते ।

(१८२)

वस्तुतः पुण्यपापादयो न यिदाभासस्यापि धर्माः, किन्तु बुद्धेरेव - विद्यार्थमात्रे तु पुण्यपापतद्गलभूतसुभङ्गुभलोकांतरगमनागमन-
१. पूर्वं प्रतिबिम्बः कूटस्थस्यैवेति साधितम् । अधुना स
ब्रह्मचैतन्यस्यापीत्युच्यते । सर्वं बुद्धेरेव, न तु यिदाभासस्य
अपि । बुद्धितादात्म्यादाभासे तत्सर्वं भाति । यथा जलपूर्णे घटे
ऋजुवक्रादिस्वरूपे सति, तस्मिन् घटेऽन्येन नीयमाने वा आनीयमाने
वा सति, तादृशघटसम्बन्धादेव तत्स्थाकाशाभासस्ताः
किंचिः करोति, न तु स्वतः किञ्चिदपि करोति; तथा
कामकर्मात्मकजलपूरितबुद्धिरूपघटः पुण्यपापादि सकलविक्रियाश्रयो
भवति । तत्सम्बन्धाख्येदाभासोऽपि विक्रियाश्रयो
भवति । कूटस्थस्तु सर्वविकारशून्यः । यथा घटाकाशो
जलपूर्वघटगतसर्वविकाररहितस्तथा कूटस्थोऽप्यसङ्ग एति विद्धि ।
अतो ज्ञवत्वप्रयुक्तनिमित्तधर्माश्चिदाभासे भवन्ति । कूटस्थे
त्वज्ञानात्प्रतीयन्ते । अतः कूटस्थबुद्धितत्स्थयिदाभाससमुदायो
ज्ञव एत्युच्यते ।

(१८३)

अज्ञानप्रतिबिम्बितचैतन्यं ज्ञवः - प्रागुक्तज्ञवस्वरूपेऽङ्गीक्रियमाणे प्राज्ञस्य हानिरूपजायते । तथा डि
- सुषुम्न्यभिमानिनो ज्ञवस्य प्राज्ञ एति नाम । सुषुप्तौ बुद्धेरभावात्तत्स्थयिदाभासोऽपि न सिद्ध्यति
। ततश्च प्राज्ञस्वरूपप्रतिपादकशास्त्रं निर्विषयं भवेत् । अतः प्रकृशान्तरेण ज्ञवः १. जलगतशैत्यं तत्र

પ્રતિબિમ્બિતાદિત્યાદીન્ યથા ન સ્પૃશતિ તથાન્તઃકરણગતા વિકારા અપિ તત્ર પ્રતિબિમ્બિતચિદાભાસં ન કદાચિદપિ સ્પૃશન્તિ; કિમુ વક્તવ્યં તદન્તઃકરણાધિષ્ઠાનભૂતં પ્રત્યગાત્માનં ન સ્પૃશન્તીત્યત્ર । યથા પૃથિવ્યાદિગતાઃ તત્કાર્યગતાશ્ચ વિક્રિયાઃ પૃથિવ્યાદ્યાધારભૂતમાકાશં ન સ્પૃશન્તિ; તદ્દેવાનાત્મભૂતાજ્ઞાનં તત્કાર્યાહ્લુહરદેહેન્દ્રિયાદિપ્રપચ્ચધર્માશ્ચ અજ્ઞાનતત્કાર્યનિબિલદૃશ્યાધિષ્ઠાનભૂતચિદ્રૂપપ્રત્યગાત્માનં ન સ્પૃશન્ત્યેવ । અજ્ઞાનાત્તુ તે ધર્માઃ કૂટસ્થં સ્પૃશન્તીવ ભ્રાન્તિર્ભવતિ ।

૨. વસ્તુતસ્તુ સુખદુઃખાદિસંસારો ન બુદ્ધેરપિ

સમ્ભવતિ । તથા ચોક્તં ગુહાધિકરણભાષ્યે

(બ્ર. સૂ. ૧.૨.૧૨) “ઇદં હિ કર્તૃત્વં ભોક્તૃત્વં ચ

સત્ત્વક્ષેત્રજ્ઞયોરિતરેતરસ્વભાવાવિવેકકૃતં કલ્પ્યતે ।

પરમાર્થતસ્તુ નાન્યતરસ્યાપિ સમ્ભવતિ; અચેતનત્વાત્ સત્ત્વસ્ય,

અવિક્રિયત્વાચ્ચ ક્ષેત્રજ્ઞસ્ય । અવિદ્યાપ્રત્યુપસ્થાપિતસ્વભાવત્વાચ્ચ

સત્ત્વસ્ય સુતરાં ન સમ્ભવતિ । તથા ચ શ્રુતિઃ - “ચત્ર

વાન્યદિવ સ્થાત્તત્રાન્યોડન્યત્ પશ્યેત્” (બૃ. ૪.૩.૩૧)

ઇત્યાદિના સ્વપ્રદૃષ્ટસ્ત્યાદિવ્યવહારવદવિદ્યાવિષય એવ

કર્તૃત્વાદિવ્યવહારં દર્શયતિ । “ચત્ર ત્વસ્ય સર્વમાત્મૈવાભૂત્

તત્ કેન કં પશ્યેત્” (બૃ. ૪.૫.૧૫) ઇત્યાદિના ચ વિવેકિનઃ

કર્તૃત્વાદિવ્યવહારાભાવં દર્શયતિ” ઇતિ ।

૩. યથા ચન્દ્રસ્ય સ્વતો નિર્વિકારતયા સદૈકરૂપત્વેડપિ

તિથિપક્ષાભ્યાં ચન્દ્રસ્ય કલાયામેવ વૃદ્ધિક્ષયાદિકં

ભવતિ; યથા વા સદા વૃક્ષસ્યૈકરૂપત્વેડપિ તત્કલાદીનામેવ

જન્માદિવિકારો જાયતે; તથા સ્વયં નિર્વિકારેડપિ કૂટસ્થચિન્માત્રે

પ્રત્યગાત્મનિ દેહાદીનામેવ જન્માદિષદ્વિકારરૂપપરિણામો જાયતે ।

યદિ કૂટસ્થ એવ પરિણમેત્, તર્હિ સ જડઃ સ્યાત્ । પરિણામઃ =

વિકારઃ = પ્રકૃતેરન્યથાભાવઃ । તસ્માત્કૂટસ્થસ્ય વિકારો ન

કથચ્ચનોપપદ્યતે । સ્વરૂપનિરૂપણં ક્રિયતે । અજ્ઞાનસ્યૈકદેશો

વ્યષ્ટ્યજ્ઞાનં ઇતિ, સમ્પૂર્ણજ્ઞાનં તુ સમષ્ટ્યજ્ઞાનં

ઇતિ ચોચ્યતે । તત્રાજ્ઞાનૈકદેશપ્રતિબિમ્બિતચિદાભાસઃ,

તદજ્ઞાનાંશાધિષ્ઠાનભૂતકૂટસ્થચૈતન્યં ચ મિલિત્વા

જીવ ઇત્યુચ્યતે । ન ચૈતસ્મિન્ જીવસ્વરૂપે પ્રાજ્ઞાસ્યાભાવઃ

સમ્ભવતિ, સુષુમાવજ્ઞાનસ્ય સત્ત્વાત્ । સુષુમ્નો યઃ

ચૈતન્યપ્રતિબિમ્બવિશિષ્ટાજ્ઞાનાંશઃ સ બુદ્ધ્યાત્મના

પરિણમતે । તત્ર ચૈતન્યપ્રતિબિમ્બોડપિ સહૈવ વર્તતે । અસ્થાં

शिदाभासयुक्तायां बुद्धौ पुण्यापुण्याद्विदुषः संसारः प्रतीयते ।
 अनेनाभिप्रायेण बुद्धिरेव शास्त्रेष्वपि क्वचिज्जुवोपाधितया वर्ण्यते ।
 विद्यारदृष्ट्या तु जुवस्योपाधिरज्ञानमेव ।

(१८४)

धम्बरस्वरूपवर्णनं - मायायां प्रतिबिम्बितशिदाभासः

१. धम्बरस्वरूपं तु बुद्धुधानेर्कैर्वर्ण्यते । तथा छि

(१) योगमतानुसारिणो स्त्वेवमाहुः - यैतन्मसमीपस्थप्रकृतिप्रेरको

जुवविलक्षणः पुरुष धम्बरः । स येश्वरः

कलेशकर्मतल्ललादिभिरसंस्पृष्टो जुववदसङ्गश्चिन्मात्रः ।

जुवस्यापि कलेशाद्यभावेष्वविवेकवशात् तत्सत्त्वं प्रतीयते ।

अथमेव जुवेश्वरयोर्भेदहेतुः ।

(२) न्यायमतानुसारिणस्तु असङ्गस्येश्वरस्य नियामकत्वासम्भवात्

योगमतमाक्षिप्य, धम्बरस्य ज्ञानेच्छाप्रयत्नाद्विगुणा नित्याः; अतो

जुवाद्भिलक्षणो भिन्नश्चेश्वर इत्याहुः ।

(३) छिरण्यगर्भोपासकास्तु धम्बरज्ञानादीनां नित्यत्वे

“सोऽकामयत” (तै. ब्र. ६) इत्यादिश्रुतिवाक्यानां

सृष्ट्यारम्भसमये धम्बरज्ञानादीनामुत्पत्तिप्रतिपादकानां

विरोधः स्यात्; सदा सृष्टिप्रसङ्गश्च स्यात् ।

अतोऽसङ्गतं न्यायमतम् । छिरण्यगर्भे अवेश्वरः । अस्य

विङ्गशरीरसत्त्वेऽप्यविद्याकामकर्माद्यभावात् जुवविलक्षणः स

इत्यायक्षते ।

(४) विराडुपासकास्तु विना स्थूलदेहं विङ्गदेहमात्रस्य

कुत्राप्यननुभूतत्वाद्द्विराट्पुरुष अवेश्वर इत्याहुः ।

(५) प्रजापत्युपासकास्तु प्रजाकामाः सन्तः

पाणिपादादियुक्तप्राकृतशरीरवत धम्बरत्वे

किम्यादेरपीश्वरत्वप्रसङ्गात् छिरण्यगर्भोपासकमतमसङ्गतम्,

तथा विराडुपासकमतमाप्यसङ्गतम् । किन्तु यतुर्भुषो ब्रह्मैवेश्वर

इति प्राहुः ।

(६) वैष्णवास्तु विष्णोर्नाभिकमलोत्पन्नत्वाच्चतुर्भुषस्य

ब्रह्मणस्तत्कारणीभूतो विष्णुरेवेश्वर इति कथयन्ति ।

- (૭) શૈવાસ્તુ શિવસ્ય પદાન્વેષણોઽશક્તવાદ્વિષ્ણોઃ, શિવ એવેશ્વર ઇતિ વદન્તિ ।
 (૮) ગણપત્યુપાસકાસ્તુ ત્રિપુરાસુરજયાર્થમીશ્વરેણાપ્યુપાસિતો ગણપતિરેવેશ્વર ઇતિ મન્યન્તે ।
 (૯) ભૈરવમૈરાલાદ્યુપાસકાસ્તુ

મારણોચ્ચાટનવશીકરણસ્તમ્ભનાદિસિદ્ધિહેતુભૂતભૈરવાદિમન્ત્રાન્,
 તત્તસ્તોત્રાણિ,
 તદ્ધવનતર્પણપુરશ્ચરણાદિપ્રતિપાદકતન્ત્રગ્રન્થાંશ્ચ
 પ્રમાણીકૃત્ય ભૈરવાદિદેવતા ઇશ્વરત્વેન વર્ણયન્તિ ॥

માયાધિષ્ઠાનચૈતન્યં ચેત્યુભયં મિલિત્વા ઇશ્વર ઇત્યુચ્યતે ।
 અયં ચેશ્વરો મેઘાકાશતુલ્યો ભવતિ । અયમેવ અન્તર્યામી ઇત્યુચ્યતે ।
 સર્વેષામન્તઃસ્થઃ સન્ નિયન્તૃત્વાત્ = પ્રેરકત્વાદન્તર્યામી ।
 અયં નિત્યમુક્તઃ, સ્વસ્વરૂપાવારકાજ્ઞાનાભાવાત્તસ્ય ।
 અત એવ જન્મમરણાદિબન્ધપ્રતીતિરસ્ય નાસ્તિ, તત એવ
 ઇશ્વરો નિત્યમુક્ત ઇત્યુચ્યતે । કિંચેશ્વરઃ સર્વજ્ઞઃ,
 તસ્યોપાધિભૂતમાયાયાઃ શુદ્ધસત્ત્વગુણપ્રધાનત્વાદસ્ય
 સર્વજ્ઞત્વસિદ્ધિઃ । સ્વપ્રતિબન્ધકીભૂતરજસ્તમસૌ
 અભિભૂય સ્વયં તાભ્યામનભિભૂતો યઃ સત્ત્વગુણસ્તસ્ય
 શુદ્ધસત્ત્વં ઇત્યાખ્યા । સત્ત્વગુણાદેવ જ્ઞાનમુત્પદ્યતે । અતઃ
 સત્ત્વગુણઃ પ્રકાશસ્વભાવઃ । એવમ્ભૂતસત્ત્વગુણપ્રધાનમાયાયાં
 પ્રતિકૃલિતચૈતન્યાભાસરૂપેશ્વરસ્ય સ્વવિષયે વિષયાન્તરે વા
 નૈવાવરણં સમ્ભવતિ । તસ્માદીશ્વરો નિત્યમુક્તઃ સર્વજ્ઞાશ્ચ
 ભવતિ । જીવેશ્વરયોરધિષ્ઠાનભૂતં શુદ્ધચૈતન્યં
 બન્ધમોક્ષાદિનિખિલભેદશૂન્યં સદાકાશવદેકરસસ્વભાવં
 તયોરુભયોરપિ વર્તતે । બન્ધમોક્ષાદિસ્તુ આભાસાંશે એવ । અધિષ્ઠાને
 ચૈતન્યે ત્વાભાસસ્ય ભ્રાન્ત્યા પ્રતીયતે । તસ્માત્ કેવલાભાસે એવ
 બન્ધમોક્ષાદિવ્યવહારઃ ।

ઇત્યમનન્તમતાનિ સ્વસ્વમતિવિલસિતાનિ પરસ્પરવિલક્ષણાન્યન્યોન્યવિરુદ્ધાનિ ચોપલભ્યન્તે ।
 સકલમતાવિરોધેનૈતદ્ગ્રન્થોક્તેશ્વરસ્વરૂપમેવ શ્રુત્યભિપ્રેતમ્ । તથા ચોક્તં પચ્ચદશ્યામ્-
 એવમન્યે સ્વસ્વપક્ષાભિમાનેનાન્યથાન્યથા ।
 મન્ત્રાર્થવાદકલ્પાદીનાશ્રિત્ય પ્રતિપેદિરે ॥ ચિત્રદીપે ૧૨૦ ॥

અન્તર્યામિણમારભ્ય સ્થાવરાન્તેશવાદિનઃ ।

સન્ત્યશ્ચત્યાર્કવંશાદેઃ કુલદૈવતદર્શનાત્ ॥ ૧૨૧ ॥

तत्त्वनिश्चयकामेन न्यायागमविद्यारिणाम् ।

अेकैव प्रतिपत्तिः स्यात् साध्यत्र स्फुटमुख्यते ॥ १२२ ॥

२. मायास्थबुद्धिवासनायां प्रतिकृतित्यैतन्यप्रतिबिम्ब
 ष्वर षति विद्यारण्यकृतपञ्चदश्यामभिहितम् । ष्वरो
 मेधाकाशकल्प षत्यत्र मेघसदृशी माया, मेघस्थजलसमाना
 बुद्धिवासनाः; तज्जलस्थाकाशप्रतिबिम्बसमाश्रिदाभासाः ।
 बुद्धिवासनाप्रतिकृतितप्रतिबिम्बसम ष्वर षति कथने न कोऽपि
 दोषः प्रसज्यते । मायारूपाज्ञानस्यैवैश्वरत्वापादकोपाधित्वेऽपि
 बुद्धिगतवासना अज्ञाने अन्तर्गता भवन्ति । सर्वज्ञत्वस्य
 तु कारणमज्ञानगतसत्त्वगुण एव । अयञ्च सत्त्वगुणो
 ज्ञानरूपसकलबुद्धीनामुपादानकारणं भवति । तस्मात्सुषुप्तौ
 सकलबुद्ध्यः स्वोपादानांशे विलीयोपादानात्मनैव वर्तन्ते ।
 उपादानरूपेणावस्थितरेव सूक्ष्मसंस्कार षत्युच्यते । अथमेव
 संस्कारो वासनेत्यपि कथ्यते । षत्यमज्ञानगतसत्त्वांशात्
 पृथग्वासना नाम न कायनास्ति । तस्माद्बुद्धिवासनाशब्देनाज्ञानस्य
 सत्त्वांश एव ग्राह्यः । तत्राप्यस्त्येतावान् भेदः - यस्मिन्नाभासे
 स्वरूपावरणमस्ति तस्मिन्नेव अन्यः । यत्र नास्ति स तु मुक्त एव ।
 ष्वरे आवरणभावादेव स नित्यमुक्तः । षुवे त्वावरणसत्त्वात् स
 अद्भ्यः; यतो यस्या अविद्याया अंशे प्रतिबिम्बितस्य त्रिदाभासस्य
 षुवत्वं भवति तस्या अविद्याया आवारकत्वं स्वभावः ।
 यथायेकस्यैव वस्तुनो माया, अज्ञानम्, अविद्या, षत्यादिनामानि
 तथापि तस्यैव शुद्धसत्त्वगुणप्रधानत्वात् “माया”
 षति, मलिनसत्त्वगुणप्रधानत्वाच्च “अज्ञानम्”,
 “अविद्या” षति य व्यवहारः । रजस्तमोगुणाभ्यामभिभूतः
 सत्त्वगुणो मलिनसत्त्वगुण षत्युच्यते । रजस्तमोगुणाधिक्यादेवाविद्या
 स्वप्रतिबिम्बितषुवरूपत्रिदाभासांशस्यावरणं करोति । अत एव
 षुवो अद्भ्यो नेश्वरः । सर्वाधिष्ठानभूतशुद्ध्यैतन्यसङ्घितो
 मायाप्रतिबिम्बितत्रिदाभासरूप ष्वरस्तत्पदवाच्यार्थः ।
 डेवलाधिष्ठानशुद्ध्यैतन्यं तत्पदलक्ष्यार्थः । ष्वरो
 जगदुत्पत्तिस्थितिसंहारान् करोतीति शास्त्रोक्तेरयमभिप्रायः
 - अधिष्ठानभूतशुद्ध्यैतन्यमाकाशवदसङ्गम्

। માયાપ્રતિબિમ્બિતચિદાભાસાંશો જગદુત્પત્ત્યાદિકં
કરોતિ । સર્વજ્ઞાત્યાદિગુણોડપિ તસ્યૈવ ।
ભક્તાનુગ્રહાદિકર્તૃત્વમૈશ્વર્યાન્તરમપિ તસ્યૈવ ચિદાભાસાંશસ્ય
। ચૈતન્યસ્વરૂપં ત્વેકરસં સર્વસમમ્ । તસ્મિન્ સત્તાસ્કૂર્તિપ્રદત્વં
અન્તરા અન્યદૈશ્વર્યાદિકં ન કિઞ્ચિદપ્યુપપદ્યતે । ઇતિ ।

(૧૮૫)

બ્રહ્મસ્વરૂપવર્ણન - મહાકાશવત્ બ્રહ્માણ્ડાનામન્તર્બહિશ્ચ વ્યાપ્ય વર્તમાનમખાણ્ડપરિપૂર્ણચૈતન્યં બ્રહ્મેત્યુચ્યતે
। ભાષ્યે ચોક્તં - “બ્રહ્મશબ્દસ્ય હિ વ્યુત્પાદ્યમાનસ્ય નિત્યશુદ્ધત્વાદયોર્ધર્માઃ પ્રતીયન્તે, બૃહતેર્ધાતોરર્થાનુગમાત્ ।
સર્વસ્થાત્મત્વાચ્ચ બ્રહ્માસ્તિત્વપ્રસિદ્ધિઃ” (બ્ર. સૂ. ભા. ૧.૧.૧) ઇતિ । રત્નપ્રભાયામખ્યેવં વ્યાખ્યાતાં - “સ ચાર્થો
મહત્વરૂપ ઇતિ વ્યાકરણાન્નિશ્ચીયતે; “બૃહિ વૃદ્ધૌ” ઇતિ સ્મરણાત્ । સા ચ વૃદ્ધિર્નિરવધિકમહત્વમિતિ,
સદ્ગુણકાભાવાત્ શ્રુતાવનન્તપદેન સહ પ્રયોગાચ્ચ જ્ઞાયતે” ઇતિ, “અતો બૃહણાદ્બ્રહ્મેતિ વ્યુત્પત્ત્યા
દેશકાલવસ્તુકૃતપરિચ્છેદાભાવરૂપં નિત્યત્વં પ્રતીયતે” ઇતિ ચ । તથા સૂતસંહિતાવ્યાખ્યાનેડપ્યુક્તમ્ ।
(યજ્ઞ. બ્રહ્મગી. ૩.૩૧) “બ્રહ્મ સત્યજ્ઞાનસુખાદ્યમ્, બૃહધાત્વર્થસ્યાનુગમાત્ । તથા હિ - “બૃહ બૃહિ
વૃદ્ધૌ” ઇતિ ધાતુવૃદ્ધિમાચ્છે । સા ચ વૃદ્ધિઃ પ્રતિયોગિવિશેષાનુપાદાનાન્નિરતિશયૈવ વિવક્ષિતા । સતિ ચ
વસ્તવન્તરે તેન પરિચ્છેદાદ૧. સત્તાસ્કૂર્તિપ્રદત્વં = સ્થિતિભાનપ્રદત્વમ્ । વૃદ્ધેર્નિરતિશયત્વં ભજ્યેત । તથા
ચ વસ્તવન્તરકૃતપરિચ્છેદરહિતમેવ બ્રહ્મશબ્દવાચ્યં ભવિતુમર્હતિ । દ્વૈતપ્રપચ્ચસ્ય તત્સ્વરૂપેડધ્યસ્તતયૈવ
પ્રતીતેર્વસ્તુતસ્તસ્વરૂપાનિરિક્તત્વાત્ । તથા ચ વસ્તુકૃતપરિચ્છેદનિરાકરણેનૈવ દેશકાલકૃતપરિચ્છેદોડપિ
નિરસ્તો વેદિતવ્યઃ । દેશકાલયોરપિ પરિકલ્પિતત્વેન વસ્તુતસ્તદ્ભૂપાનિરેકાત્ । એવં દ્વૈતાપરોક્ષસ્થાધિષ્ઠાનત્વેન
તદ્ધાધાવધિત્વેન ચ ત્રિવિધપરિચ્છેદરહિતં યદદ્વિતીયં તત્સત્યમેવેષ્ટવ્યમ્” ઇતિ । ઇદં ચ બ્રહ્મ ન દૂરે નાપ્યન્તિકે
વર્તતે । યદ્ધિ વસ્તુ સ્વસ્માદન્યત્વેનાનાત્મભૂતં દેશાદિરૂપોપાધિપરિચ્છિન્નં ચ ભવતિ તદેવ દૂરે અન્તિકે વા વર્તત
ઇત્યુચ્યતે । ઇદં તુ બ્રહ્મ ન પ્રત્યગાત્મનો ભિધેતે; કિં તર્હિ, સર્વસ્ય પ્રત્યગાત્મભૂતં દેશાદિરૂપસર્વોપાધિશૂન્યં
ચ ભવતિ । તસ્માદેવ તત્ દૂરેડન્તિકે વા વર્તમાનતથા નોચ્યતે । બ્રહ્મશબ્દસ્ય હિ વાચ્યોર્ધર્મઃ સોપાધિક
એવ, વ્યાપકત્વધર્મવિશિષ્ટસ્ય વસ્તુનો બ્રહ્મશબ્દાભિધેયત્વાત્ । ઇદં ચ વ્યાપકત્વં દ્વિવિધમ્, સાપેક્ષં
(સાતિશયં) નિરપેક્ષં (નિરતિશયં) ચેતિ । યદ્વસ્તુ સ્વવ્યાખ્યાપેક્ષયા વ્યાપકમ્, સ્વવ્યાપકાપેક્ષયા વ્યાપ્યં
ભવતિ, તદ્ આપેક્ષિકવ્યાપકં ઇત્યુચ્યતે । યથા પૃથિવ્યાદિરૂપસ્વકાયપેક્ષયા વ્યાપિની માયા; ચૈતન્યાપેક્ષયા
તુ ન વ્યાપિની, કિન્તુ વ્યાપ્યા । તસ્માન્માયાયામાપેક્ષિકમેવ વ્યાપકત્વમસ્તિ । યદ્વસ્તુ સર્વપેક્ષયા વ્યાપકં
ભવતિ તન્નિષ્ઠવ્યાપકત્વં નિરપેક્ષવ્યાપકત્વં ઇત્યુચ્યતે । ઇદં ચ નિરપેક્ષવ્યાપકત્વં ચૈતન્યે એવ વર્તતે । “ન
તત્સમશ્ચાભ્યધિકશ્ચ દૃશ્યતે” (શ્લે. ૬.૮) ઇત્યાદિશ્રુત્યા તત્સમં વાધિકં વા ન કિઞ્ચન વ્યાપકં વસ્તુ વિધતે
ઇતિ સિદ્ધત્વાત્ । તસ્માચ્ચૈતન્યસ્યૈવ સર્વાપેક્ષયા વ્યાપકત્વશ્રવણાત્તદેવ નિરપેક્ષવ્યાપકમિતિ સિદ્ધ્યતિ ।
એતદ્વિવિધવ્યાપકત્વવિશિષ્ટે વસ્તુ બ્રહ્મશબ્દસ્ય વાચ્યાર્થઃ । માયાશબલિતચૈતન્યે દ્વિવિધમખ્યેતદ્વ્યાપકત્વં

वर्तते । विशिष्टनिष्ठविशेषणीभूतमायारूपान्शे आपेक्षिकव्यापकत्वं विशेष्यभूतयैतन्यांशे निरपेक्षव्यापकत्वं य वर्तते । यैतन्यैकदेशे मायायाः सत्त्वात्, मायाविशिष्टयैतन्यापेक्षया शुद्धयैतन्यस्याधिकव्यापकत्वाच्च तदेव निरपेक्षव्यापकम्, न तु माया-

१. न छि घटोपादानत्वशक्तिर्मृत्सामान्ये वर्तते, किन्तु मृद्विशेषे
 अेव । अेवमेव माया न ब्रह्मणि सर्वत्र वर्तते, किन्वेकदेशे
 अेव । (प. ६. २.५४, २.८७, २.८८) विशिष्टयैतन्यम् ।
 तथापि यतो मायाविशिष्टयैतन्यं परमार्थदृष्ट्या
 शुद्धयैतन्यादनतिरिक्तं सञ्छुद्धरूपमेव भवति
 तस्मान्मायाविशिष्टेऽपि यश्चैतन्यांशस्तत्र निरपेक्षमेव
 व्यापकत्वमस्ति । इत्थं मायाविशिष्टयैतन्यमेव ब्रह्मशब्दस्य
 वाच्यार्थं इति युक्तमेवोक्तम् । शुद्धयैतन्यं तु ब्रह्मशब्दस्य
 लक्ष्यार्थः । तस्मादीश्वरब्रह्मशब्दयोरेक अेवार्थः प्रतीयते;
 न भिन्नार्थता । तथायस्त्ययं विशेषः - ब्रह्मशब्दः स्वरसतो
 लक्ष्यार्थमेव प्रायशो बोधयति, काचित्कतया तु वाच्यार्थमपि ।
 ईश्वरशब्दस्तु वाच्यार्थमेव प्रायशो बोधयति, लक्ष्यार्थं
 तु काचित्कतया । ईदृग्भेदसद्भावादेव लक्ष्यार्थमवलम्ब्य
 ब्रह्मशब्दस्यार्थो भिन्नतया निरूपितः ।

(A. 186-188) “द्वा सपार्णा” इति श्रुत्या श्रुवब्रह्मभेदः

अवगम्यत इति, अन्यथा कर्मोपासनाविधिवैयर्थ्यमिति य शङ्कायाः समाधानम्-

(१८६)

यैतन्याभासो भुङ्क्ते, कूटस्थोऽसङ्गः प्रकाशते - यतुर्विधं यैतन्यमुक्तम् । तत्र श्रुवस्वरूपान्तर्गतमिथ्याभूतविद्याभासांश
 अेव पुण्यपापे कृत्वा तत्कलमनुभवति, न कूटस्थः । स त्वसङ्गतया आनन्दस्वरूप अेव प्रकाशते । यदुक्तं
 “बुद्धिरूपवृक्षे श्रुवः परमात्मा येति द्वौ पक्षिणो स्तः, तयोर्श्रुवः कर्मफलं भुङ्क्ते परमात्मा तं प्रकाशयन्नास्ते इति
 द्वा सुपार्णोति श्रुतेरर्थः” इति, तत्रोच्यते - न तत्र श्रुवपरमात्मानौ ग्राह्यौ; किन्वाभासः कर्मफलं भुङ्क्ते कूटस्थः
 प्रकाशमान आस्ते इति तस्याः श्रुतेरर्थो ज्ञेयः ।

(૧૮૭)

ચૈતન્યાભાસ એવ કર્મકર્તા, ફલદાતા ચ; ન તુ શુદ્ધચૈતન્ય - જીવસ્વરૂપાન્તર્ગતચિચ્છાયારૂપાભાસાંશઃ કર્મ કરોતિ; કર્મ કુર્વત આભાસાંશસ્ય ઈશ્વરસ્વરૂપાન્તર્ગતચિચ્છાયારૂપાભાસાંશઃ ફલં પ્રયચ્છતિ । આભાસ એવ કર્મકર્તા, આભાસ એવ ફલદાતા ચ । અનેનાયમર્થઃ સિદ્ધઃજીવસ્વરૂપાન્તર્ગતાભાસાંશઃ પુણ્યપાપે કૃત્વા તત્કલાનિ ભુઙ્ક્તે । ઈશ્વરનિષ્ઠાભાસાંશસ્તુ કર્મફલોનિ પ્રયચ્છતીતિ । એતદ્દુભયાનુગતચૈતન્યાંશે ન કાપિ વાર્તાસ્તિ । જીવગતચૈતન્યાંશે કર્મકર્તૃત્વતત્કલભોક્તૃત્વરૂપસમ્બન્ધો ન વર્તતે । ઈશ્વરગતચૈતન્યાંશેડપિ ન કર્મફલદાતૃત્વરૂપસમ્બન્ધોડસ્તિ । યસ્તુ તસ્મિન્ ચૈતન્યે કર્મકર્તૃત્વફલદાતૃત્વાદિકં વર્ણયતિ સ મૂર્ખ એવ । યતચૈતન્યમુભયત્રાયસડ્ગમેકરૂપં ચ વર્તતે । ચૈતન્યમાત્રે ન કોડપિ ભેદગન્ધોડસ્તિ । યસ્તુ જીવચૈતન્યમીશ્વરચૈતન્યાત્, ઈશ્વરચૈતન્યં વા જીવચૈતન્યાદ્ભિન્નતયા મન્યતે, સ વિગર્હ્ય એવ ભવતિ । તથા ચ શ્રુતિઃ “બ્રહ્મ તં પરાદાત્ યોડન્તત્રાત્મનો બ્રહ્મ વેદઃ; સર્વં તં પરાદાત્ યોડન્યત્રાત્મનઃ સર્વં વેદ ।” (બૃ. ૨.૪.૬, ૪.૫.૭) “મૃત્યોઃ સ મૃત્યુમાપ્નોતિ ય ઇહ નાનેવ પશ્યતિ” (ક. ૨.૧.૧૧, બૃ. ૪.૪.૧૯) “ઉદરમન્તરં કુરુતે, અથ તસ્ય ભયં ભવતિ” (તૈ. બ્ર. ૭) ઇતિ । એતેન, “જીવેશ્વરયોરૈક્યાભ્યુપગમે કર્મોપાસનપ્રતિપાદકવેદભાગોડનુષ્ઠાત્રાભાવાન્નિરર્થકઃ સ્યાત્” ઇતીયં દ્વિતીયા શઙ્કાપીદાનીં સમાહિતા । જીવેશ્વરાનુગતચૈતન્યભાગચોરભેદઃ, આભાસભાગચોર્ભેદશ્ચાસ્તિ; તસ્માદુભયવિધયોરપિ વેદભાગયોઃ પ્રામાણ્યં સમજ્જસમ્ ।

(૧૮૮)

જીવબ્રહ્મણોર્લક્ષ્યાર્થાભેદસમ્ભવાત્ “અહં બ્રહ્મ” ઇતિ જાનીયાદિતિ ગુરોરુપદેશઃ - હે સોમ્ય । ત્વત્કૃતપ્રશ્નદ્વયમધ્યે “એકસ્મિન્ વૃક્ષે દ્વૌ પક્ષિણૌ સ્તઃ; તયોરેકો ભોક્તા, અપરો નિરીહઃ; અતો જીવબ્રહ્મૈક્યં ન ઘટતે;” ઇતિ હિ પ્રથમઃ પ્રશ્નઃ । તત્રૈવં સમાધાનમુક્તં - “એકવૃક્ષસ્થપક્ષિણોર્મધ્યે એકઃ કૂટસ્થોડપરો બુદ્ધૌ પ્રતિફલિતચિદાભાસ ઇત્યેવં ગ્રાહ્યમ્, ન તુ જીવપરમાત્માનાવિતિ ગ્રાહ્યમિતિ; એતયોર્ઘટાકાશસ્ય આકાશચ્છાયાયાશ્ચ ભેદઃ” ઇતિ ચોક્તમ્ । ત્વત્કૃતદ્વિતીયપ્રશ્નરીત્યા ન જીવઃ કર્મોપાસનયોઃ કર્તા, નાપીશ્વરસ્તત્કલદાતા । કિન્તુ તૌ ચિદાભાસાવેવ । જીવગતાભાસાંશઃ કર્મોપાસનાદિ કરોતિ, ઈશ્વરગતાભાસાંશઃ ફલં દદાતિ । જીવેશ્વરાનુગતચૈતન્યાંશસ્તુ ઘટાકાશમહાકાશવદ્ભેદશૂન્યઃ । ઇત્યં જીવબ્રહ્મણોર્ૈક્યં સિદ્ધ્યતિ । અતઃ “અહં બ્રહ્માસ્મિ” ઇત્યેવ ત્વં વિજાનીયાઃ । અત્રાહંશબ્દાર્થઃ કૂટસ્થ ઇતિ, બ્રહ્મશબ્દાર્થો મહાકાશસમતયોક્તલક્ષ્યાર્થભૂતશુદ્ધચૈતન્યમિતિ યાવેહિ । અહમિતિ બ્રહ્મેતિ ચ શબ્દયોર્વાચ્યાર્થયોરૈક્યાસમ્ભવેડપિ લક્ષ્યાર્થયોસ્તત્સિદ્ધ્યત્યેવ । હે સોમ્ય । યાવત્ “અહં બ્રહ્માસ્મિ” ઇત્યપરોક્ષસાક્ષાહારસ્તવ દૃઢતરો ન જાયતે, તાવદ્દુઃખદૈન્ય ભયાદિકં ત્વાં ન જહાતિ । સ્વસ્વરૂપાદ્ભિન્નતયા પરમાત્મનો જ્ઞાનમેવ તે ભયહેતુર્ભવતિ । “ઉદરમન્તરં કુરુતે, અથ તસ્ય ભયં ભવતિ” (તૈ. બ્ર. ૭) ઇત્યાદિશ્રુતેઃ । તસ્માત્ “અહં બ્રહ્માસ્મિ” ઇત્યેવ ત્વં વિજાનીયાઃ ।

(A. 189-198) “અહં બ્રહ્મ” ઇતિ જ્ઞાનં કસ્યેતિ વિચારઃ-

(१८८)

तत्त्वदृष्टिप्रश्नः - हे स्वामिन् । “अहं ब्रह्म” इति ज्ञानं कस्य जायते । कृपयैतन्मे वक्तुमर्हसीति । प्रश्नस्थायमभिप्रायः - “अहं ब्रह्म” इति ज्ञानं किं कूटस्थस्य जायते, उत विद्याभासविशिष्टबुद्धेः । यदि कूटस्थस्येत्युच्यते तदा विकारी स्यात्कूटस्थः । यदि विद्याभासविशिष्टबुद्धेरित्युच्यते तर्हि तस्योत्पद्यमानं “अहं ब्रह्म” इति ज्ञानं ब्रह्मरूपं स्यात् । “कूटस्थो ब्रह्म येत्युभयभेदमेव, आभासस्तु कल्पितत्वाद्ब्रह्मणो भिन्नः” इति प्रागभिहितं भवता । तस्मात् ब्रह्मणोऽन्यस्य विद्याभासस्य ब्रह्मत्वेन ज्ञानं ब्रह्मरूपमेव स्यात्; यथा सर्पाद्विलक्षणारायां रज्ज्वां सर्पज्ञानं जायमानं भ्रान्तिरूपमेव, तद्वत् । अत्र यं विद्याभाससहितबुद्धेरजायमानं “अहं ब्रह्म” इति ज्ञानं न यथार्थानुभवरूपं भवेत्, किन्तु ब्रह्मरूपमेव स्यात् । “अहं ब्रह्म” इति ज्ञानस्य ब्रह्मत्वाद्गुणिकारे न तेन ज्ञानेन मिथ्याभूतं जगन्निरवर्तत । यथार्थज्ञानादेव हि मिथ्याब्रह्मनिवृत्तिर्दृष्टा; रज्जुतत्त्वज्ञानेन मिथ्यासर्पनिवृत्तिवत् । तस्मादाभासविशिष्टबुद्धेः “अहं ब्रह्म” इति ज्ञानं जायते इत्येतद्वचनमनुपपन्नमेवेति ।

(A. 190-196) प्रागुक्तप्रश्नस्थोत्तरम्

(A. 190-191) आभासस्य समावस्थाः-

(१८०)

“अहं ब्रह्म” इति ज्ञानमाभासस्यैव - हे सोम्य, शृण्विदानीं मयोच्यमानाश्चिदाभासस्य समावस्थाः । आस्ववस्थासु मध्ये न काप्यवस्था येतनस्य कूटस्थस्य सम्भवति । “अहं ब्रह्म” इति ज्ञानमप्यासु समावस्थासु मध्ये पञ्चम्यामवस्थायामन्तर्गतम् ।

(१८१)

तासामवस्थानां नामानिअज्ञानमावृत्तिः सम्यञ्चिक्षेपश्च परोक्षधीः ।

अपरोक्षमतिः शोकडतिस्तृप्तिर्निरङ्कुशा ॥ प. ६. ७.३३ ॥ इति ।

- (१) अज्ञानम्, (२) आवरणम्, (३) भ्रान्तिः (विक्षेपः),
 (४) परोक्षज्ञानम्, (५) अपरोक्षज्ञानम्, (६) शोकनाशः (अनर्थनिवृत्तिः),
 (७) अतिउर्ध्वः (निरतिशयानन्दप्राप्तिः), इति ।

(૧૯૨)

અજ્ઞાનાવરણયોઃ સ્વરૂપં - હે સોમ્ય, “અહં બ્રહ્મ ન જાને” ઇતિ વ્યવહારે કારણં અજ્ઞાનમ્ । “બ્રહ્મ નાસ્તિ, ન ભાતિ” ઇતિ વ્યવહારકારણં તુ આવરણમ્ । આવરણેન દ્વિવિધો વ્યવહારો ભવતિ, યતોઽજ્ઞાનસ્ય શક્તિદ્વયં વર્તતે । તત્રૈકા શક્તિરસત્વાપાદિકા, અન્યા અભાનાપાદિકા । ઉભયોરપિ શક્ત્યોઃ આવરણં ઇતિ સાધારણં નામ । “વસ્તુ નાસ્તિ” ઇતિ પ્રતીતિહેતુભૂતા શક્તિઃ અસત્વાપાદિકા ઇતિ, “વસ્તુ ન ભાતિ” ઇતિ પ્રતીતિહેતુભૂતા શક્તિઃ અભાનાપાદિકા ઇતિ ચોચ્યતે । ઇત્યં “બ્રહ્મ નાસ્તિ” ઇતિ વ્યવહારકારણમજ્ઞાનસ્યાસત્વાપાદિકા શક્તિરેવ । “બ્રહ્મ ન ભાતિ” ઇતિ વ્યવહારકારણમજ્ઞાનસ્યાભાનાપાદિકા શક્તિરેવ । અનયોઃ શક્ત્યોઃ સાધારણાભિધા આવરણમિતિ ।

(૧૯૩)

ભ્રાન્તિસ્વરૂપં - કૂટસ્થે ભાસમાનજન્માદિસંસારો વેદે ભ્રાન્તિઃ ઇત્યુચ્યતે । અયમેવ સંસારઃ શોકશબ્દેનાપ્યુચ્યતે । “તત્ર કો મોહઃ કઃ શોક એકત્વમનુપશ્યતઃ”(ઈ. ૭) “તરતિ શોકમાત્મવિત્” (છા. ૭.૧.૩) “ભિધતે હૃદયગ્રન્થિઃ છિધન્તે સર્વસંશયાઃ । ક્ષીયન્તે ચાસ્ય કર્માણિ તસ્મિન્ દૃષ્ટે પરાવરે” (મુ. ૨.૮) “મત્ત પરતરં નાન્યત્ કિઞ્ચિદસ્તિ ધનગ્જય” (ભ. ગી. ૭.૭) “ન કર્તૃત્વં ન કર્માણિ લોકસ્ય સૃજતિ પ્રભુઃ” (ભ. ગી. ૫.૧૪) “અજ્ઞાનેનાવૃતં જ્ઞાનં તેન મુહ્યન્તિ જન્તવઃ” (ભ. ગી. ૫.૧૫) વાસુદેવઃ સર્વમિતિ સ મહાત્મા સુદુર્લભઃ” (ભ. ૭.૧૯) ઇત્યાદિશ્રુતિસ્મૃતિભિઃ સંસારસ્યાત્મૈકત્વજ્ઞાનમાત્રનિવર્ત્યત્વબોધિકાભિર્ભ્રમમાત્રત્વં બોધિતમ્ ।

(૧૯૪)

પરોક્ષાપરોક્ષજ્ઞાનસ્વરૂપં - “બ્રહ્મ નાસ્તિ” ઇત્યસત્વાપાદકાવરણાંશં “અસ્તિ બ્રહ્મ” ઇતિ વેદાન્તવાક્યજન્યપરોક્ષજ્ઞાનં નાશયતિ । “બ્રહ્મ સત્યજ્ઞાનાનન્તસ્વરૂપં ભવતિ” ઇતિ જ્ઞાનં પરોક્ષજ્ઞાનં ઇત્યુચ્યતે ।

૧. દેહેન્દ્રિયપ્રાણમનોહકુહારાદીનાં જન્માદિતદ્વિકારાણાં ચાત્મનિ પ્રત્યક્ષ્યૈતન્યે ભાનમ્, આત્મનસ્તદ્ધર્માણાં સત્યજ્ઞાનાનન્તાનન્દાદીનાં ચાનાત્મનિ ભાનં ચાધ્યાસ ઇત્યુચ્યતે । અસ્યૈવ ભ્રાન્તિઃ, વિક્ષેપઃ, શોકઃ ઇત્યાદિવ્યપદેશાઃ ।

૨. દેશકાલવસ્તુભિર્યથાન્તો (પરિચ્છેદઃ) ન ભવતિ, કિન્તુ સર્વદેશસર્વકાલસર્વવસ્તુષુ ચ વ્યાપ્ય યદ્વર્તતે તદ્ અનન્તમ્, વિભુ, ભૂમા ઇતિ ચોચ્યતે । અત્ર “અનન્તં બ્રહ્મ” ઇત્યુક્ત્યા “આનન્દરૂપં બ્રહ્મ” ઇત્યર્થાન્સિદ્ધ્યતિ । અયમેવાર્થઃ છાન્દોગ્યસમમાધ્યાયે નારદાય સનત્કુમારેણોપદિષ્ટઃ । “યો વૈ ભૂમા તત્સુખમ્, નાલ્પે સુખમસ્તિ, ભુમૈવ સુખમ્, ભુમા ત્વેવ વિજિજ્ઞાસિતવ્ય ઇતિ ભૂમાનં ભગવો વિજિજ્ઞાસે

षति” (छा. ७.२३.१) । “यत्र नान्यत् पश्यति
 नान्यच्छृणोति नान्यद्विजानाति स भूमा । अथ यत्रान्यत्पश्यति
 अन्यच्छृणोत्यन्यद्विजानाति तदव्यम् । यो वै भूमा तदमृतमथ
 यद्व्यं तन्मर्त्यम्” (छा. ७.२४.१) । “स अवाधस्तात्
 स उपरिष्ठात् स पश्चात् स पुरस्तात् स दक्षिणतः स उत्तरतः
 स अवेदं सर्वम्” (छा. ७.२५.१) षति । अत्र योऽनन्तर्गुणो
 भवति स भूमा भवति, यो भूमा स आनन्दर्गुणो भवतीत्युक्तम् ।
 अत आनन्तत्वादेव ब्रह्मण आनन्दर्गुणत्वमपि सिद्धम् । षडव्यं
 परोक्षज्ञानं “नास्ति ब्रह्म” षति प्रतीतिविरोधि,
 न त्वन्यस्य कस्यचिदपि विरोधि । “अहं ब्रह्म” षति
 दृढतरनिर्विचिकित्सापरोक्षज्ञानन्तु सकलस्याविधातकार्यस्य
 विरोधि । अत अवेदं अपरोक्षज्ञानं (१) “अहं ब्रह्म
 न वेद” षत्यज्ञानम्, (२) ब्रह्म नास्ति न भाति”
 येत्यावरणद्वयम्, (३) “नाहं ब्रह्म किन्तु पुण्यपापादिकर्ता
 तद्गुणानां सुभद्रुःशानां भोक्ता य ज्ञवः” षति भ्रान्तिः,
 येत्येतावन्तमविधासमूहं नाशयति ।

(१८५)

भ्रान्तिनाशस्वरूपं - “मयि जननमरणद्विभावविकारो नास्ति, मयि सुभद्रुःशानादिकं लेशतोऽपि नास्ति,
 संसारधर्मगन्धोऽपि मयि नास्ति, किन्त्वहं जन्मादिविकारशून्यकूटस्थ अस्मि” षत्येवमात्मनि सर्वानर्थानां
 निषेध एव भ्रान्तिनाशस्वरूपं षत्यवधेयम् । अत्र य कूटस्थे जन्मनिषेधात्सर्वानर्था अपि निषिद्धा एव भवन्ति,
 जन्मानन्तरभाषित्वादितरानर्थप्राप्तानाम् । आत्मनि जन्मनिषेधात् षडपि भाषितकारा निषिद्धा भवन्ति ।
 अयमेव भ्रान्तिनाशः शोकनाशशब्देनाप्युच्यते ।

(१८६)

अतिहर्षस्वरूपवर्णनं - उ शिष्य । “अहं अद्वितीयब्रह्मैवास्मि” षत्येवं निर्विचिकित्सं स्वात्मस्वरूपसाक्षात्काररूपं
 ज्ञानं यदा तव जायते तदा तव निरतिशयानन्दानुभवो भवत्येव । अयमेव महाहर्षः षत्युच्यते । प्रदर्शिताः
 सप्तावस्थाश्चिदाभासस्यैव । “अहं ब्रह्म” षति ज्ञानं पञ्चम्यामवस्थायामन्तर्गतं भवति ।

१. महाहर्षरूपोऽयमानन्दः पञ्चदश्यां तृप्तिदीपे
 विद्यारण्यमुनिभिः “निरङ्कुशा तृप्तिः” षति व्यपदिष्टः
 । “साङ्कुशा विषयैस्तृप्तिरियं तृप्तिर्निरङ्कुशा”

(रपर) । विषयानन्वस्तु सातिशयत्वाद्दुत्तरोत्तरानन्वेष्यं
जनयतीति डेतोः “साङ्गुशा” इत्युच्यते ।
आत्मानन्वस्तु स्वस्माद्दृष्टुष्टानन्दाभावात्त्रिरङ्गुशो भवति ।
दशमपुरुषाभ्यायिकायां दशम आत्मानं विहायेतरान् नवैव
पुरुषान् गाणयन् स्वस्थ दशमत्वं न जानातीति यत् तदेव अज्ञानम् ।
“दशमो नास्ति न भाति” इत्येतद् आवरणम् । “दशमो
भमार” इति कल्पयित्वा रोदनं शोकः । अयमेव भ्रान्तिः,
विक्षेपः इति य इत्यते । “दशमो न मृतः, श्रुवति सः”
इत्यामोक्त्या दशमसत्त्ववेदनं परोक्षज्ञानम् । “त्वमेव
दशमोऽसि” इति साक्षाद्गुपदृष्टः सन् पुनरपि गाणनसमये
स्वात्मानं दशमत्वेन गाणयित्वा आत्मानं दशमत्वेन जानातीति यत्
तदेव अपरोक्षज्ञानम् । ईदृशादपरोक्षज्ञानाद्रोदननिवृत्तिरेव
भ्रान्तिनाशः । स्वस्थैव दशमत्वज्ञानात् जायमानसन्तोषः
अतिदर्षः । आस्ववस्थासु “अज्ञानम्, आवरणम्,
विक्षेपः” इतीमास्तिस्त्रोऽवस्था बन्धकारणानि भवन्ति ।
अवशिष्टास्त्ववस्थाश्चतस्रोऽपि भोक्षसाधनानि भवन्ति ।

(१८७)

“अहं ब्रह्म” इत्याभासस्य जायमानं ज्ञानं मिथ्या स्यादित्याक्षेपस्याशयोद्घाटनं - गूढाभिसन्धिः शिष्यः
स्वाभिसन्धिमुद्घाटयति । डे स्वामिन् सदुरो । कूटस्थो ब्रह्माभिन्नः, आभासो ब्रह्मणो भिन्न इति य प्रागुपदिष्टम्
। तत्र ब्रह्मणो विभिन्नस्याभासस्य “अहं ब्रह्म” इति ब्रह्माभिन्नत्वज्ञानं नैव घटेत् । “ममाधिष्ठानभूतकूटस्थो
ब्रह्म” इति ज्ञानं यथाभासस्य जायेत्, तद्यथार्थज्ञानं भवेत्, न तु “अहं ब्रह्म” इति ज्ञानम् । “अहम्”
इति शब्दः स्वकीयं निजं स्वरूपमवगमयति । आभासस्य निजं स्वरूपं तु मिथ्यैव । अत एवायं ब्रह्मणो
भिन्नः । तस्माद्ब्रह्मणो विभिन्नस्याभासस्य “अहं ब्रह्म” इति स्वस्य ब्रह्माभिन्नत्वज्ञानं मिथ्यैव स्यात् ।
सर्पाद्धिलक्षणायां रज्ज्वां सर्प इति ज्ञानं यथा मिथ्या, तद्वत् । मिथ्या नाम भ्रान्तिः । वेदान्तप्रमाणजन्मिदं
ब्रह्मज्ञानं भ्रान्तिरूपमिति वदितुं न युज्यते ।

(१८८)

अहंशब्दस्य द्वावर्थौ; तत्र कूटस्थस्य ब्रह्मणा मुष्यसामानाधिकरण्यम्, विद्याभासस्य बाधायां सामानाधिकरण्यं
यडे सोम्य । “अहं ब्रह्म” इति ज्ञानं बुद्धिसिद्धिताभासस्थैव जायते, न तु कूटस्थस्य । तथापि स
आभासः कूटस्थं स्वस्वरूपं यैकीकृत्य स्वात्मतया “अहं” इति जानाति । तथा य कूटस्थसिद्धितविद्याभासः

“अडम्” ष्टि शब्देन गृह्यत इति, स अत्रेव अडंशब्दस्यार्थः । तत्र “अडम्” ष्टि शब्देन प्रतीयमानम् । अत्रैवं शिष्यः प्रष्टव्यः - “अडमज्ञानं मिथ्या, मिथ्यात्मकसंसारान्तर्गतविद्याभासाश्रितत्वात्; अतोऽनेन मिथ्याज्ञानेन संसारः, मृगतृष्णिकाभ्युना पिपासावत्, कथं निवर्ततेति पृच्छसि वा; अथवा अडमज्ञानं मिथ्या, मिथ्याभूतशुभ्रमैक्यविषयकत्वात्; रज्जुसर्पैक्यज्ञानवत्; अतोऽनेन मिथ्याज्ञानेन कथं संसारनिवृत्तिः स्यादिति पृच्छसि वा” इति । उभयमेवेति चेत् - उच्यते । तत्र तावत् वेदान्तप्रमाणशून्यमनोवृत्त्यात्मकअडमज्ञानं स्वरूपतो मिथ्येति निःशङ्कमस्माभिरव्युपगतमेव, अडमातिरिक्तस्य सर्वस्य मिथ्यात्वात् । तथापि तादृशमिथ्याभूतज्ञानेन मिथ्यात्मकसंसारनिवृत्तिरध्युपपद्यत अत्रेव, “यक्षानुवृत्तौऽयं बलिः” इति न्यायात् । यस्मान्मिथ्याभूतः संसारस्तस्मात्त्रिवर्तकेन ज्ञानेनापि मिथ्याभूतेनैव भाव्यम् । अथवा “समानसत्ताकथोरेव पदार्थयोः परस्परं साधकबाधकभावः” इति नियमादपि मिथ्याभूतज्ञानेनैव मिथ्याभूतसंसारनिवृत्तिः सम्भवति । मृगतृष्णिकाभ्युपिपासयोस्तु न समसत्ताकत्वमस्ति, तयोः प्रातिभासिकत्वव्यावहारिकत्ववृत्तविषयसत्ताकत्वात् । अत अत्रेव मृगतृष्णिकोऽनेन प्रातिभासिकेन व्यावहारिकपिपासाशान्तिर्न सम्भवति । अयमर्थः पञ्चमतरङ्गे स्पष्टीभविष्यति । विद्याभासअडमज्ञानैक्यरूपज्ञानस्य यो विषयः स मिथ्यैव । ततस्तद्विषयकज्ञानमपि मिथ्या स्यादिति द्वितीयप्रश्नस्योत्तरमधुनोच्यतेऽत्रैव मूले १८८ आवर्ते । कूटस्थस्य सर्वदा अडमज्ञानं सदाभेदः सिद्ध अत्रेव; यथा घटाकाशमडाकाशयोर्भेदः सर्वदा सिद्धस्तद्वत् । अनेनैव उेतुना कूटस्थस्य अडमज्ञानं सडं मुष्यसामानाधिकरण्यं वेदान्तशास्त्रेष्वभिधीयते । यस्य वस्तुनो येन वस्तुना सडं सदाभेदसम्बन्धोऽस्ति तस्य वस्तुनस्तेन वस्तुना सडं मुष्यसामानाधिकरण्यं उच्यते । यथा घटाकाशस्य मडाकाशेन सडं मुष्यसामानाधिकरण्यं भवति । इत्थं कूटस्थअडमज्ञानोः सदाभेदस्य सत्त्वात् कूटस्थस्य अडमज्ञानं सडं मुष्यसामानाधिकरण्यं भवति । तस्मादडमिति शब्दबोधस्य कूटस्थस्य अडमज्ञानं सडं सदाभेद अत्रेवास्ते । “अडम्” ष्टि शब्देन प्रतिभासमानविद्याभासस्य तु अडमज्ञानं सडं स्वस्वरूपबाधपूर्वकमेवाभेदः सिद्ध्यति । तस्मात् वेदान्तशास्त्रेष्वभासस्य अडमज्ञानं सडं बाधायां सामानाधिकरण्यमेवोच्यते । यस्य हि वस्तुनः स्वरूपनाशपूर्वकं येन वस्तुना सडाभेदो जायते, तस्य वस्तुनस्तेन वस्तुना सडं बाधायां सामानाधिकरण्यं उच्यते । यथा मुष्प्रतिबिम्बस्य स्वरूपबाधपूर्वकं मुष्प्रतिबिम्बेनाभेदस्य दृष्टत्वात्प्रतिबिम्बो मुष्प्रमेव नान्यत्, अतः प्रतिबिम्बस्य बिम्बेन सडं बाधायामेव सामानाधिकरण्यं भवति; यथा वा स्थाणौ पुरुषअमानन्तरं विद्यारात् स्थाणुत्वेन ज्ञाने सति “पुरुषः स्थाणुरेव” इति पुरुषस्य स्थाणुना सडं बाधायामेव सामानाधिकरण्यं जायते; तथाभासस्यापि बाधानन्तरमेव अडमज्ञानं सडाभेदः सम्भवति ।

१. समानविभक्तिवत्त्वे सति अकार्यबोधकत्वं ययोः पदयोरस्ति ते

पदे परस्परं सामानाधिकरण्ये इति, तयोः पदयोः परस्परसम्बन्धः

सामानाधिकरण्यसम्बन्ध इति योच्यते । इदं च सामानाधिकरण्यं

शुभ्रमैक्यबोधकसमानविभक्तिवत्पदघटितयतुर्वेदान्तर्गतयतुर्विधमडावाक्येषूपलभ्यते

। तथान्यत्रापि लौकिकवैदिकवाक्येषु बोध्यम् । इदं च

सामानाधिकरण्यं द्विधोच्यते - मुष्यसामानाधिकरण्यम्, बाधायां

सामानाधिकरण्यमिति च । तत्र समानसत्तावत्त्वेन समानस्वरूपत्वेन

य वास्तवभेदशून्ययोरद्वयोः पदार्थयोर्बोधकवाक्यगतपदद्वयस्य
 मुख्यसामानाधिकरण्यं उच्यते । तस्य घटाकाशमलाकाशपदयोः,
 कूटस्थब्रह्मशब्दयोश्चास्ति । भिन्नसत्ताकयोरुभयोः पदार्थयोः
 समानविभक्तिकत्वबलेनैक्यप्रतिपादकवाक्यस्थपदद्वयस्य
 बाधायां सामानाधिकरण्यं बोध्यम् । तस्य स्थाणुपुरुषपदयोः
 जगद्ब्रह्मपदयोः, बिम्बप्रतिबिम्बपदयोश्च वर्तते । तस्मात्
 “अहम्” इति शब्दबोधाभासो ब्रह्मैव, न ततोऽन्यः ।
 आभासस्य ब्रह्मणा सङ्घेदृशो बाधायां सामानाधिकरण्यं सम्भवति ।
 हे सोम्य । इत्थमेव “अहम्” इति शब्दगम्यस्य कूटस्थस्य
 ब्रह्मणा सङ्घमुप्याभेदः, आभासस्य तु बाधायामभेदः इति जानीहि ।

(A. 199-218) कूटस्थाभासयोः “अहंवृत्तौ” भानं किं

कमेणोत क्वं विनेति विद्यारः-

(१९९)

प्रश्नः - हे स्वामिन्, अहंवृत्तौ साक्षिचिदाभासयोः प्रतिभानं भवतीति भवतोक्तम् । तत्र किं
 तयोर्युगपत्प्रतीतिर्जायते, उत कालभेदेनेति मे संशयः । तन्मे भवान् विस्पष्टं बोधयतु ।

(A. 200-218) पूर्वप्रश्नस्थोत्तरम्-

(२००)

अहंवृत्तौ साक्षिचिदाभासयोर्युगपद्भानं - हे सोम्य, विस्पष्टं सारतरमुत्तरमुच्यते, शृणु सावधानमनाः
 । अेतच्छ्रवणज्ञानसूर्यप्रकाशोदयमात्रेण गाढाज्ञानरूपतमो निःशेषं विनङ्क्यति । हे शिष्य,
 साक्ष्याभासावुभावाध्यहंवृत्तौ युगपदेव प्रतीयेते । वेदान्तप्रकरणेषु सर्वत्र “आभासः” इति शब्देनान्तःकरणसहितचिदाभास
 अेव ग्राह्यः । अन्तःकरणसहितचिदाभासः साक्षिणो विषयतया भाति । साक्षी तु स्वयम्प्रकाशतया भाति ।
 चिदाभाससहितान्तःकरणवृत्त्या न साक्षी विषयीक्यते । घटादिबाह्यपदार्थज्ञानोत्पत्तिक्रमस्त्वेवं - इन्द्रियाणां
 घटादिविषयैः सङ्घ संयोगदशायामिन्द्रियद्वारा बहिर्निर्गतान्तःकरणं घटादिविषयसमानाकारतां प्राप्नोति ।
 यथायसा मृदा वा निर्मितमूषायां निषिक्तद्रुतताम्रादिमूषासमानाकारतां भजते; अेवमन्तःकरणवृत्तिरपि
 घटादिसमानाकारतां भजते । इयञ्च वृत्तिश्चैतन्याभाससहितैव जायते, नाभासं विनोदति । वृत्तिरन्तःकरणस्य
 परिणामः । अन्तःकरणपरिणामस्य वृत्तिः इति संज्ञा । अन्तःकरणं हि सत्त्वगुणकार्यत्वात् स्वच्छम् । अतस्तत्र

चैतन्याभासो जायते । तथैव वृत्तेरपि स्वस्थान्तःकरणकार्यत्वात् तत्रापि चैतन्याभासो जायते । उक्त्यधमाना सा वृत्तिः साभासान्तःकरणदेवोत्पद्यते । अतोऽपि कारणत्वात् वृत्तिराभासविशिष्टैवोदेति ।

(२०१)

चैतन्यमेवाज्ञानस्याश्रयो विषयश्च - घटादिविषयस्तमोगुणकार्यत्वात्स्वरूपतो जडः । तस्मादज्ञानं तत्कार्यमावरणं य जडो घटादिविषयेऽस्तीत्याहुः केचन । तद्विदमापातरमण्णीयम् । विद्यारदृष्ट्या तु चैतन्ये अवेवाज्ञानतत्प्रयुक्तावरणे स्तः, न तु घटादौ विषये । अज्ञानं चैतन्यमेवाश्रित्य तदेव विषयीकरोतीति वेदान्तसिद्धान्तः ।

आश्रयत्वविषयत्वभागीनी निर्विभाग्यतिरेव केवला ।

पूर्वसिद्धतमसो हि पश्चिमो नाश्रयो भवति नापि गोचरः ॥

(सं। शा. १.३१८) इति वृद्धोक्तेः ।

प्राक् समावस्थानिरुपाणप्रसङ्गे अज्ञानाश्रयोऽन्तःकरणविशिष्टविद्याभास इत्युक्तम् । स याज्ञानस्याभिमानो आश्रयः । “अहमज्ञः” इत्यभिमानोऽन्तःकरणसङ्घिताभासस्य जायते इति यावत् । तस्मादाभासोऽज्ञानाश्रय इत्युच्यते । मुष्याश्रयस्तु चैतन्यमेव, नाभाससङ्घितान्तःकरणम्; आभाससङ्घितान्तःकरणस्याज्ञानकार्यत्वात् । यद्यस्य कार्यं न तत्तस्याश्रयो भवेत् । तस्मादज्ञानस्य केवलचैतन्यमेवाधिष्ठानरुपाश्रयः । विषयश्च तस्य चैतन्यमेव । स्वरूपतिरस्कार अवेवाज्ञानविषयत्वमित्युच्यते । अतदज्ञानकृत्यमावरणं जडवस्तुनि न युज्यते । जडवस्तुनः स्वरूपत अवेवावृत्त्वात्तत्राज्ञानकृत्यावरणस्य प्रयोजनाभावात् । तथायाज्ञानं स्वाश्रयचैतन्यमेव विषयीकरोति । यथा गृहान्तःस्थं तमः स्वाश्रयभूतं गृहमेवावृणोति तद्भूत् । तस्माद्घटादौ जडोऽज्ञानावरणो न सम्भवतः ।

(२०२)

भाष्यार्थप्रकाशे वृत्तिविद्याभासयोरुपयोगः - अत्रेदं बोध्यं - चैतन्याद्भिन्नं सदसद्विलक्षणमज्ञानं चैतन्यमाश्रित्य वर्तते; तेन य चैतन्यमावृतं भवति । तदेव घटाद्विस्वरुपाद्विभिन्नमज्ञानं घटाधनाश्रितमपि स्वसदृशं प्रकाशशून्यं जडस्वभावं घटाद्विरूपं कार्यं जनयति । तस्माद्घटाद्विस्तु अन्धवत्सदा आवृतमेव भवति । अयं य घटादीनामावृत्त्वस्वभावोऽज्ञानहेतुकः । तथा हि, तमोगुणप्रधानादज्ञानात् पञ्चभूतोत्पत्तिद्वारा घटादयो जायन्ते । तमोगुणश्चावरणस्वभावकः । तस्मात् घटादयः प्रकाशशून्या अन्धीभूता एव वर्तन्ते । अवेमन्धतारुपमावरणं घटादावज्ञानकार्यत्वात् स्वभावतः सिद्धम् । घटाधिष्ठानचैतन्यमाश्रित्य वर्तमानमज्ञानं चैतन्यमावृत्य, स्वभावत अवेवावृतं घटादिकमध्यावृणोति ।

१. यथा घनादिकोशस्य मुष्याश्रयः पेटिका, “अहं

धनी” इत्यादौ धनस्याभिमानिरुपाश्रयः पुरुषः;

तथाज्ञानस्य मुष्याश्रयचैतन्यम्, अभिमानिरुपाश्रयस्तु

विद्याभासविशिष्टान्तःकरणम् । स्वभावत एव संवृतपदार्थस्य

पुनः संवरणे प्रयोजनाभावेऽपि, आवारकः पदार्थः
 स्वप्रयोजनापेक्षां विनैवानावृतपदार्थवदेवावृतमपि
 पदार्थं पुनरावृणोत्येव । अतश्च सर्वलोकप्रसिद्धम् ।
 तादृशाज्ञानावृतघटादिसंयुक्तान्तःकरणपरिणामरूपायां
 विद्याभाससहितघटाकारवृत्तौ यो वृत्तिभागः
 स घटादीनामावरणं निवर्तयति । विद्याभासभागः तु
 घटादिविषयं प्रकाशयति । इत्थं बाह्यपदार्थप्रकाशविषये
 वृत्तितत्स्थविद्याभासयोरुभयोरपि विनियोगो भवति ।

(२०३)

अत्र दृष्टान्तः - तमसि मृद्भाएतेन केनचित् मृण्मयं लोडमयं वा किञ्चिद्भस्तु संवृतमास्ते । तत्र दएडादिना मृद्भाएते
 आवरणे भजेऽपि
 विना तु दीपादिप्रकाशं तदन्तःस्थं वस्तु न प्रकाशते, अपि तु दीपादिनैव प्रकाशते । तथाज्ञानावृतघटादेर्विषयस्यावरणे
 वृत्त्या विनाशितेऽपि न घटादिरूपविषयः प्रकाशते । यतो घटादिविषयो जडः, वृत्तिरपि जडा; तस्याः
 विषयावरणनिवृत्तिमात्रं प्रयोजनम्, न त्वनया विषयप्रकाशो जायेत । तस्मात् घटदाष्टदविषयावभासको
 वृत्तिस्थविद्याभास एव । यक्ष्मुरिन्द्रियगोचरवस्तुप्रत्यक्षज्ञानं पूर्वोक्तकमेण जायते । श्रोत्रादीन्द्रियगोचरपदार्थप्रत्यक्षज्ञानमपि
 इत्थमेव जायत इति विज्ञेयम् । वृत्तिविषययो

१.

(१) श्रोत्रेन्द्रियेण शब्दसाक्षात्कारसमये श्रोत्रेन्द्रियद्वारा
 अङ्घ्रिर्गतान्तःकरणस्य साभासा वृत्तिर्दूरस्थं वान्तिकस्थं
 वा शब्दरूपं विषयं प्राप्य शब्दसमानाकारतां भजते ।
 तदान्तःकरणवृत्त्या शब्दनिष्ठावरणं निवर्त्यते ।
 तन्निष्ठाभासेन शब्दः प्रकाशते ।

(२) त्वगिन्द्रियेण स्पर्शगुणस्य तदाश्रयघटादिद्रव्यस्य
 य साक्षात्कारसमये अन्तःकरणवृत्तिः शरीरात्मकगोलकं
 विडाय न अङ्घ्रिगच्छति । किन्तु शरीराश्रयया अन्याश्रयया वा
 द्वियया शरीरात्मकगोलकेन सड सम्बद्धं घटादिविषयं
 तदाश्रितमृद्गुठिनादिस्पर्शाश्च शरीररूपगोलके
 एव स्थित्वा साभासा वृत्तिर्विषयीकरोति । तदा वृत्त्या
 घटादाश्रयस्य तदाश्रितस्पर्शादिगुणस्य यावरणभङ्गो जायते ।
 तन्निष्ठविद्याभासेन घटादिविषयतद्गतस्पर्शा प्रकाशयेते ।

(3) रसनेन्द्रियेण मधुराम्बाहिरससाक्षात्कारसमये
 अन्तःकरणवृत्तिश्चिह्नारूपगोलकं विधाय न
 बहिर्गच्छति । किन्तु जिह्वया रसात्मकविषयसंयोगसमये
 जिह्वाग्रवर्तिरसनेन्द्रियनिष्ठसाभासान्तःकरणवृत्तिः रसं
 विषयीकरोति । तदा वृत्त्या रसस्यावरणभङ्गो भवति ।
 तत्स्थयिदाभासेन मधुराहिरसविशेषः प्रकाश्यते ।

(४) घ्राणेन्द्रियेण गन्धसाक्षात्कारसमये नासाग्रपगोलकेन
 सङ्गन्धाम्रयपुष्पाद्यैः तत्सूक्ष्मावयवस्य वा संयोगे
 नासाग्रवर्तिघ्राणेन्द्रियनिष्ठसाभासान्तःकरणवृत्तिः
 पुष्पादिद्रव्याश्रितगन्धमात्रं विषयीकरोति । तदा वृत्त्या
 गन्धस्यावरणं भङ्गयते । यिदाभासेन गन्धः प्रकाश्यते । इत्थं
 श्रोत्रादीन्द्रियविषयाणां प्रत्यक्षकर्मो विज्ञेयः । रेकदेशस्थत्वात्
 घटज्ञानं प्रत्यक्षं इत्युच्यते । अन्तःकरणवृत्तिर्यदा
 घटादिविषयैः सङ्गसम्बन्धावाभात् बहिर्निर्गमनाभावेनान्तरेव
 घटाकारा भवति, तदा जायमानं घटादिज्ञानं परोक्षज्ञानं
 इत्युच्यते । “अयं घटः” इत्यपरोक्षज्ञानस्याकारः ।
 “घटोऽस्ति” इति “सः घटः” इति वा
 परोक्षज्ञानस्याकारः । स्मृतिरपि परोक्षज्ञानमेव । तथापि
 स्मृतिः अनुभवाहितसंस्कारजन्या, अनुमित्यादियपरोक्षज्ञानं तु
 प्रमाणजन्यमितीयान् भेदः ।

(A. 204-209)

प्रमाणप्रसङ्गात्प्रत्यक्षानुमानशब्दोपमानार्थापत्त्यनुपलब्धिप्रमाणानि निरुच्यन्ते-

(२०४)

प्रत्यक्षप्रमाणं - चार्वाकमतस्थाः प्रत्यक्षमेकमेव प्रमाणमित्यङ्गीकुर्वन्ति ।

(२०५)

अनुमानप्रमाणं - कणादसुगतमतानुसारिणो द्वितीयमनुमानमपि प्रमाणात्वेनाङ्गीकुर्वन्ति । प्रत्यक्षस्यैकेन
 प्रमाणात्वाङ्गीकारे तृप्तिमिच्छतो भोजने प्रवृत्तिर्न स्यात्; भाविभोजने तृप्तिनिरूपितत्वे तु त्वस्य

પ્રત્યક્ષપ્રમાણજન્યપ્રત્યક્ષજ્ઞાનાભાવાત્ । અતઃ “આગામિભોજનં તૃપ્તિકારણમ્, ભોજનત્વાત્, પૂર્વાનુભૂતભોજનવત્”; ઇત્યનુમાનેન પૂર્વભોજનેડનુભૂતં ચતૃમિહેતુત્વં તદ્ભાવિભોજનેડપિ જ્ઞાત્વા તૃપ્તિકામો ભોજને પ્રવર્તત ઇતિ વાચ્યમ્ । તસ્માદનુમાનમપિ પ્રમાણમ્ । ઇત્યં કણાદસુગતમતાનુસારિણઃ પ્રત્યક્ષમનુમાનં ચેતિ દ્વયમપિ પ્રમાણત્વેનાડગીકુર્વન્તિ ।

(૨૦૬)

શબ્દપ્રમાણં - સાડુખ્યશાસ્ત્રપ્રણેતૃકપિલમતાનુસારિણસ્તુ તૃતીયં શબ્દમપિ પ્રમાણત્વેનાડગીકુર્વન્તિ । તથા હિ, દેશાન્તરે કસ્યચિત્ પિતા મૃતઃ । આમઃ કશ્ચિત્ વૃત્તાન્તં તત્પુત્રાયાચખ્યૌ । આમવાક્યાત્ પુત્રઃ પિતૃમરણં નિશ્ચિનોતિ । તસ્ય ન સ્યાત્ પ્રત્યક્ષાનુમાનાત્મકપ્રમાણદ્વયમાત્રાડગીકારે; દેશાન્તરોત્પન્નપિતૃમરણજ્ઞાનસ્ય પ્રત્યક્ષાનુમાનાભ્યામસમ્ભવાત્ । તસ્માત્ કપિલમતાનુસારિણઃ પ્રત્યક્ષાનુમાનશબ્દાત્મકં ત્રયમપિ પ્રમાણત્વેનાડગીકુર્વન્તિ ।

(૨૦૭)

ઉપમાનપ્રમાણં - ન્યાયશાસ્ત્રપ્રણેતૃગૌતમમતાનુસારિણશ્ચતુર્થમુપમાનમપિ પ્રમાણત્વેનાભ્યુપગચ્છન્તિ । તથા હિ, કશ્ચિત્ ગવયમૃગવ. ભૂતપગ્ચકમડગીકૃત્ય તત્કાર્યભૂતો દેહ એવાત્મેતિ વદન્તિ લોકાયતિકાઃ । આકાશં વિના ભૂતચતુષ્ટયમાત્રમડગીકૃત્ય તત્કાર્યભૂતો દેહ એવાત્મેતિ વદન્તિ ચાર્વાકાઃ ।

૨. અથમેવ વૈશેષિકશાસ્ત્રકર્તા । અયં કણભુગિતિ ચોચ્યતે ।

૩. સુગતઃ = ભુદ્ધઃ ।

મજ્જાનનઃ કુતશ્ચિદારણ્યકપુરુષાત્ “ગવયો ગોસદૃશઃ” ઇતિ શ્રુત્વા કદાચિદરણ્યં ગત્વા યદા ગવયમૃગં પશ્યતિ, તદા આરણ્યકપુરુષોક્તં “ગોસદૃશો ગવય” ઇતિ વાક્યં તદર્થં ચ સ્મરતિ । તાદૃશસ્મરણાનન્તરં “અયં ગવયઃ” ઇતિ જ્ઞાનં તસ્ય જાયતે । તસ્ય જ્ઞાનં ન સ્યાત્ પ્રત્યક્ષાદિપ્રમાણત્રયમાત્રમભ્યુપગચ્ચોપમાનપ્રમાણસ્થાનભ્યુપગમે । તસ્માદેતાદૃશવિલક્ષણજ્ઞાનહેતુભૂતં ઉપમાનપ્રમાણં અડગીકુર્વન્તિ ગૌતમમતાનુસારિણઃ ।

(૨૦૮)

અર્થાપત્તિપ્રમાણં - પૂર્વમીમાંસકૈકદેશી ભટ્ટશિષ્યઃ પ્રભાકરઃ પગ્ચર્મી અર્થાપત્તિમપિ પ્રમાણત્વેનાભ્યુપગચ્છતિ । દિવા અભુજ્જનસ્ય પુરુષસ્ય પીનત્વં દૃષ્ટ્વા “અયં રાત્રૌ ભુડ્કતે” ઇતિ નિશ્ચયો જાયતે; રાત્રિભોજનમન્તરા દિવા અભુજ્જનસ્ય પીનત્વાનુપપત્તેઃ । ભોજનં પીનત્વહેતુરિત્યતઃ પીનત્વં રાત્રિભોજનસ્ય કાર્યમ્ । રાત્રિભોજનં પીનત્વસ્ય કારણમ્ । તત્ર પીનત્વમુપપાદમ્, રાત્રિભોજનમુપપાદકમ્ । તથા ચોપપાદકરાત્રિભોજનસ્ય જ્ઞાનં પ્રતિ કારણભૂતપીનત્વરૂપોપપાદજ્ઞાનં અર્થાપત્તિપ્રમાણં ઇત્યુચ્યતે ।

(२०८)

अनुपलब्धिप्रमाणं - पूर्वमीमांसको भट्टः षष्ठीं अनुपलब्धिमपि प्रमाणात्वेनाङ्गीकरोति । वेदान्तिभिरपि षट् प्रमाणाभ्येवाङ्गीकियन्ते । “व्यवहारे भट्टनयः” इति न्यायात् । गृह्यधधिकरणेषु घटादेरभावज्ञानमनुपलब्धेः प्रमाणात्वाभ्युपगमे प्रयोजनम् । यस्य पदार्थस्य प्रतीतिर्न भवति तत्पदार्थविषयकाभावज्ञानं जायते । अस्या अप्रतीतेरनुपलब्धिरिति संज्ञा । घटादेरप्रतीत्या घटादेरभावनिश्चयो जायते । इत्थं पदार्थप्रतियोगिकाभावनिश्चयं प्रति कारणीभूतपदार्थाप्रतीतिरेवानुपलब्धिप्रमाणं इत्युच्यते ।

(२१०)

प्रमाणप्रमयोर्लक्षणं - प्रमाणज्ञानकरणं प्रमाणम् । स्मृतिभिन्नत्वे सत्यबाधितार्थविषयकं ज्ञानं प्रमा । स्मृतिरूपं ज्ञानं न प्रमा । प्रमाज्ञानं हि प्रमातारमाश्रयति, स्मृतिस्तु न प्रमातारमाश्रिता; किन्तु साक्षिणमाश्रितेत्यभ्युपगम्यते । तथैव भ्रान्तिज्ञानसंशयज्ञाने य साक्ष्याश्रिते इत्यङ्गीकृतम् । अत एव स्मृतिभ्रान्तिः संशयश्चेत्येतत्त्रयमपि विद्याभाससिद्धिनिवारिण्येव वृत्तिरूपम्, नान्तःकरणस्य वृत्तिरूपम् । ततश्च तत्त्रयमपि न प्रमात्राश्रयं किन्तु साक्ष्याश्रयम् । यदेवान्तःकरणस्य वृत्तिरूपं ज्ञानं, तदेव प्रमातारमाश्रयति । अन्तःकरणवृत्तिरूपं ज्ञानमेव प्रमेत्युच्यते । अन्तःकरणवृत्तिरूपत्वा- भावादेव न स्मृतिः प्रमातारमाश्रयति; प्रमापि न सा भवति । अत एव स्मृतिभिन्नत्वं प्रमालक्षणे दैयम् । स्मृतेरबाधितार्थविषयज्ञानत्वेऽपि न स्मृतिभिन्नत्वम् । तस्मादबाधितार्थविषयकं स्मृतिभिन्नमेव ज्ञानं प्रमा इत्युच्यते । नास्मिन् लक्षणे दोषगन्धोऽध्यस्ति ।

(२११)

स्मृतिरपि प्रमेति वादिनां पक्षः - अन्ये तु स्मृतिरूपज्ञानमपि प्रमेत्यभ्युपगच्छन्ति । तन्मतरीत्या प्रमालक्षणे न “स्मृतिभिन्नत्वम्” दैयम् । तन्मतेनाबाधितार्थविषयकज्ञानमेव प्रमेति वार्यते । भ्रान्तिज्ञानं तु नाबाधितार्थविषयकम्, अपि तु बाधितार्थविषयकमेव । तस्मात्प्रमालक्षणास्य न भ्रान्तिज्ञानेऽतिव्याप्तिः । स्मृतिज्ञानमपि प्रमेत्यङ्गीकर्तुमते स्मृतिज्ञानमन्तःकरणस्य वृत्तिरूपं न त्वविद्याया वृत्तिरूपम् । नापि साक्ष्याश्रयम्, अन्तःकरणवृत्तेः प्रमात्राश्रयत्वेन साक्ष्याश्रयत्वाभावात् । इत्थं केषाञ्चिन्मते स्मृतिज्ञानं अन्तःकरणवृत्तिरूपत्वात् प्रमा भवति । केषाञ्चिन्मते तु अविद्यावृत्तिरूपत्वात् प्रमा । भ्रान्तिज्ञानं संशयज्ञानं य सर्वमतश्चैरध्यविद्यावृत्तिरूपत्वेन साक्ष्याश्रितत्वेन याभ्युपगम्यते । न विवादोऽस्त्यत्र । विचार्यमाणे तु स्मृतिज्ञानमध्यविद्यावृत्तिरूपं साक्ष्याश्रयं य; न प्रमा । वेदान्तसम्प्रदायज्ञा अपि प्रमाज्ञानं षोढा विभजन्ति । स्मृतेस्तत्रानन्तर्भूतत्वात् न स्मृतिज्ञानं प्रमा । मधुसूदनस्वामिनोऽपि स्मृतिज्ञानं साक्ष्याश्रयमित्येवावोचन् ।

(२१२)

षड्विधाः प्रमाः - छदान्नी षड्विधप्रमा निर्दिश्यन्ते- (१) प्रत्यक्षप्रमा, (२) अनुमितिप्रमा, (३) उपमितिप्रमा, (४) शाब्दी प्रमा, (५) अर्थापत्तिप्रमा, (६) अभावप्रमा येति । पूर्वोक्तानि प्रत्यक्षादिप्रमाणांनि क्रमेणैतासां षण्णाम् प्रमाणां करणानि भवन्ति ।

१. यथार्थानुभवः प्रमेति स्मृतिव्यावृत्तं प्रमालक्षणम् ।

यथार्थज्ञानं प्रमेति प्रमालक्षणं तु स्मृतिसाधारणमिति विवेकः ।

२. भ्रमरूपानुभवजसंस्कारजनितस्मृतिर्बाधितार्थविषयकत्वाद्यथार्थज्ञानम् ।

यथार्थानुभवजसंस्कारजनितस्मृतिरबाधितार्थविषयकत्वाद्यथार्थज्ञानं भवति । अत एव तादृशस्मृतिज्ञानमन्तःकरणवृत्तिरूपमनाविधावृत्तिरूपम्; प्रमातारमाश्रितम्, न साक्षिणम् । तथापि प्राचीना न स्मृतिज्ञानं प्रमेति व्यवहरन्ति । तस्माद्द्विविधस्मृतिरप्यप्रमैव । तयोरेयथार्थस्मृतिः अयथार्थरूपा अप्रमा यथार्थस्मृतिः यथार्थरूपा अप्रमा छतीयानेव भेदः ।

करणलक्षणं - तत्र प्रत्यक्षप्रमायाः करणं प्रत्यक्षप्रमाणं छत्युच्यते । असाधारणकारणं एव करणम् । यत् सकलकार्याणां तुल्यतया कारणं भवति, तत् साधारणकारणम् । कार्यत्वाविच्छन्ननिष्ठकार्यतानिर्गुणितकारणताशावि यत् तत् साधारणकारणम् । धर्माधर्मादिकं सकलकार्याणां कारणत्वात् साधारणकारणम् । सकलकार्याणां कारणभावमनासाद्ये कतिपयकार्याणामेव विशिष्य कारणभावं यद्भवते तदसाधारणकारणम् । कार्यत्वातिरिक्तधर्मावच्छिन्ननिष्ठकार्यतानिर्गुणितकारणताशावि यत् तदसाधारणकारणम् । दृष्टो छि न सकलकार्याणां कारणं भवति, छिन्तु घटादिरूपकार्यविशेषाणामेव कारणं भवति । तस्माद्दृष्टो घटादीनां असाधारणकारणमिति करणमिति योच्यते । एवमेव प्रत्यक्षप्रमायाः छिन्नरस्तद्विच्छाद्यश्च साधारणकारणानि । यस्मादीश्वराद्यः सकलकार्याणि प्रति कारणानि भवन्ति, यस्माच्च न छिन्नद्विच्छाद्ये कार्यमीश्वरादिकं विनोत्पद्यते तस्मादीश्वराद्यः साधारणकारणानि । यक्षुरादीनीन्द्रियाणि प्रत्यक्षप्रमां प्रत्यसाधारणकारणानि । अतस्तानि प्रत्यक्षप्रमां प्रति कारणानि य भवन्ति । एवञ्च यक्षुरादीनीन्द्रियाणि प्रत्यक्षप्रमाणांनीत्युच्यन्ते ।

(२१३)

प्रमातृप्रमाणप्रमाप्रमेयत्रैतन्यानि - ननु वेदान्तसिद्धान्ते यक्षुरादीन्द्रियाणां प्रत्यक्षप्रमाकारणत्वं न युज्यते । तथा छि, वेदान्तसिद्धान्ते यत्वारश्चैतन्यभेदाः सन्ति (१) प्रमातृत्रैतन्यम्, (२) प्रमाणत्रैतन्यम्, (३) प्रमितिर. डेवलसाधारणकारणं करणमित्युक्ते यत्रासाधारणकारणद्वयं प्राप्तं तत्रेदमेव करणमिति विनिगमकाभावादेकस्य द्वाररूपकारणत्वमन्यस्य व्यापारवदसाधारणकारणत्वरूपकरणत्वं चाभ्युपेयम् । यत्तु द्वाररूपकारणं पुरस्कृत्य कार्यं जनयति, तदेवासाधारणकारणरूपं कारणं भवति । तद्यथा कपालद्वयं, संयोगद्वारा घटस्योत्पादकत्वात्, घटं प्रति व्यापारवदसाधारणकरणरूपं कारणम् । यत्तु व्यापारशून्यं सत् द्वारकारणमनपेक्ष्य साक्षादेव कार्यं जनयति, तत् डेवलकारणम्, न तु कारणम् । यथा कपालद्वयसंयोगः साक्षादेव घटोत्पादकत्वात् डेवलकारणम्, न तु कारणम् । व्यापारवदसाधारणकारणं करणमित्यस्य लक्षणस्य प्रत्यक्षानुमानशब्दाप्यप्रमाणेषु सम्भवेऽपि

उपमानार्थापत्त्यनुपलब्ध्याभ्यप्रमाणेष्वसम्भवाद्यव्याप्तिः । उपमित्यादीनां जनने विनैव व्यापारमुपमानादीनां कारणात्सम्भवात्पूर्वोक्तकारणलक्षणास्य तत्राव्याप्तिः स्यात् । अतो व्यापारभिन्नमसाधारणकारणं करणमित्यस्य लक्षणास्य निर्दृष्टत्वात्तदेव सर्वप्रमाणाणुगतकरणलक्षणात् ।

२. आदिशब्देन ईश्वरस्य ज्ञानम्, ईश्वरस्य प्रथमः, कालः, दिक्, अदृष्टम्, प्रागभावाः, प्रतिबन्धकाभावश्चेति सप्त गृह्यन्ते । अमी ईश्वरादयो नव सर्वकार्याणां साधारणकारणानि । यैतन्मथवा प्रमायैतन्मथ, (४) प्रमेययैतन्मथवा विषययैतन्मथमिति । वेदान्तमते प्रमा नाम यैतन्मथेव । तस्य यैतन्मथं नित्यम्, नेन्द्रियजन्यम्; तस्मान्नेन्द्रियं तत्कारणमिति चेत् । तत्र, यैतन्मथस्य प्रमात्वापादिका वृत्तिरपि प्रमेत्युच्यते । तस्या वृत्तिरेन्द्रियं करणम् ।

(१) प्रमातृयैतन्मथ - देहमध्यवृत्त्यन्तःकरणेनावच्छिन्नं यैतन्मथं प्रमातृयैतन्मथं इत्युच्यते ।

(२) प्रमाणायैतन्मथ - धेदमेवान्तःकरणं यक्षुरादीन्द्रियद्वारा अलिर्निर्गत्य घटादिविषयदेशपर्यन्तं दीर्घाभावरूपपरिणामं प्राप्नोति । ततो घटादिविषयैः संसृज्य घटादितत्तद्विषयाकारेण य परिणामते । यथा तडाकोदकं प्रणालीद्वारा अलिर्निर्गत्य कुत्यात्मना परिणामं प्राप्य केदारान् प्रविश्य तत्तत्तुष्णोष्ण-दिशुपकेदाराकारं भवति, तथैवान्तःकरणमपि यक्षुरादीन्द्रियच्छिद्रद्वारा अलिर्निर्गत्य विषयरूपकेदारं प्राप्य विषयाकारं भवति । तत्र देहदेशमारभ्य घटादिविषयदेशपर्यन्तं योऽन्तःकरणस्य दीर्घाभावरूपः परिणामः, स अत्र वृत्तिज्ञानं इत्युच्यते । वृत्तिज्ञानरूपो योऽन्तःकरणपरिणामः स प्रमाणां इति कथ्यते । तेनावच्छिन्नं यैतन्मथं प्रमाणायैतन्मथं इत्यभिधीयते ।

(३) प्रमितियैतन्मथमथवा प्रमायैतन्मथ - केदारं प्रविश्य यथा जलं केदारसमाकारं भवति, तथा घटादिविषयं प्राप्यान्तःकरणवृत्तिरपि घटादिविषयसमानाकारतां भजते । तादृशविषयसमानाकारतयावच्छिन्नयैतन्मथं प्रमायैतन्मथं इत्युच्यते ।

(४) प्रमेययैतन्मथमथवा विषययैतन्मथ - ज्ञानविषयीभूतघटाद्यवच्छिन्नयैतन्मथं

વિષયચૈતન્યમ્, પ્રમેયચૈતન્યં ઇતિ ચોચ્યતે । એતાઃ સર્વા
વેદાર્થસમ્પ્રદાયવિદ્યાચાર્યકૃતપરિભાષાઃ ।

(A. 214-217) પ્રમાતૃલક્ષણમ્-

(૨૧૪)

અવચ્છેદવાદરીત્યા પ્રમાતૃસાક્ષિણોઃ સ્વરૂપમ્; વિશેષણલક્ષણમુપાધિલક્ષણં ચ - અવચ્છેદવાદરીત્યા
અન્તઃકરણવિશિષ્ટચૈતન્યં પ્રમાતા । સ એવ કર્તા ભોક્તા ચ । અન્તઃકરણોપહિતચૈતન્યં સાક્ષી ।
એકમેવાન્તઃકરણં પ્રમાતૃવિશેષણત્વેન સાક્ષિણ ઉપાધિત્વેન ચ ભવતિ । વિશેષણલક્ષણં - વસ્તુસ્વરૂપે
યસ્ય પ્રવેશઃ અસ્તિ, તાદૃશં વ્યાવર્તકં

૧. પ્રવેશઃ = કાર્યેણ સહ સમ્બન્ધઃ ।

વસ્તુ વિશેષણં ઇત્યુચ્યતે । કાર્યાન્વયિત્વે સતિ વ્યાવર્તકત્વે સતિ વિદ્યમાનત્વં વિશેષણસ્ય લક્ષણમ્ ।
પદાર્થાન્તરેભ્યો વિવિચ્ય વસ્તુસ્વરૂપાવેદકં ચ ત્ તત્ વ્યાવર્તકં ઇત્યુચ્યતે । ઇતરેભ્યો ભિન્નતયા ચદ્ભુદ્યતે તદ્વ્યાવર્ત્ય
ઇત્યુચ્યતે । “નીલો ઘટઃ” ઇત્યત્ર ઘટસ્ય નીલવર્ણ વિશેષણમ્ । યતો નીલવર્ણ નીલઘટસ્વરૂપે પ્રવિષ્ટે સત્
રક્તપીતશ્ચેતાદિવર્ણવિશિષ્ટઘટેભ્યો વ્યાવર્ત્ય પૃથગિમં નીલઘટં બોધયતિ, તસ્માન્નીલવર્ણ વ્યાવર્તકં વિશેષણગ્ચ
। ઘટસ્તુ પરિચ્છેદઃ, યતઃ પીતાદિવર્ણવિશિષ્ટઘટાદિભ્યો વિવિચ્યાયં નીલઘટો બુદ્ધ્યતે । યસ્તુ વિવિચ્ય બુદ્ધ્યતે
પદાર્થઃ, સ હિ પરિચ્છેદઃ, વ્યાવર્ત્યઃ, વિશેષ્યં ઇતિ ચોચ્યતે । “દણ્ડી પુરુષઃ” ઇત્યાદાવપિ દણ્ડાદિકં પુરુષસ્ય
વિશેષણમ્ । ઇત્યં પ્રમાતુરન્તઃકરણં વિશેષણં ભવતિ, તસ્ય પ્રમાતૃસ્વરૂપે પ્રવેશાત્ । તથા પ્રમેયચૈતન્યાદ્વ્યાવર્ત્ય
પ્રમાતૃસ્વરૂપસ્ય બોધકત્વાદન્તઃકરણં વ્યાવર્તકં ચ ભવતિ । ઉપાધિલક્ષણં - યસ્તુ વસ્તુસ્વરૂપે અન્તરેણૈવ પ્રવેશં
વ્યાવર્તકો ભવતિ સ ઉપાધિરિત્યુચ્યતે । કાર્યાન્વયિત્વે સતિ વ્યાવર્તકત્વે સતિ વિદ્યમાનત્વમુપાધિલક્ષણમ્
। નૈયાયિકમતે “કર્ણાશ્કુલ્યવચ્છિન્નં નભઃ શ્રોત્રમ્” ઇત્યુચ્યતે । તત્ર કર્ણગોલકં શ્રોત્રસ્યોપાધિર્ભવતિ ।
કર્ણગોલકં શ્રોત્રેન્દ્રિયસ્વરૂપે પ્રવેશમન્તરેણૈવ બાહ્યભૂતાકાશાદ્વિવિચ્ય શ્રોત્રેન્દ્રિયં બોધયતિ । તસ્માત્
કર્ણગોલકં વ્યાવર્તકં ભવતિ । “ઘટાકાશઃ પ્રસ્થપરિમિતાન્નસ્યાવકાશં દદાતિ” ઇત્યત્ર ઘટ આકાશસ્યોપાધિરેવ
। પ્રસ્થપરિમિતાન્નાવાકાશદાત્રાકાશસ્વરૂપે પ્રવેશં વિનૈવ ઘટો મહાકાશાદ્ભિભજ્ય ઘટાકાશં બોધયતિ । ઘટસ્ય
પૃથિવીકાર્યત્વેનાવકાશપ્રદત્વાસમ્ભવાદાકાશસ્વરૂપે પ્રવેશો ન યુજ્યતે । તસ્માદ્ઘટ આકાશસ્યોપાધિરેવ ।
એવમેવાન્તઃકરણોપહિતચૈતન્યં સાક્ષીત્યત્ર સાક્ષિણોઽન્તઃકરણમુપાધિઃ । ન હ્યન્તઃકરણસ્ય સાક્ષિસ્વરૂપે પ્રવેશો
ભવતિ । ડિન્વન્તઃકરણં પ્રમેયચૈતન્યાદ્વિવિચ્ય સાક્ષિણં બોધયતિ । તસ્માદેકમેવાન્તઃકરણં સાક્ષિણ ઉપાધિત્વેન
પ્રમાતૃવિશેષણત્વેન ચ ભવતિ । અન્તઃકરણોપહિતચૈતન્યં સાક્ષી । અન્તઃકરણવિશિષ્ટચૈતન્યં પ્રમાતા ।
ઉપાધિના યુક્તં ઉપહિતં ઇતિ વિશેષણેન યુક્તં વિશિષ્ટં ઇતિ ચોચ્યતે । તન્નાન્તઃકરણવિશિષ્ટઃ પ્રમાતૈવ કર્તા,
ભોક્તા, સુખી, દુઃખી, સંસારી, જીવો ભવતિ । ઇત્યં અવચ્છેદવાદરીત્યા પ્રમાત્રાદિલક્ષણં નિરૂપિતમ્ ।

(२१५)

आभासवादेरीत्या ज्ञवसाक्षिणोः स्वरूपं - आभासवादे आभाससङ्घितान्तःकरणं ज्ञवस्य विशेषणम्, साक्षिण उपाधिश्च भवति । अत एवाभाससङ्घितान्तःकरणविशिष्टयैतन्मं ज्ञवः । आभाससङ्घितान्तःकरणोपहितयैतन्मं साक्षी । यद्यपि पक्षद्वयेऽपि विशेषणसङ्घितयैतन्मं ज्ञवः, स एव संसारी यः तथापि विशेष्यभागे यैतन्मे जननमरणदिसंसारो न सम्भवति । तस्माद्विशेषणमात्रे संसारः पर्यवस्यति; स एव विशिष्टयैतन्मे प्रतीयते । (१) क्वचिद्विशेषणगतधर्माणां व्यवहारो विशिष्टे भवति । (२) क्वचिद्विशेष्यगतधर्माणां व्यवहारो विशिष्टे भवति । (३) क्वचिद्विशेषणविशेष्योभयगतधर्माणां व्यवहारो विशिष्टे भवति । तद्यथा - (१) “एतेन घटाकाशो नश्यति” इत्यत्र विशेषणीभूतघट एव एतेन नश्यति, न तु विशेष्य- भूताकाशः । तथापि विशिष्टे घटाकाशो नाशः प्रतीयते । (२) “कुण्डली पुरुषः स्वपिति” इत्यत्र विशेषणो कुण्डले स्वापो नावेति; विशिष्टे पुरुषे तु स्वापः सम्भवति । तथापि “कुण्डलविशिष्टः स्वपिति” इति विशिष्टे स्वापव्यवहारो भवति । (३) “आयुधपाणिः पुरुषो योद्धुं याति” इत्यत्र विशेषणस्यायुधस्य विशेष्यस्य पुरुषस्य य युद्धाय गमनादुभयोरपि धर्मो विशिष्टे व्यवह्रियते । प्रकृते त्ववच्छेदवादेऽन्तःकरणं विशेषणम्, आभासवादे आभाससङ्घितान्तःकरणं विशेषणम्; द्वयोरपि पक्षयोश्चैतन्मं विशेष्यम् । तस्मिंश्चैतन्मे जन्मादिसंसारो न सम्भवति । किन्तु विशेषणस्यान्तःकरणस्य वा आभाससङ्घितान्तःकरणस्य वा धर्मभूतो यो जन्मादिरूपः संसारः सोऽविवेकिभिर्भान्त्या विशिष्टयैतन्मे व्यवह्रियते । व्यवहारो नाम प्रतीतिः कथञ्च । अनया रीत्या आभासवादावच्छेदवाद्योर्भेदोऽवगन्तव्यः ।

(२१६)

आभासवादस्य ज्यायस्त्वं - आभासवादेऽन्तःकरणमाभाससङ्घितम्, अवच्छेदवादे तद्द्रष्टितं य भवति । द्वयोर्मध्ये आभासवादे ज्यायान् । भाष्यकारैराभासवाद एव स्वीकृतः । अवच्छेदवादे विद्यारण्यमुनयो दोषमथाहुः । तथा हि, आभासरङ्घितान्तःकरणवच्छिन्नयैतन्मस्य प्रमातृत्वाभ्युपगमे घटावच्छिन्नयैतन्मस्यापि प्रमातृत्वं प्रसज्येत । यतोऽन्तःकरणवद्घटोऽपि भूतकार्यम्, अन्तःकरणं यथा यैतन्मस्यावच्छेदकमथवा व्यावर्तकं तथा घटोऽपि यैतन्मस्यावच्छेदको व्यावर्तकश्च; तस्मादन्तःकरणविशिष्टयैतन्ममिव घटावच्छिन्नयैतन्ममपि प्रमाता भवेदित्यापत्तिरपरिहार्या । अन्तःकरणे आभासस्याङ्गीकारे तु नास्य दोषस्यावकाशः । तथा हि, अन्तःकरणं पञ्चतन्मात्रसमष्टिसत्त्वगुणकार्यत्वात् स्वच्छम् । घटादयः पञ्चीकृतपञ्चभूततमोगुणकार्यत्वात्स्वच्छाः । यत् स्वच्छं तत्राभासस्यवा प्रतिबिम्बो जायते । मन्दिने पदार्थे नाभासो जायते । दर्पणस्य तत्पिधायककोशस्य य मृत्कार्यत्वाविशेषेऽपि स्वच्छे दर्पणे मुभस्याभासः प्रतीयते । अस्वच्छे दर्पणपिधायककोशे न मुभस्याभासः प्रतीयते । एवमेव सत्त्वगुणकार्यत्वात्स्वच्छेऽन्तःकरणे यैतन्माभासः प्रतीयते । तमोगुणकार्यत्वात्स्वच्छे शरीरादौ घटादौ य यैतन्माभासो न प्रतीयते ।

(२१७)

अन्तःकरणगतद्विविधप्रकाश एव प्रमाता; नान्यःस्थान्तःकरणे द्विविधः प्रकाशोऽस्ति; अेको व्यापकयैतन्यस्य प्रकाशः,

अपर आभासरूपयैतन्यस्य प्रकाशः । शरीरे घटादिषु य व्यापकयैतन्यस्य

प्रकाश अेक अेवास्ति, द्वितीय आभासस्य प्रकाशो नास्ति । तस्माद्विविधप्रकाशसहितान्तःकरणविशिष्टयैतन्यमेव प्रमाता इत्युच्यते, न त्वेकप्रकाशमात्रसहितघटादिविशिष्टयैतन्यं प्रमाता ।

येषां मतेऽन्तःकरणे आभासो नास्ति तेषां मते घटादाविवान्तःकरणेऽपि द्वितीय आभासस्य प्रकाशो नास्ति । अपि य य अेको व्यापकयैतन्यस्य

प्रकाशोऽन्तःकरणेऽस्ति स अेव घटादावप्यस्ति । तस्मादन्तःकरणविशिष्टयैतन्यस्य प्रमातृत्वाङ्गीकारे, घटविशिष्टस्य शरीरविशिष्टस्य कुड्यविशिष्टस्य य

यैतन्यस्य प्रमातृत्वं स्वीकर्तव्यं भवेत् । इत्थं घटशरीराद्यपेक्षयान्तःकरणे ईदृशं

वैलक्षण्यमस्ति । अत्र यायं हेतुः - सत्त्वगुणकार्यत्वादन्तःकरणं स्वच्छम्; अत

अेव तच्चैतन्याभासग्रहणयोग्यं य । इतरपदार्थास्तु तमोगुणकार्यत्वात्स्वच्छाः,

अत अेव ते यैतन्याभासग्रहणयोग्याश्च । आभासग्रहणयोग्यान्तःकरणविशिष्टयैतन्यमेव प्रमातेत्यभिधीयते; न त्वाभासग्रहणयोग्यघटादिविशिष्टयैतन्यं प्रमाता

भवति । अत अेवाभासवादः श्रेयान्, न त्ववच्छेदवादः ।

१. आभासवाद अे आभासस्य स्वरूपमधिकतया कल्पनीयं भवति । अवच्छेदवाद ए

न इत्थं यद्यथाभासवाद ए गौरवं अवच्छेदवाद ए लाघवं य, तथापि मन्त्रजिज्ञासोर्भुङ्कावाभासवादः स्फुटमाहुढे भवेदित्यनेनाभिप्रायेणाभासवादः स्तूयते । भाष्यकारादीनामध्ययमेवाशयः ।

(२१८)

प्रमात्राद्विद्यतुर्विधयैतन्यस्वरूपं - यथान्तःकरणमाभाससहितमेवास्ते तथा तद्भूतिरथ्याभाससहितैव जायते । आभाससहितवृत्तिविशिष्टयैतन्यं प्रमाणयैतन्यं इत्युच्यते । घटादिविषयाकारान्तःकरणवृत्त्याहुढे यैतन्यं प्रमेति, यथार्थज्ञानं इति वोच्यते । प्रमायाः साधनमिन्द्रियं प्रमाणं इति कथ्यते । अत्रेदं ज्ञेयं - विषयाकारवृत्त्याहुढयैतन्यं प्रमेति कीर्त्यते । तत्र यैतन्यस्य स्वरूपतो नित्यत्वान्नेन्द्रियजन्यत्वसम्भवं । अतश्च प्रमायैतन्यं प्रतीन्द्रियस्य यद्यपि साधनत्वं न युज्यत अेव तथाप्युपयारेणेन्द्रियस्य प्रमासाधनत्वव्यवहारः । तथा छि, उपाधिशून्ययैतन्ये प्रमाव्यवहाराभावात् विषयाकारवृत्त्युपहितयैतन्ये अेव तद्व्यवहाराख्य, यैतन्ये प्रमाशब्दप्रवृत्तौ विषयाकारवृत्तेरुपाधित्वात्तस्या वृत्तेरिन्द्रियजन्यत्वात्तादृशवृत्त्युपहितप्रमां प्रत्यपीन्द्रियस्य साधनत्वव्यवहारः । इत्थमेव इन्द्रियं प्रमासाधनं इति व्यवह्रियते । न ह्यन्तःकरणपरिणामाः सर्वेऽपि प्रमात्वेन व्यवह्रियन्ते । इन्तु शरीरान्तःस्थमन्तःकरणं विषयरूपघटाद्विदेशपर्यन्तं दीर्घाभावापत्तिरूपं परिणामं प्राप्नोति, स परिणाम अेव प्रमाणं इत्युच्यते । विषयैः सह मिलितस्यान्तःकरणस्य विषयसमानाकारो यः परिणामस्तस्य

प्रमेति व्यपदेशः । शरीरान्तःस्थितान्तःकरणदेशमारभ्य घटादिविषयदेशपर्यन्तं दीर्घाभूतस्यान्तःकरणस्य परिणामः प्रमात्रपतां धत्ते । तस्मात्प्रमायाः प्रमाणरूपान्तःकरणवृत्तेश्च नाधिको भेदोऽस्ति । अनेन कमेण् बाध्यपदार्थानां प्रत्यक्षज्ञानोत्पत्तिदशायामन्तःकरणवृत्तिर्भङ्गिर्निर्गत्य विषयीभूतघटादिसमानाकारतां धत्ते । शरीरान्तःस्थात्मनः प्रत्यक्षकाले त्वन्तःकरणवृत्तिर्भङ्गिर्निर्गमनं विना शरीरस्यान्तरेवात्माकारतां धत्ते । तथा आत्माकारया वृत्त्या आत्माश्रितभावराणं निवर्त्यते । आत्मा स्वस्य प्रकाशेन वृत्तौ प्रकाशते । अनेनैव निमित्तेनात्मा वृत्तेर्विषय इत्युच्यते । वृत्तिस्थयिद्याभासरूपकलस्य त्वात्मा न विषयो भवति । वर्णितेन प्रकारेण साक्षिरूप आत्मा स्वयम्प्रकाशरूपो भातीति सिद्ध्यति ।

(A. 219-223) इन्द्रियसम्बन्धं विना “अहं ब्रह्म” इति

ज्ञानस्य कथं प्रत्यक्षतेति तत्त्वदृष्टिप्रश्नः-

(२१९)

तत्त्वदृष्टेः शङ्का - “ब्रह्मापरोक्षज्ञानेन सकलाविधासमूहो नश्यति, न तु परोक्षज्ञानेन” इति प्रागभिहितम् । अत्रैषा शङ्का भवति “इन्द्रियजन्यमेव ज्ञानं प्रत्यक्षमित्युच्यते, ब्रह्मज्ञानं तु नेन्द्रियजन्यमविषयत्वाद्ब्रह्मणः । “यतो वासो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह” (तै. अ. ४.९) इत्यादिश्रुतेः ।

(A. 220-222) ब्रह्म न ज्ञानेन्द्रियाणां विषयः-

(२२०)

ब्रह्म न यक्षुषो विषयः - रूपवतः पदार्थस्य अथवा नीलादिवर्णस्यैव ज्ञानं यक्षुषा जन्यते । ब्रह्म तु न तादृशम्; अतो न ब्रह्म नेत्रेन्द्रियजन्यज्ञानविषयः । मनुष्याकारेणावतीर्णानां रामकृष्णादीनां मूर्तयो यद्यपि रूपादित्यस्तथापि ता मूर्तयो मायिकत्वान्मिथ्या । अतो न ता मूर्तयो ब्रह्मरूपाः । यद्यपि पुराणादिषु रामकृष्णादीनां ब्रह्मरूपेण वर्णनमस्ति तथापि तद्भयनं न तदीयशरीरस्य ब्रह्मत्वबुद्ध्या प्रवृत्तं किन्तु तदीयशरीराधिष्ठानचैतन्यस्य ब्रह्मत्वबुद्ध्येति ज्ञेयम् ।

ननु मनुष्यपशुपक्ष्यादिसर्वशरीराणामध्यधिष्ठानं ब्रह्मचैतन्यमेव । अधिष्ठानचैतन्याभिप्रायेण रामकृष्णादीनां ब्रह्मत्वे सर्वशरीराणामपि ब्रह्मचैतन्यस्यैवाधिष्ठानत्वाच्चमनुष्यपशुपक्ष्याद्योऽपि ब्रह्मरूपा भवेयुः । तथा य पश्चादिसमा एव रामकृष्णाद्योऽपि भवेयुः । तस्माद्रामकृष्णादीनां श्रुवान्तरापेक्षया वैशिष्ट्यसिद्धये तदीयशरीरे एव ब्रह्मबुद्धिरुच्यते, न तु तदीयशरीराधिष्ठानचैतन्यदृष्ट्या तेषु ब्रह्मबुद्धिरिति चेत् ।

तत्र । शरीरं बाधित्वा रामकृष्णादिशरीराणां ब्रह्मत्वविवक्षाणो पश्चादिसर्वशरीराणामपि बाधपूर्वं ब्रह्मत्वं सिद्ध्येत् । बाधाभावे तु श्रुवान्तराणां शरीरवत् कर्यरणाधेयवयवसहितस्य रूपकियादियुक्तस्य रामकृष्णादेः

શરીરસ્ય નિરવયવત્વેન રૂપક્રિયાદિશૂન્યેન બ્રહ્મણા સહાભેદો ન ઘટેત । તસ્માત્સાવયવં રૂપક્રિયાદિયુક્તં
 રામકૃષ્ણાદેઃ શરીરં ન બ્રહ્મ । પરન્તિવયાન્ ભેદોડસ્તિ - જીવાનાં શરીરં પુણ્યપાપાધીનં ભૂતકાર્યં ચ । કિંચ
 જીવાનાં દેહાધનાત્મપદાર્થેષુવિદ્યાબલવાત્ “અહમ્, મમ” ઇત્યધ્યાસો ભવતિ, સ યાધ્યાસ આચાર્યોપદેશાન્નિવર્તતે ।
 રામકૃષ્ણાદીનાં શરીરં તુ ન તદીયપુણ્યપાપજન્યં નાપિ ભૌતિકમ્ । પરન્તુ સૃષ્ટેઃ પ્રાક્ યદા પ્રાણિનાં કર્મફલદાનનોન્મુખં
 ભવતિ તદા આમકામસ્થાપીશ્વરસ્ય પ્રાણિનાં કર્માનુસારેણ “અહં જગત્સૃજયમ્” ઇતિ સક્રુલ્પો જાયતે । તેન
 સક્રુલ્પેન જગદ્વ્યત્તિરૂપા સૃષ્ટિર્ભવતિ । તથૈવ સૃષ્ટેઃ પરમપિ “અહં જગત્યાલયેયમ્” ઇતીશ્વરસ્ય સક્રુલ્પો જાયતે
 । તેન સક્રુલ્પેન જગદ્રક્ષ્યતે । કર્માનુસારેણ સુખદુઃખાદિસમ્બન્ધ એવ પાલનં ઇત્યુચ્યતે । પાલનસક્રુલ્પમધ્યે
 ઉપાસકાનામુપાસનફલત્વેન “રામકૃષ્ણાદિનામસહિતા મૂર્તયઃ સર્વેષાં પ્રતીયન્તામ્” ઇતિ ચેશ્વરસ્ય સક્રુલ્પો ભવતિ
 । અનેનેશ્વરસક્રુલ્પેન નામરૂપાદિરહિતે ઈશ્વરે રામકૃષ્ણાદિનામાનિ પીતામ્બરાદિસહિતસુન્દરવિગ્રહાશ્ચોત્પદન્તે ।
 ન તે રામકૃષ્ણાદીનાં વિગ્રહાસ્તદીયકર્માધીનાઃ । તૈશ્ચ રામકૃષ્ણાદિવિગ્રહૈઃ સાધૂનાં સુખં દુઃખાનાં દુઃખં ચોત્પદન્તે ।
 યચ્છરીરં યસ્ય સુખદુઃખાદેહૈર્તુર્ભવતિ તચ્છરીરં તદીયપુણ્યપાપજન્યમિતિ ન્યાયઃ । અનેન ન્યાયેન રામકૃષ્ણાદીનાં
 શરીરં સાધૂનાં સુખહેતુવાત્સાધૂનાં પુણ્યપુજ્જફલમ્, અસુરાદીનાં દુઃખાનાં દુઃખહેતુવાત્તેષાં પાપફલં ચ ભવતિ
 । એવમવતારપુરુષશરીરસ્યાપિ પુણ્યપાપાધીનત્વાત્તદનધીનત્વોક્તિરસડ્ગતેતિ ચેત્ । અત્રેદં તત્ત્વં - જીવેન
 પૂર્વશરીરે કૃતપુણ્યપાપયોઃ ફલમુત્તરશરીરે તસ્યૈવ જીવસ્ય સુખદુઃખાદિરૂપં ભવતિ । તસ્માચ્છરીરાભિમાનવતો
 જીવસ્ય પૂર્વજન્મનિ સ્વેનેૈવ કૃતપુણ્યપાપયોરધીનમુત્તરશરીરમિત્યુચ્યતે । રામકૃષ્ણાદેવતારપુરુષશરીરં તુ
 સાધ્વસાધુજનસુખદુઃખહેતુવાત્સાધ્વસાધુજનકૃતપુણ્યપાપાધીનમેવ, ન તુ રામકૃષ્ણાદિપુણ્યપાપાધીનમ્ । અત
 એવ ન તેન શરીરેણ રામકૃષ્ણાદીનાં સુખદુઃખભોગઃ । તસ્માદ્રામકૃષ્ણાદેવતારપુરુષશરીરં તદીયપુણ્યપાપાધીનં
 નેતિ સિદ્ધમ્ । કિંચ રામકૃષ્ણાદિશરીરં ન પચ્યભૂતપરિણામઃ, કિન્તુ ચૈતન્યાશ્રિતમાયાપરિણામઃ
 । પચ્યીકૃતભૂતપરિણામત્વે કૃષ્ણશરીરસ્ય રજ્જુકૃતબન્ધનાવિષયત્વં ભાગવતાદિષુ વર્ણિતમસડ્ગતં
 ભવેત્ । યદપિ પચ્યભૂતકાર્યયોગિશરીરસ્યાપિ બન્ધનાવિષયત્વં દૃશ્યતે, તથાપિ યોગિશરીરં પ્રથમં
 બન્ધનવિષયતામાપદૈવ પશ્ચાદ્યોગમહિમ્ના બન્ધાદ્ધિમુક્તં ભવતિ । કૃષ્ણાદિશરીરં તુ ન યોગિશરીરવદ્યોગમહિમ્ના
 બન્ધાવિષયતાં યાતિ; કિન્તુ સ્વભાવત એવ બન્ધાદેવશમ્ । તસ્માન્નાવતારપુરુષશરીરં પચ્યભૂતપરિણામઃ
 । ભગવત્યાદકૃતમારુડૂક્યોપનિષદ્ભાષ્યસ્ય ટીકાયામાનન્દગિરિસ્વામિભિઃ રામાદિશરીરસ્ય ભૂતપરિણામત્વં
 યદુક્તં તદપિ સ્થૂલ- દૃષ્ટીનામિતરશરીરતુલ્યતથૈવાવતારપુરુષશરીરમપિ પ્રતીયતે ઇત્યભિપ્રાયેણેઇત મન્તવ્યમ્
 । અત એવ ભગવત્યાદૈર્ગીતાભાષ્યોપક્રમે “સ ય ભગવાન્ સ્વાં માયાં વશીકૃત્યાજ્ઞોડવ્યથોડપિ સન્
 સ્વમાયયા દેહવાનિવ જાત ઇવ ય લોકાનુગ્રહં કુર્વન્નિવ લક્ષ્યતે” ઇતિ “જગતઃ સ્થિતિં પરિપિપાલયિષુઃ સ
 આદિકર્તા વિષ્ણુર્દેવક્યાં વસુદેવાદંશેન કૃષ્ણઃ કિલ સમ્બભૂવ” ઇતિ ય કૃષ્ણશરીરં માયાકાર્યત્વેન વર્ણિતમ્
 । તસ્માન્ન ભૂતેભ્યોડવતારપુરુષશરીરમુત્પદન્તે । કિન્તુ તદુપાદાનકારણં સાક્ષાન્માયૈવ । ઇતરેષાં જીવાનાં
 દેહે “અહમ્” ઇત્યાત્મભ્રાન્તિરસ્તિ । રામકૃષ્ણાદીનાં તુ ન સા ભ્રાન્તિરસ્તિ । જીવસ્યોપાધિભૂતા “અવિદ્યા”
 મલિનસત્ત્વયુક્તા; રામકૃષ્ણાદીનામુપાધિભૂતા “માયા” તુ શુદ્ધસત્ત્વયુતા । તસ્માજ્જીવસ્યાવિદ્યાકાર્યભૂતા
 ભ્રાન્તિઃ, રામકૃષ્ણાદેર્માયાકાર્યભૂતસર્વજ્ઞત્વં યાસ્તિ । જીવસ્યાજ્ઞાનપ્રયુક્તાવરણભ્રાન્ત્યોર્નિર્વૃત્તયે
 આચાર્યમુખાન્મહાવાક્યોપદેશજન્યજ્ઞાનમપેક્ષિતમ્ । રામકૃષ્ણાદેરાવરણભ્રાન્ત્યોરભાવેનોપદેશજન્યજ્ઞાન

नापेक्षितम् । तथापि ज्ञवस्थान्तःकरणवृत्तिरूपज्ञानमिवेश्वरस्य मायावृत्तिरूपमात्मज्ञानमुपदेशं विनैव जायते । किन्तु न तेन ज्ञानेन प्रयोजनमीश्वराणां सिद्ध्यति । तथा हि, ज्ञवस्य घटादिज्ञानेनावरणभङ्गो घटादिरूपविषयस्य प्रकाशश्चेति क्लृप्तं सिद्ध्यति । ज्ञवस्य “अहं ब्रह्म” इति ब्रह्माकारात्मज्ञानोदये तु तादृशज्ञानविषयीभूतस्यात्मन आवरणभङ्गमात्रं ज्ञानेन जन्यते । आत्मरूपो विषयस्तु स्वयमेव प्रकाशते । तस्मादात्मज्ञानेन विषयो न प्रकाशते । अवेमीश्वरस्य “अहं ब्रह्मास्मि” इति मायावृत्तिरूपज्ञानस्य विषयभूतः ईश्वरस्यात्मा आवरणरहितस्वयम्प्रकाशस्वरूपोऽस्ति । तस्मादावरणभङ्गो वा विषयप्रकाशो वा नेश्वरज्ञानस्य प्रयोजनम् । यथा ज्ञवन्मुक्तस्य विदुष आवरणरहितमात्मानं विषयीकुर्वन्ती “अहं ब्रह्मास्मि” इत्यन्तःकरणवृत्तिरावरणभङ्गादिप्रयोजनशून्या भवति, तथैवेश्वरस्यापि आवरणभङ्गादिप्रयोजनशून्यं मायावृत्तिरूपं “अहं ब्रह्मास्मि” इति ज्ञानं विनैवोपदेशादिसाधनमुत्पद्यते । इत्थं रामकृष्णादीनां ज्ञवाद्देशिष्ठयसत्त्वेनेश्वरत्वं सिद्ध्यति । तथापि तेषां शरीरं मायाकार्यम् । अत एव न तद्ब्रह्मरूपम्, किन्तु मिथ्या । मायाकार्यभूतमवतारपुरुषाणां शरीरं करणरूपाधवयवोपेतं रूपसहितं चोत्पादितम् । तस्मात्तेषां शरीरं नेत्रेन्द्रियविषयतामापद्यते । तथापि नेत्रेन्द्रियं न ब्रह्म विषयीकरोति ।

(२२१)

ब्रह्म त्वगिन्द्रियस्य न विषयः - त्वगिन्द्रियं तु स्पर्शं तदाश्रयद्रव्यं य विषयीकरोति । ब्रह्म तु न स्पर्शरूपं नापि स्पर्शस्याश्रयः । अतो न ब्रह्मणोस्त्वगिन्द्रियविषयत्वम् ।

(२२२)

ब्रह्म न रसनाघ्राणश्रोत्राणां विषयः - रसनेन्द्रियेण रसज्ञानम्, घ्राणेन्द्रियेण गन्धज्ञानम्, श्रोत्रेन्द्रियेण शब्दज्ञानं य जायते । रसगन्धशब्देभ्यो विलक्षणं ब्रह्म । तस्मान्न रसनाघ्राणश्रोत्रैर्ब्रह्मणो ज्ञानं जायते । “अशब्दमस्पर्शमरूपमव्ययं तथारसं नित्यमगन्धव्ययं यत्” (क. १.३.१५) “पराञ्चि भानि व्यतृणोस्त्वयम्भूस्तस्मात्पराङ्पश्यति नान्तरात्मन्” (क. २.१.१) इत्यादिना ब्रह्मणोऽन्द्रियाविषयत्वं बोध्यते ।

(२२३)

ब्रह्म कर्मेन्द्रियाणामप्यविषयः - कर्मेन्द्रियं न ज्ञानसाधनम्, किन्तु वयनादिक्रियासाधनम् । तस्मात्कर्मेन्द्रियैर्न कस्यचिदपि ज्ञानं जायते । इत्थं न केनापीन्द्रियेण ब्रह्मणो ज्ञानं जायते । इन्द्रियजन्यमेव ज्ञानं प्रत्यक्षं इत्युच्यते । तदेवापरोक्षं इति य कीर्त्यते । तस्माद्ब्रह्मणोऽपरोक्षज्ञानं नैव सम्भवति । शब्देन तु यद्यपि ब्रह्मज्ञानमुत्पद्यते तथापि शाब्दज्ञानस्य परोक्षत्वाच्छब्दजन्यब्रह्मज्ञानं परोक्षं अवे भवेत् ।

(A. 224-225) પૂર્વોક્તપ્રશ્નસ્થોત્તરમ્-

(૨૨૪)

સુખદુઃખાદેઃ સાક્ષિભાસ્યત્વાદિન્દ્રિયસમ્બન્ધં વિના પ્રત્યક્ષજ્ઞાનં ન જાયતે ઇતિ નિયમો નાસ્તિ - ઇન્દ્રિયસમ્બન્ધં વિના પ્રત્યક્ષજ્ઞાનં નોદેતીતિ નિયમો નાસ્તિ । સુખદુઃખાદેજ્ઞાનં ન કેનાપીન્દ્રિયેણ જન્યતે, તથાપિ સુખદુઃખાદેજ્ઞાનં પ્રત્યક્ષમેવ । તસ્માદિન્દ્રિયસમ્બન્ધજન્યં જ્ઞાનમેવ પ્રત્યક્ષજ્ઞાનમિતિ ન નિયમઃ । કિન્તુ યદા વિષયેણ વૃત્તિઃ સમ્બન્ધા વિષયાકારા ભવતિ તદા પ્રત્યક્ષજ્ઞાનં જાયત ઇત્યુચ્યતે । વિષયેણ સહ વૃત્તેઃ સમ્બન્ધઃ

૧. વિષયાવચ્છિન્નચૈતન્યસ્ય વૃત્ત્યવચ્છિન્નચૈતન્યેનાભેદ એવ પ્રત્યક્ષજ્ઞાનલક્ષણમ્ । સ ચાભેદઃ ક્વચિદિન્દ્રિયદ્વારા ભવતિ । ક્વચિચ્છબ્દેન ભવતિ । ક્વચિદિન્દ્રિયાદિરૂપબાહ્યનિમિત્તં વિનૈવ શરીરાન્તર્જાયમાનવૃત્તિદ્વારા ભવતિ । તત્રાપિ પ્રત્યક્ષજ્ઞાનમિતિ વ્યપદેશો ભવતિ । ચૈતન્યસ્ય સ્વરૂપતો ન કોઽપિ ભેદોઽસ્તિ । કિન્તુ વિષયવૃત્તિરૂપોભયોપાધિપ્રયુક્તભેદોઽસ્તિ । તયોરુપાધ્યોર્ભિન્નદેશસ્થત્વે

તાદૃશોપાધિવિશિષ્ટચૈતન્યયોર્ભેદવ્યવહારો ભવતિ । વૃત્તેર્વિષયાકારતાકાલે દ્વયોરુપાધ્યોરેકદેશસ્થત્વં ભવતિ । તદૈકદેશસ્થોપાધિસહિતવિષયચૈતન્યવૃત્તિચૈતન્યયોરભેદો વ્યવહિયતે । એવં વિષયચૈતન્યેન સહ વૃત્તિચૈતન્યસ્ય જાયમાનાભેદ એવ પ્રત્યક્ષજ્ઞાનં ઇતિ, અપરોક્ષજ્ઞાનં ઇતિ, સાક્ષાત્કાર ઇતિ ચોચ્યતે । તદિદં પ્રત્યક્ષજ્ઞાનલક્ષણં

(૧) ઇન્દ્રિયજન્યબાહ્યઘટાદિપ્રત્યક્ષજ્ઞાને, (૨) મહાવાક્યજન્યબ્રહ્મપ્રત્યક્ષજ્ઞાને, (૩) બાહ્યનિમિત્તં વિનાન્તરેવોત્પદ્યમાનસુખદુઃખાદિપ્રત્યક્ષજ્ઞાને, (૪) માયાવૃત્તિરૂપેશ્વરજ્ઞાને, (૫) અવિદ્યાવૃત્તિરૂપરજ્જુસર્પાદિજ્ઞાને ચાનુગતમ્ । ક્વચિદિન્દ્રિયદ્વારા ભવતિ, ક્વચિચ્ચ શબ્દેન ભવતિ । “દશમસ્ત્વમસિ” ઇત્યત્ર શબ્દાજ્જાયમાનાન્તઃકરણવૃત્તિર્દશમેન સ્વાત્મના સમ્બન્ધા દશમાકારા ભવતિ । તસ્માચ્છબ્દજન્યદશમજ્ઞાનમપિ પ્રત્યક્ષમેવ । તથૈવ પ્રમાતરિ સુખદુઃખાદ્યુત્પત્તિકાલેઽન્તઃકરણસ્ય વૃત્તિઃ સુખાકારા દુઃખાકારા ચ ભવતિ । તથા વૃત્ત્યા સહ સુખદુઃખાદેઃ સમ્બન્ધો જાયતે । તસ્માત્સુખદુઃખાદેજ્ઞાનં

प्रत्यक्षं धृत्युच्यते । पूर्वोक्तोत्पन्नसुषुम्भदुःखादेर्नाशानन्तरं यदा
पुरुषस्य तादृशसुषुम्भदुःखादिज्ञानं जायते तदा सुषुम्भदुःखाधाकारा
अन्तःकरणवृत्तिरुदेति । किन्तु तस्या वृत्तेर्नष्टसुषुम्भदुःखादिना
सम्बन्धो नास्ति । अतस्तज्ज्ञानं स्मृतिरूपम्, न प्रत्यक्षरूपम्
। यद्यप्यन्तःकरणधर्माः सुषुम्भदुःखाद्यः साक्षिभास्यास्तथापि
सुषुम्भदुःखाकारान्तःकरणवृत्तिद्वारैव साक्षी सुषुम्भदुःखादीन्
प्रकाशयति । साक्षिभास्यपदार्थमपि साक्षी वृत्तिमपेक्ष्यैव
प्रकाशयति । तथा हि, शुक्तिरजतं साक्षिभास्यमेव ।
तत्रापि साक्षी अविधावृत्तिं अपेक्ष्यैव रजतं प्रकाशयति
। परन्तु सुषुम्भ- दुःखादिप्रकाशने अन्तःकरणवृत्तिः
साक्षिणः सहायभूता । मिथ्यारजतादिप्रकाशने अविधावृत्तिः
साक्षिणः सहायभूता । इत्थं साक्षिभास्यपदार्थज्ञानेऽपि
वृत्तिरावश्यिकी । सा वृत्तिर्यत्रेन्द्रियादिबाह्यसाधनाजन्या
तत्र तस्या वृत्तेर्विषयः साक्षिभास्यं धृत्युच्यते ।
सुषुम्भदुःखादिविषयकवृत्तौ बाह्येन्द्रियादिकं न कारणम् । अपि तु
सुषुम्भदुःखवृत्तिसमये साधनान्तरापेक्षां विनैव सुषुम्भदुःखाकारा
दुःखाकारा
१. “अहं दशमः” इति दशमस्य स्वस्वरूपापरोक्षज्ञानं
“दशमस्त्वमसि” इति शब्दप्रमाणजन्यम् । नेन्द्रियैर्मनसा
वा दशमप्रत्यक्षज्ञानं जायते । तथा हि, यदि शरीररूपो दशम
इन्द्रियवेद्यं धृत्युच्यते तर्हि नेत्रेन्द्रियमात्रेण वेद्येत । तथा सति
निमीलितनयस्यापि “दशमस्त्वमसि” इति वाक्याद्दशमज्ञानं
जायमानमसङ्गतं भवेत् । तस्माद्दशमज्ञानं नेत्रेण न
जायते । मनस्तु न साक्षाद्बाह्यार्थग्रहणसमर्थम् । आन्तरमेव
पदार्थं मनः साक्षात् गृह्णीयात् । देवदत्तयज्ञदत्तादिसंज्ञा
अपि सूक्ष्मदेहसहितस्थूलदेहे दृश्यन्ते । “त्वम्”,
“अहम्” इत्यादिव्यवहारोऽपि स्थूलदेहे दृश्यते ।
स्थूलदेहस्य ज्ञानं मनसा साक्षात् सम्भवति । तस्माद्दशमज्ञानं
शब्दप्रमाणेनैव जायते । तत्र नेत्रं मनश्च सहायतां
प्रतिपद्यते ।
२. सुषुम्भदुःखाद्यो बुद्धेरेव धर्माः, नात्मनः । अत
अेव ते बुद्धेः सत्त्वे जाग्रत्स्वप्नयोरेव प्रतीयन्ते ।
सुषुम्भे बुद्धेरभावात्सुषुम्भदुःखादिप्रतीतिर्नास्ति । तथा

યોક્તમ્નાગ્રેચ્છાસુખદુઃખાદિ બુદ્ધૌ સત્યાં પ્રવર્તતે ।
 સુષુપ્તૌ નાસ્તિ તન્નાથે તસ્માદ્બુદ્ધેસ્તુ નાત્મનઃ ॥ ઇતિ
 ચાન્તઃકરણવૃત્તિર્જાયતે । તસ્યાં વૃત્તાવારુઢઃ સાક્ષી સુખદુઃખાદીન્ પ્રકાશયતિ ।
 અતઃ સુખદુઃખાદિકં સાક્ષિભાસ્યં ઇત્યુચ્યતે ।

(૨૨૫)

બ્રહ્મજ્ઞાનસ્ય પ્રત્યક્ષત્યોપપત્તિઃ તત્ત્વદૃષ્ટેર્ભેદભ્રમનિવૃત્તિશ્ચ - બાહ્યઘટાદિભિઃ સહાન્તઃકરણવૃત્તેઃ સમ્બન્ધો નેત્રાદીન્દ્રિયદ્વારા જાયત ઇતિ ઘટાદયો ન સાક્ષિભાસ્યાઃ । અન્તઃકરણવૃત્તિર્ચદા બ્રહ્માકારા ભવતિ તદા સા વૃત્તિર્ન બહિર્ગચ્છતિ, કિન્તુ શરીરસ્યાન્તરેવ વર્તતે । તથા વૃત્ત્યા સહ બ્રહ્મણઃ સમ્બન્ધોઽસ્તિ । તસ્માદ્બ્રહ્મજ્ઞાનમપિ સુખદુઃખાદિજ્ઞાનમિવ પ્રત્યક્ષરૂપં ભવતિ । પરન્તુ સુખાકારદુઃખાકારવૃત્તિષુ બાહ્યસાધનાપેક્ષા નાસ્તિ । તસ્માત્સુખદુઃખાદયઃ સાક્ષિભાસ્યાઃ । બ્રહ્માકારાન્તઃકરણવૃત્તૌ તુ ગુરુમુખાચ્છૃતવેદાન્તવાક્યસ્ય શ્રોત્રેન્દ્રિયસમ્બન્ધરૂપબાહ્યસાધનમપેક્ષ્યતે । તસ્માદ્બ્રહ્મ ન સાક્ષિભાસ્યમ્ । ઇત્યં યત્ર વિષયેણ સહ વૃત્તિઃ સમ્બન્ધા ભવતિ તત્ર પ્રત્યક્ષજ્ઞાનં ભવતિ । “અહં બ્રહ્માસ્મિ” ઇતિ વૃત્તેઃ વિષયેણ બ્રહ્મણા સહ સમ્બન્ધત્વાત્ બ્રહ્મજ્ઞાનં પ્રત્યક્ષં ભવિતુમર્હતિ । યત્ર ધૂમદર્શનેન વહ્નિજ્ઞાનં જાયતે તત્ર ધૂમજ્ઞાનં પ્રત્યક્ષમ્, વહ્નિજ્ઞાનં તુ ન પ્રત્યક્ષમ્ । ચક્ષુર્દારા નિર્ગતાન્તઃકરણવૃત્તેર્ધૂમેન સહ સમ્બન્ધોઽસ્તિ; અતો ધૂમ૧. “ચક્ષોઃ સૂર્યોઽજાયત”, “આદિત્યશ્ચક્ષુર્ભૂત્વા અક્ષિણી પ્રાવિશત્” (ઐ. ૧.૨) ઇત્યાદિપ્રમાણેન ચક્ષુષિ સૂર્યાભેદોઽસ્તિ । અઙ્ગુલ્યાદિરૂપાલ્પાવરણેન સૂર્યતિરોધાને બ્રહ્માણડાન્તર્વર્તિસૂર્યસ્ય પ્રકાશો ન દૃશ્યતે । આવરણનિવૃત્તૌ તુ ચક્ષુર્ગતાન્તઃકરણવૃત્ત્યા બ્રહ્માણડાન્તર્વર્તિસૂર્યસ્ય પ્રકાશો દૃશ્યતે । એવમેવ સાક્ષિરૂપે આત્મનિ બ્રહ્મણોઽભેદોઽસ્તિ । તસ્યાન્તઃકરણગતાજ્ઞાનાંશરૂપસ્વલ્પાવરણેનાચ્છાદને સર્વત્ર પરિપૂર્ણ બ્રહ્મ ન પ્રત્યક્ષતયા ભાસતે । યદા શરીરાન્તર્જાયમાનબ્રહ્માત્માભેદાકારવૃત્ત્યા પૂર્વોક્તાવરણસ્ય ભઙ્ગો જાયતે, તદા ગૃહાન્તર્ગતસ્યાકાશસ્યાસઙ્ગત્વાદિજ્ઞાનેન મહાકાશસ્યાસઙ્ગત્વાદિજ્ઞાનોદયવત્ સર્વત્ર પરિપૂર્ણબ્રહ્મણઃ સ્વપ્રકાશત્વરૂપેણ ભાનં ભવતિ ।

૨. યથા બ્રહ્મ ન સાક્ષિભાસ્યં તથા

ચિદાભાસસહિતાન્તઃકરણવૃત્તિરૂપપ્રમાતુરપયગોચરં ભવતિ

। દીપાન્તરોપેક્ષાં વિના કેવલનેત્રસ્ય યથા દીપો વિષયો

ભવતિ, તથા બ્રહ્મ કેવલાયાઃ “અહં બ્રહ્માસ્મિ”

ઇતિ બ્રહ્માકારાન્તઃકરણવૃત્તેર્વિષયતાં પ્રતિપદ્યતે ।

તસ્માદ્બ્રહ્મ ન પ્રમાતૃભાસ્યમપિ । કિન્તુ સ્વપ્રકાશં

પ્રત્યન્યપ્રકાશાપેક્ષારહિતસર્વાભાસકસ્વયમ્પ્રકાશસ્વરૂપં

બ્રહ્મ । “મલેન મલં હન્યાત્” ઇતિ ન્યાયેન વૃત્તિર્બ્રહ્મણઃ

આવરણભઙ્ગં કરોતિ । સોઽયં વૃત્તિપ્રયુક્તાવરણભઙ્ગ એવ

वृत्त्या ब्रह्मणो विषयीकरणमित्युच्यते । न प्रकारान्तरेण
 वृत्त्या ब्रह्मणो विषयीकरणं सम्भवति । साक्षी
 बाह्यसाधनापेक्षां विनैव “अहं ब्रह्मास्मि” इति
 वृत्तिरूपं तत्त्वज्ञानं प्रकाशयति । अत एव तत्त्वज्ञानं
 साक्षिभास्यं इत्यभिधीयते । ज्ञानं प्रत्यक्षं इत्युच्यते ।
 विद्गज्ञानरूपानुमानप्रमाणजन्यान्तःकरणवृत्तिः शरीरस्थान्तरेव
 वल्ल्याकारं भजते । न हि वृत्तेर्वह्निना सल सम्बन्धोऽस्ति;
 तस्माद्ब्रह्मिज्ञानं न प्रत्यक्षम् । इत्थं यत्र वृत्त्या सल
 विषयस्य सम्बन्धो भवति तत्र प्रत्यक्षज्ञानं भवति । यत्र
 वृत्त्या सल विषयस्य सम्बन्धो न भवति तत्र परोक्षज्ञानं
 भवति । यत्र विषयो देशान्तरस्थो नष्टो भावी वा, तत्रानुमानेन
 शब्देन वा विषयाकारा वृत्तिः शरीरस्थान्तरेव भवति;
 तदोत्पद्यमानं ज्ञानं परोक्षं इत्युच्यते । इन्द्रियजन्यज्ञानमेव
 प्रत्यक्षमिति न नियमः । सुषुप्त्यादिज्ञानमिन्द्रियजन्यमपि
 प्रत्यक्षमेव भवति । दशमपुरुषज्ञानं
 शब्दजन्यमपि प्रत्यक्षमेव भवति । अनेन न्यायेन
 श्रीसद्गुरुमुष्णतमडावाक्यरूपवेदशब्दजन्यब्रह्मज्ञानमपि
 प्रत्यक्षमेव भवति । श्रीसद्गुरोरेवंविधमुपदेशं श्रुत्वा
 बुद्धिमानुत्तमाधिकारी तत्त्वदृष्टिः स्वात्मानं ब्रह्मरूपेण विदित्वा
 भेदभ्रमं विजडौ । “अहं ब्रह्मास्मि” इति वृत्तौ
 निरावरणं ब्रह्म भाति । तत्त्वदृष्टिरेवमुवाच ।
 निरावरणानिर्वासमहं ब्रह्मेति बुद्धवान् ।
 श्रीसद्गुरोः प्रसादेन ङ्यभाषाकारवृत्तितः ॥
 इति श्रीवासुदेवब्रह्मेन्द्रसरस्वतीविरचिते संस्कृतविद्यारसागरे
 उत्तमाधिकारिण उपदेशनिर्णयनाम
 ॥ चतुर्थस्तदङ्गः ॥

१. यस्यान्तःकरणं पूर्वापुण्यपरिपाकवशाद्यन्तं शुद्धमस्ति, यस्य गुरुपदिष्टमडावाक्यरूपशब्दप्रमाणेन
 सदृढो बोधो जातः, यस्य च तादृशसुदृढबोधोदयानन्तरं संशयादिनिवृत्तये श्रवणादिसाधनान्तरं नापेक्षितं स
 अवेवोत्तमाधिकारी । यस्य त्वन्तःकरणं नात्यन्तं शुद्धं किन्तुषुभलविक्षेपादिदोषयुक्तम्, स मध्यमाधिकारी; अथवा
 कनिष्ठाधिकारी । मडावाक्यरूपशब्दाद्यपरोक्षज्ञानोदयानन्तरमपि संशयादिनिवृत्तये तेन श्रवणादिकमनुष्ठेयम् ।

विवारसागरः

Chapter 5 संस्कृतविवारसागरे मध्यमाधिकारिण उपदेशनिर्घणं नाम
पञ्चमस्तरङ्गः ।

(A. 226-251) गुरुवेदप्रभृतीनां व्यावहारिकसत्ताप्रतिपादनम्-

(२२६)

वेदेन गुरुणा याद्वैतज्ञानोदयासम्भव इत्यदृष्टेः प्रश्नः श्रीसद्गुरुमुष्पाद्युपदिष्टवेदान्तवाक्यप्रमाणादद्वैतब्रह्मात्मसाक्षात्कारो
जायत इति पूर्वतरङ्गे उक्तम् । तच्छ्रुत्वा अदृष्टिनामकद्वितीयशिष्ये अवं शङ्कते - किं गुरुर्वेदान्ताश्च सत्या
उतासत्याः । आद्यपक्षे अद्वैततानिर्द्धेतसिद्धिश्च । द्वितीये मिथ्याभूतमरीचिकोदकेन पिपासानपगमवदसत्यभूतगुरुवेदान्तैः
संसारदुःखानिवृत्तिः पुरुषार्थासिद्धिश्च । अवं पक्षद्वयेऽप्यद्वैतज्ञानोदयासम्भव अवेति शङ्कराचार्यस्थापितमद्वैतमतप्रामाण्ये
मम शङ्कां कृपयापनेतुमर्हसीति शिष्यः पृच्छति ।

(A. 227-249) श्रीसद्गुरोरुत्तरम्

(A. 227-229) शाङ्करमतस्याद्वैतस्य प्रामाण्यिकत्ववर्णनम्-

(२२७)

शाङ्करमतस्य प्रामाण्यिकत्वे व्यासवचनं - श्रीव्यासेन वायवीयकूर्मादिपुराणेषु शाङ्करमतमधिकृत्यैवमुच्यते
कलौ युगे तु वेदार्थो वर्ण्यते ऽन्यथा-न्यथा ।

शङ्कराचार्यरूपेण शिवः साक्षात्तदा डिल ॥

अवतीर्या-न्यथाभूतं जैनबौद्धादिकं मतम् ।

निर्मूलयिष्यत्यपिलं वेदवाक्यैः सयुक्तिभिः ॥

उद्धृत्य मूर्ति (विङ्गं) गङ्गायाः स्थापयिष्यति वै प्रभोः ।

सूर्यालोकेन जगतो ङ्यन्धकारविनाशने ॥

यथावस्थितमानं तु पदार्थानां यथा भवेत् ।

नाशश्च विपरीताप्यभावनाया यथा भवेत् ॥

सर्वसंशयनाशश्च भगवत्पूज्यपादभृत् ।

शङ्करोऽपि तथैवेऽल्लोकानुग्रहकाङ्क्षया ॥

वेदार्थविषयाज्ञानं भ्रान्तिसंशयकारणम् ।

निश्शेषं नाशयित्वासौ साधयित्वाद्भयं परम् ॥

अद्भ्यभ्रज्मविधां य स्थापयेदवनीतले ।

अन्यथा वर्णयेद्यस्तु वेदार्थं स तु मूढधीः ॥ इति ।

मडेतिहासे शिवरहस्ये नवमांशे य शाङ्करमतस्थौपनिषदत्वमुच्यते शिवे मद्दशसम्भूतः शङ्करः शङ्करोत्तमः ।

यतुर्भिः सऽल्लोकाश्च कलाववतरिष्यति ॥

तस्मै योपनिषद्भिः मया दत्ता मडेश्चरि ।

भूमौ पाषाणसुपुण्ड्रानां षड्दशसं स कश्चिदिति ॥ इत्यादिना ।

इतिहासपुराणानां य वेदार्थोपबृंहणं एव उपयोग इत्यभियुक्तवचनमपि बिभेत्यल्पश्रुताद्भेदो मामयं प्रतश्चिदिति

। इतिहासपुराणाभ्यां वेदं समुपबृंहयेत् ॥ इति ।

(२२८)

अद्वैतमेव प्रमाणिकमिति वाल्मीकिरथ्यभिप्रायः श्रीवाल्मीकिराट्टिकविराट्पिलार्थदर्शा मडर्षिरुत्तरामायणे

वासिष्ठाप्यग्रथे सर्वोपनिषत्सूत्रभूतमाण्डूक्यार्थाविष्कारप्रधाने श्रीरामवसिष्ठसंवादेऽपेक्षाभिव्यक्तवार्तिकात्मके

उपक्रमद्विषद्विधतात्पर्यविसृष्टौर्दृष्टान्तसदस्यैरितिहासशतैश्चाद्वैतमेव प्रमाणमिति निरूपयति । तत्राप्यद्वैतमतसारभूतदृष्टिसूत्रि

१. यत्सङ्क्षोभविडासाभ्यां जगत्प्रलयसृष्टयः ।

निष्ठा वेदान्तवाक्यानामथ वाचामगोचरः ॥

प्रातीतिकत्वं वेदान्तसिद्धान्ते जगतः स्फुटम् ।

अतः सुप्तौ जगत्स्वीनं प्रबोधे जायते पुनः ॥

दृष्टिसृष्टिमिमां ब्रह्मानुभवी बडुमन्यते ।

अद्भो मुक्तो मडाविद्वान् अज्ञ इत्यादिभेदतः ॥

अेक एव सदा भाति नानेव स्वप्नवत्स्वयम् ।

अतः स्वमुक्त्यैवान्येषामाभासानामपि ध्रुवम् ॥

મુક્તિં જાનાતિ હે દેવા આત્મના ડ્યાત્મવિદ્ધરઃ ।
સ્વસંસારદશાયાં તુ સ્વભ્રાન્ત્યા સર્વદેહિનામ્ ॥

આભાસાનાં ચ સંસારં વેદ મુક્તિં તથૈવ ચ ।
તુચ્છાનિર્વચનીયા ચ વાસ્તવી ચેત્યસૌ ત્રિધા ॥

જ્ઞેયા માયા ત્રિભિર્બોધેઃ શ્રૌતયૌક્તિકલૌકિકૈઃ । ઇતિ ।

સત્તાવાદાન્ એવ પુનઃ પુનરત્યાદરેણાનેકેતિહાસૈઃ સમ્યક્ પ્રતિપાદયતિ ચ ।

ઇત્યં વ્યાસવાલ્મીક્યાધમિપ્રાયેણોપનિષદ્ભગવદ્ગ્રીતાબ્રહ્મસૂત્રાત્મકપ્રસ્થાનત્રયસ્ય શ્રીમચ્છુકુરભગવત્પાદપ્રણીતભાષ્યમેવ
યથાર્થવ્યાખ્યાનમિતિ સિદ્ધયતિ । ઇત્યં સર્વજ્ઞવ્યાસવાલ્મીક્યાદિવચનવિરોધાદ્ભેદવાદોડપ્રામાણિકઃ । ભેદવાદો
યુક્તિવિરુદ્ધ ઇતિ ચ શ્રીહર્ષમિશ્રૈઃ ખણ્ડનગ્રન્થે નિરૂપિતમ્ । ભેદધિક્કારાદિગ્રન્થેષ્વપિ ભેદવાદસ્યાયુક્તત્વં
પ્રદર્શિતમ્ । ઇત્યમનાદિસિદ્ધશ્રુતિતાત્પર્યવિષયીભૂતત્વાત્સ્મૃતિપુરાણોતિહાસૈરુપબૃહિતત્વાતન્નારાયણાદિસદ્ગુરુસમ્પ્રદાયગત
શાકુરમદ્વૈતમતમેવ સાધુ । સર્વેઃ શ્રેયોડર્થિભિરાદરણીયગ્ચ ।

(૨૨૯)

ભેદવાદતિરસ્કારઃ - જૈનાદિમતવદ્દેહબાહ્યતયા પ્રાચીનમહર્ષિવચનવિરોધાચ્ચ ભેદવાદો ન પ્રમાણમ્ ।
આસ્તિકવિષયે ભેદવાદખણ્ડનયુક્તીનાં પ્રદર્શનં નાપેક્ષિતમિતિ કૃત્વા, સ ભેદવાદઃ શ્રુતિવચનવિરુદ્ધ ઇત્યેવ
પ્રદર્શયતે - કઠોપનિષિદિ ભેદવાસના ભયહેતુઃ, સર્વદુઃખનિદાનમ્, તતઃ સા વાસના દૂરીકર્તવ્યેતિ મૃત્યુના નચિકેતાઃ
ઉપદિષ્ટઃ । તસ્માદ્ભેદવાસના સર્વાત્મના મનસો નિર્મૂલમુન્મથનીયા । સતતમદ્વૈતનિષ્ઠાભ્યસનીયા શ્રેયોડર્થિના
। તથા હિ શ્રુતયઃ - “મૃત્યોઃ સ મૃત્યુમાપ્નોતિ ય ઇહ નાનેવ પશ્યતિ” (ક. ૨.૧.૧, બૃ. ૪.૪.૧૯) “દ્વિતીયાદ્વૈ
ભયં ભવતિ” (બૃ. ૧.૪.૨) “અન્યોડસાવન્યોડહમસ્મીતિ ન સ વેદ યથા પશુરેવં સ દેવાનામ્” (બૃ. ૧.૪.૧૦),
“ઉદરમન્તરં કુરુતે અથ તસ્ય ભયં ભવતિ” (તૈ. બ્ર. ૭) ઇતિ । તાસાં ચાયમર્થઃ - ય ઇહ પરમાત્મનિ પ્રત્યગભિન્ને
ત્રિવિધપરિચ્છેદત્રિવિધભેદશૂન્યે નાનેવ (ઇવશબ્દાદવિદ્યમાનમેવ ભેદમ્) પશ્યતિ સ મૃત્વા મૃત્વા પુનઃ પુનર્જાયતે ।
દ્વૈતાભિનિવિષ્ટસ્ય સદા ભયમેવ । ચિન્માત્રસ્વસ્વરૂપાત્પૃથક્ જ્ઞેયત્વેન ધ્યેયત્વેન વા વસ્તવન્તરમસ્તીતિ મન્વાનઃ
પશુપ્રાયઃ । અણુમાત્રમપિ ભેદં પશ્યતો મહદ્ભયં ભવતિ । દુઃખનિદાનભૂતો ભેદવાદઃ શ્રેયોડર્થિના સર્વથા
વિસ્મર્તવ્યઃ । દ્વૈતવચનં યાવદનુસ્મર્યતે તાવદ્દૈતસાક્ષાત્કારો નોદિયાત્ ઇત્યદૃષ્ટિનામકં શિષ્યં ગુરુરુપદિદેશ ।

(A. 230-240) દૃષ્ટાન્તત્વેન રાજામાત્યભચ્છુકથાપ્રસ્તાવઃ-

(૨૩૦)

ભચ્છુકોઃ સ્વાધિકારાદ્ભંશઃ - હે સોમ્ય દ્વૈતવચનાનુસ્મરણં દૃઢતરપ્રાચીનાદ્વૈતાનુભવસંસ્કારજન્યામતિદૃઢામખ્યદ્વૈતસ્મૃતિં
પ્રતિબધ્નાતિ, તત્ત્વસાક્ષાત્કારં દૂરીકરોતિ ચેત્યુપપાદયિતું કાગ્ચન કથાં પ્રસ્તૌમીતિ ભચ્છુકથાં ગુરુઃ શિષ્યં પ્રતિ

कथयतिआसीत्स्यचिद्राज्ञो भर्खुर्नाम प्रधानामात्यः । स य स्वायत्तीकृतसकलराज्यकार्योऽभवत् । तस्य प्रभावं दृष्ट्वैतरे राजोपश्रुतिविनस्तस्मिन्नीर्ष्यालवः सञ्जाताः । तथापि राज्ञो निरतिशयप्रेमास्पदीभूताय भर्खुर्वे नापकर्तुमशकन् । तदा ते सङ्घीभूय भर्खुर्निरसनोपायमालोच्य रडसि तद्राष्ट्रस्थान् दस्युन् लुण्ठनाय प्रेरयामासुः । दस्युर्भिवृष्टिहेते राष्ट्रे राजा राष्ट्रस्य सडसोपनतमुपप्लवं श्रुत्वा सभां सम्मेत्य तत्रस्थान् मुप्याधिकाशितो दस्युविद्रावणाय नियोजयामास । ते सर्वे सङ्घीभूय राजानमेवमवोचन् - “स्वामिन् सदा भर्खुर् भवान् श्लाघते, आपत्काले यास्मान् नियोजयति । किमित्यसौ भर्खुर्दिदानीं न नियुज्यते” इति । श्रुत्वैतद्भर्खुः साञ्जली राजानमाड - “स्वामिन् यथाज्ञाप्यते तर्ह्यस्मिन्नेव क्षणे गत्वा रिपून् जित्वागमिष्यामि” इति । तर्हि तथैव क्रियतामिति राजा भर्खुर्माज्ञापयाञ्चकार । भर्खुर्इति तत्क्षणेमेव शत्रून् विद्राव्य राज्ये सस्यादिकं संरक्ष्य सर्वेषां क्षेममातनोत् । भर्खुर्जयं श्रुत्वेतरे राजपुरुषाः युद्धे भर्खुर्मृत इति राजानमावेदयामासुः । विवेकविकलो राजा तेषां व्यलीकवचनं विश्वस्य भर्खुर्स्थाने तेष्वन्यतमं नियुज्य तस्मै शिबिकछत्रयामरादिभिरुदं य कल्पयामास । नूतनो मन्त्री यथा भर्खुर्न राष्ट्रमागच्छेत्, यथा य राज्ञः स्वप्नेऽपि भर्खुर्ज्ञानं न स्यात्तथोपायशतैः संविधानमकरोत् ।

(२३१)

भर्खुः सञ्चासः - भर्खुर्भिलमिमं ज्ञात्वैवमचिन्तयत् । “नेदानीं मम राजनिकटं गन्तुमुचितम् । योऽडभरोगेण दृढेण गात्रेणाविकलैरिन्द्रियैश्च सम्पन्नः सर्वभोगोपकराणभरितेषु रभ्येषु उर्भ्येषु निवसन् स्वलावण्यावधीरिताप्सरोभिः कामिनीभिरनवरतं रममाणो द्रिव्यान् भोगान् भुञ्जान् अथ कालमेतावन्तमनयम् । तस्य मे मरणान्ता विपदिदानीमापतिता । धिज्मां मूर्खमिच्यन्तं कालं भद्गुरेषु भोगेषु निमग्नम् । मत्समः कोऽन्योऽस्ति मूढ इत्येकान्ते स्थित्वा याभिर्मोहितं अतावन्तं कालं श्रेयोमार्गाद्दूरीकृतोऽभूतासामद्गुणानां प्रत्येकमद्गुणानामत्यन्तमशोभनतामतिजुगुप्सावडताम्, दारापत्यधनादीनामनधिकदुःखनिदानतां य भूयो भूयोऽनुचिन्तयन् भोगाद्विरतस्तपस्वी सम्भूव ।

(A. 232-239) भर्खुर्वैराग्यवर्णनम्-

(२३२)

पराधीना सेवा दृग्भङ्गेतुः । अेकान्ते सुषुं - नानाविचित्ररसैः सूप्राज्यशास्यन्नशाकदधिवृत्पायसापूपाधनेकप्रकारैरन्नपानादिभिरत्तिमनापन्नमिमां जिह्वामेतावन्तं कालं वृथा पोषितवानस्मि । इतः परं न तथेमां जिह्वां पुष्पीयाम् । क्षुधां शमयितुं किं न सन्ति वने विविधानि कन्दमूलशाकङ्गलादीनि । पिपासोपशमनाय किं न सन्ति विमलजलाः सरितस्तडाकानि य । निवासाय उर्भ्यतलादप्यतिशयिता वातातपवर्षाधनुपद्रुता गुहाः किं न सन्ति । प्रादेशमात्रोदरपूरणाय किमनया श्ववृत्त्या राजसेवया । ममेदानीमत्र वने पृथिवी शय्या, बाहु उपबर्द्धौ,

कन्दमूलादीन्याडारः, निर्मलोदकपानपात्रं याञ्जविरेव । तथा योक्तं भागवतेसत्यां क्षितौ किं कशिपोः प्रयासै-
र्भाडौ स्वसिद्धे ङ्युपबर्द्धैः किम् ।

सत्यञ्जलौ किं पुरुधान्नपात्रा

द्विग्वल्कलादौ सति किं द्रुकूलैः ॥ भा. २.२.४ ॥

शीराणि किं पथि न सन्ति दिशन्ति भिक्षां

नैवाङ्घ्रिपाः परभृतः सरितोऽप्यशुष्यन् ।

रुद्धा गुडाः किमञ्जिनोऽवति नोपसन्नान्

कस्माद्भजन्ति कवयो धनदुर्मदान्यान् ॥ ५ ॥ इति ।

इत्थं भर्तुर्विचारयन् विषयभोगेषु नानादोषान् दृष्ट्वा अेकान्तस्थितेरेव

परमानन्दप्रदीपकत्वं निरर्थिनोत् । स्त्रीपुत्रधनादीनां दुःखनिदानत्वमेकान्तस्थितेः सुखतेतुत्वं च भर्तुर्विचार्या
निश्चिकाय तथेदानीं वर्णयते ।

(२३३)

अेकान्तसेविनः सार्वभौमादिब्रह्मपर्यन्तानन्दलाभः तथा हि, उदधिमेपलाया वसुधाया अधिपस्याप्रतिष्ठतपराङ्मस्य
नताभिलसामन्तस्य नवयौवनस्य सर्वविधाविशारदस्यानुकूलसकलपरिवारस्य सार्वभौमस्यानन्दो मानुषानन्द
इत्युच्यते । सोऽप्यानन्दः सातिशय अेव । ततः शतगुणि- तानन्दो मनुष्यगन्धर्वस्य । ततोऽपि शतगुणानन्दो
देवगन्धर्वस्य । ततो

१. अस्मिन्नेव कल्पे मनुष्यो भूत्वा पुण्यविशेषाद्गन्धर्वत्वं यः

प्राप्तः स मनुष्यगन्धर्वः ।

२. पूर्वकल्पानुष्ठितधर्माधिक्यादस्मिन् कल्पादावेव गन्धर्वत्वं

यः प्राप्तः सः देवगन्धर्वः । ऽपि शतगुणानन्दः पितृणाम् । ततः

शतगुणानन्द आजानदेवस्य । ततः शतगुणानन्दः कर्मदेवस्य । ततः

शतगुणानन्दो मुष्यदेवस्य । ततः शतगुणानन्द ईन्द्रस्य । ततः

शतगुणानन्दो बृहस्पतेः । ततः शतगुणानन्दः प्रजापतेः । ततः

शतगुणानन्दो ङिरण्यगर्भस्य ब्रह्मणः । त्रिविधपरिच्छेदरहितस्य

ब्रह्मणस्तवानन्दो निरतिशयस्तारतम्यरहितः । न

तत्र दुःखलेशोऽप्यस्ति । इत्थं प्राप्तव्यस्यानन्दस्य

कमस्तैत्तिरीयोपनिषदि ब्रह्मवल्क्यामष्टमानुवाके वर्णितः

। सार्वभौमादिब्रह्मान्तमानन्दमेकान्तवासी अकामलतः

श्रोत्रियोऽनवरतमुनभवति । अतः अेकान्ते सुखमस्ति ।

दारापत्यधनासङ्गस्तु सदा दुःखप्रद अेवेति भर्तुर्विचार्यामास ।

(A. 234-237) स्त्रीसङ्गजङ्घुःभवर्णनम्-

(२३४)

स्त्रीसङ्गो द्युःभडेतुः - यस्य पूर्वपापवशात्कुडुपिणी दुर्भाषिणी य स्त्री प्राप्ता तस्य दृढयं सदा द्युःभाङ्कान्तमेवास्ते । निर्विण्णलुद्धयः स अवेवं मन्यते - स्त्रीरूपमिदं पिण्डं मूत्रपुरीषाद्येनकाशुचिपदार्थपरिपूर्णा भाण्डम् । भगवन्, कस्य वा मम पापस्य शिक्षायायेवं भवता मे दत्ता । मलिषस्य मलिष्यामिव, पिशाचस्य पिशाच्यामिव, उष्ट्रस्योष्ट्र्यामिव, गर्दभस्य गर्दभ्यामिव मनुष्यस्यापि तिर्यगादेरिव सर्वाशुचिनिधानायां स्त्रियां मोडो जायते । वैराग्यमन्तरा व्यभियारादिदोषरहिततायाः स्त्रियाः परित्यागे मडान् दोषः । अस्या मम स्त्रियाः कुत्सितमिदं रूपं दुर्भाषणं य मम पूर्वकर्मानुसारेण प्राप्तम् । इत्येवमडर्निशं क्लेशमनुभवति कुडुपिणीपतिः । यदि पुनर्भार्यां रूपवती मधुरभाषिणी य दैववशाद्भवति तदा सा कुडुपिणीमपेक्ष्याप्यधिकदुःभडेतुर्भवति । काञ्चनप्रतिमावल्कान्ता भार्या तु प्रेमशा पुरुषं निर्जित्य, तं कामैकपरायणम्, धर्माद्यनुष्ठानपराङ्मुषं य कृत्वा परमपुरुषार्थाभागेनमेव विदधाति ।

१. पितृलोकेषु चिरकालं ये वसन्ति, अग्निष्वात्ताद्यस्ते पितरः ।
२. क्लवारम्भ अवे ये देवत्वं प्राप्तास्ते आञ्जनदेवाः ।
३. अस्मिन् कल्पे अश्वमेधादिकृत्वनुष्ठानेन प्राप्तानन्तैश्चर्या आञ्जनदेवैरुपास्यमाना ये ते कर्मदेवाः ।
४. यमाग्निवायुसूर्ययन्द्रादिप्रधानदेवा मुष्यदेवाः । केचित्तु यमादिछिरायगर्भान्तदेवान्, अष्टौ वसून्, द्वादशादित्यान्, अेकादश रुद्रानित्येवमेकत्रिंशद्देवांश्च मुष्यदेवान् आहुः ।

(२३५)

स्त्रीसङ्गाद्धर्मनाशः - स्त्रियां कामपराधीनः पुरुषः तस्याः विषयसंसृष्टमधुवदापातमधुरमालापं श्रुत्वा व्यामुग्धचित्तः कामान्धः स्वप्नेऽपि तामेव स्मरन्निरुधमो न धनाद्यर्जनाय यतते । गृहे वा बहिर्वा यद्धनाभरणवस्त्रादिकं लभ्यते तत्सर्वं स्वेष्टदेवतायै भार्यायै समर्पयति लक्ष्मिपूर्वकम् । सम्भार्गप्रदर्शकमातापितृगुर्वादीन् न मनसापि स्मरति । स्त्रीरूपः कर्षकः पुरुषरूपं लुलायं मोडमय्या नासारज्ज्वा सुदृढं बद्ध्वाङ्घ्र्येतस्ततश्चालयति ।

(२३६)

स्त्रीसङ्गाद्धर्मनाशः - पञ्जरबद्धः शुको यथा विना विवेकं

शुभाशुभानि वयनान्यनुवदति, तथैव कामी पुरुषो धर्माधर्मावजानन् कान्तोपदेशमनु मातापित्रादीन् गुणुनधिक्षिपति । यथा य अर्धी अर्द्धिण्याः पुरतो
 अडुधा केकालापपूर्वकं ताण्डवं कुर्वस्तां तोषयति, तथैव कामातुरः कामिनीवयनमलङ्घयन् नानावेषधारणेन नटंस्तामाह्लादयति । कामी विवेकाद्धीयते ।
 धर्माद्भ्रष्टो भवति य । मद्यपो यथा मद्यदुर्गन्धमविगाणयन् भ्रान्तो वीथ्यां
 नष्टसंज्ञो भ्रमति, तथा कामान्धो स्त्रीपुमांसौ विवसनौ अत्यन्तामङ्गलमशुचि
 मलिनं य देडमन्योन्यं गाढमाविङ्ग्य निर्लज्जौ लुण्ठतः । काममदः संस्कृतमतीनामपि विवेकिनामपि बुद्धिं क्षणेन
 मलिनयति । अत अवेधाधीतशास्त्रा अपि
 कामपरवशाः स्त्रीपुरुषाः स्वकीयपरकीयत्वगम्यागम्यत्वादिव्यवस्थामन्तरा धर्माधर्मविवेकविकलाः परस्परं रमन्ते
 । अयं कामपरवशता पुरुषं वा स्त्रियं वा
 धर्माधर्मविवेकात् प्रथ्याव्यानेकानर्थप्रदान्यशुभानि कर्माणि कारयति । अयं
 स्त्रीव्यक्तिः कामाभिवर्धनेन पुरुषबुद्धिभोडनद्वारा नानाविधदृष्टतायरदाद्वारा य
 नानादुःखनिदानमिति विचार्य विवेकिनो मुनयः स्त्र्यादिविषयेभ्यो विरक्ता
 अेकान्ते रमन्ते ।

(२३७)

स्त्रीसङ्गाद्धिन्दुनाशः - प्राणिभिः प्रतिदिनं भुज्यमानान्नपानादिरसपरिणामो बिन्दुः । स अेव रेतः ष्ठित
 यरमधातुरिति योच्यते । सर्वप्राणिनां स अेव ज्वनाधारः । विवेकी पुरुषो वृथा बिन्दुक्षयमकुर्वन् मडते
 श्रेयसे कल्पते । सम्यक् संरक्षितो बिन्दुः प्राणिनामोजस्तेजो वीर्यं अलं याधते । येन बिन्दुः संरक्षितस्तस्य
 देहो रोगजराधनभिभूतः पुष्ट्या कान्त्या य विराजते । तस्येन्द्रियाणि पटुतराणि वशीकृतानि य भवन्ति ।
 मनश्च शोकमोडाधनभिभूतं सदा प्रसन्नमेकाग्रमन्तर्मुपं य भवति । दीपस्तैलेनेव पुरुषो बिन्दुना ओजस्वी
 तेजस्वी अलिष्ठश्च विराजते । यो जितेन्द्रियः स्वप्नेऽप्यस्मलितबिन्दुः स अलारोग्यादिमान् प्रसन्नेन्द्रियमनाः
 शुभकर्माण्यायरन् कमेण अल्पात्मतत्त्वज्ञानः संसारभयाद्विमुच्यते । योगिनः सिद्धाश्च बिन्दुसंरक्षणअलेनेव
 भेयरीमुद्राभ्यासादिनाशिमादिसिद्धिमूर्ध्वरेतस्त्वं श्रैष्ठ्यं याअजन्त । बिन्दुक्षय अेव सर्वानर्थनिदानम् । योषित
 अेव बिन्दुक्षयकारणम् । यथा गुडकाङ्गिणो मानवा षक्षुदण्डं निष्पीड्य तद्रसं गृहीत्वा निस्सारमिक्षुदण्डं दूरे
 क्षिपन्ति, तथैव रतिकङ्गिण्यो मडिलाः कामातुरं पुरुषं स्वभुजाभ्यां भृशमापीड्य तदङ्गानिस्सृतं वीर्यं गृहीत्वा
 क्षीणवीर्यं तं दूरतः परित्यजन्ति । सर्वोत्तममिमं बिन्दुं कामपरवशा मूढाः क्षणमात्रसुखलवलिप्तया मत्ताङ्गनासु
 विनियोज्य कमेण क्षीणाबिन्दवः कतिपर्यैरेव दिवसैर्लुभटेडेन्द्रियमनोवीर्यां दुर्बला नानारोगाभिभूता निस्तेजसो
 भवन्ति । निर्वीर्यः पुरुषो भृशं परिभूयते य स्त्रीभिः । तथापि कामान्धोऽयं पुनरपि रिरंसया तामेवानुधावति
 । सा तु तं तृणायपि न मन्यते । मदिरैक्षणाः कामिन्यः पण्डितमपि विवेकिनमपि धीरमपि पुरुषं क्षणेन
 स्वकटाक्षविशिषैः स्ववशतां नयन्ति । काममोडितः पुरुषः प्रज्ञया विडीनः कार्याकार्यविवेकविकलः श्रेयोमार्गाञ्चयते

। सर्वथा स्त्रीषु सङ्गो धर्मादिसकलपुरुषार्थनाशनिदानमेव । यस्य तु जन्मान्तरियसुकृतपरिपाकवशाद्विवेक
 उदेति स सामयक्षिणिकसुभलवकारणीभूतस्त्र्यादिविषयविभुषः कान्ताकटाक्षविशिभानलदग्धमात्मानं
 गुरुकृपाकटाक्षामृतसेनाप्यायति । गुर्वनुग्रहबलात्कमेणोत्पन्नात्मतत्त्वसाक्षात्कारो नित्यनिरतिशयाभाषात्मानन्दमनुभवति,
 दुरन्तात्संसारदुःखान्निर्मुक्तश्च भवति ।

(२३८)

पुत्रसङ्गजङ्घुभवर्णनं - यथा भार्या तथा पुत्रोऽपि दुःखलेतुः । अनुत्पन्नपुत्रस्य तदभावप्रयुक्तदुःखमेकमेव ।
 उत्पन्नपुत्रस्य दुःखं तु नानाप्रकारम् । तथा छि, स्त्रियो गर्भधारणाभावे दम्पत्योरुदोरान्नं तदेक

१. कपालकुलरे जिह्वा प्रविष्टा विपरीतगता ।

भुवोरन्तर्गता दृष्टिर्मुद्रा भवति भेयरी ॥

न पीड्यते स रोगेण न च लिप्येत कर्मणा ।

बाध्यते न च कालेन यो मुद्रां वेत्ति भेयरीम् ॥

चित्तं चरति भे यस्माज्जिह्वा चरति भे गता ।

तेनैषा भेयरी नाम मुद्रा सिद्धैर्निषेविता ॥

यावद्विन्दुः स्थिरो देहे तावन्मृत्युभयं कुतः ।

यावद्धृद्धा य सा मुद्रा तावद्विन्दुर्न गच्छति ॥ (काशीभाष्ये ४० अध्याये)

चिन्तया दुःखम् । दैववशाद्गर्भधारणे सति विना दुरितं प्रसवविषयिणी चिन्ता । जायमानस्यापत्यस्य
 स्त्रीत्वपुत्रत्वविषयिणी चिन्ता । गर्भविक्षेदेतेरानन्त्यादसम्पूर्णेषु मासेषु स्त्रावादिदोषं विना दशमे मासि
 सुभप्रसूतिविषयिणी चिन्ता । प्रसूतिसमये मातुर्जुवितविषयिणी चिन्ता । जातस्य शिशोर्विना बावारिष्टादिकं
 जुवनविषयिणी चिन्ता । जातशिशोर्नवानामपि त्रुडाणामानुकूल्यस्य लोके दुर्लभतत्त्वाद्द्वित्राणां त्रुडाणां
 विषमगतिं श्रुत्वा दम्पत्योरुदोरान्नं चिन्ता । जातश्च शिशुः स्तन्यं येन पिबति तदाश्रुवृष्टिरेव दम्पत्योर्भवति
 । षट्छिन्तया सदैव कतिपयमासेषु गतेषु दन्तोत्पत्तिदशायां केषाञ्चिच्छिशूनां बावारिष्टवशात्परणं श्रुत्वा
 मातापितृभ्यां व्यसनमनुभूयते । व्याध्यादिना कृशीभूते शिशौ यतुष्यथेषु पीडानिवृत्त्यर्थं बलिउरणं कुर्वन्ति ।
 तत्सौभ्यार्थं याएवालो वा पुल्कसो वान्त्यजो वा भ्येच्छो वा अत्यन्तापशदो वा भवतु यः कश्चन मान्त्रिकः, भिषग्वा
 तेन मन्त्रयन्ति भिषजयन्ति य । तदर्थमधीरा भूत्वा भ्येच्छाधाराधितदेवता अपि प्रणमन्ति । असम्भाष्येण
 सड पुत्रवात्सल्येन स्नेहं कुर्वन्ति । लैरवाधनेकदेवतोद्देशेन स्वप्राथनासिद्ध्यर्थं श्मशानभूमौ बलिं निक्षिपन्ति
 । स्वस्य गुडे देवता अपि देवलकेन ढक्कां नादधित्वा साञ्जलिपुटे पूजयन्ति । क्षुद्ररक्षाबन्धनयन्त्रघुटिकादीन्
 शिशोः कण्ठे धारयन्ति । परमेश्वरात् नारायणाद्वा परं दैवं स्वप्नेऽप्यस्मरन्तोऽपि पुत्रार्थं कुलटा स्त्रीव
 तत्र तत्र नानादेवता भजन्ते । मसूरिकादिदृशने मातापित्रादयः सर्वे वृथा मनः क्लेशयन्तो मङ्गलस्नानादिकं
 वर्जयन्ति । मसूरिकाशान्त्यर्थं तद्देवतावाहनभूतं गर्दभमारोधयन्ति देवताबुद्ध्या । इत्थं मडता प्रयासेन

शिशुसंरक्षणं कुर्वन्तौ मातापितरौ शिशोर्यौवनपर्यन्तं दुरन्तां चिन्तां वदतः । शैशवेऽत्यन्तं क्रीडासक्तान्
 आवांस्ततः प्रतिनिवर्त्य विधायां प्रवर्तने प्रतिदिनं मलदुःखं जायते पित्रोः । पाठशालायां आलात्तरैः कलडायमानाः
 स्वयमन्यांस्ताऽयन्तोऽचैस्ताज्यमानाश्च पुत्राः पित्रोर्दुःखहेतवो भवन्ति । प्राचीनसंस्कारवशाद्द्विधाग्रहणपाटवे,
 ग्रहणपाटवे सत्यपि प्रवचनपटुताभावे, प्रवचनपटुतायामपि पुत्राणां धूताद्विदुष्यापारासक्तावसङ्घं दुःखं पित्रोः
 । ततो यौवनातिक्रमादर्वागव पुत्राणां विवाहसम्पत्तिविषये चिन्ता । कुलशीलादिसम्पन्नवधूप्राप्तिविषयिणी
 मडती चिन्ता । पुत्रादिविवाहार्थं धनाद्यर्जने मडान् क्लेशः । इत्थं यौवनावधि मातापित्रोः पुत्र- विषयिण्यनवधिका
 चिन्ता । दैवज्ञमुभात्युत्रस्याव्यायुष्टं श्रुत्वापमृत्युपरिहारायानेकोपायानायरन्ति । भाग्यमान्धाद्यद्वि सुतो म्रियते
 तदा मातापितरारुरसि शिरसि य ताऽयन्तौ यावज्जिवं रुदितः । आलाशिष्टादिव्य उत्तीर्णः पुत्रो यदा कृतदारो
 भवति तदा दुःशिक्षितः पुत्रः स्वदारापत्यादीनेवात्यादरेण पोषयति, न तु मडता क्लेशेन संरक्षितवन्तौ पितरौ
 । भार्यातद्भ्रान्त्युजनाधीनः पितरावधिक्षिपति य मर्मभेद्विभिर्निन्दावचनैः । दुष्कृतकलभूतोऽसत्युत्रः पित्रोपार्जितं
 प्रभूतं धनं सर्वोपकराणि य अलादाद्य, पितरौ शरीरमात्रावशेषितौ गृहोऽवस्थाप्य स्वदारापत्यादिविः सडाच्यत्र
 गत्वा सुभं वसति । मडता क्लेशेन संवर्धितवतोः पित्रोरन्नपानेऽपि न कल्पयति । प्रत्युत पित्रोरुपकुर्वन्तं दयालुं
 शपत्यपि । इत्थं पापिनं पुत्रं प्राप्य पितरौ दीर्घं निश्चसितः । इत्थं पुत्रवतानुभूयमानं मलदुःखं नापुत्रस्यास्ति
 । अयं सर्वदुःखनिदानं जायापुत्रादिकं ज्ञात्वा विवेकिनो दारैषणयाः पुत्रैषणयाश्च व्युत्तिष्ठन्ति । मडतः सुकृतस्य
 कुलभूतः, पितरौ देवताबुद्ध्या समाराधयन् सत्युत्रस्तु दुर्लभतरः ।

(२३८)

धनसङ्गजदुःखं - दारापत्यादिकं परित्यज्य धनमेव काङ्क्षतो मडतरं दुःखम् । धनं ज्यर्जने, व्यये, रक्षाणे, डानौ य
 दुःखमेव

१. अर्थस्य साधने सिद्धे उत्कर्षे रक्षाणे व्यये ।

नाशोपभोग आयासस्त्रासश्चिन्ता भ्रमो नृणाम् ॥ भा. ११.२३.१७ ॥

स्तेयं छिंसानृतं दम्भः कामः क्रोधः स्मयो मद्यः ।

भेदो वैरमविश्वासः संस्पर्धा व्यसनानि च ॥ १८ ॥

अते पञ्चदशानर्था ज्यर्थमूला मता नृणाम् ।

तस्मादर्थमनर्थाप्यं श्रेयोऽर्था दूरतस्त्यजेत् ॥ १९ ॥

भिद्यन्ते भ्रातरौ दाराः पितरः सुलुप्ततथा ।

अेकास्निग्धाः काङ्क्षिना सद्यः सर्वेऽरयः कृताः ॥ २० ॥

अर्थेनावीयसाप्येते संरब्धा दीप्तमन्यवः ।

त्यजन्त्यसून् मिथो ध्नन्ति सडसोत्सृज्य सौलुप्तम् ॥ २१ ॥

लब्ध्या जन्माभरप्रार्थ्यं मानुष्यं तद्विज्जयताम् ।

तदनादृत्य ये स्वार्थं ध्नन्ति यान्त्यशुभां गतिम् ॥ २२ ॥

स्वर्गापवर्गयोर्द्वारं प्राप्य लोकमिमं पुमान् ।

द्रविणो कोऽनुषज्येत मर्त्योऽनर्थस्य धामनि ॥ २३ ॥

कस्मात् संश्लिष्यते विद्वान् व्यर्थयार्थेऽयासकृत् ।

कस्यचिन्मायया नूनं लोकोऽयं सुविमोक्षितः ॥ २६ ॥

एति श्रिमद्भागवते अेकादशस्कन्धे त्रयोविंशाध्याये भिक्षुगीतायामुक्तम् ॥

विधत्ते । अनवधिकधनार्जनासक्तः पुरुषो निरवधिकान् पापानाचरति । नानानर्थभाजनं च भवति । धनसम्पादनप्रवृत्तो जातिकुलधर्मास्त्यजति । नानाधोरकर्मणा धनार्जने प्रवृत्तोऽपि स्वपूर्वादृष्टायत्तमेव धनं लभते, नाधिकम् । व्यये सति धनं क्षीयेतेति लीत्या न स्वभोगायापीषदपि धनव्ययं करोति । किन्तु मङ्गलान्तं क्लेशमनुभवत्रानाङ्गुमार्गैस्तद्धनं वर्धयन्नेव भ्रियते । स्वभोगाय वा परोपकाराय वा विनियोगेऽसति यद्विद्वैवशाद्धनं नश्यति तदापारे शोकसागरे निमज्जति । इत्थं धनमनन्तदुःखकारणं भवति । इत्थं सुनिपुणं विद्यार्थं भर्खुर्दारापत्यधनाद्यभिमानं दूरीकृत्य वने अेकाकी सन् शमदमादिसाधनाभ्यासनिरतो भवति ।

(२४०)

मृगयार्थं वनं गतो राजा भर्खुर्दृष्ट्वा लीतः पलायतेभर्खुस्थानापन्नो मन्त्री भर्खुवृत्तान्तं सर्वं श्रुत्वा स्वानुयायिभिः सडैवं समालोचयत् - यद्वि राजा “भर्खुर्जुवति” इति लोकावर्ता शृणोति, अथवा मृगयार्थं वनं गत्वा स्वयमेव भर्खुर्पश्यति तदा मिथ्यावादिनोऽस्मान् स राजा सुतीक्ष्णं दृष्ट्वायेत् इति । अेवमालोच्य सपरिवारो राजानमासाध “दस्युर्भिर्युद्धे मृतो भर्खुः पिशाचो भूत्वा भस्मोद्धूलितसर्वाङ्गो वने सञ्चरति । स्वदृष्टिगोचरापन्नं सर्वं जन्मारयति । यस्तं दृष्ट्वा सुदूरं पलायते स जुवेत्” इति विज्ञापयामास । मन्त्रिवाक्यश्रवणमात्रेण राजा तत्त्वमविचारयन्, “मृतो भर्खुः पिशाचः समभवत्” इति निश्चिकाय । ततः कदाचिदाभेदार्थं गतो भर्खुर्वनं प्रविवेश । तत्र तरुमूले तपश्चरन्तं भर्खुर्दृष्ट्वा प्रतारकमन्त्रिवाक्यं स्मरन् “नूनमयं भर्खुः पिशाचः” इति भयेन पलायितः । ॥ अयमर्थः - अर्थस्य सम्पादने वर्धने यातिदुःखम् । रक्षणं मडदुःखम् । व्यये भोगे च मडती चिन्ता । नाशे चित्तभ्रान्तिः । अर्थप्राप्तये स्तेयाद्यः षडनर्थः । प्राप्तेऽर्थे स्मयाद्यः षडनर्थास्त्रिविधव्यसनैः सड नवानर्थाः । तस्मादेकोऽप्यर्थः पञ्चदशानर्थानां निदानं भवति । व्यसनानि = स्त्रीधूतमधविषयाणि त्रीणि । अेकास्त्रिधाः = अेके = अेकप्राणाः, ते च ते आस्त्रिधाश्चातिप्रिया इत्यर्थः । काकणिरित्यार्थं पुंस्त्वम् । (काकण्णी) काकणिः = विशतिवराटिकाः । “वराटकानां दशकद्रयं यत् सा काकण्णी” इति लीलावत्याम् । संख्याः = क्षुम्भिताः । मिथः = परस्परम् । स्पृध इति पाठे स्पर्धमाना इत्यर्थः । न केवलमिडैवानर्थडेतुर्थः परलोकेऽपीत्याड = लब्ध्वेत्यादिना । तत् मानुष्यं जन्मेति सम्भन्धः । द्विजायतां = ब्राह्मणायम् । स्वार्थं ध्नन्ति = स्वहितं नाचरन्ति । लोकं = देडम् ।

(२४१)

भर्खुंष्टुष्टान्तस्य प्रकृतेन योजनं - प्रतारकमन्त्रिवाक्यं

सत्यत्वेन गृह्णन् राजा वने श्रुवन्तं भर्खुं स्वयक्षुषा पश्यन्नपि प्रतारकस्य

मिथ्यावाक्ये विश्वासेन भर्खुं पिशाचमेव मन्यमानो यथा सुदूरं प्राद्ववत्,

तथा द्वैतिनां भेदवादे विश्वसन्नपरिपक्वमतिरज्ञानी “तत्त्वमसि” इति गुरुपदिष्टमडावाक्यजन्यसाक्षात्काररूपब्रह्मात्मैक्याकारो

भेदवादिनो मिथ्यावाक्यविश्वासेन मडत्तरे द्रुःभमेवानुभवेत् । न तस्य कदापि

ब्रह्मात्मैक्यसाक्षात्कारो भवेत् । भेदवादमसत्यतया गृह्णती जिज्ञासोरेव मडावाक्याद्ब्रह्मात्मैकत्वसाक्षात्कारो

भवेत् । तस्मादवैदिकत्वाद्भेदवादो मिथ्या, न

परमपुरुषार्थसाधक इति निश्चित्य तत्र विश्वासो दूरीकर्तव्यः ।

(२४२)

मिथ्यासंसारदुःखं मिथ्योपायेन निवर्तेतेत्येतदुपादनाय काचन कथा - यदुक्तं गुरुवेदान्तादयो मिथ्या ।

कथं ते संसारदुःखनिवर्तनक्षमा इति, तत्रोच्यते - संसारदुःखं मिथ्या । तस्मान्मिथ्योपायेन तन्ननिवर्तत;

समसत्ताकयोर्निवर्त्यनिवर्तकभावदर्शनात् । गुरुवेदान्तादयो यदि सत्या- स्तर्हि तैर्मिथ्यासंसारदुःखं न

निवर्तत । अत्र कश्चन दृष्टान्तो वार्यते - देवेन्द्रवत्पराङ्मशाली सार्वभौमः कश्चनानीत् । स कदाचित्

निश्चितकृपाणामिभिरुर्निशमनिर्द्वैर्जगद्भैः रक्षिभिर्गुप्ते उर्म्यतले पुष्पास्तीर्णो मध्ये रात्रौ शयानः

स्वप्नमेवमपश्यत् - जम्बुकः कश्चन तस्य पादमेकं मुष्पेनाग्रडीत् । पादविधूननेन जम्बुकमपसारयितुं न राजा शशाक

। कोशमानस्यापि राज्ञः साढाय्यार्थं न कश्चिदपि सौविदल्ल आजगाम । ततः स स्वयमेवोत्थाय लगुडेन जम्बुकं

मस्तकेऽताडयत् । स सुगालः पलायितः । परन्तु स्वप्ने जम्बुकदृष्टे पादे मडती व्यथाभवत् । व्यथामसडमानो

राजा दण्डावलम्बनो मन्- मन्- भिषजः कस्यचिद्गृहं गत्वा तं क्षतविरोपक्षममौषधमयाचत । स य भिषक्

उस्तगतमौषधमिदानीं नास्ति । यदि दीयते धनं तर्ह्यौषधं सम्पाद्य दद्यामित्यवोचत् । वैधस्य वचनं श्रुत्वा राजा

स्वउस्ते तदानीं वराटिकाया अप्यभावादीनदीनः प्रतिनिवर्तमानो मनस्येवमचिन्तयत् - “यद्यत् धनी स्यां तदायं

भिषक् मम गृहं पुनः पुनरागच्छेत् । दरिद्रोऽयम्, न मेऽस्त्यनेन प्रयोजनमिति मत्वा छि नायं मे औषधमदात्

। नास्त्यपराधोऽस्मिन्, प्रति प्रयोजनमन्तरा न कोऽपि कस्मैचिदप्युपकरोति । मातापितृदारापत्यादयः सर्वेऽपि

स्वात्मनः कामायैवान्यत्र प्रीतिमावडन्ति । प्रयोजनाभावे न ते यक्षुषापि वीक्षेन् । यस्य वियोगं क्षणार्धमपि सोढुं

ये न शक्नुः, यस्य क्षणमात्रवियोगेनाप्यतिदुःखमन्वभन्, विप्रोष्वागतं यं दर्शनमात्रेण समाविलिङ्गुः, स अेव यदि

दुर्दैववशात् कुष्ठी भवति, तदा तं त अेव भार्यापुत्रादयः नानेनेतः परं प्रयोजनमिति निश्चिन्वन्तः रुक्मवयनैर्विनिन्दन्ति

। “अरे पाप किमद्यापि श्रुवसि, न म्नियसे, परित्यज प्राणान्” इति कटु भाषन्ते । यक्षुषापि तं द्रष्टुं नेच्छन्ति,

दृष्ट्वा श्रुगुप्सन्ते य । पतिप्रतापि भार्या दूरतः स्थित्वा तदङ्गगतमक्षिकादीन् निस्सारयति । यमुत्सङ्गे

निवेश्य लालनपूर्वकं पुपुषुतुर्मातापितरौ तावपि तदपेक्षितं दत्त्वा दूरं निस्सरतः । अन्ये आन्धवाः पराङ्मुष्वा

भवन्ति । अेवं सर्वो लोकः स्वात्मप्रयोजनायैवान्यमाश्रयन्ति । अथमपि भिषक् निर्धनोऽडमिति निश्चित्य न मे

औषधमदात्” इति चिन्तयन्नेव राज्ञ वैद्यगृहात्प्रतिनिवृत्तः । तत्र मध्ये मार्गं कञ्चन परिप्राजकमपश्यत् । स यं राज्ञे किमप्यौषधमदात् । तदुपयोगेन राज्ञो निश्शेषतया त्रणविरोपणमभवत् । अयं स्वप्नं पश्यत अयं राज्ञो निद्राक्षयोऽभूत् । राज्ञ प्रबोधमवाप । जाग्रता तेन न सुगालः, न तेन कृतं पादक्षतम्, न द्युःभम्, न परिप्राजकः, नौषधं वा किञ्चिदपि दृष्टम् । अयं दृष्टान्तभूतां कथामुक्त्वा गुरुराज - “उ शिष्य, अनेन दृष्टान्तेनैव विज्ञानीडि - अनृतेनैवानृतं निवर्तत । राज्ञो मिथ्याद्युःभे सञ्जाते न सत्यं (व्यावहारिकम्) किञ्चिदपि वस्तु तद्युःभनिवृत्तये प्रबभूव । अयमनृतेनैव गुरुवेदान्तादिउपसाधनेनानृतं संसारदुःखं निश्शेषं निवर्तत” ।

(२४३)

दृष्टान्तसमन्वयपूर्वकं मिथ्यासंसारदुःखस्य मिथ्यागुरुवेदान्तादिसाधनेन निवृत्त्युपपादनम्पूर्वोक्तदृष्टान्तस्यायमभिप्रायः - संसारदुःखं मिथ्या । तस्मात्तन्निवर्तकगुरुवेदान्तादिसाधनेनापि मिथ्याभूतेन भाव्यम् । मिथ्यावस्तुनिरसने सत्य- साधनापेक्षा नास्ति । सत्यसाधनेन न मिथ्यावस्तु नश्यति । पूर्वोक्तदृष्टान्ते राज्ञः शयनगृहं प्रविष्टो मिथ्यासृगालो न सत्यदौवारिकेन निवारितः । राजसकाशे सत्स्वप्यनेकेषु सत्यायुषेषु तैरनिवारितः मिथ्यासृगालो मिथ्यालगुडेनैव ताडितः पलायितः । राज्ञो मिथ्यात्रणमभूत् । तद्व्रणं न सत्यवैद्येन चिकित्सितम्, किन्तु मिथ्यापरिप्राजकेन । राज्ञो मिथ्याद्युःभम्, तत्कारणं मिथ्यासृगालं यं दूरीकर्तुं न किञ्चिदपि सत्यसाधनमुपयुक्तमभवत् । ईदृशः स्वप्नः सर्वसाधारण अयं । जाग्रत्कालीनोपकरणानि कदाचिदपि कस्यचिदपि न स्वप्ने उपयुज्यन्ते । अयं मिथ्याभूतं संसारदुःखं मिथ्यागुरुवेदान्तादिसाधनेन नश्येत् । न मिथ्यासंसारः स्वनिवर्तनाय सत्यगुरुवेदान्तादि साधनमपेक्षते ।

(२४४)

मरीचिकोदकेन पिपासानिवृत्तिर्भवत्विति शङ्का । सत्तावैषम्यात्तत्परिहारश्चननु मिथ्यामरीच्युदकेन न पिपासोपशमो भवति । तथा मिथ्यागुरुवेदान्तादिनापि न संसारदुःखनाशोऽपि स्यात् । यदि स्यात्तर्हि मरीचिकोदकेनापि पिपासोपशमोऽपि भवेत् । न तु तथा नुभूयते इति चेन्न । दृष्टान्तस्य वैषम्यात् । प्रातिभासिकमरीच्युदकेन व्यावहारिकपिपासोपशमाभावेऽपि व्यावहारिकगुरुवेदान्तादिसाधनेन व्यावहारिकसंसारदुःखनिवृत्तिः सम्भवेदेव । मरीचिकोदकपिपासयोः सत्तावैषम्यात्, गुरुवेदान्तादिसाधनस्य संसारदुःखस्य य समानसत्ताकत्वाच्च दृष्टान्तवैषम्यं बोध्यम् ।

(२४५)

समसत्ताकयोः परस्परं साधकता बाधकता यसंसारदुःखस्य गुरुवेदान्तादीनां य समाना सत्तास्ति । तस्माद्गुरुपदेशेन वेदान्तवाक्यैश्च संसारदुःखक्षयो युज्यते । ययोः परस्परं सत्ता समाना तयोरेव परस्परं साधकता वा बाधकता वा भवति । तद्यथा मृदो घटस्य य सत्ता समाना । तस्मान्मृद्वटस्य साधिका । वहेः

काष्ठस्य य सत्ता समाना । अतो वह्निः काष्ठस्य बाधको भवति । साधकं = कारणम् । बाधकं = नाशकम् । मरीचिकोदकस्य पिपासायाश्च सत्ता न समाना । अतो मरीचिकोदकं न पिपासाया बाधकम् । मरीचिकोदकं पिपासां न निवर्तयतीति यावत् । अत्रेदमाकृतं - यैतन्धे पारमार्थिकी सत्तास्ति । यैतन्धेभिन्नेषु मिथ्यापदार्थेषु व्यावहारिकी वा प्रातिभासिकी वा सत्तास्ति ।

१. अत्रैवं शङ्का भवेत् - समसत्ताकयोरेव परस्परं

साधकबाधकभाव इति नियमो नास्ति; यतो विषमसत्ताकयोरपि

उच्येत्साधकबाधकभावो दृश्यते । तथा छि, सर्वत्राधिष्ठानस्य

सत्तापेक्षया आशेषस्य सत्ता विषमैव । अथाप्यारोप्यस्याधिष्ठानं

साधकं भवति । उच्येत्तद्वत्साधकानं शुक्तिः ।

शुक्तेः सत्ता व्यावहारिकी । उच्येत्तद्वत्सत्ता प्रातिभासिकी ।

तादृशरजतस्य साधकत्वं (कारणत्वम्) शुक्तावस्ति । उच्येत्

जगतोऽधिष्ठानं ब्रह्म । ब्रह्मणि पारमार्थिकी सत्तास्ति

। जगति तु व्यावहारिकी सत्ता । व्यावहारिकसत्ताकजगतः

साधकत्वं ब्रह्माण्यस्ति । तस्माद्ब्रह्मसत्ताकमपि साधकं

भवति । अपि यान्तःकरणवृत्तिरूपशुक्तियाथार्थज्ञानेन

रजततज्ज्ञानयोर्बाधो भवति । तत्र रजततज्ज्ञानयोः सत्ता

प्रातिभासिकी । शुक्तियाथार्थज्ञानस्य तु सत्ता व्यावहारिकी ।

अतश्च ॥

(A. 246-248) व्यावहारिकप्रातिभासिकपारमार्थिकसत्तानां

वर्णनम्-

(२४६)

व्यावहारिकसत्तायस्य पदार्थस्य ब्रह्मज्ञानमन्तरा न बाधः, किन्तु ब्रह्मज्ञानेनैव बाधो भवति तस्य व्यावहारिकसत्तात्वेन व्यपदेशः । ब्रह्मज्ञानेतराबाध्यत्वे सति ब्रह्मज्ञानमात्रबाध्यत्वं व्यावहारिकसत्त्वमिति यावत् । सा य सत्तेष्वरसृष्टपदार्थेष्वस्ति । यतो देहेन्द्रियादिप्रपञ्चरूपेष्वरसृष्टेर्ब्रह्मज्ञानमन्तरा न बाधो भवति, किन्तु ब्रह्मज्ञानेनैव भवति । तस्मादीश्वरसृष्टपदार्था व्यावहारिकसत्ताका इति ज्ञेयम् । बाधो नामापरोक्षमिथ्यात्वनिश्चयः । तथा योक्तं पञ्चदश्याम्-

नाप्रतीतिस्तयोर्बाधः किन्तु मिथ्यात्वनिश्चयः ।

नो येत्सुषुमिमूर्च्छादौ मुख्येतायन्नतो जनः ॥ वि. १३ ॥

परमात्मावशेषो ङि तत्सत्यत्वविनिश्चयः ।

न जगद्विस्मृतिर्नो शेज्जुवन्मुक्तिर्न सम्भवेत् ॥ १४ ॥

अयं यापरोक्षमिथ्यात्वनिश्चय एश्वरसृष्टपदार्थेषु ब्रह्मज्ञानात्प्राङ् न कस्यचिदपि भवति । किन्तु ब्रह्मज्ञानादनन्तरमेव तादृशनिश्चयो भवति । अतो मूला ॥ विषमसत्ताकमपि बाधकं भवति । तथा च विषमसत्ताकयोः परस्परं साधकबाधकभावो नास्तीति नियमोऽसङ्गत एव । इति ।

अत्रैवं समाधानं भवति - केवला शुक्तिर्न रजतस्याधिष्ठानम्, न वा केवलं ब्रह्म जगतोऽधिष्ठानं (विवर्तोपादानकारणम्) । किन्तु तूलाविधासहिता शुक्तिः रजतकल्पनाधिष्ठानम्, मूलाविधासहितं ब्रह्म जगत्कल्पनाधिष्ठानम् । इवचिद्विशेषणगतधर्मा विशिष्टेऽपि व्यवह्रियन्ते । अनेन नियमेन प्रातिभासिकतूलाविधासहिता शुक्तिः, अथवा शुक्त्यवच्छिन्नचैतन्यं प्रातिभासिकमिति वर्ण्यते । व्यावहारिकमूलाविधावच्छिन्नं ब्रह्मचैतन्यं व्यावहारिकमित्यप्यभिधीयते । यद्यप्यविद्या उपाधिरेव न विशेषणम्, अथापि अविवेकिदृष्टौ विशेषणवद्गुणत्वमयानत्वाद्द्विशेषणमिति व्यवह्रियते । अत एवाविद्याधर्मभूतप्रातिभासिकसत्ता व्यावहारिकसत्ता वा तद्विशेष्य (आश्रय) भूतशुक्तौ ब्रह्मणि वा व्यवह्रियते । तस्मान्नेह विषमसत्ताकं साधकम्, किन्तु समसत्ताकमेव साधकम् । किञ्च पञ्चपाटिकाकाररीत्या मूलाविधातोऽन्या तूलाविधा नास्ति । तस्मात्तन्निवृत्तिः शुक्तिज्ञानात् भवति । किन्तु ब्रह्मज्ञानेनैव । परन्तु व्यावहारिकान्तःकरणवृत्तिरूपशुक्तिगोचर्यथार्थज्ञानेन शुक्तिनिष्ठाविद्यायास्तिरस्कारो भवति । ततस्तत्कार्यरजततज्ज्ञानयोरपि तिरस्कारो भवति । अतो नात्र विषमसत्ताकं बाधकम् । अेतञ्च प्रासङ्गानुसारि समाधानम् ॥ विद्याकार्यजगत्पदार्थात्मिकेश्वरसृष्टौ व्यावहारिकसत्ता विद्यते । जन्ममरणबन्धमोक्षाद्यभिलष्यवहारसिद्धिप्रयोजिका सत्ता व्यावहारिकसत्तेति वर्ण्यते ।

(२४७)

प्रातिभासिकसत्ताब्रह्मज्ञानेतरबाध्यत्वं प्रातिभासिकत्वम् । तादृशं सत्त्वं यत्रास्ते स प्रातिभासिकपदार्थ इत्युच्यते । ब्रह्मज्ञानं विनैव रज्जुशुक्तिः कोषराट्टिज्ञानेन यथाकमं सर्परजतोऽकानां बाधदर्शनात्तेषां प्रातिभासिकं सत्त्वं अस्ति । प्रातिभासिकः = प्रतीतिकालमात्रसत्ताकः । सत्ता = स्वरूपं = स्थितिः । प्रतीतिकालमात्रभाविनः पदार्थस्य प्रातिभासिकसत्तोच्यते । तूलाविधाकार्यशुक्तिरजताटेः प्रतीतिकालमात्रभाषवत्वात् तेषां प्रातिभासिकसत्ता युज्यते ।

(२४८)

पारमार्थिकसत्ताकालत्रयाबाध्यत्वं = पारमार्थिकत्वम् । चैतन्यमेकमेव न कदापि बाध्यत इति पारमार्थिकसत्ता चैतन्यस्यैव ।

(२४८)

गुरुवेदान्तादेः संसारदुःखस्य योभयोरपि व्यावहारिकसत्ताकत्वाद्गुरुवेदान्तादिना संसारदुःखनिवृत्तिर्युक्ता -
 एतत्वं गुरुवेदान्तादेः संसारदुःखस्य यैकैव व्यावहारिकी सत्ता । ततः समसत्ताकत्वात्तयोः मिथ्यागुरुवेदान्तादिना
 मिथ्यासंसारदुःखं निवर्त्येतैव । क्षुत्पिपासादिकं तु प्राणधर्मः । प्राणाः तद्धर्माश्च ब्रह्मज्ञानमन्तरा न निवर्तन्ते
 । अतः पिपासा व्यावहारिकसत्ताका । मरीचिकोदकं तु ब्रह्मज्ञानं विनैव मरुभुमिज्ञानेन बाध्यते ।
 अतो मरीचिकोदकं प्रातिभासिकसत्ताकम् । मरीचिकोदकपिपासयोः समसत्ताकत्वाभावात् मरीचिकोदकेन
 पिपासोपशमो भवति । दार्ष्टान्तिके तु बाधकगुरुवेदान्तादेर्बाध्यसंसारदुःखस्य च समाना सत्ता । दृष्टान्ते
 तु ॥ तत्त्वदृष्ट्या विचार्यमाणे तु अधिष्ठानरूपसाधके अधिष्ठानज्ञानरूपबाधके च समसत्ताकत्वनियमो नास्ति
 । तथा हि, अधिष्ठानरूपं साधकं विषमसत्ताकमेव, न क्वचिदपि समसत्ताकम् । अधिष्ठानज्ञानरूपं बाधकं
 तु क्वचिद्विषमसत्ताकम्; यथा शुक्तिरजतस्य बाधकं शुक्तिज्ञानम्, स्वाप्नजगतो बाधकं जाग्रज्ज्ञानं च
 बाध्यापेक्षयाधिकसत्ताकत्वाद्विषमसत्ताकम् । क्वचित्तु समसत्ताकमपि भवति; यथा व्यावहारिकजगतो बाधकं
 ब्रह्मज्ञानम् । परन्तु मिथ्याज्ञानमेव मिथ्यावस्तुनो बाधकमिति नियमो भवत्येव । तस्मादिडोक्तो यो नियमः
 स अधिष्ठानरूपसाधकमधिष्ठानज्ञानरूपबाधकं च विनावशिष्टपदार्थविषयक इति ज्ञेयम् । मरीचिकोदकपिपासयोः
 विषमा सत्ता । तस्माद्दृष्टान्तो विषमो दार्ष्टान्तिकानुरूपः । विषमत्वं = भिन्नविषयत्वम् ।

(२५०)

शुक्तिरजतादेर्ब्रह्मज्ञानमन्तरा बाध्यत्वे, संसारदुःखस्य
 ब्रह्मज्ञानेनैव बाध्यत्वे च विनिगमकप्रश्नः ननु ब्रह्मभिन्नं निभिलं मिथ्येति पूर्वमुपदिष्टम् । तादृशमिथ्यापदार्थेषु
 शुक्तिरजतरज्जुसर्पमृगतृषिणोदकाद्यो ब्रह्मज्ञानमन्तरैव बाध्यन्ते, संसारदुःखं
 तु ब्रह्मज्ञानेनैव बाध्यत इति भेदे को उक्तुः । सोऽयं संशयश्छेतव्य इति शिष्यो
 गुरुं पृच्छति ।

(२५१)

यदज्ञानाद्यस्योत्पत्तिस्तज्ज्ञानात्तस्य बाध एत्युत्तरम्ब्रह्मणोऽन्यस्य सर्वस्याविद्याकार्यत्वान्मिथ्यात्वं
 सममेव । नैवात्र द्वैते सत्यत्वगन्धोऽप्यस्ति । परन्तु यदज्ञानाद्यदुत्पद्यते तज्ज्ञानेन तद्बाध्यत इति
 नियमः । रज्जुशुक्तिकोषराद्यज्ञानात् सर्परजतोदकादिकमुत्पन्नम् । रज्ज्वादिज्ञानेन सर्पाद्यो बाध्यन्ते ।
 तथैवाद्द्वितीयप्रत्यगभिन्नब्रह्मणोऽज्ञानाद्द्विज्जिम्मितमिदं जननमरणोद्वेदस्सलसंसारदुःखमप्यद्वितीयप्रत्यगभिन्नब्रह्मसाक्षात्
 बाध्यते ।

(A. 252-283) संसारविषयकविद्यारः-

(२५२)

संसारोत्पत्तिक्रमप्रश्नः

१. घटादिनिम्बिलानात्मजऽपदार्थोपहितयैतन्त्यावारिकाविधा
तूलाविधैतत्पुच्यते । षयमेव अवस्थाज्ञानमिति,
सादिमविनाविधैति य कथ्यते । सा य तूलाविधा अंशभेदेन
नाना भूत्वा भिन्नभिन्नपदार्थावारिका भवति । यदा
यत्पदार्थाकारान्तःकरणवृत्तिरुदेति तदा तत्पदार्थावारकतूलाविधांशो
नश्यति । यदा त्वन्तःकरणवृत्तिः पदार्थान्तरमनुधावति तदा
पुनरपि पूर्वपदार्थावारकः तूलाविधाया अन्योऽश उत्पद्यते
। अेतादृशतूलाविधांशनाशाय न ब्रह्मज्ञानापेक्षा । तस्य
तूलाविधांशस्य प्रातिभासिकसत्ताकत्वात् घटादितत्तत्पदार्थज्ञानेनैव
नाशः सम्भवति । पञ्चपादिकाकृतस्त्वेवमाहुः -
भूलाविधैव तूलाविधा, न ततोऽतिरिक्तेति । तन्मते यथा
जनसमुदायमध्येऽशनिपाते सति तदा तत्रस्था जनास्ततोऽपसरन्ति,
पश्चात्तत्र पुनरपि जनाः सम्मिलन्ति, तथा यदा यत्पदार्थाकारा
अन्तःकरणवृत्तिरुदेति तदा तत्पदार्थाकारा अविधा ततस्तिरोभवति
। यदा त्वन्तःकरणवृत्तिः पदार्थान्तराकारा भवति, तदा
पुनरपि साविधा पूर्वपदार्थे प्रसृता तमावृणोति । परन्तु
ब्रह्मज्ञानं विना न तस्या अविधाया नाशो भवति । अेवमेव
स्वाप्नपदार्थानां प्रातिभासिकरज्जुसर्पादिश्चाविधानाशमन्तरेणैव
विरोधिपदार्थान्तरज्ञानेन वा अविधायास्तिरोधानेन वा अविधायां लयरूपो
नाशो वा तिरोधानं वा भवति । अत्र प्रसङ्गात्तूलाविधावर्णनं कृतम्
। ब्रह्मज्ञानाद्दुत्पद्यमानः संसारः केन क्मेणोत्पद्यत इति सुनिश्चितं
वर्णनीयमिति शिष्यो गुरुं पृच्छति ।

(A. 253-283) पूर्वप्रश्नस्य गुरोरुत्तरम्-

(૨૫૩)

સ્વપ્રવદ્ધિના ક્રમં જગતઃ પ્રતીતિઃસ્વાપ્પદાર્થા યથા ક્રમમન્તરેણાપ્યુત્પદન્તે તદ્દેવ મિથ્યાજગત્પ્રતિભાસતે । મિથ્યાજગતઃ ક્રમજિજ્ઞાસુઃ મરીચિકોદકાવગાહનમપીચ્છેત્ । ઉપનિષત્સુ જગદુત્પત્તિરનેકધા વર્ણિતા । જાગ્રત્સ્વપ્રયોઃ સર્વથા સામ્યમેવ શ્રૂયતે - “તસ્ય ત્રય આવસથાસ્રયઃ સ્વપ્રાઃ” (ઐ. ૧.૩) ઇતિ । અત એવ તત્ર યુગપ્ત્સૃષ્ટિરયુક્તા । “સ ઇમાન્ લોકાનસૃજત” (ઐ. ૧.૧) ઇતિ । “સ ઇદં સર્વમસૃજત । યદિદં કિંચ” (તૈ. બ્ર. ૬) ઇતિ ચ । તથૈવ પચ્ચદશ્યામપ્યુક્તમ્-

સ્વપ્રેન્દ્રજાલસદૃશામચિન્ત્યરચનાત્મકમ્ ।

દૃષ્ટનષ્ટે જગત્પશ્યન્ કથં તત્રાનુરજયતિ ॥ તૃ. ૧૭૧ ॥

સ્વસ્વપ્રમાપરોક્ષ્યેણ દૃષ્ટ્વા પશ્યન્ સ્વજાગરમ્ ।

ચિન્તયેદપ્રમત્તઃ સત્રુભાવનુદિનં મુહુઃ ॥ ૧૭૨ ॥

ચિરં તયોઃ સર્વસામ્યમનુસન્ધાય જાયતે ।

સત્યત્વબુદ્ધિં સન્ત્યજ્ય નાનુરજયતિ પૂર્વવત્ ॥ ૧૭૩ ॥

નિદ્રાકલ્પિતદેશકાલવિષયજ્ઞાત્રાદિ સર્વં યથા

મિથ્યા તદ્વદિહાપિ જાગ્રતિ જગત્સ્વાજ્ઞાનકાર્યત્વતઃ ।

યસ્માદેવમિદં શરીરકરણપ્રાણાહમાધ્યસત્

તસ્માત્તત્ત્વમસિ પ્રશાન્તમમલં બ્રહ્માદ્વયં યત્પરમ્ ॥ વિ. ચૂ. ૨૫૨ ॥

સ્વપ્રેડર્થશૂન્યે સૃજતિ સ્વશક્ત્યા

ભોક્ત્રાદિ વિશ્વં મન એવ સર્વમ્ ।

તથૈવ જાગ્રત્યપિ નો વિશેષઃ

તત્સર્વમેતન્મનસો વિજૃમ્ભણમ્ ॥ વિ. ચૂ. ૧૭૦ ॥

ઇત્યાદિના ચોક્તમ્ ।

નનુ યદિ જગદુત્પત્તિરક્રમેણ તર્હિ કિમિતિ તૈત્તિરીયાદિષુ ક્રમ ઉક્ત ઇતિ ચેદત્રોચ્યતે । યદિ શ્રુતેઃ જગદુત્પત્તિવિષયે

ક્રમવિવક્ષા સ્યાત્તર્હિ શ્રુતિષુ સૃષ્ટિકથને વૈષમ્યં ન સ્યાત્ । દૃશ્યતે તુ વૈષમ્યમ્ । તથા હિ, છાન્દોગ્યે બ્રહ્મણઃ

સકાશાદગ્નિજલપૃથિવીનાં ક્રમેણોત્પત્તિઃ શ્રૂયતે - “તદૈક્ષત । બહુ સ્યાં પ્રજાયેયેતિ । તત્તેજોડસૃજત” (છા. ૬.૨.૩)

ઇત્યાદિના । તૈત્તિરીયે આકાશવાય્વગ્નિજલપૃથિવીનાં પચ્ચભૂતાનાં ક્રમેણોત્પત્તિઃ શ્રૂયતે - “તસ્માદ્વા એતસ્માદાત્મન

આકાશઃ સમ્ભૂતઃ” (તૈ. બ્ર. ૧) ઇત્યાદિના । ક્વચિચ્ચ પરમેશ્વરઃ સર્વ- મસૃજદિતિ ક્રમમન્તરૈવોત્પત્તિઃ શ્રૂયતે

- “ઇદં સર્વમસૃજત” (તૈ. બ્ર. ૬) ઇત્યાદિના । ઇત્યં વેદેષુ જગદુત્પત્તેર્નાનાપ્રકારેણ વર્ણનસ્યાયમાશયઃ -

જગન્મિથ્યૈવ । વસ્તુભૂતં ચેજજગત્સ્યાત્ તદુત્પત્તિક્રમો વેદેષ્વનેકપ્રકારેણ નોચ્યેત । વસ્તુનિ વિકલ્પાસમભવાત્ ।

અતશ્ચોપનિષદાં જગદુત્પત્તિક્રમે ન તાત્પર્યમ્ । બ્રહ્મણોડદ્વિતીયત્વવર્ણને પરમતાત્પર્યાત્તદ્ગત્વેન જગન્નિષેધસ્ય

વિવક્ષિતત્વાન્નિષેધ્યત્વેનાક્ષિપ્તસ્ય જગતો યથાકથચ્ચિદારોપઃ કર્તવ્ય ઇત્યેવ તાત્પર્યમ્ । તત્રાચં દૃષ્ટાન્તઃ - લીલાર્થ

कश्चन कृत्रिमं गजं निर्माय यन्त्रेण तमाकाशे उत्थापयति । आकाशगमनसमये तस्य गजस्य कर्णवालाद्यवयवेषु वकृतासम्पत्तौ तत्समीकरणाय स पुरुषो न प्रयतते । अथमेव ब्रह्मणोऽद्वितीयत्वज्ञानसिद्धये द्वैतरूपो दृश्यप्रपञ्चो निषेधार्थं कल्पितः । तथा य भाष्ये प्रकृतैतावत्त्वाधिकरणे (उ.र.६) वर्णितं - “लोकप्रसिद्धं त्विदं रूपद्वयं ब्रह्मणि कल्पितं परामृशति प्रतिषेधत्वाय शुद्धब्रह्मस्वरूपप्रतिपादनाय चेति निरवधम्” इति । तस्माच्छ्रुतीनां प्रपञ्चविषयेऽनादरादेव तदुत्पत्तिक्रमस्यैकविधत्वेन वर्णने न यतः । तदुत्पत्तिविषये श्रुतीनां विगानदर्शनादेव प्रपञ्चनिषेध एव श्रुतीनां नैर्भयं न तदुत्पत्ताविति ज्ञेयम् ।

(२५४)

श्रुत्युक्तकमेण जगदुत्पत्तिकथने सूत्रकारभाष्यकृतोरभिप्रायः यद्यपि सूत्रभाष्यकृतौ द्वितीयाध्याये जगदुत्पत्तिप्रतिपादकश्रुतिवाक्य परस्परविरोधं परिहरन्तौ तैत्तिरीयोक्तसृष्टिक्रम एव सर्वोपनिषदाभर्थ इति वर्णितवन्तौ, तन्मन्दाधिकारिसमाधानार्थमिति ज्ञेयम् । पूर्वं वर्णितमुत्पत्तिवाक्यानां वस्तुभूतमभिप्रायमवगन्तुमसमर्था मन्दजिज्ञासवः परस्परविरुद्धानि वाक्यानि दृष्ट्वा भ्रान्ता मा भूवन्निति सूत्रभाष्यकृतौ सर्वोपनिषदाकाशादिक्रमेणैव जगदुत्पत्तौ तात्पर्यमिति प्रदर्शयामासतुः । किञ्च वेदान्तविद्यारेण यथार्थज्ञानमलभमानस्य लयचिन्तनार्थमपि श्रुतीनां वैमत्यपरिहारेण विवक्षितो जगदुत्पत्तिक्रमः सूत्रभाष्यकृद्भ्यां प्रदर्शितः ।

१. सूत्रशब्देन व्यासकृतब्रह्मसूत्रम्, भाष्यशब्देन

श्रीशङ्करभगवत्पादभाष्यं य ग्राह्यम् । येन

कमेणोत्पत्तिस्तद्विपरीतकमेण जगतो लयचिन्तनीयः ।

तथा लयचिन्तनेनाद्वितीये ब्रह्मणि बुद्धिः स्थिरा भवेत् ।

सोऽयं लयचिन्तनप्रकारः वार्तिककारैः सुरेश्वरार्यैः

पञ्चीकरणाभ्यग्रन्थे वर्णितः । अस्य ग्रन्थस्य

उत्तमाधिकारिविषयत्वाद्यद्यपि जगदुत्पत्तिलयकमवर्णनस्य

नात्रावसरस्तथापि सागररूपत्वादस्य ग्रन्थस्य मन्दानुग्रहाय

सङ्केपतः स उच्यते । असङ्गत्वादङ्घ्रित्वाच्च

शुद्धब्रह्मणः सकाशाज्जगदुत्पत्त्यादिकं न सङ्गच्छते ।

किन्तु मायाविशिष्टशब्दब्रह्मणः सकाशाज्जगदुत्पद्यते ।

तस्मान्मायेश्वरयोः स्वरूपं प्रतिपाद्यते ।

(A. 255-272) श्रुत्युक्तोत्पत्तिक्रमनिरूपणम्

(A. 255-260) प्रसङ्गान्मायास्वरूपप्रतिपादनम्-

(रूप)

मायास्वरूपं - ज्ञुवेश्वरादिविभागशून्यशुद्धयैतन्माश्रिता माया । एयमुत्पत्तिरडितत्वाटनादिः । तस्या उत्पत्त्यङ्गीकारे पुत्रात्पितुरुत्पत्तिकथनस्येव मायाकार्यात्प्रपञ्चान्मायोत्पत्तिकथनमसङ्गतं भवेत् । तस्माच्चैतन्मायोत्पत्तिर्वक्तव्या । तथा सति ज्ञुवत्वेश्वरत्वयोर्मायाकार्यत्वात् ज्ञुवयेतान्नात्र वेश्वरयेतान्मायोत्पत्तिर्भवेत् । ज्ञुवेश्वरसिद्धौ तत्सकाशात्मायोत्पत्तिर्मा-यासिद्धौ ज्ञुवेश्वरसिद्धिरित्यन्योन्याश्रयप्रसङ्गात् । शुद्धयैतन्मत्स्यसङ्गमडियमविकारि य । तस्मान्मायोत्पत्त्यङ्गीकारे शुद्धयैतन्मत्स्यं विकारि भवेत् । किञ्च यद्वि शुद्धयैतन्मायोत्पत्तिरुच्यते तद्वि मोक्षदशायां शुद्धयैतन्मत्स्यं सत्त्वात्पुनर्मायोत्पत्तिप्रसङ्गः स्यात् । मोक्षसाधनवैयर्थ्यं य स्यात् । तस्मान्मायोत्पत्तिरडिता; अत एव यानादिः । सा यैडेव । ज्ञाननाशयत्वात् सान्ता य । सेयं माया सदसद्विलक्षणम् । त्रिकावाभाध्यं यत्तत् सद् एत्युच्यते । त्रिकावाभाध्यत्वाच्चैतन्मत्स्यं सत् । माया तु ज्ञानाभाध्यत्वात् सद्विलक्षणम् । कालत्रयेऽप्यप्रतीयमानं शशशृङ्गवन्ध्यासुताकाशपमादिकं असद् एत्युच्यते । ज्ञानात्पूर्वं माया तत्कार्यं य प्रतीयते । तथा चि, जगत्काले “अडमज्ञो ब्रह्म न

१. दृष्टिसृष्टिवादेकसत्तावादेकज्ञुववादेषु दृढतरसंस्कारवान् उक्तमाधिकाारी ।

२. जगद्विवर्तोपादानभूतमधिष्ठानं मायोपडितयैतन्मत्स्यं,

न तु मायाविशिष्टम् । तथापि मायाविशिष्टस्योपादानत्वं ततो

जगदुत्पत्तिश्चाविवेकिदृष्टयोरुच्यते । विवेकिदृष्ट्या

तु जगतः परिणाम्युपादानं वा विवर्तोपादानं वा न

मायाविशिष्टयैतन्मत्स्यं । किन्तु जगतः परिणाम्युपादानं

डेवला माया । विवर्तोपादानं मायोपडितयैतन्मत्स्यं ।

अविवेकिनस्तूभयविधमुपादानत्वं मायाविशिष्टयैतन्मत्स्ये भ्रान्त्या

प्रतीयते । तस्माच्छास्त्रकारैरविवेकिनां दृष्टिरनूद्यते डेवलम्,

न तु तात्पर्येणोच्यते एति ज्ञेयम् । जनामि” एत्यनुभूयते माया ।

स्वप्नकाले प्रतीयमानसर्वपदार्थानामुपादानकारणतया मायैव विभाति

। सुप्तोत्थितस्य “सुप्तमडमस्वाप्सं न किञ्चिदवेद्विषम्”

एति परामर्शः (स्मृतिः) भवति । सा य स्मृतिरननुभूतेऽर्थे

न सम्भवेत् । तस्मात्सुप्तभावज्ञानानुभवोऽस्ति । अज्ञानं मायेति

यैकमेव वस्तुच्यते । एतन्मवस्थात्रयेऽपि माया प्रतीयते ।

अतः सा असद्विलक्षणम् । सदसद्विलक्षणमायाकार्यं जगदपि

सदसद्विलक्षणमेव । अद्वैतभते सदसद्विलक्षणमेव वस्तु

मिथ्येति, अनिर्वचनीयमिति य कथ्यते । तस्मान्मायातत्कार्याभ्यां न

द्वैतं सिद्ध्येत् । मायातत्कार्ययोः सदसद्विलक्षणत्वान्मिथ्यात्वमेव
 । न हि मिथ्यापदार्थेन द्वैतसिद्धिर्भवति, स्वप्ने दृष्टपदार्थेन
 यथा न द्वैतसिद्धिस्तथा मिथ्यामायातत्कार्याभ्यां न ब्रह्मणः
 सद्वितीयत्वसिद्धिः ।

(२५६)

अज्ञानस्य स्वाश्रयविषयकत्वं - ज्ञवेश्वरविभागशून्यशुद्धब्रह्माश्रिता माया शुद्धं ब्रह्मैवावृणोति, गृडाश्रितं तमो
 यथा गृहमेवावृणोति, तद्गत् । अयमेव स्वाश्रयस्वविषयकत्वपक्ष इत्युच्यते । स्वशब्देन शुद्धं ब्रह्मोच्यते । तदेव
 ब्रह्माज्ञानस्याश्रयो भवति, तदेव ब्रह्माज्ञानेनाश्रियते य । तस्मादज्ञानं स्वाश्रयस्वविषयकं इत्युच्यते । विषयत्वं
 = आवृतत्वम् । सङ्क्षेपशारीरकविवरणवेदान्तमुक्तावत्यद्वैतसिद्ध्यद्वैतदीपिकादिग्रन्थेषु अज्ञानं स्वाश्रय- विषयकं
 इति वर्णितम् ।

(२५७)

उक्तार्थे वाचस्पतिमतं - अज्ञानं ज्ञवमाश्रित्य स्थित्वा ब्रह्म विषयीकरोति । “अहमज्ञो ब्रह्म न जानामि”
 इत्यनुभवे “अहम्” इति शब्दार्थो ज्ञवः “अज्ञः” इत्यज्ञानाश्रयत्वेन प्रतीयते । तस्माज्ज्ञवस्याज्ञानाश्रयत्वं
 व्यक्तीभवति । “ब्रह्म न जानामि” इति शब्दैरज्ञानस्य विषयो ब्रह्मेति सिद्ध्यति । तथा याज्ञानं ज्ञवाश्रितं
 सद्वब्रह्म विषयीकरोति = आवृणोतीति सिद्धम् । तस्याज्ञानं नैकम्, किन्तु नाना । अज्ञानस्यैकत्वे ऐकस्य
 ज्ञानोदयेनाज्ञाने नष्टे इतरेषामप्यज्ञानं तत्कार्यसंसारो वा न प्रतीयते; प्रतीयते तु । अथावधि न कस्यचिदपि ज्ञानं
 नोदितमित्यभ्युपगमे इतः परमपि न कस्यचिदपि ज्ञानं जायेत । श्रवणादिसाधनानामानर्थक्यप्रसङ्गश्च स्यात् ।
 तस्मादनन्तज्ञवाश्रिताऽन्यज्ञानान्यनन्तानि । अनन्तज्ञवानामनन्ताज्ञानैः कल्पिता ईश्वरा अपि अनन्ताः । तथा
 ब्रह्माज्ञानान्यनन्तानि । यस्य ज्ञवस्य ज्ञानमुदेति तस्याज्ञानं तदज्ञानकल्पितेश्वरब्रह्माज्ञानं य नश्यन्ति ।
 यस्य ज्ञानं नोदितं तस्य अन्योऽनुवर्तत एव ।

(२५८)

वाचस्पतिमतासाङ्गत्यम्; अज्ञानैकत्वं य ईश्वरो ज्ञवाज्ञानकल्पित इत्युक्तिः श्रुतिस्मृतिपुराणविरुद्धा ।
 “ईश्वरा अनन्ताः, प्रतिज्ञवं सृष्टिर्भिन्ना” इत्यपि प्रमाणविरुद्धम् । तस्मादज्ञानस्य नानात्वमाश्रित्य ईश्वरस्य
 सृष्टेश्चैकत्वाभ्युपगमोऽपि न सङ्गच्छते । तथा हि, ज्ञवेश्वरप्रपञ्चा अज्ञानकल्पिताः । अज्ञानस्य नानात्वे
 अङ्कैकाज्ञानकल्पितज्ञवदीश्वरप्रपञ्चानामप्यनन्तं प्रसज्येतैव । अत एव वाचस्पतिमिश्रैरनन्तेश्वरानन्तसृष्टय
 उक्ताः । तस्मादज्ञानमेकमिति मतमेव जयायः ।

(२५८)

अज्ञानस्य स्वाश्रयस्वविषयकत्वपक्षाद्गोकारः तद्विदमेकमज्ञानं न ज्ञुवाश्रितम्, किन्तु शुद्धब्रह्माश्रितमेव । ज्ञुवभावश्चाज्ञानकार्यम् । तस्याज्ञानं न कदाचिदपि स्वतन्त्रं तिष्ठति । तस्मान्निराश्रयाज्ञानेन न ज्ञुवभावः सिद्ध्येत् । यद्यज्ञानं प्रथमं यत्किञ्चिदाश्रयमाश्रित्य तिष्ठेत्तदा तत्कार्यज्ञुवभावः सिद्ध्येत् । ज्ञुवभावो ऽवेश्वरभावोऽप्यज्ञानकार्यमेव । तस्मादज्ञानं नेश्वराश्रितमपि । परिशेषाद्विदमनाद्यज्ञानं शुद्धब्रह्माश्रितं भवति । अनाद्वैतन्याज्ञानयोः सम्बन्धः (कालः) आध्यानाद्विरेव । यैतन्याज्ञानयोरनाद्वैतसम्बन्धाधीनज्ञुवेश्वरभावोऽप्यनाद्वैरेव । परन्तु ज्ञुवेश्वरभावयोरज्ञानाधीनत्वात् ज्ञुवेश्वरयोः अज्ञानकार्यत्वव्यपदेशः । “अहमज्ञः” इति ज्ञुवाश्रितत्वेन यद्यप्यज्ञानमापाततः प्रतीयते, तथापि शुद्धब्रह्माश्रितेऽज्ञाने ज्ञुवस्य योऽभिमानः स अेवार्थोऽनेन वाक्येनाभिलप्यते इति परमार्थः । अज्ञानकार्यत्वाश्रयस्य न तस्याज्ञानाधिष्ठानत्वरूपमाश्रयत्वं युज्यते । किन्तु शुद्धब्रह्मैवाज्ञानास्य अधिष्ठानरूपाश्रयः । “अहमज्ञः” इति तु प्रतीतिज्ञुवस्याज्ञानाभिमानित्वरूपमाश्रयत्वं विषयीकरोति । शुद्धब्रह्मरूपाधिष्ठानाश्रितमज्ञानं स्वाश्रयं ब्रह्मैवावृणोति । तदनन्तरं ज्ञुवः “अहमज्ञोऽस्मि” इत्येवमज्ञानस्य अभिमानरूपाश्रयो भवति । अनेन प्रकारेणाज्ञानं स्वाश्रयविषयकमिति सिद्धम् ।

१. “अहमज्ञः” इत्यनुभवबलादज्ञानस्याश्रयो ज्ञुव इति वाच्यस्यतिमिश्रा आहुः । अयं पक्षो मुमुक्षुबुद्धौ सुषुं प्रविशेदिति तैस्तथा वर्णितम् । वस्तुतस्तेषामेवमाशयः अहंशब्दस्य वाच्यार्थोऽन्तःकरणविशिष्टयैतन्यरूपो ज्ञुवः । तत्र विशेष्यांशभूतसाक्षियैतन्यमेव ब्रह्म । तस्य ब्रह्माज्ञानस्याश्रयः । विशेष्यधर्मस्य विशिष्टे व्यवहार इति न्यायेन ज्ञुवस्याज्ञानाश्रयत्वव्यपदेशः कृतः ।

(२६०)

ऐकाज्ञानपक्षे बन्धमोक्षव्यवस्था; ऐकाज्ञानपक्षस्य जयायस्तवम्; नामभेदेन मायास्वरूपं यतस्याज्ञानमेकमेव । ज्ञानेन तदज्ञानं निवर्त्यते । परन्तु यस्मिन् अन्तःकरणे ज्ञानमुद्येति तादृशान्तःकरणवस्त्रियैतन्यनिष्ठाज्ञानांशस्तेन ज्ञानेन निवर्त्यते । स अेव मुक्तो भवति । यस्मिन् अन्तःकरणे ज्ञानं नोद्येति तत्राज्ञानांशो बन्धश्च तथैवावतिष्ठते । अनेन प्रकारेणाज्ञानस्य ऐकत्वपक्षे बन्धमोक्षव्यवहारसिद्धिः । यद्वि वाच्यस्यतिमिश्रमतानुसारेण केषाञ्चिन्नानाज्ञानपक्षो मनसि प्रविशति तदा सोऽपि पक्षोऽद्वैतज्ञानोपाय अेव । न तन्मतभङ्गने आग्रहः कार्यः । यथा प्रकियथा जिज्ञासोरद्वैतबोधो भवति तस्यां प्रकियायां तस्य बुद्धिः स्थिरीकर्तव्या । शुद्धब्रह्माश्रितां मायां अविद्येति अज्ञानमिति याहुः । अयिन्यानन्तशक्तिमत्त्वाद्युक्तीनामविषयत्वाच्च मायेति व्यपदेशः । विद्यानाश्रयत्वाद्विद्येति वर्यते । स्वरूपावारकत्वाद् अज्ञानमिति य भवत्येते । मायाया आश्रयभूतं यैतन्यं सामान्ययैतन्यम् । न तन्मायाया विरोधि, किन्तु साधकम् । मायायाः सत्ताप्रदं स्फुरणप्रदं य । वृत्त्यारुढं यैतन्यमथवा यैतन्यसङ्घितां वृत्तिं मायाया विरोधितया जनीयात् । अत्र सूर्यकान्तशिलाउद्भवसूर्यप्रभा

दृष्टान्तत्वेनावगन्तव्या । इत्यमेका अनादिः सान्ता सदसद्विलक्षणानिर्वचनीया अविधाज्ञानादिशब्दव्यपदेश्या सामान्यचैतन्यमाश्रिता वृत्त्याऽद्वैतन्यविनाश्या य माया वर्णिता ।

१. अत्रायमभिप्रायः - अंशिऽपान्चकारस्यैकत्वेऽपि अंशभूता नानान्चकाराः प्रतिगुलं वर्तन्ते । यस्मिन् गेडे दीपोऽस्ति तत्रस्थोऽशभूतोऽन्धकारो विनश्यति । न गेडान्तरस्थान्चकारांशस्य नाशः । अवेवमेवांशिभूतमज्ञानमेकमेव । तस्यांशभूतनानाज्ञानानि नानान्तःकरणप्रदेशस्थासाक्षिचैतन्यमाश्रित्य तिष्ठन्ति । यस्मिन्नन्तःकरणप्रदेशे वृत्तिज्ञानमुदेति तादृशान्तःकरणप्रदेशस्थाज्ञानांशो विनश्यति । स अवेव मुक्तो भवति, नेतरे । तस्मादेकस्य ज्ञानोदये सति सर्वेषामध्यज्ञानतत्कार्यनाशद्वारा मुक्त्यापत्तिर्न कार्या । इत्यमेकाज्ञानाऽङ्गीकारपक्षे बन्धमोक्षव्यवस्थसिद्धिः । किञ्च “जुवाज्ञानकल्पित इश्वरोऽनन्तः, जुवभेदेन सृष्टिरपि नाना” इति श्रुतिस्मृतिपुराणादिविरुद्धपक्षो न युक्तः । अत एकाज्ञानपक्षो जयायान् ।

२. यथा यथा भवेत्पुसां व्युत्पत्तिः प्रत्यगात्मनि । सा सैव प्रकियेड स्यात् साध्वी सा यानवस्थिता ॥ (बृ. भा. वा. १.४.४०२) इति नैषधर्म्यसिद्धिकारा आहुः ।

(A. 261-262) प्रसङ्गादीश्वरस्वरूपवर्णनम्-

(२६१)

इश्वरस्वरूपम्; द्विविधकारणलक्षणं य - शुद्धसत्त्वगुणसङ्घिता माया, मायाधिष्ठानं चैतन्यम्, मायाप्रतिफलितचैतन्याभास इति त्रयं मिलित्वा इश्वर इत्यभिधीयते । सोऽयमीश्वरः सर्वज्ञः । स अवेव जगतः कारणम् । कारणं द्विविधं - उपादानकारणम्, निमित्तकारणं चेति । यत् कार्यस्वरूपे प्रविशति, यद्विना कार्यस्य स्थितिर्नास्ति, तदुपादानकारणं उच्यते । यथा मृद्धतस्योपादानकारणम् । घटस्वरूपे मृदः प्रवेशोऽस्ति, मृदं विना घटो न स्थितिं लभते य । यत् कार्यस्वरूपे न प्रविशति, किन्तु कार्यात्पृथक् स्थितं सत्कार्यमुत्पादयति, यस्य नाशेन कार्यं न नश्यति तन्निमित्तकारणं इत्यभिधीयते । यथा घटस्य कुलावो दण्ड्यकादयश्च निमित्तकारणानि । न कुलावाद्यो घटस्वरूपे प्रविशन्ति; घटात्पृथग्भूता घटमुत्पादयन्ति; घटोप- कार्यात्पत्तिस्थितिलयकारणत्वमुपादानकारणस्य लक्षणम् । जगद्भुत्पत्तिविषये आरम्भपरिणामविवर्तवादानां मध्ये विवर्तवादे अवेव श्रेयानिति विचारतः सिद्ध्यति । तथा छि-

(१) सावयवैरनेकैः कारणद्रव्यैः संयोगसन्धिवैरेकभवयवि

कार्यभुत्पद्यत इत्यारम्भवाद्दः । यथा अनेकैस्तन्तुभिः

संयोगसन्धिवैरेकं पटरूपकार्यमुत्पद्यत इत्यारम्भवाद्दः । अत्र

मते कार्यकारणयोरेत्यन्तभेदोऽभ्युपगम्यते । जगद्भुत्पत्तिविषये

आरम्भवादी न सम्भवति । अद्वितीयब्रह्मणोऽपरिच्छिन्नत्वेन

निश्चयवत्त्वात् ततः सावयवं जगत्पृथग्जायेत ।

(२) परिणामवादीऽपि न प्रपञ्चोत्पत्तिविषये युज्यते । कारणवस्तुनः

प्राक्सिद्धकारणवस्थापरित्यागपूर्वकावस्थान्तरप्राप्तिः परिणामः
 । यथा मृत्परिणामो घट इति प्रधानपरिणामो जगदिति य
 साङ्ख्या वदन्ति । ब्रह्मपरिणामो जगदिति केयनोपासका मन्यन्ते ।
 तद्बुभयं सूत्रभाष्यकारादिभिः ऋषिः । यैतन्यस्याकाशादपि
 सूक्ष्मत्वेन निरवयवत्वादेवोपासकमतमत्यन्तमसङ्गतमेव ।
 इत्थं परिणामवाद्योऽपि न युज्यतेऽत्र ।

(3) विवर्तवादे तु पूर्वोक्तदोषलेशोऽपि न सम्भवति । कारणवस्तुनो
 नित्यसिद्धस्वस्वरूपापरित्यागेनैवान्यथा भानमात्रं विवर्त इति
 श्रुतियुक्त्यनुभवसिद्धम् । यथा शुक्त्यादौ रजतावभासः । अयमेव
 पक्षो वेदान्ताभिमतः । अत्र जगद्विवर्तोपादानरूपाधिष्ठानं
 मायोपहितयैतन्यमेव । न मायाविशिष्टम् । अविवेकिनस्तथा
 कथयन्ति । परिणाम्युपादानं माया, विवर्तोपादानमुपहितयैतन्यमिति
 विवेके सिद्धेऽपि तद्बुभयं मायाविशिष्टयैतन्यमिति वदन्ति
 विवेचनाकुशलाः ।

२. कार्योत्पत्तिमात्रकारणत्वं निमित्तकारणस्य लक्षणम् । तस्य
 निमित्तकारणमनेकविधम् । त्यनन्तरं कुलावादीनां नाशेऽपि
 घटो न नश्यति । इत्थं उपादानं निमित्तं इति य कारणं द्विविधम् ।

(२६२)

ईश्वर एव प्रपञ्चस्योपादानकारणं नीमित्तकारणं यईश्वर एव जगत उपादानकारणं निमित्तकारणं य भवति ।
 यथैक एव लूताकीटस्तन्तुतुपकार्यं प्रत्युपादानकारणं निमित्तकारणं य भवति । तद्भेदेऽश्वरः प्रपञ्चं प्रत्युपादानं
 निमित्तं य । तत्र लूताकीटस्य जडं शरीरं तन्तोरुपादानकारणम्, तच्छरीरस्थमन्तःकरणसहितयैतन्यं
 निमित्तकारणम् । अवेवमेवेश्वरशरीरभूतजडमाया जगत उपादानम्, येतनभागो निमित्तकारणम् ।
 इत्थमेकस्यैवेश्वरस्य प्रपञ्चं प्रत्युपादाननिमित्तोभयकारणत्वे लूताकीटो दृष्टान्तः । मुष्यदृष्टान्तस्तु स्वप्न
 एव । यदा पुनरीश्वरो ज्ञवानां कर्मफलदानाय न सम्मुषो भवति तदा जगतः प्रलयः, यदा य स ईश्वरो ज्ञवानां
 कर्मफलदानायामिमुषो भवति तदा जगतः सृष्टिश्च भवति । इत्थं जगत्सृष्टेर्जुवकर्माधीनत्वाज्जुवस्वरूपमिदानीं
 निरूप्यते ।

१. न्यायमते घटेनेश्वरस्य संयोगे
 ईश्वरस्याभिन्ननिमित्तोपादानत्वमुक्तम् । तथा
 ज्ञुवाभिन्नज्ञानसुप्पादिगुणानां ज्ञुवस्याभिन्ननिमित्तोपादानत्वमभिमतम्
 । इत्थं यथास्मन्मते ज्ञुवस्य स्वप्नप्रपञ्चं

प्रत्यभिन्ननिमित्तोपादानत्वमिष्टं तथेश्वरस्य जगत्प्रपञ्चं
 प्रत्यभिन्ननिमित्तोपादानत्वं भवति ।
 २. ननु दृग्भूतत्साधनपरिहारे वा सुभूतत्साधनसम्पादाने
 वेष्ट्या दृष्ट्या । ईश्वरस्य तु दृग्भूतत्साधनयोरभावात्
 तन्निवृत्तीष्ट्यासम्भवः । पर्याप्तकामत्वादीश्वरस्य नापि
 सुभूतत्साधनसम्पादनेष्ट्या । अत ईश्वरस्येष्ट्या न कुत्रचिदपि
 युज्यते । बालानामकस्मादेव क्रीडायामिष्ट्यावदीश्वरस्यापि
 जगत्सृष्टिरूपविनोदेषु निमित्तं विनैव भवतीत्यपि न ।
 यथा बालानां चित्ते आह्लादरूपसुभूतप्रामिनिमित्तकेष्ट्या भवति
 तथा पूर्णकामस्येश्वरस्याह्लादरूपसुभूतप्रामीष्ट्या न सम्भवतीति
 चेन्न । यथा कल्पवृक्षादिः स्वाश्रितपुरुषसङ्कल्परूपनिमित्तेन
 स्वस्वभावादेवाश्रितपुरुषमनोरथं पूरयति, तथेश्वरोऽपि
 प्राणिनां इलदानोन्मुषो यदा भवति तदा श्रुवाद्दृष्टरूपनिमित्तेनैव
 स्वस्वभावादेव जगत्सृष्ट्यादिविषयक- ज्ञानेष्ट्याप्रयत्नादिकं
 करोति । ईश्वरीयेष्ट्याज्ञानप्रयत्नमध्ये ऐकैकापि व्यक्तिः
 सृष्ट्यारम्भकाले उत्पन्ना प्रलयपर्यन्तं तिष्ठति ।
 तस्मादीश्वरेष्ट्याप्रयत्ना नित्या उच्यन्ते । किञ्चेश्वरीयेष्ट्याद्यो
 भूतभविष्यद्भर्तमानकालगतसकलपदार्थान् विषयीकरोति ।
 अत एव सदा सृष्टिः प्रलयो वा, सदा शैत्यमौषणं वा, सदा
 वृष्टिरवग्रहो वा न सम्भवति । किन्तु समयानुसारेणैव भवन्ति ।

(२६३)

श्रुवस्वरूपवर्णनभ्रजस्तमसी अभिभूयोद्भूतो यः सत्त्वगुणः स शुद्धसत्त्वगुण इत्यभिधीयते ।
 रजस्तमोभ्यामभिभूतो यः सत्त्वगुणः स मलिनसत्त्वगुण इति कीर्त्यते । ईदृशमलिनसत्त्वगुणसङ्घिताज्ञानांशप्रतिकूलितसिद्धि-
 अज्ञानं, अज्ञानाधिष्ठानकूटस्थचैतन्यं चेति त्रयं मिलित्वा श्रुव इति वार्थ्यते । सोऽयं श्रुवः कर्म करोति । तत्कृतं
 येष्ट्यति ।

(A. 264-272) जगत्सृष्टिवर्णनम्-

(२६४)

ईश्वरस्य वैषम्यनैर्घृणयाभावःशुवस्य स्वकर्मनुसारेणोख्यावयभोगानुभवयेश्वरः प्राणिनां पुण्यपापानुरुपां
सृष्टिं करोति । तस्मादीश्वरस्य न वैषम्यनैर्घृणये स्तः । नन्वाद्यसर्गात्पूर्वं न कर्मास्ति । प्रथमसर्गे येश्वरः
प्राणिनामुच्यनीयशरीराणि उख्यावयभोगांश्च सृजति । तस्मादीश्वरो विषमदृष्टिरेवाऽस्माद्धिषमसृष्टिकरणादिति
येन । संसारोऽनादिः । तस्मादुत्तरोत्तरसृष्टेः पूर्वपूर्वसृष्टौ तत्तत्प्राणिङ्कृतं कर्मैव कारणम् ।
सृष्टेरिदम्प्रथमत्वासम्भवान्नेश्वरे दोषः ।

(२६५)

शुवभोगार्थमीश्वरस्य जगत्सिसृक्षा - शुवकर्मफलप्रदानाद्येश्वरो विमुभो भवति तदा जगत्प्रलयो भवति । प्रलये
सर्वपदार्थसंस्कारा मायायां लीना भवन्ति । तस्माज्जुवानां कर्मशेषोऽपि सूक्ष्मरूपेण मायायां निलीनो भवति ।
यदा प्राणिनां कर्मफलदानाभिमुभो भवतीश्वरस्तदा “शुवानां भोगार्थमङ्कृतं जगत् सृष्टे” षतीश्वरस्येच्छा जायते ।

(A. 266-270) सूक्ष्मसृष्टिनिरूपणम्-

(२६६)

सूक्ष्मपञ्चभूतानां तद्गुणानां स्रोतस्तिः - अेतादृशेश्वरेच्छावशात् माया तमोगुणप्रधाना भवति
तादृशतमोगुणप्रधानमायासकाशात् आकाशवायुतेजोजलपृथिव्यात्मकपञ्चभूतान्युत्पद्यन्ते । तेषु भूतेषु कमेण

१. यथा पुत्रार्थिनी जाया पत्या सङ्गता शुङ्करुपं बीजम्, ततः

कमेण पुत्ररूपेण परिणतं गर्भं य वलन्ती प्रसवात्पूर्वं

सन्ततिलाभनिमित्तेन सदा प्रसन्ना सत्त्वगुणप्रधानेव

भवति । पश्चात्प्रसवकाले वेदनानिमित्तेन प्रसन्नतायाः

तिरोधाने सति शून्ययित्ता तमोगुणप्रधानेव भवति;

यथा वा पूर्वं श्वेतवर्णी मेघो वर्षाकाले श्यामो भवति;

तथा सृष्टेः पूर्वं ब्रह्मप्रतिबिम्बरूपजगद्बीजधारिणी

अविधोपाधिकानन्तशुवसङ्घितप्रपञ्चरूपगर्भधारिणी

य शुद्धसत्त्वप्रधाना माया (ईश्वरस्योपाधिः) भवति ।

पश्चात्सृष्ट्यारम्भकाले सा माया शुद्धसत्त्वस्वरूपतिरोधानेन

सृष्टियोग्यतमोगुणप्रधानप्रकृतिरूपा भवति ।

शब्दस्पर्शरूपरसगन्धाभ्यपञ्चगुणा वर्तन्ते ।

मायायाः सकाशाच्छब्दसङ्घित आकाश उत्पन्नः । आकाशाद्वायुः ।

वायोराकाशकार्यत्वात्कारणगुणेन शब्देन स्वासाधारणगुणस्पर्शेन
य द्विगुणो वायुः । वायोरग्निः सम्भूतः । कारणाकाशवायुगुणाभ्यां
शब्दस्पर्शाभ्यां स्वासाधारणरूपगुणेन य त्रिगुणोऽग्निः ।
अग्नेरापः सम्भूताः । कारणाकाशवाय्वग्निगुणैः शब्दस्पर्शरूपैः
स्वासाधारणरसगुणेन य यतुर्गुणा आपः । अद्भ्यः पृथिवी
सम्भूता । कारणाकाशवाय्वज्यब्जगुणैः शब्दस्पर्शरूपरसैः
स्वासाधारणगन्धगुणेन य पञ्चगुणा पृथिवी । आकाशे
प्रतिध्वनिरूपशब्दो वर्तते । वायौ भीसीतिशब्दः, शीतोष्णकठिनानां
विलक्षणस्पर्शश्च वर्तते । अग्नौ भुग्भुग्शब्दः, उष्णस्पर्शः,
प्रकाशाभ्यरूपं य वर्तते । जले त्रिलिखिलिशब्दः, शीतस्पर्शः,
शुक्लरूपम्, मधुररसश्च वर्तते । लवणतिक्ततादिरसास्तु
पृथिवीसम्बन्धादेव जले विभान्ति । माधुर्यमेव स्वाभाविकरसो
जलस्य । स य उरीतक्यामलकादिभक्षणसंस्कृतरसनया
जलपानेऽभिव्यज्यते । पृथिव्यां कडकडाशब्दः,
अनुष्णाशीतस्पर्शः, शुक्लकृष्णपीतरक्तहरितादिरूपम्,
मधुराम्ललवणकटुकषायतिक्ताभ्यषड्रसाः,
सुगन्धदुर्गन्धरूपद्विविधगन्धश्च वर्तते । एतन्माकाशे ओको
गुणः । वायौ द्वौ । अग्नौ त्रयः । जले यत्वारः । पृथिव्यां
पञ्चगुणाः । तत्रापि प्रतिभूतं प्रातिस्विकगुणस्त्वेक एव ।
तदितरगुणाः कारणाऽनुगताः । सर्वस्य मूलकारणमीश्वरः । ईश्वरे
यांशद्भयमस्ति । यैतन्यांशो मायांशश्चेति । सर्वेषु भूतेषु
विद्यमानो नामरूपात्मकमित्यांशो मायायाः, सत्तास्फूर्तिरूपांशस्तु
यैतन्त्यस्येति ज्ञेयम् ।

(२६७)

यतुर्विधभेदसहितान्तःकरणोत्पत्तिःअपञ्चीकृतपञ्चभूतानां सत्त्वगुणांशसमष्टिः सत्त्वं एतन्निधीयमानमन्तःकरणमुत्पाद्यति
। अन्तःकरणं ज्ञानोत्पत्तिउत्तुः । ज्ञानोत्पत्तिः सत्त्वगुणादित्यङ्गीकृतम् । “सत्त्वात्सञ्जायते ज्ञानम्” (भ. गी.
१४.१७) एति । तस्मादन्तःकरणं भूतानां सत्त्वगुणकार्यम् । तस्यान्तःकरणमपञ्चीकृतपञ्चभूतव्यष्टिसत्त्वगुणकार्यपञ्चज्ञाने
स्वस्वविषयत्रलणे सडकारि । तस्मादपि पञ्चभूतसमष्टिसत्त्वगुणकार्यमेवान्तःकरणम् । न
वैशेषिकादीनामिवान्तःकरणं नित्यम् । अन्तः = देडस्यान्तः स्थित्वा, करणं = ज्ञानसाधनं एत्यन्तःकरणं
उच्यते । पञ्चभूतसमष्टिसत्त्वगुणकार्यत्वेनान्तःकरणं सत्त्वं एत्यपि कीर्त्यते । अन्तःकरणपरिणामस्य वृत्तिरिति

संज्ञा । अन्तःकरणस्य वृत्तयश्चतस्रः । तत्र पदार्थस्य स्वरूपनिश्चयात्मिका वृत्तिर्बुद्धिः । सङ्कल्पात्मिका वृत्तिर्मनः । चिन्तनात्मिका वृत्तिश्चित्तम् । “अहम्” इत्यभिमानात्मिका वृत्तिरहङ्कारः ।

(२६८)

पञ्चभेदसहितप्राणोत्पत्तिःअपञ्चीकृतपञ्चभूतसमष्टिरजोगुणांशात् पञ्चवृत्तिप्राणः सम्भूतः । स प्राणः क्रियाभेदात् स्थानभेदाच्च पञ्चविधः । यस्य लुट्यं स्थानम्, क्षुत्पिपासे क्रिया स प्राणः । यस्य गुहः स्थानम्, भूत्रपुरीषयोरधोनयनं क्रिया स अपानः । यस्य नाभिः स्थानम्, भुक्तपीतयोरन्नपानयोः पायनयोग्यसमीकरणं क्रिया स समानः । यस्य कण्ठः स्थानम्, श्वासः क्रिया स उदानः । यस्य सर्वशरीरं स्थानम्, अन्नपानादिरसस्य सर्वनाडीषु प्रवेशनं क्रिया स व्यानः । क्वचित् नागकूर्मकृकरदेवदत्तधनञ्जयाभ्याः पञ्च वायवोऽधिकतया पठ्यन्ते । तत्रोद्गमनकृत् नागः । उन्मीलनलिक्कादिकृत् कूर्मः । क्षुतलेतुः कृकरः । जृम्भणकरो देवदत्तः । श्वयथुकरो धनञ्जयः । अेत उपवायवः । तेषां च पृथिवीजलतेजोवाय्वाकाशानां रजोगुणांशेभ्यः क्रमेणोत्पत्तिः । तथैवापानसमानप्राणोदानव्यानानामपि क्रमेण पृथिव्यादीनामेकैकस्य रजोगुणांशाद्दुत्पत्तिः । सर्वेषां समष्टिरजोगुणांशात्तत्पत्तिः एति योक्तं क्वचिद्ग्रन्थेषु । परन्त्वद्वैतसिद्धान्ते अेषा प्रक्रिया नास्ति । विद्यारण्यस्वामिभिः, पञ्चीकरणग्रन्थे वार्तिककारैश्च सूक्ष्मशरीरे पञ्चकोशे च नागकूर्मादीनां ग्रहणं न कृतम् । अपि च तैरपानाद्विपञ्चप्राणानां पञ्चभूतसमष्टिरजोगुणांशाद्दुत्पत्तिर्वर्णिता । तस्मादेकैकभूतव्यष्टिरजोगुणांशादपानादीनामुत्पत्तिकथनमयुक्तमेव । तस्मात्सूक्ष्मशरीरे नागकूर्मादीनां ग्रहणमसङ्गतम् । पञ्चप्राणानामेव सूक्ष्मशरीरे ग्रहणं युक्तम् । किञ्च प्राणो विक्षेपरूपः । रजोगुणस्य विक्षेपः स्वभावः । तस्मात्पञ्चभूतरजोगुणांशात्प्राणोत्पत्तिकथनं युक्तमेव ।

(२६९)

ज्ञानेन्द्रियाणां कर्मेन्द्रियाणां योत्पत्तिःअपञ्चीकृतैकैकभूतसत्त्वगुणांशात् पञ्चज्ञानेन्द्रियाणि रचितानि । अेकैकभूतरजोगुणांशादेकैकं कर्मेन्द्रियं रचितम् । आकाशस्य सत्त्वगुणात् श्रोत्रम्, वायोः सत्त्वगुणांशात् त्वक्, तेजसः सत्त्वगुणांशात् नेत्रम्, जलस्य सत्त्वगुणांशात् रसना, पृथिव्याः सत्त्वगुणांशात् घ्राणं याजयत । अेतानि पञ्चेन्द्रियाणि ज्ञानस्य साधनानि, अतो ज्ञानेन्द्रियाणीत्युच्यन्ते । ज्ञानं सत्त्वगुणाज्जायते । अतश्चैतानि पञ्चेन्द्रियाणि भूतानां सत्त्वगुणाद्दुत्पन्नत्वेनोच्यन्ते । श्रोत्रेन्द्रियमाकाशस्य गुणं शब्दं गृह्णातीति तदाकाशस्य सत्त्वगुणकार्यम् । अेवमेव यद्विन्द्रियं यस्य भूतस्य गुणं गृह्णाति तत्तस्य भूतस्य सत्त्वगुणकार्यमिति ज्ञेयम् । आकाशस्य रजोगुणांशात् वाक्, वायो रजोगुणांशात् पाणिः, अग्ने रजोगुणांशात् पादः, जलस्य रजोगुणांशात् उपस्थः, पृथिव्या रजोगुणांशात् गुहं योत्वधते । स्त्रीयोनौ पुरुषलिङ्गे च वर्तमानं विषयानन्वयसाधनमिन्द्रियं उपस्थ इत्युच्यते । कर्मेति क्रियोच्यते । अेतानि पञ्चेन्द्रियाणि क्रियासाधनत्वात् कर्मेन्द्रियाणीत्यभिधीयन्ते । क्रियाया रजोगुणकार्यत्वाद्भूतानां रजोगुणांशात्कर्मेन्द्रियोत्पत्तिर्वर्णिता । इत्थं सूक्ष्मसृष्टिर्निरूपिता ।

(२७०)

सूक्ष्मसृष्टेरुपसंभारःअपञ्चीकृतभूतानि तत्कार्यभूतान्तःकरणप्राणकर्मन्द्रियाणि सूक्ष्मसृष्टिरिति कीर्यते । सूक्ष्मसृष्टिविषयकं ज्ञानं नेन्द्रियैरुत्पद्यते । नेत्रनासिकादिगोलकानि तु यद्यपीन्द्रियविषयाणि तथापि तत्तद्गोलकान्तःस्थेन्द्रियाणि न कस्यचिद्यपीन्द्रियस्य विषयीभवन्ति । सूक्ष्मसृष्ट्युत्पत्त्यनन्तरमीश्वरेश्वरया स्थूलसृष्टिनिमित्तं भूतानां पञ्चीकरणं निष्पद्यते ।

(A. 271-272) स्थूलसृष्टिः-

(२७१)

पञ्चीकरणप्रकारःपञ्चीकरणे द्वौ प्रकारावुक्तौ । प्रथमप्रकारस्त्वेवं - ऐकैकसूक्ष्मभूतस्य तमोगुणांशं साम्येन द्विधा विभजेत् । तत्रैकमर्धं पृथगवस्थापयेत् । ततोऽपरमर्धं साम्येन यतुर्धा विभजेत् । अतः पुनर्विभागेन निष्पन्नमेकैकभूतस्याष्टमंशं पृथगवस्थापितेन स्वस्वेतरभूतयतुष्टयस्यार्धभागेन योजयेत् । अतः पञ्चीकरणं निष्पद्यते । तत्रैकैकस्मिन्नपि स्थूलभूते ऐकमर्धं स्वांशः । अपरमर्धं तु स्वैतरैकैकभूताष्टमांशमेलनेन निष्पन्नम् । अतः एकैकैकस्मिन्नपि स्थूलभूते पञ्चानामपि भूतानामंशसत्त्वात् स्थूलभूतानि पञ्चीकृतानीति वदन्ति । द्वितीयप्रकारस्त्वेवं - ऐकैकसूक्ष्मभूतस्य तमोगुणांशं वैषम्येण द्विधा विभजेत् । तत्रैको भागश्चतुर्भिर्दशैर्निष्पन्नः । अपरस्तु भागः पञ्चमांशेन । तत्र

१. प्रथमप्रकारे प्रतिभूतमर्धभागस्य

स्वकीयत्वेऽपीतरार्धभागस्य स्वेतरभूतयतुष्टयांशनिष्पन्नत्वात्
तेन भागेन स्वभागस्य तिरोधानं सम्भाव्येत । ततश्चाकाशादीनां
भूतानां प्रत्येकं पृथक् पृथग्भानं दृष्टं स्यादिति

मत्वा यथा प्रतिभूतं स्वांशाधिक्यं स्यात्तथा द्वितीयः

प्रकार आश्रीयते । यतुष्टयनिष्पन्नमधिकपरिमाणकं भागं

पृथगवस्थापयेत् । पञ्चमांशनिष्पन्नं न्यूनपरिमाणकं

भागं पुनः पञ्चधा विभजेत् । तत्रैकमेकमंशं

पृथगवस्थापिताधिकपरिमाणकपञ्चभागेषु पृथक्

पृथग्योजयेत् । अनेनापि प्रकारेण पञ्चीकरणं सिद्ध्यति

। तत्र प्रथमप्रकारे प्रतिभूतमेकमर्धं स्वांशः ।

अपरमर्धं तु स्वैतरभूतयतुष्टयस्यांशः । यथा आकाशे

ऐकमर्धं स्वस्यैवांशः । द्वितीयमर्धं तु वायोरष्टमांशेन,

तेजसोऽष्टमांशेन, जलस्याष्टमांशेन, पृथिव्या अष्टमांशेन

य निष्पन्नम् । अतः भूतान्तरेष्वप्युच्यम् । द्वितीयप्रकारे

તુ પ્રતિભૂતમેકો ભાગઃ સ્વકીયૈરેકવિશત્યંશૈર્નિષ્પન્નઃ ।
 દ્વિતીયો ભાગસ્તુ સ્વેતરભૂતાનાં ચતુર્ભિરંશૈર્નિષ્પન્નઃ । યથા
 આકાશે એકો ભાગઃ સ્વકીયૈકવિશત્યંશાત્મકઃ । અપરો ભાગસ્તુ
 વાયોઃ પચ્ચવિશાંશેન, તજસઃ પચ્ચવિશાંશેન, જલસ્ય
 પચ્ચવિશાંશેન, પૃથિવ્યાઃ પચ્ચવિશાંશેન ચ નિષ્પન્નઃ ।
 એવં ભૂતાન્તરેષ્વાપ્યૂહનીયમ્ । પ્રથમપ્રકારારાપેક્ષયા દ્વિતીયપ્રકારે
 પ્રતિભૂતં સ્વાંશાધિક્યાદ્ધિવિચ્ય પૃથક્ પૃથગ્ગાકાશાદીનાં ભાનં
 સુઘટં ભવતિ ।

(૨૭૨)

સ્થૂલબ્રહ્માણ્ડાદ્યુત્પત્તિઃએવં પચ્ચીકૃતભૂતેભ્ય ઇન્દ્રિયગોચરં સ્થૂલબ્રહ્માણ્ડં ઉત્પદ્યતે । તસ્મિન્ બ્રહ્માણ્ડે
 ભૂર્ભુવસ્વર્મહર્જનસ્તપસ્સત્ય ઇત્યુપરિ સમ લોકાઃ, અતલસુતલપાતાલવિતલરસાતલતલાતલમહાતલા ઇત્યઘઃ સમ
 લોકા વર્તન્તે । એષુ ચતુર્દશસુ લોકેષુ વસતાં જીવાનાં પૃથક્પૃથગુપભોગયોગ્યાન્નપાનાદિકં, દેવમનુષ્યપશ્ચાદિરૂપાણિ
 ભોગાયતનાનિ સ્થૂલશરીરાણિ ચોત્પદ્યન્તે । ઇત્યં સક્લેપેણ સૃષ્ટિરુક્તા । માયાવૈભવસ્ય વિસ્તરેણ નિરૂપણં તુ
 કોટિબ્રહ્માયુષાપિ ન શક્યતે । માયાસૃષ્ટપદાર્થાનાં નાન્તોડસ્તીતિ વાભીકિર્વાસિષ્ઠે નાનેતિહાસૈર્નિરૂપતિવાન્ ।

(A. 273-183) આત્મવિવેકઃ, અથવા પચ્ચકોશવિવેકઃ-

(૨૭૩)

પચ્ચકોશાસ્તૈરાત્મન આવરણં ચ૫. સ્થૂલશરીરં - સ્થૂલસૂક્ષ્મકારણાત્મકાનિ ત્રીણિ શરીરાણિ સન્તિ
 । પ્રતિક્ષણં શીર્યમાણત્વાત્ શરીરં ઇતિ વ્યપદેશઃ । ઇચ્છમાનત્વાત્ દેહ ઇતિ તસ્યૈવ વ્યપદેશઃ ।
 લોમત્વક્લિસારામાંસાસ્થિમજ્જાનાં ષણ્ણાં સમુદાયઃ સ્તમ્ભાદિવત્પ્રત્યક્ષેણોપલભ્યમાનત્વાત્ સ્થૂલદેહ ઇત્યુચ્યતે ।
 સ ચ દેહઃ પચ્ચવિશતિતત્ત્વાત્મકઃ । તાનિ ચ તત્ત્વાનિ નિમ્નદેશે પ્રદર્શિતપતાકયા સુખં જ્ઞાતું શક્યાનિ ॥ માયાયાં
 તત્કાર્યેષુ ચ ત્રીણિ શરીરાણિ પચ્ચ કોશાશ્ચાન્તર્ભવન્તિ । શુદ્ધસત્ત્વગુણપ્રધાના માયેશ્વરસ્ય કારણશરીરમ્ ।
 મલિનસત્ત્વપ્રધાનાવિદ્યાંશો જીવસ્ય કારણશરીરમ્ ।

તદંશા એતે

મુખ્યતત્ત્વાનિ

પૃથિવી

આપઃ

તેજઃ

वायुः

आकाशः

पृथिवी

अस्थि

मांसं

नाड्यः

त्वक्

लोम

आपः

रक्तं

शुक्लं

मूत्रं

स्वेदः

लाला

तेजः

आलस्यं

कान्तिः

क्षुत्

पिपासा

निद्रा

वायुः

आकुञ्चनं

गमनं

स्थितिः

धावनं

प्रसारणं

आकाशः

भयं अथवा कटिः

मोहः अथवा उदरं

क्रोधः अथवा लृप्त्यं

कामः अथवा कण्ठः

शोकः अथवा शिरः

॥ अस्याः पताकाया विवरणं - पृथिव्यंशेन पृथिव्यंशसम्बन्धेऽस्थि, अंशसम्बन्धे मांसम्, तेजोऽंशसम्बन्धे नाज्यः, वाय्वंशसम्बन्धे त्वक्, आकाशांशसम्बन्धे लोमानि योत्पद्यते । एतमेव तत्तद्भूतांशसम्बन्धे तत्त्वान्तराणि सम्भवन्तीति विज्ञेयम् । पञ्चविंशतितत्त्वानां पञ्चभूतलक्षणमुच्यते - (५) आकाशे (१) भयकाले पृथिवीवच्छरीरस्य जाज्यसम्भवाद्भयं पृथिव्यंशः । (२) पुत्रदारादिषु जलवत् प्रसरणान्मोडो जलांशः । (३) अग्निवद्दृढकत्वात् क्रोधोऽन्धंशः । (४) वायुव्यञ्ज्यलात्मकत्वात् कामो वाय्वंशः । (५) शोक- समये आकाशवद्दृढस्य शून्यतापत्तेः शोक आकाशांशः । (६) वायौ (६) पृथिवीवत् सङ्ख्यमानत्वात् आङ्ग्यं पृथिव्यंशः । (७) जलव्यलनात्मकत्वाद्भयं जलांशः । (८) तेजोवच्छोषणात् प्रकाशनाद्वा स्थितिरन्धंशः । (९) वायुवद्भावनाद्भयं वाय्वंशः । (१०) आकाशवत्प्रसरणात् प्रसरणमाकाशांशः । (११) तेजसि (११) जडस्वाभाव्याद्यालस्यं पृथिव्यंशः । (१२) जलवद्धूमविशिष्टत्वात् कान्तिर्जलांशः । (१३) लुप्तस्य भस्मीकरणात् क्षुत् तेजोऽंशः । (१४) शीकरशोषकवायुवत् कण्ठशोषणात् पिपासा वाय्वंशः । (१५) निद्रागमे आकाशवच्छरीरस्य शून्यत्वात्पादनाद्रिद्रा आकाशांशः । (१६) अप्सु (१६) जपाकुसुमादिवद्रक्तवर्णात्वाद्भयं पृथिव्यंशः । (१७) जलवद्द्रवीभूतत्वात् गर्भेतेभूतशुक्लं जलांशः । (१८) तेजोवद्दुष्प्राणपत्वाद्भयं तजोऽंशः । (१९) वाय्वधीनवृष्टिवत् स्वेदस्य श्रमोत्पन्नत्वात् स्वेदो वाय्वंशः । (२०) आकाशवदधरोत्तरगामित्वात् लाला आकाशांशः । (२१) पृथिव्यां (२१) काठिन्यादस्थि पृथिव्यंशः । (२२) आर्द्रत्वात् मांसं जलांशः । (२३) नाडीभ्यस्तापसम्भवान्नाज्यस्तेजोऽंशः । (२४) शीतोष्णत्वात् त्वग्वाय्वंशः । (२५) आकाशवत् कृन्तनेऽप्यपीज्यमानतया स्थितत्वात्लोमाकाशांशः । अते भयमोडाद्यो यद्यपि सूक्ष्मशरीरस्यैवासाधारणा धर्मास्तथापि जलाश्रयघटे जलनिष्ठशैत्योपलब्धिवत् स्थूलदेहमाश्रित्योपलब्धमानत्वात् स्थूलदेहस्य धर्मा इत्युपचारत उच्यन्ते । अत एवैते स्थूलदेहतत्त्वेषु परिगणिताः । अतत्पञ्चविंशतितत्त्वसमुदायस्य स्थूल-॥ उत्तरशरीरारम्भकपञ्चसूक्ष्मभूतानि मनोबुद्धिचित्ताङ्कुराश्चत्वारः, पञ्च प्राणाः, पञ्च कर्मेन्द्रियाणि, पञ्च ज्ञानेन्द्रियाणि य मिलित्वा जिवस्य सूक्ष्मशरीरं भवति । सकलजिवानां सूक्ष्मशरीराणि मिलित्वा एश्वरस्य सूक्ष्मशरीरं भवति । सकलमपि स्थूलं ब्रह्माण्डं एश्वरस्य स्थूलशरीरं भवति । जिवस्य व्यष्टिस्थूलशरीरं तु प्रसिद्धमेव । शरीरत्रयेऽस्मिन्नेव पञ्चकोशा अन्तर्भवन्ति । कारणशरीरे आनन्दमयकोशास्यान्तर्भावः । सूक्ष्मशरीरे विज्ञानमयमनोमयप्राणमयानां त्रयाणां कोशानामन्तर्भावः । पञ्च ज्ञानेन्द्रियाणि निश्चयात्मकान्तःकरणवृत्तिरूपा बुद्धिश्च मिलित्वा विज्ञानमयकोश इत्युच्यते । पञ्च ज्ञानेन्द्रियाणि सङ्ख्यविकल्पात्मकान्तःकरणवृत्तिरूपमनश्च मिलित्वा मनोमयकोशः । पञ्च प्राणाः पञ्च कर्मेन्द्रियाणि य मिलित्वा प्राणमयकोशः । स्थूलशरीरं अन्नमयकोश इत्युच्यते एति शरीरत्रये पञ्चापि कोशा अन्तर्भवन्ति । एश्वरशरीरे एश्वरकोशाः, जिवशरीरे जिवकोशाश्च वर्तन्ते । कोशो नामाच्छादनं पिधानं वोच्यते । असिपिधानं यथा असिस्वरूपमाच्छाद्यति तथैते पञ्च कोशा आत्मनः स्वरूपमाच्छाद्यन्तीत्यन्नमयाद्यः कोशा एति कीर्त्यन्ते । अनेके मन्मतयो गुरुशास्त्रसम्प्रदायविडीना पञ्चकोशान्तर्गतमनात्म ॥ देह एति व्यवहारः । नामरूपवर्णाश्रमजातिजन्मभरणआद्यो धर्माः स्थूलदेहस्यैव । भुक्तस्यान्नस्य स्थविषो भागः पुरीषं भवति । मध्यमो भागो मांसं भवति । सूक्ष्मो भागो मन उपयिनोति । पीतस्य जलस्य स्थूलांशो मूत्रं भवति । मध्यमोऽंशो रक्तं भवति । सूक्ष्मोऽंशः प्राणोपचयं करोति । लक्षितस्य तैलघृतादिस्नेहद्रव्यस्य स्थूलांशोऽस्थि

भवति । मध्यमोऽशो मेदो भवति । सूक्ष्मोऽशो वायुमुपयिनोति । मातुः शोणितात् शिशो रक्तमांसयर्माणि
 जायन्ते । पितुः शुक्रादस्थिनाडीमज्जा जायन्ते । अतत् स्थूलशरीरं यत्तुर्विधं भवति, आण्डजं जरायुजं
 स्वेदजमुद्भिज्जमिति । आण्डाज्जायमानपक्षिसर्पाद्योऽण्डजः । उल्बाज्जायमानमनुष्यमृगाद्यो जरायुजः ।
 स्वेदाज्जायमानयूकामशकाद्यः स्वेदजः । बीजं भूमिं वोद्भिधं जायमाना वृक्षौषधिवीरुधाद्य उद्भिज्जः ।
 सूक्ष्मशरीरं - अपञ्चीकृतपञ्चभूतकार्यात्मकसमदशतत्त्वोपेतं सूक्ष्मशरीरमित्युक्तम्
 आत्मबोधेपञ्चप्राणमनोबुद्धिदशैन्द्रियसमन्वितम् ।

अपञ्चीकृतभूतोत्थं सूक्ष्माङ्गं भोगसाधनम् ॥ १३ ॥ इति ।

तत्र प्राणाः पञ्च, कर्मेन्द्रियाणि पञ्च, ज्ञानेन्द्रियाणि पञ्च, मन अेकम्, बुद्धिश्रैकैकिते
 समदशतत्त्वानि मिलित्वा लिङ्गं इत्युच्यते । शुभाशुभकर्मकर्तृत्वम्, सुप्रदुःखादिकृलभोक्तृत्वम्,
 उल्लोकापरलोकादिगमनागमने, रागद्वेषादि, शमदमादि, आन्ध्यमान्द्यपटुत्वादि य
 सर्वं लिङ्गशरीरधर्माः । स्थूलशरीरवत्प्रत्यक्षप्राणागोचरत्वात्सूक्ष्मशरीरमित्युच्यते ।
 शब्दादिविषयोपलब्धियुक्तत्वात्, लक्षणया आत्मावबोधकत्वाच्च लिङ्गदेव इति कीर्त्यते ॥

भूतं यं कमपि पदार्थमात्मत्वेन मन्यमानाः कोशानां साक्षिभूतान्मुष्यात्मस्वरुपाद्रिमुषा भवन्ति । अत
 अेषान्नमयाद्यः कोशा आत्मस्वरुपाच्छादका इति वार्यन्ते ।

(२७४)

विरोचनसिद्धान्तः (अन्नमयकोशात्मवाटः) केचन पामरा विरोचनसिद्धान्तमनुसरन्तोऽन्नमयकोशमेवात्मेति वदन्ति
 । तत्रैवं युक्तीः कथयन्ति । (१) यत्राडमिति धीरुत्पद्यते, स आत्मा । सा याडन्धीः स्थूलशरीरे भवति ।
 “अडं मनुष्यः” “अडं ब्राह्मणः” इत्यनुभवः सार्वजनीनः । मनुष्यत्वब्राह्मणत्वादिधर्माः स्थूलशरीरस्यैव ।
 तस्मादडन्धीविषय ॥ कारणशरीरं - अज्ञानमेव कारणशरीरमित्युच्यते । स्थूलसूक्ष्मशरीरयोः कारणत्वाद्ज्ञानं
 कारणशरीरमित्युच्यते । अस्य य स्वरुपं प्राणामितिलम् । तत्त्वज्ञानदाढ्यत्वात् कारणदेव इति योच्यतेऽज्ञानमेव
 । ईश्वरस्य शरीराणि कोशाश्च - समष्टयज्ञानरुपमावेश्वरस्य कारणशरीरम् । सैवेश्वरस्य आनन्दमयकोशः ।
 शुवानां सूक्ष्मशरीरसमष्टिरुपलिरण्यगर्भः ईश्वरस्य सूक्ष्मशरीरम् । अत्रेश्वरस्य विज्ञानमयमनोमयप्राणमयकोशा
 अन्तर्भवन्ति । श्रोत्रादिपञ्चज्ञानेन्द्रियाधिष्ठातृदेवतारुपादिक्यालवायुसूर्यवरुणाग्निनीकुमारात्मकानि यानीश्वरस्य
 पञ्चज्ञानेन्द्रियाणि तानि, समष्टिबुद्धिमयमडत्तत्वरुपः, अथवा सर्वबुद्ध्यभिमानिब्रह्मरुपा येश्वरस्य
 बुद्धिः सा य मिलित्वा ईश्वरस्य विज्ञानमयकोशः । पूर्वोक्तश्रोत्राधिष्ठातृदेवतारुपाणि यानीश्वरस्य पञ्च
 ज्ञानेन्द्रियाणि तानि, समष्टिमनोमयाडडुाररुपं वा सर्वमनोऽभिमानीयन्द्ररुपं वा यदीश्वरस्य मनस्तत्त्वं
 मिलित्वा ईश्वरस्य मनोमयकोशः । अग्नीन्द्रोपेन्द्रप्रजापतियमात्मकानि यानीश्वरस्य पञ्च कर्मेन्द्रियाणि
 तानि, समष्टिप्राणो वा वाय्वभिमा- निदेवतारुपो वा य ईश्वरस्य प्राणः स य मिलित्वा ईश्वरस्य
 प्राणमयकोशः । समष्टिस्थूलसृष्टिरुपो विराडीश्वरस्य स्थूलशरीरम् । स अवेश्वरस्यान्नमयकोशः ।
 पञ्चकोशः - मातापितृभ्यामुपभुक्तान्नरसपरिणामरुपशुक्रशोणितसम्बन्धान्मातुरुदरे उत्पन्नो जननानन्तरमपि

ક્ષીરશાકાદિરૂપાન્નેન વર્ધિતો મરણાનન્તરમપ્યન્નરૂપપૃથિવ્યામેવ લીયમાનો દેહોડન્નમયકોશ ઉચ્યતે ।
 પ્રાણમયકોશસ્તુ કેવલરજોગુણસ્થાવસ્થાવિશેષઃ । પ્રાણાદયો વાયવ આપાદમસ્તકં સ્થૂલદેહં વ્યાપ્ય, તસ્ય
 બલમાધાયેન્દ્રિયાણિ સ્વસ્વવ્યાપારેષુ પ્રવર્તયન્તિ । કર્મેન્દ્રિઐર્વ્યવહારનિર્વર્નાદિચ્છાદિરૂપરજોગુણવૃત્તિસહિતત્વાચ્ચ
 મનોમયકોશઃ સત્વરજોગુણયોરવસ્થાવિશેષઃ । વિજ્ઞાનમયકોશસ્તુ કેવલસત્વગુણસ્થાવસ્થાવિશેષઃ
 । એવમવસ્થાભેદેનૈકસ્મિન્નેવ સૂક્ષ્મશરીરે ત્રયઃ કોશા વર્ણ્યન્તે । આનન્દ એવાત્મનઃ સ્વરૂપમ્ ।
 આત્મસ્વરૂપાનન્દપ્રતિભિમ્બસહિતા પ્રિયમોદપ્રમોદરૂપવૃત્તિલયાવિધભૂતા યા અવિદ્યા સૈવ કારણદેહઃ ।
 સૈવાનન્દમયકોશશ્ચ । ઇષ્ટવસ્તુદર્શનજન્યા વૃત્તિઃ પ્રિય ઇતિ, તલ્લાભજન્યા વૃત્તિઃ પ્રમોદ ઇતિ ચ કીર્ત્યતે । એતા
 વૃત્તયો જાત્રત્વપ્રયોરવસ્થયોઃ પુણ્યકર્મફલભૂતસુખાનુભવકાલે ઉદ્ભવન્તિ । સુખમૌ તા વૃત્તયઃ સ્વકારણોડજ્ઞાને
 લીયન્તે એતાદૃશમજ્ઞાનમાનન્દમયકોશ ઇત્યુચ્યતે । તત્રાન્નમયકોશો ભોગસ્થાનમ્ ॥ સ્થૂલદેહ એવાત્મા । અથવા
 યત્ર મુખ્યા પ્રીતિર્ભવતિ સ આત્મા । દારાપત્યધનપશ્ચાદયો યતોડસ્ય સ્થૂલદેહસ્યોપકુર્વન્તિ તતસ્તેષુ પ્રીતિર્ભવતિ ।
 યદિ તેડસ્ય સ્થૂલદેહસ્ય નોપકુર્વન્તિ તદા તેષુ પ્રીતિર્નાસ્તિ । યસ્ય નિમિત્તેનાન્યત્ર પ્રીતિરુપજાયતે તસ્મિન્નેવ સ્થૂલે
 દેહે મુખ્યા પ્રીતિઃ સર્વેષામ્ । તસ્માત્ સ્થૂલદેહ એવાત્મા । તસ્માદ્વસ્ત્રાભરણાત્રપાનાદ્ધુપકરણૈઃ સ્થૂલશરીરસ્ય
 સમલક્ષ્ણ્ય પોષણમેવ પરમપુરુષાર્થ ઇત્યસુરરાજવિરોચનસ્ય સિદ્ધાન્તઃ । ॥ સૂક્ષ્મશરીરે ભોગસાધનમ્ । તત્રાપિ
 પ્રાણમયકોશઃ ક્રિયાશક્તિમત્વાત્ કાર્યરૂપો ભવતિ । મનોમયકોશસ્તુ ઇચ્છાશક્તિમત્વાત્કરણરૂપો ભવતિ ।
 વિજ્ઞાનમયકોશસ્તુ જ્ઞાનશક્તિમત્વાત્ કર્તૃરૂપો ભવતિ । આનન્દમયકોશસ્તુ ભોક્તૃરૂપઃ ।

૧. ચાર્વાકમતાનુસારિણો વાચ્યાદિભૂતચતુષ્ટયસડ્ઘાતરૂપં

દેહમાત્મત્વેન પ્રતિપત્ત્રાસ્તત્રૈતા યુક્તીરાહુઃ - (૧) અહન્ધીવિષયો

યઃ સ આત્મા । “અહં મનુષ્યઃ” “અહં સ્થૂલઃ”

“અહં કૃશઃ” “અહં બ્રાહ્મણઃ” ઇત્યાદિનુભવેષુ

મનુષ્યત્વાદિધર્મવિશિષ્ટઃ સ્થૂલદેહ એવ વિષયો ભવતીતિ

સ દેહ એવાત્મા । (૨) અથવા પરમપ્રેમવિષયો યઃ સ આત્મા ।

એતત્સ્થૂલદેહોપકારકત્વનિમિત્તં પુરસ્કૃત્યૈવ પુત્રમિત્રકલત્રાદયઃ

પ્રિયા ભવન્તિ । અતો દેહ એવ પરમપ્રીતેર્વિષયઃ । એવં

પરમપ્રેમાસ્પદત્વરૂપાત્મલક્ષણયોગાત્સ્થૂલદેહ એવાત્મા । (૩)

તસ્ય દેહસ્યાલક્ષુરણપોષણાદિજન્યભોગ એવ પરમપુરુષાર્થઃ

। (૪) મરણમેવ મોક્ષઃ । (૫) પ્રત્યક્ષમેકમેવ પ્રમાણં

નાન્યત્રપ્રમાણમસ્તીતિ । તદેતચ્ચાર્વાકમતમસડ્ઘાતં -

(૧) “અહં પશ્યામિ” “અહં વદામિ”

ઇત્યાદિવ્યવહારેષ્વિન્દ્રિયસ્થાપ્યહન્ધીવિષયત્વં દૃશ્યતે

। (૨) “મમ દેહઃ કૃશઃ” ઇત્યાદિવ્યવહારેષુ

દેહસ્ય મમતાવિષયત્વમપિ ભવતિ । યો મમતાવિષયઃ

સ અહન્તાવિષયો ન ભવિતુમર્હતિ । ઇત્યં સ્થૂલદેહે

अलन्धीविषयत्वस्य व्यभिचारदर्शनात्स्थूलदेहो नात्मा ।
 (३) पुत्रदाराद्यपेक्षया स्थूलदेहेऽधिकप्रीतिर्दृश्यते । तथा य
 देहाद्यप्यतिशयिता प्रीतिरिन्द्रियेषु दृश्यते । तथा य
 परप्रेमास्पदत्वस्याप्यभावात् स्थूलदेहो नात्मा । (४) किञ्च
 येतन अत्मा भवितुमर्हति । जडानां भूतानां सङ्घातरूपे देहे
 चैतन्याभावाद्देहो नात्मा । (५) पूगयूर्णादिसंयुक्तताम्बूलपत्रे
 रागजननशक्तिवत् भूतसमुदायात्मकदेहे ज्ञानशक्तिरस्तीत्येतन्न
 युज्यते । जडभूतसमुदायरूपेदेहे ज्ञानशक्तिरस्ति येत्तर्हि
 भूतसमुदायरूपघटादावपि चैतन्यं प्रसज्येत । न तु
 घटाद्यौ चैतन्यमस्ति । (६) सुषुप्तिमूर्च्छाभरणधवस्थासु
 घटादिवदेहोऽपि जडो भवति । तस्मान्न जडो देह आत्मा भवति
 । (७) यदि देह आत्मा भवेत्तदा बालदेहाद्भिन्ने यौवनदेहे
 “सोऽहम्” इति प्रत्यभिज्ञा न भवितुमर्हति । जायते तु
 तथा प्रत्यभिज्ञा । अतोऽपि देहो नात्मा । (८) जन्ममरणद्वययुक्तस्य
 देहस्य जन्मनः पूर्वं मरणार्द्धं य सत्ता नास्ति । आत्मा त्वस्ति ।
 अन्यथा कृतनाशाकृताभ्यागमप्रसङ्गः स्यात् । अतश्च देहो नात्मा ।
 (९) देहालङ्कारापोषणादिजन्यभोग अत्र परमपुरुषार्थ इत्यपि न ।
 तथा हि, यः इच्छाविषयः स पुरुषार्थ इत्युच्यते । सा चेच्छा
 सर्वेषां सुभ्रामौ दुःखनिवृत्तौ य भवति । अतस्तयोरेव
 पुरुषार्थत्वमुच्यते । तत्रापि सर्वसुभापेक्षया अधिकं यत्सुभ्रम्,
 आत्यन्तिकी य या दुःखनिवृत्तिस्तयोरेव परमपुरुषार्थत्वं भवति
 । तादृशं निरतिशयं सुभ्रम् ॥

(२७५)

इन्द्रियात्मवादः - अपरे केचनैवमाहुः स्थूलशरीरं नात्मा । किन्तु स्थूलशरीरे यत्सद्भावे ज्वनव्यवहारो भवति,
 यद्भावे मरणव्यवहारो भवति स आत्मा । स य स्थूलशरीराद्व्यतिरिक्तः । ज्वनमरणव्यवहारविन्द्रियाधीनौ
 भवतः । शरीरे यावत्कालपर्यन्तमिन्द्रियाणि स्वस्वव्यापारक्षमाणि भवन्ति तावत्कालपर्यन्तं “अयं ज्वति”
 इति व्यवहारो भवति । यस्य कस्यापीन्द्रियस्य नाशे “अयं मृतः” इति य व्यवह्रियते । किञ्च “अहं
 पश्यामि” “अहं वदामि” इत्यादिव्यवहारे “अहम्” इति बुद्धिरिन्द्रिये अत्र भवति । तस्मात् “अहम्” इति
 बुद्धिविषयेन्द्रियमेवात्मा ।

(૨૭૬)

હિરણ્યગર્ભોપાસકાનાં પ્રાણાત્મવાદઃ - હિરણ્યગર્ભોપાસકાઃ

પ્રાણ એવાત્મેતિ વદન્તિ ।

આત્યન્તિકી દુઃખનિવૃત્તિશ્ચ મોક્ષે એવ સ્તઃ । વૈષયિકભોગે દોષસત્વાન્ન સ પરમપુરુષાર્થઃ । (૧૦)
દેહસ્થાત્મત્વે મરણાનન્તરં દેહસ્ય દાહે મોક્ષાન્વયિનો દેહરૂપસ્થાત્મન એવાભાવાત્ “મરણમેવ મોક્ષઃ”
ઇતિ શબ્દો નિરર્થકઃ । (૧૧) ભાવિભોજનાદૌ તૃપ્ત્યાદિહેતુત્વજ્ઞાનમનુમાનપ્રમાણેન સિદ્ધ્યતિ । દેશાન્તરે
મૃતપિત્રાદિમરણજ્ઞાનમામવાક્યરૂપશબ્દપ્રમાણાત્ સિદ્ધ્યતિ । તસ્માત્પ્રત્યક્ષમાત્રસ્ય પ્રમાણત્વવાદો હઠ એવ ।
ઇત્યં દેહાત્મવાદિચાર્વાકમતમસડ્ગતમેવ ।

૧. ચાવકૈકદેશિનો લોકાયતિકા ઇન્દ્રિયાત્મવાદિનઃ ।

તન્મતમખ્યસડ્ગતમ્ । (૧) યદભાવે શરીરં ન તિષ્ઠેત્સ આત્મા

। શ્રોત્રનેત્રવાક્યાદાઘભાવેડપિ બધિરાન્યમૂકપડ્ગુરૂપં

શરીરં જીવત્યેવ । તસ્માન્નેન્દ્રિયમાત્મા । (૨) “અહં

પશ્યામિ” “અહં વદામિ” ઇત્યાદિવ્યવહારે

ઇન્દ્રિયસ્થાહન્ધીવિષયત્વાદિન્દ્રિયમેવાત્મેતિ યદુક્તં તત્રાપ્યુચ્યતે,

“ચક્ષુષ્માનહં પશ્યામિ” ઇત્યેવ તત્ર વક્તુરભિસન્ધિઃ

। ન તુ “ચક્ષુરૂપોહં પશ્યામિ” ઇતિ । તસ્માત્

તત્રાહમનુભવસ્ય વિષયશ્ચક્ષુરાદીન્દ્રિયવ્યતિરિક્ત

એવ ભવતિ । કિઞ્ચ “મમ ચક્ષુસ્તીક્ષ્ણમ્”

“મમ ચક્ષુર્મન્દમ્” ઇતિ ચક્ષુરાદીન્દ્રિયેષુ

મમતાવિષયત્વદર્શનાત્તેષુ અહન્તાવિષયત્વં વ્યભિચરિતમ્ ।

તસ્માદિન્દ્રિયં નાત્મા । (૩) યો યત્ વેત્તિ સ વેત્તા વેદ્યાદ્વિલક્ષણઃ

। યથા ઘટસ્ય દ્રષ્ટા ઘટાદ્વિલક્ષણસ્તથેન્દ્રિયાણાં

પટુત્વમન્દત્વાદિવેત્તા આત્મેન્દ્રિયાદ્વિલક્ષણઃ । (૪)

મનસોડન્યત્ર વ્યાકુલત્વે શ્રોત્રાદીનિ શબ્દાદીન્ ન ગૃહ્ણન્તીતિ

જડાનીન્દ્રિયાણિ । અતશ્ચ નેન્દ્રિયમાત્મા । (૫) એવં સતિ

હઠાદિન્દ્રિયમેવ ચેતનમિતિ યો વદતિ સ એવં પ્રષ્ટવ્યઃ -

“કિમેકમેવેન્દ્રિયં ચેતનમ્, ઉત સર્વેન્દ્રિયાણાં સમુદાયઃ,

આહોસ્વિત્ પ્રત્યેકં સર્વાણીન્દ્રિયાણિ” ઇતિ । નાઘઃ - યદિન્દ્રિયં

ચેતનત્વેનાભિમતં તસ્થાભાવેડપિ જ્ઞાનં જીવનં ચ દૃશ્યતે ।

તસ્માદેકમેવેન્દ્રિયં ચેતનમિતિ પક્ષોડસડ્ગતઃ । ન દ્વિતીયઃ

- ઇન્દ્રિયસમુદાયમધ્યે એકસ્યેન્દ્રિયસ્ય નાશેડપિ સમુદાયનાશો

भवति । ततश्च समुदायान्तर्गतस्यैकस्येन्द्रियस्य नाशे
समुदायनाशात् ज्ञानज्वनयोर्विलयः प्रसज्यते । न तु तथा
भवति । तस्मादिन्द्रियसमुदायोऽपि न येतनः । न तृतीयः -
प्रत्येकमिन्द्रियाणामात्मत्वे ऐकस्मिन् देहे दृश येतना आत्मानोऽङ्गीकार्याः
। दृशानां विरुद्धेच्छत्वसम्भवात् विरुद्धेच्छनानायेतनाधिष्ठितं
शरीरं दृशानां मत्तगजानामलनस्तम्भवदुन्मध्येत ।
एतन्मिन्द्रियाणामयेतनत्वात् तेषामात्मत्वं युक्तम् । (६)
श्रुतिषु प्रसिद्धं इन्द्रियसंवाद्ये इन्द्रियाभिमानिदेवताविषयो
वेदितव्यः । न ताः श्रुतय इन्द्रियाणां येतनत्वे प्रमाणात् ।
तस्मादिन्द्रियात्मवादोऽसङ्गतः । तत्रेमां युक्तिमायक्षते
- मरणसमये मूर्च्छितस्य पार्श्वस्थाः सति प्राणोऽयं
ज्वलतीति, तदभावेऽयं मृत इति य निश्चिन्वन्ति । किञ्च
यक्षुःश्रोत्रवागादीन्द्रियाभावे तत्तदिन्द्रियव्यापारोपरमेऽपि
अन्धबधिरमूकानां शरीरं यथावदवस्थितमेव
भवति । प्राणोत्समणे तु शरीरं तत्क्षणमेव पतित्वा
भयङ्करं श्मशानवदमङ्गलं य भवति । किञ्च
“यक्षुष्मानलं पश्यामि, श्रोत्रवानलं शृणोमि”
इति व्यवहारादिन्द्रियविलक्षण आत्मा सिद्धः । स यात्मा क
इति जिज्ञासायां सुषुप्तौ सर्वेन्द्रियोपरमेऽपि प्राणो जागर्ति
। प्राणसत्त्वादेव तदा “अयं ज्वलति” इति व्यवहारो
भवति । स्थूलशरीरात्प्राणवियोगे तु “अयं मृतः”
इति व्यवहारो जायते । तस्माज्ज्वलनमरणव्यवहारयोः शरीरे
प्राणसद्भावासद्भावाधीनत्वात् प्राण एवात्मेति निश्चयः ।

(२७७)

मनात्मवादः - अन्धे आलुः प्राणो जडः । तस्मात्स नात्मा, घटादिवत् । बन्धमोक्षौ मनोमात्राधीनौ ।
विषयासक्तं मनो बन्धतेतुः । विषयवासनाशून्यं मनो मोक्षतेतुः । किञ्च, मनःसम्बन्धादेवेन्द्रियाणां
स्वस्वविषयावबोधनसामर्थ्यम् । नान्यथा । तस्मान्मन एव सर्वव्यवहारकारणम् ।

१. प्राणात्मवादभाण्डनं -

समष्टिप्राणलिरण्यगर्भोपसकमतमसङ्गतम् । (१)

बाह्यवायुत्प्राणस्यापि वायुविशेषत्वात् स आत्मा । (२)

प्राणस्थादर्शनं न नियमेन मरणकारणम् । वृक्षादिषु
 प्राणादर्शनेऽपि तेषां श्रुवनात् । मनुष्यस्य मूर्च्छावस्थायामपि
 क्वचित् प्राणसत्त्वोपलब्धिर्नास्ति । अथापि मनुष्यो न मृतो
 भवति । परन्तु श्रुवत्येव । तस्मादपि प्राणो नात्मा । (३) अपि य
 सुषुप्तौ सन्नपि प्राणः धनाधपलारिणं योरं न निवारयति
 । न वा बन्धुजनमागतं पुरस्करोति । तस्मात्प्राणो जडः ।
 अतश्च स नात्मा । (४) देहाद्धृदिः प्राणोत्कमणो देहस्य
 मृतत्वप्रसिद्धेः प्राण आत्मेति वचनमप्यसङ्गतम् ।
 देहाद्धृदिर्जाठराग्नेर्निर्गमादपि लोके मरणप्रसिद्धेः सत्त्वात्
 । अतः प्राणोत्कमणो मरणप्रसिद्धिर्यमियरिता । श्रुतौ
 प्राणश्रैष्ठ्यकीर्तनं प्राणोपासनाविधिस्तुतयेऽर्थवादः । (५)
 श्रुतौ प्राणमयादिकोशानामात्मत्वप्रतिपादनं स्थूलारुन्धतीन्यायेन
 सर्वान्तरप्रत्यगभिन्नाधिष्ठानब्रह्मप्रदर्शनार्थम् । (६) श्रुतौ
 प्राणस्थेन्द्रियैः सल संवादस्य देहे तत्प्रवेशस्य य वर्णनं
 प्राणामिमानिदेवताभिप्रायेणेति ज्ञेयम् । (७) क्षुधया मम प्राणो याति
 । भोजनेन मम प्राणस्तृप्यतीत्यादिव्यवहारात्प्राणो ममताविषय
 अेव भवति । न त्वलन्ताविषयः । अतो न स आत्मा । (८) स्वप्राणस्य
 बर्हिर्गमनस्यान्तरागमनस्य य वेदनात् तद्देहकता साक्षी आत्मा
 प्राणादन्य अेवेति सिद्धम् । अतो मन अेवात्मा ।

(२७८)

विज्ञानवादिर्बौद्धमतं (बुद्धिरेवात्मा) क्षणिकविज्ञानवादी बौद्ध अेवमाह - मनसो व्यापारो बुद्ध्यधीनो
 भवति । यतो बुद्धेराकार अेव मनस्तस्मात् क्षणिकविज्ञानरूपा बुद्धिरेवात्मा भवितुमर्हति । मनो नात्मेति
 । तेषामयमाशयः - सर्वे पदार्था विज्ञानस्यैवाकारा भवन्ति । तस्य विज्ञानं प्रकाशरूपम् । प्रतिक्षाणं
 विज्ञानमुत्पद्य विनश्यति । पूर्वविज्ञानस्य सममन्यद्विज्ञानमुत्पद्यते । ततः पूर्वविज्ञानं विनश्यति । तथैव
 तृतीयविज्ञानोत्पत्तौ द्वितीयविज्ञानस्य विनाशो भवति । तृतीयविज्ञानस्योत्पत्तौ तृतीयविज्ञाननाशो भवति ।
 अेवं नदीप्रवाहवद्विज्ञानस्य धाराविच्छिन्नानुवर्तते । सा य विज्ञानधारा द्विविधा - अेका आलयविज्ञानधारा
 । अन्या तु प्रवृत्तिविज्ञानधारा । “अलम्, अलम्” एति विज्ञानधारा आलयविज्ञानधारेति कीर्त्यते ।
 सैव बुद्धिरिति कथ्यते । “अयं घटः, अयं देहः” एति विज्ञानधारा प्रवृत्तिविज्ञानधारेति भाष्यते ।
 आलविज्ञानधारायाः सकाशात्प्रवृत्तिविज्ञानधारोत्पद्यते । मनसः स्वरूपमपि प्रवृत्तिविज्ञानधारान्तर्भूतमेव

। अतो मन आलयविज्ञानधाराऽपबुद्धेः कार्यम् । सा बुद्धिरेवात्मा । आलयविज्ञानधारया प्रवृत्तिविज्ञानधारया
बाधयिन्तनेन निर्विशेषक्षणिकविज्ञानधारयाः

१. मनात्मवाद्यभाषणं - नारदपाञ्चरात्रतन्त्रानुसारिणो मन
अवात्मेति वदन्ति । तदपि न सम्भवति । (१) टड्कुवास्यादिवन्मनसः
करणत्वान्न मन आत्मा ।

(२) सूषुभ्याद्यौ मसन्नोऽभावेऽपि सामान्यचैतन्यस्य
सत्वात्, “सति मनसि चैतन्यं तदभावे तदभावः”
इत्यन्यव्यतिरेकस्य भङ्गात् न मनश्चेतनम्, किन्तु जडमेव ।
तस्मान्मनो नात्मा ।

(३) “मम मनोऽन्यत्र गतम्, इदानीं प्रत्यागतम्”
इति व्यवहारात्मानो ममताया विषयो नाडन्तायाः । तस्मान्मनसः
स्वैर्याग्यव्यादिवेत्ता साक्षीभूत आत्मा मनोविलक्षणः सिद्धः ।

(४) चैतन्याभाससंछितमेव मनो भोक्तृ भवति, न स्वतन्त्रं मनः । अतोऽभोक्तृत्वाद्यपि मनो नात्मा ।

(५) मन एव मनुष्याणां कारणं बन्धमोक्षयोः । अन्याय
विषयासक्तं मुक्त्यै निर्विषयं स्मृतम् ॥ इति वचनास्यायमाशयः
- विषयवासनावासितं मनो मोक्षसाधनं प्रतिबद्धं
जगदध्यासास्पदं भूत्वा बन्धकारणं भवति । तदेव य मनो
विषयवासनारहितं ज्ञानप्राप्तिद्वारा मनसः स्वरूपं बाधित्वा
मोक्षकारणं भवतीति । न तद्वाक्यं मनस एवात्मतां बोधयति ।
किन्तु बन्धसाधनान्निवृत्तिं मोक्षसाधने प्रवृत्तिं तद्वाक्यं
बोधयति ।

(६) “मनो ब्रह्मेति व्यजानात्” (तै. भू. ४) इत्यादिना
मनोभयकोशस्यात्मत्वबोधकश्रुतेस्तात्पर्यं तु स्थूलारुन्धतीन्यायेनेति
प्राक् प्रदर्शितम् । स्थितिः सिद्ध्यति । तादृशी स्थितिरेव
तन्मते मोक्षः । इत्थं विज्ञानवादिनो बुद्धेः क्षणिकतां
स्वयम्प्रकाशरूपतां य कल्पयित्वा, सा बुद्धिरेवात्मेति वार्णयन्ति ।

(A. 279-282) आनन्दमयकोक्ष एवात्मेति मतम्-

(२७८)

तत्र भट्टमतं - पूर्वमीमांसावार्तिककारो भट्ट अेवमाह न हि विद्युल्लेभेवात्मा क्षणिकः, किन्तु स्थिरः । स आत्मा षडरूपः प्रकाशरूपश्चास्ते । अयमस्याभिप्रायः - सुषुप्तेरुत्थित अेवं वदन्ति “अेतावन्तं कालमहं षडो निःसंज्ञोऽस्वाप्सम्” इति । तस्मादातमा षडरूप इति सिद्ध्यति । किञ्च सुषुप्ताद्दुत्थितस्य स्मृतिरपि भवति । अननुभूतेऽर्थे न स्मृतिर्भवेत् । सुषुप्तावात्मस्वरूपातिरिक्तं न किञ्चिदपि ज्ञानसाधनमस्ति । सुषुप्थनन्तरभाविस्मृतेः कारणं सौषुप्तज्ञानमेव वाच्यम् । तस्य सुषुप्तिकालीनं ज्ञानमात्मस्वरूपमेव । इत्थमात्मा अधोतवत्प्रकाशरूपोऽप्रकाशरूपश्च । ज्ञानरूपत्वात् प्रकाशरूपः, षडरूपत्वात्प्रकाशरूपश्च । आनन्दमयकोश अेव प्रकाशरूपोऽप्रकाशरूपश्चास्ति । सुषुप्तौ यैतन्त्याभाससहितज्ञानमेवानन्दमयकोश इत्युच्यते । तत्र विद्याभासः प्रकाशरूपोऽज्ञानमप्रकाशरूपं च भवति । तस्माद्भट्टमते आनन्दमयकोश अेवात्मेति सिद्धम् ।

१. विज्ञानवादमतभाष्ये - बुद्धशिष्यं योगाचारं

येऽनुसरन्ति ते क्षणिकविज्ञानरूपां बुद्धिमात्मेति

वर्णयन्ति । तदसङ्गतं - (१) रूपादीनां ज्ञानरूपं कार्यं

प्रति नेत्रादीन्द्रियं साधनम् । तथा निश्चयरूपकार्यं

प्रति साधनभूता बुद्धिर्नात्मा भवितुमर्हति । किन्तु

सर्वपदार्थनिश्चायिकाया बुद्धेर्यः साक्षी स अेवात्मा । (२) स आत्मा

स्वयं स्वयम्प्रकाशरूपत्वात्सदा भासते । अतो भास्यरूपादेर्भासकः

सूर्यादिर्यथा भास्यविलक्षणस्तथा भास्यबुद्धेर्भासक आत्मा

बुद्धेर्विलक्षणः सिद्ध्यति । यथा दीपादेः प्रकाशो घटादिना

सम्बद्धो घटादेराकारमापद्ये सम्मिश्रतया भासमानोऽपि वस्तुतो

घटादेर्विलक्षणस्वभाव अेव तथा ज्ञानस्वरूप आत्मा बुद्धिवृत्त्या

सम्बद्धस्तदाकारमापद्याविविक्ततया भासमानोऽपि परमार्थतया

बुद्धिवृत्तेर्विलक्षणो नित्यशुद्धासङ्गान्धिमन्त्ररूपः । (३)

अपञ्चीकृतभूतसमष्टिसत्त्वगुणान्शकार्यभूतस्यान्तःकरणस्य

निश्चयरूपक्रियया बुद्धिरिति, सङ्कल्पविकल्परूपक्रियया मन

इति च व्यपदेशः । तस्माद्बुद्धिरन्तःकरणव्यतिरिक्ता

। ततश्च भौतिकान्तःकरणव्यतिरिक्तबुद्धेरपि

भौतिकत्वाद्देहेन्द्रियमनोवदनात्मत्वमेव सिद्धम् ।

(४) कठोपनिषत्तृतीयवल्ग्यां आत्मनो रथस्वामित्वेन,

बुद्धेः सारथित्वेन च वर्णनं दृश्यते । यथा

सारथिविलक्षणो रथस्वामी तथा बुद्धीविलक्षण

आत्मा भवति । (५) “मम बुद्धिरिदानीं मन्दा, इदानीं

तीक्ष्णा” इति ममताविषयत्वाद्बुद्धेरुन्ताविषयत्वं
न युज्यते । अतो न बुद्धिरात्मा । (६) आत्मनः क्षणिकत्वं
विज्ञानवाटिसम्मतमत्यन्तमसङ्गतम् । तथात्वे उत्तमर्णो गतवत्सरे
दत्तं धनमस्मिन् वत्सरेऽधमर्णान्ना ॥

(२८०)

माध्यमिकबौद्धमतं (आनन्दमयकोश आत्मा) शून्यवादिनो बौद्धास्त्वेवमाहुः, आत्मा निरंशः ।
तस्मादेकस्यैवात्मनः प्रकाशरूपत्वमप्रकाशरूपत्वं च न घटेत् । अद्योतस्य सांशत्वादेर्कोऽशः प्रकाशरूपोऽपरोऽशोऽप्रकाशरूपश्च
भवति । न त्वात्मनो निरंशस्य विरुद्धोभयरूपवत्त्वकथनं युक्तम् । यद्युभयरूपतासिद्धये आत्मनः
सांशत्वं अङ्गीक्रियते तर्हि सांशानां घटादीनामुत्पत्तिनाशदर्शनादात्मनोऽपि उत्पत्तिनाशवत्त्वं प्रसज्येत
। यद्युत्पत्तिनाशवद्द्रस्तु तद्गुण्यतेः प्रागूर्ध्वं च नाशादसद्भवति । आद्यन्तयोर्यदसत्तन्मध्येऽप्यसदेव भवति
। “आद्यावन्ते य यन्नास्ति वर्तमानेऽपि तत्तथा” (मा. का. वै. ६) इति स्मृतेः । तस्माद्गुत्पत्तिनाशवत्त्वे
आत्मा असद्रूपो भवेत् । तथा आत्मभिन्नः सर्वोऽपि पदार्थः उत्पत्तिनाशवत्त्वात्सद्रूप एव । अनया
रीत्या आत्मानात्मरूपसकलवस्तूनामसद्रूपत्वात् शून्यमेव परमतत्वमिति शून्यवादिनो माध्यमिकबौद्धस्य
मतम् । तेऽप्यज्ञानरूपानन्दमयकोशमेव प्रतिपादयन्ति । तथा छि, दृष्टिभेदेनाज्ञानं त्रिभि र्गुणैः
प्रतीयते । (१) अद्वैतशास्त्रसंस्काररहितस्य जगदाकारेण परिणतमज्ञानं सत्यत्वेन प्रतीयते । (२)
अद्वैतशास्त्रानुसारियुक्तिकुशलानां पण्डितानामज्ञानं तत्कार्यं जगत्स्य सदसद्विलक्षणानिर्वचनीयत्वेन भाति
। (३) ज्ञाननिष्ठं प्राप्तस्य ज्ञानवस्तुत्वस्य विद्युषोऽज्ञानं तत्कार्यं य तुच्छत्वेन प्रतीयते । तुच्छम्, असत्, शून्यं इति
त्रयः शब्दाः समानार्थाः । तथा योक्तं पञ्चदश्यां चित्रदीपे ॥ दातुमिच्छेत् ॥ प्रथमक्षणे भुक्तवान् पुरुष उत्तरक्षणे
“तृप्तोऽहमस्मि” इति न ब्रूयात् । आत्मनः क्षणिकत्वे गतवत्सरे धनं दत्तवत् उत्तमर्णस्य, पूर्वक्षणे भुक्तवत्तः
पुरुषस्य येदानीमभावात् । तस्मादात्मा न क्षणिकः । (७) आत्मनः क्षणिकत्वे भोक्षसाधनकलापो व्यर्थः स्यात् ।

१. आत्मा चिज्जडोभयात्मक इति

भट्टपक्षोऽप्यसङ्गतः “अयमन्धकारः प्रकाशः”

“अयं पुरुषः स्थाणुः” इतिवच्यैकत्र

वस्तुनि चिज्जडांशविरोधात् । उभयांशत्वमङ्गीकृत्य

“नोभावाप्यंशावनुभवगोचरौ किन्तु जडांश

ओवानुभवगोचरो न येतनांशः” इति कथनं तु न युक्तम्

। यथा दण्डदर्शनमात्रेण “अयं दण्डी” इति ज्ञानं

न जायते; किन्तु दण्डपुरुषोभयदर्शनेनैव जायते तथा

जडांशमात्रदर्शनेन न चिज्जडोभयात्मकात्मसिद्धिर्भवेत्

। येतनांशस्याप्यनुभवगोचरत्वाभ्युपगमे जायं तत्र

કલ્પિતમિતિ વક્તવ્યમ્ । હઠાદુભયોરંશયોઃ સત્યત્વાભ્યુપગમે
આત્મનો જડચેતનાંશયોઃ પરસ્પરં કઃ સમ્બન્ધઃ । સંયોગો વા
વિષયવિષયિભાવો વેતિ સ પ્રજ્વલ્યઃ ॥

માયા ચેયં તમોરૂપા તાપનીયે તદીરણાત્ ।
અનુભુતિસ્તત્ર માનં પ્રતિજ્ઞે શ્રુતિઃ સ્વયમ્ ॥ ૧૨૫ ॥

જડં મોહાત્મકં તચ્ચેત્યનુભાવયતિ શ્રુતિઃ ।
આબાલગોપં સ્પષ્ટત્વાદાનન્ત્યં તસ્ય સાબ્રવીત્ ॥ ૧૨૬ ॥

ઇત્યં લૌકિકદૃષ્ટયૈતત્ સર્વેરધ્યનુભૂયતે ।
યુક્તિદૃષ્ટયા ત્વનિર્વાચ્યં નાસદાસીદિતિ શ્રુતેઃ ॥ ૧૨૮ ॥

નાસદાસીદ્ધિભાતત્વાત્નો સદાસીચ્ચ બાધનાત્ ।
વિદ્યાદૃષ્ટયા શ્રુતં તુચ્છં તસ્ય નિત્યનિવૃત્તિતઃ ॥ ૧૨૯ ॥

તુચ્છાનિર્વચનીયા ચ વાસ્તવી ચેત્યસૌ ત્રિધા ।
જ્ઞેયા માયા ત્રિભિર્બોધેઃ શ્રૌતયૌક્તિકલૌકિકૈઃ ॥ ૧૩૦ ॥ ઇતિ ।

ઇત્યં જીવન્મુક્તાનાં તુચ્છત્વેન પ્રતીયમાનેડજ્ઞાને મોહમાપન્નાઃ શૂન્યવાદિનો ન પરમપુરુષાર્થ લભન્તે । કિન્તુ તુચ્છરૂપ આનન્દમયકોશ એવાત્મેતિ વદન્તિ । ॥આદ્યે પક્ષે “અનિત્યયોઃ સાવયવયોર્દ્યયોર્વસ્તુનોરેવ સંયોગ” ઇતિ નિયમાદાત્મનોડનિત્યત્વં પ્રસજ્યેત । દ્વિતીયપક્ષે ચિજ્જડાંશયોરુભયોરપ્યેકસ્યૈવાત્મનઃ સ્વરૂપત્વાચ્ચિદંશો જડો ભવેત્ । જડાંશચ ચિદ્ભવેત્ । તૃતીયપક્ષે ઘટતજ્ઞાનવદુભયોરંશયોરનાત્મત્વં ભવેત્ । “વિજ્ઞાનમાનન્દં બ્રહ્મ” (બૃ. ૩.૧.૨૭) “પ્રજ્ઞાનં બ્રહ્મ” (ઐ. ૩.૧) “સત્યં જ્ઞાનમનન્તં બ્રહ્મ” (તૈ. બ્ર. ૧) ઇત્યાદિશ્રુતિપ્રસિદ્ધજ્ઞાનમાત્રસ્વરૂપસ્યાત્મનોડર્ધાંશસ્ય જડત્વાભ્યુપગમે પ્રમાણં નોપલભ્યતે । સુમોચિતસ્ય “જડો નિઃસંજોડહમસ્વાપ્સમ્” ઇત્યાત્મનો જડત્વસમ્પ્રાદિકા યા સ્મૃતિરુક્તા સા સૌષુમાજ્ઞાનમેવ વિષયીકરોતિ । તસ્માદાત્મનો જડચેતનોભયાંશકત્વમસડ્ગતમેવ । “સર્વ શૂન્યમ્; શૂન્યમેવ પરમતત્ત્વમ્, સુષુપ્તિકાલીનાજ્ઞાનરૂપાનન્દમયકોશ એવાત્મા” ઇતીદં માધ્યમિકમતમધ્યસડ્ગતમેવ । તથા હિ, કિં શૂન્યં સાક્ષિસહિતમુત સાક્ષિરહિતમુત સ્વપ્રકાશમિતિ ત્રિધા તત્ર વિકલ્પો ભવતિ । આદ્યપક્ષે યઃ શૂન્યસ્ય સાક્ષી સ શૂન્યાદ્વિલક્ષણ આત્મા સિદ્ધ્યતે । દ્વિતીયપક્ષે સાક્ષિરહિતત્વાચ્છૂન્યમેવ ન સિદ્ધ્યતિ । તૃતીયપક્ષે સ્વપ્રકાશત્વાદસ્મદભિમતં બ્રહ્મૈવ શૂન્યમિતિ નામાન્તરેણોક્તં ભવતિ । તથા ચ શૂન્યાસિદ્ધિરેવ । “અસદ્બ્રા ઇદમગ્ર આસીત્” (તૈ. બ્ર. ૭) “અસદેવેદમગ્ર આસીત્” (છા. ૬.૨.૧) ઇત્યાદિવાક્યાનિ પૂર્વાપરવિરોધાત્ ન શૂન્યં પ્રતિપાદયન્તિ । કિન્તુ નૈયાયિકવૈશેષિકબૌદ્ધાદયઃ પ્રાગભાવાદીન્ જગતઃ કારણત્વેન વર્ણયન્તિ, તદનૂદ્ય તાદૃશવિપરીતગ્રહનિવર્તને એવ તાદૃશશ્રુતીનાં તાત્પર્યમ્ । અસત્ = અનભિવ્યક્તનામરૂપાત્મકમ્, ઇદં = જગત્, અગ્રે = પ્રાક્ સૃષ્ટેરાસીદિતિ શ્રુત્યર્થઃ । ઇત્યં શૂન્યવાદોડસડ્ગત એવ । બૌદ્ધશિષ્યાશ્ચત્વારઃ । (૧)

माध्यामिकः शून्यवादी, (२) योगाचारः क्षणिकविज्ञानवादी, (३) सौत्रान्तिकोऽनुमेयभाष्यपदार्थवादी, (४) वैभाषिकः प्रत्यक्षभाष्यार्थवादी ।

(२८१)

प्राभाकरनैयायिकयोर्मतं (आनन्दमयकोश आत्मा) पूर्वमीमांसकैकदेशिनः प्राभाकरा नैयायिकाश्चैव कथयन्ति - नात्मा शून्यरूपः । “आत्मा शून्यरूपः” इति वदन्नेवं प्रष्टव्यः - शून्यरूपं तेनानुभूयते न वेति । यदि शून्यरूपमनुभूयते तदा येन तच्छून्यरूपमनुभूयते स अवेवात्मा । स य शून्यविलक्षण इति य सिद्ध्यति । यदि शून्यरूपं नानुभूयते तदा शून्यमेव नास्तीति सिद्ध्यति । अनया रीत्या शून्यविलक्षणा आत्मा सिद्धः । तस्यात्मनो मनसा संयोगेन ज्ञानमुत्पद्यते । तेन ज्ञानरूपेण गुणेनात्मा येतनो भवति । स्वरूपतस्त्वात्मा जडः । सुषुप्त्युच्छ्राद्धेषप्रयत्नधर्माधर्मा अप्यात्मनो गुणा इति । तन्मतेऽप्यानन्दमयकोश अवेवात्मा । विज्ञानमयकोशस्था या बुद्धिः सात्मनो ज्ञानरूपो गुण इत्युच्यते । तथा हि, आनन्दमयकोशे चैतन्यं गूढमास्ते । विवेकहीनानां न तत्रतीयते । तस्मात्प्राभाकरा नैयायिकाश्च सुषुप्तमात्मानं ज्ञानहीनं मन्वानाः स्वरूपत अवेवात्मानं जडमाहुः । तस्माद्गूढचैतन्ये आनन्दमयकोशे अवेव तयोरात्मत्वभ्रान्तिरस्ति । अपि य तन्मते आत्मस्वरूपं नित्यज्ञानं न ज्ञानवैशम्यमन्वयं, किन्त्वनित्यज्ञानमेव ज्ञानवैशम्यमन्वयं । तस्यानित्यं ज्ञानं सिद्धान्तेऽन्तःकरणवृत्त्यात्मकबुद्धिरूपं भवति । इत्थं प्राभाकरनैयायिकयोर्मते आनन्दमयकोश आत्मा । बुद्धिस्तस्यात्मनो गुणः । इदमपि मतं न समीचीनम् । ज्ञानमिदं यद्यज्जडवस्तु घटादिकं तत्सर्वमनित्यमस्ति । यथात्मा ज्ञानस्वरूपो न भवेत्तदा घटादिवज्जडोऽनित्यश्च भवेत् । आत्मनोऽनित्यत्वे मोक्षान्वयिनोऽभावात् मोक्षसाधनानां निष्प्रयोजनता स्यात् । इत्थं वेदान्तवाक्येष्वम्रध्याना बहिर्मुखाः पुरुषा गुरुसम्प्रदायशून्याः पञ्चकोशेष्वन्यतममेव स्वस्वबुद्ध्यनुसारेणात्मत्वेन मन्वाना मुष्यमात्मानं साक्षिणं न जानन्ति । तस्मादन्नमयाद्य आत्मन आच्छादकत्वात् कोशा इति वार्यन्ते ।

१. प्राभाकरनैयायिकयोर्मतभाष्यं - “सुषुप्तौ

ज्ञानाभावादात्मा जडः” इत्येतन्न युज्यते ।

“सुषुप्तमन्वयस्वाप्सं न किञ्चिद्वेदेषु” इति

परामर्शभावात् सुषुप्तौ सुप्ताज्ञानयोरनुभवस्योपपादितत्वात्

तेषां वचनं बाधितं भवति । आत्मा यदि स्वरूपतो जडः स्यात्

तदा सुषुप्तावनुभूतस्यानन्दस्य स्मरणं न स्यात् । स्मर्यते तु ।

तस्मादात्मा न जडः ।

(२८२)

ईश्वरीयपञ्चकोशैस्तस्वरूपपाच्छादनम्यथा ज्ञानस्य पञ्चकोशा ज्ञानस्य यथार्थस्वरूपं साक्षिणमावृण्वन्ति तथैश्वरस्य समष्टिपञ्चकोशा ईश्वरस्य यथार्थस्वरूपमावृण्वन्ति । तथा हि, ईश्वरस्य यथार्थ स्वरूपं

तत्पदलक्ष्यं यद्रूपं तदेव । तमेतं श्रौतमर्थं विहाय डेयन मायारूपानन्तमयकोशविशिष्टमन्तर्यामिणं
तत्पदवाच्यमेव परमतत्त्वमिति वदन्ति । तथैवान्ये छिरण्यगर्भवैश्वानरविष्वशुब्रह्मशिवगणेशदेवीसूर्यादिषु
पद्मकुट्टलाश्रित्यार्कवेणवन्तेषु पदार्थेषु परमात्मत्वभ्रान्तिमापन्नाः । यद्यपि सकलपदार्थेषु लक्ष्यभागः
परमात्मनो न भिन्नः तथापि तत्तदुपाधिविशिष्टानेव परमात्मत्वेन मन्यन्ते । तदेतन्मतं तेषां भ्रान्तिरेव
। पञ्चकोशावृताज्जुवेश्वरयोः परमार्थस्वरूपद्विर्मुखा देहादिष्व्वात्मत्वभ्रान्तिमापद्य पुण्यपापान्याचरन्ति
। अन्तर्याम्यादिवंशपर्यन्तानां पदार्थानामीश्वरबुद्ध्या आराधनं कृत्वा सुप्तं प्राप्नुमिच्छन्ति ।
यादृशमुपाधिभाराधयन्ति तदनुसारेण क्वलं य सिद्ध्यति । यस्मात्कारणसूक्ष्मस्थूलरूपः सर्वोऽपि प्रपञ्च
ईश्वरशरीरेऽन्तर्भूतस्तस्मात् तत्तदुपासनानुसारि क्वलं भवति । तथा योक्तं पञ्चदश्यां चित्रदीपीवमन्ये
स्वस्वपक्षाभिमानेनान्यथान्यथा ।

मन्त्रार्थवाद्येकत्वादीनाश्रित्य प्रतिपेदिरे ॥ १२० ॥

अन्तर्यामिणमारभ्य स्थावराश्वरान्तेशवादिनः ।

सन्त्यश्रित्यार्कवंशादेः कुलदेवत्वदर्शनात् ॥ १२१ ॥

धत्वादिना । परन्तु मोक्षो न ब्रह्मज्ञानं विना सिद्ध्यति । यो मोक्षेण यथा ज्ञानस्य पञ्चकोशा ज्ञानस्य निजस्वरूपं
प्रत्यागात्मानं ज्ञानदृष्टिं प्रत्याख्यायन्ति, न तथेश्वरस्य पञ्चकोशा ईश्वरस्य निजं स्वरूपं ईश्वरदृष्टिं प्रत्याख्यायन्ति
। ईश्वरस्यावराणरहितत्वेन नित्यमुक्तत्वात् न तस्य किञ्चिदपि कर्तव्यमस्ति । तस्मात् यथा व्यष्टिपञ्चकोशेभ्यः
प्रत्यागात्मानो विवेचनं ज्ञानेन कर्तव्यं तथा समष्टिपञ्चकोशेभ्यो ब्रह्माणो विवेचनमपि ज्ञानेनैव कर्तव्यम् । सद्रूपः,
चिद्रूपः, आनन्दरूपः, अद्वय इत्यात्मनश्चत्वारि विशेषणानि । देहादेस्तु अनृतः, जडः, दुःखरूपः, सद्रूप इति
यत्वारि विशेषणानि । तत्रात्मनः सद्रूपचिद्रूपार्थ्यां देहादेरनृतजडरूपयोस्तिरोधानं भवति । तस्माद्देहादिः सत्त्वेन
येतनत्वेन य भाति । देहादेः दुःखरूपेण सद्रूपत्वेन यात्मन आनन्दरूपत्वाद्भयत्ययोरभिभवो भवति । अतश्चात्मा
दुःखित्वेन सद्भितीयत्वेन य भाति । धत्वात्मानः पञ्चकोशानां यान्योन्याध्यासोऽस्ति । तस्मान्मुमुक्षुरवश्यं
पञ्चकोशविवेचनं कुर्यात् । मिच्छति स विवेकेन ज्ञानेश्वरयोः स्वरूपं पञ्चकोशेभ्यः पृथक्कृत्य जानीयात् । तत्र
दृष्टान्तः । यथा मिलितयोः मुञ्जेषीकयोः पृथक्करणं किञ्चित्, तथा विवेकेन ज्ञानेश्वरयोः स्वरूपं पञ्चकोशेभ्यः पृथक्कृत्य
जानीयात् ।

(२८३)

पञ्चकोशविवेकप्रकारः - स्वप्नावस्थायां स्थूलदेहो न भाति । परन्त्वात्मा भासते । तथा सुषुप्तौ
सूक्ष्मशरीरस्य ज्ञानं न भवति । सुषुप्तस्वरूप आत्मा स्वयम्प्रकाशस्वरूपेण प्रतीयते । सुषुप्तौ
सुषुप्तानामावा “सुषुप्तमडमस्वाप्सम्” इति स्मृतिः सुषुप्तितस्य न स्यात् । तथा स्मृतेर्जयमानत्वादेव
सुषुप्तौ सुषुप्तानुभवोऽभ्युपेयः । तस्य सुषुप्तं सुषुप्तौ न विषयजन्मम् । तदा सर्वकार्यप्रपञ्चप्रविलयात् । किन्तु
तदात्मस्वरूपसुषुप्तेव । स यात्मा स्वयम्प्रकाशस्वरूपः । तस्मात्सुषुप्तस्वरूप आत्मा स्वयम्प्रकाशस्वरूपेण
सुषुप्तौ भासते । निदिध्यासनङ्गलभूतनिर्विकल्पकसमाधौ त्वात्मा अज्ञानकृतावराणरहितः प्रकाशते ।

कारणशरीररूपज्ञानमपि तदा न भासते । इत्थं देवत्रयं व्यभियरति ऐकामवस्थां विहायावस्थान्तरे अभानात् । तस्माद्देवत्रयमव्यापकम्

१. मुञ्जा नाम कोशविशिष्टदीर्घतृणविशेषः । षष्ठीका नाम तत्तृणमध्यस्थकाण्डविशेषः ।

२. प्रातीतिकत्वं वेदान्तसिद्धान्ते जगतः स्फुटम् । सुषुप्तौ तु जगल्लीनं प्रबोधे जायते पुनः ॥

दृष्टिसृष्टिमिमां ब्रह्मानुभवी बहुमन्यते । इति ।

३. (१) स्थूलदेहविवेचनं - यथा घटस्थोत्पत्तिविनाशयोः

प्रागूर्ध्वं च विद्यमानत्वादेकत्वाख्याकाशो

घटाद्विभिन्नोऽव्यभियारी च, तथा स्थूलदेहस्य

जननमरणयोः प्रागूर्ध्वं च विद्यमानत्वादेकत्वाख्यात्मा

स्थूलदेहाद्भिन्नोऽव्यभियारी च । घट एव स्थूलदेहो

जननमरणयोः प्रागूर्ध्वं यावर्तमानत्वाद्देकत्वाख्यात्मनो भिन्नो

व्यभियारी च । यदधिकदेशकालवर्ति तदव्यभियारीत्युच्यते ।

सर्वशरीरवर्त्यात्मा ऐक एव । तस्मादाकाशवदात्मा व्यापकः । अतः

सर्वदेशवर्ती भवत्यात्मा । देहानामुत्पत्तिमरणयोः प्रागूर्ध्वं

यात्मास्ति । तस्मादात्मा कालत्रयाभाध्यः सर्वकालवर्ती च भवति

। एवं सर्वदेशकालवर्तित्वादात्मा अव्यभियारी । यद्वि वस्तु

स्वल्पदेशे स्वल्पकाले च वर्तते तदव्यभियारि । घट एव

देहोऽपि परिच्छिन्नः स्वल्पदेशे वर्तते । उत्पत्तिनाशवांश्च

देहः सर्वकालवर्ती न भवति, किन्तु स्वल्पकाले एव वर्तते

। अतः स्वल्पदेशकालवर्तित्वात् स्थूलदेहो व्यभियारी । एवं

देहात्मनोर्यभियारित्वाव्यभियारित्वरूपविलक्षणधर्मवत्त्वादेव

तयोः परस्परं भेदः सिद्ध्यति । तस्मान्नाहं स्थूलदेहः । नापि

मदीयोऽसौ देहः । किन्तु देहः पञ्चभूतकार्यत्वाद्भौतिकः । मम

स्थूलदेहव्यतिरिक्तत्वादेव च तदाश्रितनामरूपजात्याश्रमकर्मादयो

धर्मा न मां स्पृशन्ति । नापि ते धर्मा मत्सम्बन्धिनः

। इति स्थूलशरीरविवेकः ॥ नित्यं च । आत्मा तु

सर्वावस्थास्वनुगततया भाति । तस्माद्व्यापको नित्यश्च । इत्थं

देवत्रयविलक्षणतया विविख्यात्मानं जानीयात् । तत्र स्थूलशरीरं

अन्नमयकोशः, कारणशरीरं आनन्दमयकोशः । सूक्ष्मशरीरे

गुणो रजः । (६) संज्ञा तैजसः । इति स्वप्नावस्थासामग्र्यः
 । जाग्रत्सुषुप्त्यवस्थयोरियं स्वप्नावस्था न भवति । आत्मा
 त्ववस्थात्रयसाक्षित्वात् स्वप्नावस्थातोऽपि विलक्षणः । इति
 स्वप्नावस्थाविवेकः । (६) सुषुप्त्यवस्थाविवेकः - यस्यां डेवलं
 सुषुप्तमज्ञानं यानुभूयते सा सुषुप्तिः । अस्याः सामग्र्यः (९) स्थानं
 लृद्यम् । (२) शक्तिर्द्रव्यस्वरूपिणी । ज्ञानक्रियात्मव्यवहाराभावात्
 डेवलज्ञानस्वरूपेणैव द्रव्येण सत्त्वात् द्रव्यशक्तिरित्युच्यते
 । (३) वाणी पश्यन्ती । (४) भोग आनन्दः । (५) गुणस्तमः । (६)
 संज्ञा प्राज्ञः । न जाग्रत्स्वप्नावस्थयोः सुषुप्त्यवस्थास्ति ।
 आत्मा त्ववस्थात्रयसाक्षित्वात् सुषुप्त्यवस्थातो विलक्षणः । इति
 सुषुप्त्यवस्थाविवेकः । समष्टिपञ्चकोशविलक्षणमस्ति
 । यतुर्थतरङ्गे यतुर्विधाकाशदृष्टान्तेन
 शुभ्ररथोर्लक्ष्यस्वरूपविवेचनं विस्तरेशोक्तम् । उपरि
 षष्ठतरङ्गेऽपि अस्ति-भातिप्रियरूपनिरूपणप्रसङ्गे
 मलावाक्यार्थनिरूपणप्रसङ्गे यात्मनः परमार्थस्वरूपं
 निरूपयिष्यते । सङ्ग्रहेणान्त्रात्मविवेचनं कृतम् ।

(A. 284-316) मलावाक्यार्थोपदेशनिरूपणम्-

(२८४)

मलावाक्यार्थोपदेशः-इत्थं पञ्चकोशेभ्यो विविध्यात्मज्ञानेऽपि न कृतकृत्यतासिद्धिः । अतो शुभ्रब्रह्माभेदनिश्चयाय
 पनुरपि विचारः कर्तव्य एव । तस्माच्छिष्यस्य कृतकृत्यतासिद्धये गुरुस्तस्मै मलावाक्यार्थमेवमुपदिदेश -
 “पञ्चकोशविलक्षणतया ज्ञातमात्मानं ब्रह्माभिन्नं विजानीहि” इति ।

(२८५)

कर्तुर्भोक्तुश्चात्मनो ब्रह्माभेदासम्भव इति प्रश्नः-नवात्मा पुण्यपापे कृत्वा स्वर्गनरकपृथिव्यादिलोकेषु नानाविधानि
 सुभृदुःखान्यनुभवति । तस्य ब्रह्मणैक्यं नोपपद्येत इति चेत् अत्रोच्यते

(A. 286-316) पूर्वोक्तप्रश्नस्योत्तरम्-

(२८६)

अकर्तुरभोक्तुर्नित्यमुक्तस्यात्मनः सदा ब्रह्माभेदः सिद्ध एव ब्रह्मस्वरूपपादात्मनो भिन्नतया दृश्यमानं शास्त्रेषु श्रुतं यं पुण्यपापस्वर्गनरकादिकं सर्वं मिथ्येति विजानीहि । न हि मिथ्यावस्त्वधिष्ठानं दूषयति । स्वप्ने भिक्षामटन् राजा न दरिद्रो भवति । न मरीचिकोदकेन भूमिरार्द्रा भवति । न मिथ्यासर्पेण रज्जुः सविषा भवति । अतस्त्वं मिथ्याभूतसकलशुभाशुभकर्मणां कर्तापि वस्तुतो न कर्ता, अकर्तृत्वाभोक्तृत्वादिबोधकश्रुतिप्रभाषात् । इत्थं तव स्वप्नमत्याश्चर्यं निरुपमं यं भवति । अस्यायमभिप्रायः । तव ब्रह्माभिन्ने स्वप्ने स्थूलसूक्ष्मशरीरे तद्दलजन्मभरणस्वर्गनरकसुप्तदुःखादिकं सर्वमविद्यया कल्पितम् । तव ब्रह्मस्वभावस्ताभिः कल्पितसामग्रीभिर्नान्यथा भवति । तस्माज्ज्ञानात्पूर्वमप्यात्मा ब्रह्मस्वरूप एवास्ते । कालत्रयेऽप्यात्मनि शरीरस्य तद्दर्माणां यं सम्बन्धो नास्ति । आत्मा सदा नित्यमुक्त एवास्ते । आत्मनो ब्रह्मणश्च न कदापि भेदोऽस्ति ।

(२८७)

श्रुवन्मुक्तस्य निश्चयः, वेदान्तश्रवणकृत्वं यथात्मा यद्वि सदा नित्यमुक्तब्रह्मस्वरूप एव तदा ज्ञाननिवर्त्याज्ञानतत्कार्याधीभावात् ज्ञानसाधनश्रवणाद्येवैवैथ्यमिति चेन्न । श्रुवन्मुक्तस्य विदुषो दृष्ट्या अज्ञानं तत्कार्यं यं सर्वं तुच्छमेव । तस्य श्रुवन्मुक्तस्य निश्चय इदानीं प्रदर्शयते - अयं प्रपञ्चो गगनारविन्दवन्नास्त्येव । तस्मात् जगतः कर्तेश्चरोऽपि नास्ति । साक्षिणो विषयभूतमज्ञानादिकं साक्ष्यमित्युच्यते । तादृशसाक्ष्याभावात् साक्षी नास्ति । दृश्यावभासकं दृगित्युच्यते । देहादिरूपदृश्याभावात् दृगपि नास्ति । न यं डेवलकूटस्थयैतन्यस्यैव साक्षीति दृगिति यं व्यपदिश्यमानत्वात् साक्षिदृशोर्निषेधो न युज्यते इति वाच्यम् । साक्ष्यापेक्षया हि साक्षीति, दृश्यापेक्षया हि दृगिति यं व्यपदेशः । साक्ष्यदृश्ययोरभावे साक्षीति दृगिति यं व्यपदेशमात्रं निषिध्यते । न तु स्वप्नं निषिध्यते । यद्वि बन्धः स्यात्तदा बन्धनिवृत्तिरूपमोक्षोऽपि स्यात् । बन्धोऽपि नास्ति, मोक्षोऽपि नास्ति । यद्यज्ञानं स्यात्तत् ज्ञानेन नश्येत् । अज्ञानाभावात्तन्नाशकज्ञानमपि नास्ति इति ज्ञात्वा कर्तव्यं परित्यजेत् । मयेदं कर्तव्यमिति बुद्धिं परित्यजेदिति यावत् । यतोऽयं लोकः परश्च लोकस्तुच्छः, तस्मात्तल्लाभार्थमनुष्ठेयं किञ्चिदपि नास्ति । आत्मनि बन्धो नास्ति । तस्मान्मोक्षोऽर्थमपि कर्तव्यं किञ्चिदपि नास्ति । इत्थमात्मानं नित्यमुक्तब्रह्मस्वरूपेण ज्ञात्वा निश्चलो यदा कर्तव्यमपिलं सन्न्यस्यति तदा अक्रियब्रह्मस्वरूपविदेहमोक्षं लभते । अस्यायमभिप्रायः आत्मा ज्ञानात्पूर्वमपि नित्यमुक्तब्रह्मस्वरूप एवास्ते । तथापि ज्ञानात्पूर्वं “आत्मा कर्ता भोक्ता य” इति मिथ्याग्रहणेन सुप्रप्राप्तये दुःखञ्चै यं पुरुषोऽनेकसाधनान्यनुतिष्ठन् वृथा क्लेशमनुभवति । पुरुषस्य बहुजन्मार्जितपुण्यपुञ्जपरिपाकाद्येदोत्तमाचार्यलाभो भवति तदा स गुरुर्वेदान्तवाक्यमुपदिशति । तादृशवेदान्तवाक्यश्रवणेन “नाहं कर्ता भोक्ता वा, किन्त्वं ब्रह्मस्वरूपः । अतश्च न मे किञ्चिदपि कर्तव्यमस्ति” इति पुरुषस्य ज्ञानमुद्येति । अतोऽज्ञानमेव वेदान्तश्रवणादिकृत्तम् । ब्रह्मप्राप्तिस्तु न वेदान्तश्रवणकृत्तम्, ब्रह्मणः स्वस्वरूपतया नित्यप्राप्तत्वात् ।

(२८८)

ज्ञान्यज्ञानिनोश्चिह्नमकर्तव्यताबुद्धिज्ञानिनश्चिह्नम् । अज्ञानिनस्तु कर्तव्यताबुद्धिश्चिह्नम् । यः स्वातिरिक्तं
किञ्चिद्भस्तु स्वेन प्राप्तव्यमस्तीति मत्वा तत्प्राप्तये मया प्रयत्नः कर्तव्य इति मन्यते सोऽज्ञानी । यः पुनः स्वेन
प्राप्तव्यमन्यत्रास्तीति दृढनिश्चयेन रूपान्तरप्राप्तिं नेच्छति, किन्तु शान्तसङ्कल्पो न कञ्चन कामं कामयते स ज्ञानी ।

(२८९)

गोप्यतत्त्वोपदेशः - यैतन्मयस्वरूपं ब्रह्मैकमभारुमसङ्गं जन्मादिभावविकारशून्यमदृश्यं नामरूपरहितमद्वितीयं
स्वप्रकाशानन्दरूपं यास्ते । न तत्र मूलाज्ञानमस्ति । न स्थूलसूक्ष्मशरीराणि सन्ति । न समष्टिव्यष्टिप्रपञ्चोऽस्ति
। नेशोऽस्ति । न सूत्रात्मा, न वा विराडस्ति । न विश्वतैजसप्राज्ञाः सन्ति । न य भोगो वा योगो वा बन्धो वा
मोक्षो वास्ति । न किञ्चिदपि द्वैतं तत्र विद्यते । अथापि तस्मिन् ब्रह्मणि सर्वमप्यस्ति । तथा छि, जाग्रत्काले
सकलमिदं दृश्यं जगत्तस्मिन् ब्रह्मणि बुद्धिपरिकल्पितं विलसति । स्वप्रकाले य भोगभोग्यादीनामभावेऽपि
विचित्रो नानाविधः प्रपञ्चो बुद्धिपरिकल्पितः प्रतीयते । सुषुप्तिकाले तु सा बुद्धिः प्रविलीना भवति । तदा
सकलदृश्यद्वैतप्रपञ्चरहितमद्वैतं चिन्मात्रं ब्रह्म प्रकाशते । बुद्धिपरिकल्पितं सर्वं मनोरथमात्रं मिथ्यैव । निश्चलं
कूटस्थं ब्रह्मैव तां बुद्धिं प्रकाशयति । यस्य

१. ज्ञानी स्वव्यतिरिक्तद्वितीयवस्तुदर्शनश्रवणार्णविकं न करोतीति भगवद्गीतायां पञ्चमाध्याये सप्तमाष्टमनवमेषु
श्र्लोकेषु कृतोऽर्थो मुमुक्षुणां बुद्धिवैशद्याय विस्पष्टं व्याख्यायतेऽत्र-
योगयुक्तो विशुद्धात्मा विजितात्मा जितेन्द्रियः ।
सर्वभूतात्मभूतात्मा कुर्वन्नपि न लिप्यते ॥ भ. गी. प. ७ ॥

अस्थायमर्थः - योगयुक्तः = निष्कामकर्मयोगेन वा
ब्रह्मनिष्ठाश्रुपसन्न्यासयोगेन वा युक्तः; अत एव विशुद्धात्मा =
विशुद्धः = रागद्वेषादिरहितः आत्मा = मनो यस्य सः । अत एव
विजितात्मा = विजितो विषयेषु तुच्छत्वबुद्ध्या अभावरूपतामापादितः,
आत्मा = बाह्यवासनारूपस्वभावो यस्य सः । अत एव जितेन्द्रियः =
जितानि विषयग्रहणार्द्धिमुभीकृतानि, इन्द्रियाणि = द्विविधानीन्द्रियाणि
येन सः । अत एव सर्वभूतात्मभूतात्मा = सर्वभूतानां =
ब्रह्मादिस्तम्भान्तनिष्पिण्डप्राणिनाम्, आत्मभूतः = स्वरूपभूतः, आत्मा =
प्रत्यग्रूप आत्मा यस्य सः । अत एव सर्वात्मभावं प्राप्तो यो ब्रह्मवित्
सः कुर्वन्नपि = प्रारब्धाक्षिमशरीरयान्निर्वाहककर्माणि
पुण्यपापमिश्रात्मकानि विधिपूर्वकमविधिपूर्वकं वानुतिष्ठन्नपि
न लिप्यते = “अकर्ताऽमलोक्ताऽमसङ्गः परमेश्वरः”
इति दृढतरनिश्चयवान् कर्मणां कृतेन न सम्बध्यते ।

૨. નિશ્ચલ કૂટસ્થં બ્રહ્મ બુદ્ધિં પ્રકાશયતીતિ

વેદાન્તસિદ્ધાન્તઃ । અતો ન ક્ષણિકવિજ્ઞાનવાદિમતેઽતિવ્યાપ્તિઃ ।

તેષાં મતે બુદ્ધ્યતિરિક્તસ્ય પ્રકાશકપદાર્થસ્યાભાવાત્

। હૃદયે દૃઢતરં જ્ઞાનમેવમુદેતિ તસ્ય

હૃદયાદજ્ઞાનાન્યાકારો નિશ્ચેષં ધ્રુવં વિનશ્યતિ । સ સદા

અસડ્ગૈકરસસ્વયમ્પ્રકાશબ્રહ્મસ્વરૂપતયૈવાત્માનમનુભવતિ । તસ્ય

દૃષ્ટ્યા ન કિઞ્ચિદપિ દૃશ્યં દ્વૈતમભૂત્ ભવતિ ભવિષ્યતિ

વા । તસ્ય દૃષ્ટ્યા સકલમિદં જગન્મનોરથમાત્રવિલસિતમ્ ।

ન હિ જ્ઞાની તાદૃશસ્ય જગતઃ પ્રાપ્તિં નિવૃત્તિં વા ઇચ્છતિ ।

ન હિ જ્ઞાનિનઃ કાચિદપ્યાશાસ્તિ । જ્ઞાની હિ ચક્ષુષા પશ્યન્નપિ

ન પશ્યતિ । શૃણ્વન્નપિ ન શૃણોતિ, રસયન્નપિ ન રસયતિ,

સ્પૃશન્નપિ ન સ્પૃશતિ, જિઘ્રન્નપિ ન જિઘ્રતિ । વદન્નપિ ન

વદતિ । ગૃહ્ણન્નપિ ન ગૃહ્ણતિ । વિસૃજન્નપિ ન વિસૃજતિ ।

ગચ્છન્નપિ ન ગચ્છતિ । યુવતિમનુભવન્નપિ નિત્યસન્્યાસી ભવતિ ।

હે સોમ્ય, મહદિદમાશ્ચર્યં વિજાનીહીત્યાહ ગુરુઃ ।

૧. ઇદાનીં યોગયુક્તત્વવિશુદ્ધાત્મત્વવિજિતેન્દ્રિયત્વસર્વભૂતાત્મભૂતત્વરૂપપગ્ચલક્ષણવિશિષ્ટસ્ય આહારાદિવિષયે
પ્રવૃત્તસ્ય બ્રહ્મવિદો દર્શનશ્રવણાદિરૂપેન્દ્રિયવ્યાપારેષુ “નાહં

કર્તા” ઇતિ યા સુદૃઢા બુદ્ધિઃ સોચિતૈવેતિ દ્વાભ્યાં શ્લોકાભ્યામુચ્યતેનૈવ કિઞ્ચિત્કરોમીતિ યુક્તો મન્યતે તત્ત્વિત્ ।

પશ્યન્ શૃણ્વન્ સ્પૃશન્ જિઘ્રન્નશ્નન્ ગચ્છન્ સ્વપન્ શ્વસન્ ॥ ભ. ગી. પ.૮ ॥

પ્રલપન્ વિસૃજન્ ગૃહ્ણન્નિષન્નિમિષન્નપિ ।

ઇન્દ્રિયાણીન્દ્રિયાર્થેષુ વર્તન્ત ઇતિ ધારયન્ ॥ ૯ ॥

અનયોરર્થઃ - તત્ત્વવિત્ = આત્મનઃ સ્વભાવં જાનન્ બ્રહ્મવિત્ । યુક્તઃ =

આત્મનઃ કૂટસ્થત્વાસડ્ગત્વાન્તર્બહિઃપૂર્ણત્વાદિદર્શનરૂપપ્રજ્ઞયા યુક્તઃ સન્, પશ્યન્ રૂપમ્,

શૃણ્વન્ શબ્દમ્, સ્પૃશન્ સ્પર્શમ્, જિઘ્રન્ ગન્ધમ્, અશ્નન્ અન્નાદિકમ્, ગચ્છન્ દેશાન્તરમ્,

સ્વપન્ = નિદ્રામનુભવન્, શ્વસન્ = પ્રાણવ્યાપારં કુર્વન્, પ્રલપન્ = શબ્દમુચ્ચારયન્,

વિસૃજન્ = મલમૂત્રાદિત્યાગં કુર્વન્, ગૃહ્ણન્ = દાનાદાનાદિકં કુર્વન્, ઉન્મિષન્ = નેત્રોન્મીલનં કુર્વન્, નિમિષન્ =

નેત્રનિમીલનં કુર્વન્ । અપિશબ્દાત્ યદપ્યન્યત્કર્મ કર્તવ્યતયા

પ્રાપ્તં તત્સર્વં બહિર્દૃષ્ટ્યાનુતિષ્ઠન્નપિ । ઇન્દ્રિયાણિ = દશેન્દ્રિયાણિ, ઇન્દ્રિયાર્થેષુ = શબ્દાદિસ્વસ્વવિષયેષુ વર્તન્તે =

શ્રવણાદિરૂપસ્વસ્વવ્યાપારં કુર્વન્તિ ઇતિ = “નાહં શ્રોતા, સ્પ્રષ્ટા,

દ્રષ્ટા, રસયિતા, ઘ્રાતા, ભોક્તા, ગન્તા વા” ઇત્યાદિલક્ષણાં વૃત્તિં ધારયન્ = સદા વહન્,

નૈવ કિઞ્ચિત્કરોમીતિ ઇન્દ્રિયાણ્યેવ સ્વસ્વકર્માણિ કુર્વન્તિ । અહં ત્વક્રિયત્વાત્ર કિઞ્ચિદપિ

कर्म करोमि । परन्तु तत्तद्विन्द्रियकर्मणां साक्षी भूत्वा निष्क्रियस्वस्वरूपेण तूष्णीमस्मीति
 मन्थेत = जानीयात् । देहेन्द्रियादीनां व्यापारेषु “अहं मम” इति भावनां छित्वा
 विद्वान् तूष्णीं स्थातुमर्हतीति श्लोकद्वयस्य सम्प्रतिष्ठितोऽर्थः ।
 अत्रेदमाकूतं - ज्ञानिनः सदा असङ्गनिर्विकारचिन्मात्रस्वरूपब्रह्मैवाहमिति
 दृढनिश्चयसत्त्वात्स परमार्थतो न कामपि क्रियां करोति । प्रारब्धवशात् तस्य देहेन्द्रियद्वारा
 दर्शनादिकाः क्रियाः सम्भवन्ति । ताश्च क्रियास्तस्य प्रारब्धकृत्वोपभोगरूपाः । परन्तु
 प्रारब्धबलायातांस्तान् भोगान् भुञ्जानस्यापि ज्ञानिनो न भोगेषु रागो जायते । तथा हि ॥

॥ रागश्च नेन्द्रियकृतः । छिन्द्याणां दर्शनादिव्यापारजननेनैव यरितार्थत्वात् ।
 नाप्यात्मकृतः । आत्मनः सर्वदृश्यावभासकसाधारणनिर्विकारप्रकाशस्वरूपत्वात् ।
 परिशेषात् विषयनिष्ठगुणदोषविवेचनसमर्थमनस्य अवानुकूले विषये रागो भवति । स
 य रागो ज्ञानिनो मनसि नैवोन्मिषति । ज्ञानिनो मनसोऽन्तर्भुभतयातीवोपशान्तत्वात् ।
 “रागो लिङ्गमबोधस्य” (नै. सि. ४.६७) इति हि शास्त्रप्रसिद्धिः ।

ज्ञानिनः सर्वथा रागानुदये तस्य शरीरस्थितिनिमित्तभोजनादावप्यप्रवृत्त्यापत्त्यां
 ज्ञानिनः प्रारब्धानुभवो नास्तीत्यापद्येत । न येयमापत्तिरिष्टैवेति वक्तुं शक्यते । कर्मानुसारेण
 प्राणिनां कृलदातुरीश्वरस्येच्छया ज्ञानिनोऽपि प्रारब्धानुभवस्यावश्यकत्वात् । तस्माज्ज्ञानिनोऽपि
 प्रारब्धकृलानुभवान्यथानुपपत्त्या भोजनादाविच्छेदेतीति वाच्यमिति चेत्तत्र । प्रारब्धजनितो रोगादियथा
 ज्ञानिन इच्छाविरहेऽपि भवति तथैव तस्य

मिथ्याज्ञानाभावात् प्रारब्धकृलभोगे अदृढ आभासरूपो रागाभासरूपो रागो जायते ।

अदृढत्वादेव स रागः स्वनिवृत्तये न वेदान्तविद्यारादिकमपेक्षते ।

सोऽयमदृढो रागः स्वायत्तत्वेन लज्जितबीजवदुर्बलत्वेन य शरीरस्थितिमात्रनिमित्तशास्त्रीयभोगमात्रे डेतुर्भवति
 न तु व्यसनकारणीभूतशास्त्रनिषिद्धभोगहेतुः । अपि य

ज्ञानिनो विषयसात्यताभ्रान्त्यभावात्, प्रत्युत दृढतरविषयमिथ्यात्वनिश्चयजनिततीव्रतरवैराग्यबलाच्च दृढरागो
 नैव भवति । अयमर्थः स्पष्टं षष्ठतरङ्गे वक्ष्यते ।

अथवा शाभात्रं वा रज्जुं वारुढ्य नृत्यतोऽपि मल्लस्य चित्तं यथा स्वावलम्बे अेव

जागृकं भवति, यथा वा क्षीरपूर्णां कुम्भं धृत्वा गच्छन्त्या योषितः पथि स्वसम्पत्तिः

सह वार्तासल्लापादिकं कुर्वाणाया अपि चित्तं क्षीरे अेवैकाग्रं भवति, तथा ज्ञानिनोऽपि चित्तं

प्रारब्धवशादापाततो विषयेषु प्रवृत्तमपि विशेषतो लक्ष्ये स्वात्मस्वरूप अेव

निष्ठितं भवति । किञ्च ज्ञानिनो देहेन्द्रियादिवर्गो विनैव रागं प्रारब्धकृलत्वेनोपगतदर्शनादिक्रियैव कृतार्थतां

याति । अतश्च स्वात्मस्वरूपेऽवस्थितस्य ज्ञानिनः प्रारब्धकृलायातभोगाभासेषु न दृढतररागसम्भवः । कदाचित्,

विषयप्रवृत्तिहेतुभूतप्रारब्धवतो ज्ञानिनो

मनो मत्तगजेन्द्रवत्प्रमत्तं सत् विषयेषु विक्षिप्तमपि, विषयेषु दोषदृष्ट्यात्मकविवेकमृगेन्द्रोन्मेषात् ञटित्येव विक्षेपाद्भिमुक्तं प्रशान्तं भवति ।

स्वान्तःकरणे तीव्ररागाभावात् भोगेतेतुप्रारब्धसत्त्वाच्च गङ्गानिमग्नार्थगात्रः पुरुष
 एव ज्ञानी मुष्यतया स्वरूपसुप्ते रमते । अमुष्यतया वेतनग्राही भृतक एव क्लेशं सडमानः
 तीव्रप्रारब्धकृलं यानुभवति । शिथिलप्रारब्धकृलभूतनिषिद्धविषयान् प्रयत्नेन परिडरति
 य । तथापि ज्ञाननिर्भिन्नलृद्यग्रन्थेर्ज्ञानिनोऽन्तःकरणस्य क्षीणवासनत्वात्तीव्रतररागाभावाच्च
 निषिद्धविषयपरित्यागेनादृढरागोऽपि विडितविषयभोगेऽपि विकल्पपुरुषश्चित्तस्येव ज्ञानिनोऽन्तःकरणस्य न
 मुष्यतेत्ययमभिप्रायः, छन्द्रियाणीन्द्रियार्थेषु वर्तन्ते छति जडेन्द्रियाणामेव
 स्वस्वविषयेषु प्रवृत्तिं वर्णयता गीताश्रोडेन बोध्यते ।

“ज्ञानी युवतिमनुभवन्नपि सन्न्यासी” छत्युक्तेरयमाशयः - विरक्तस्य दारैषण्णतो
 व्युत्थितस्य सन्न्यासिनो ज्ञानिनो न स्त्रीभोगप्रसक्तिः । तस्य स्त्रीप्रसक्तौ व्युत्थानशास्त्रं
 निरर्थकं भवेत् । वान्ताशी स सन्न्यास्येव न भवेत् । किन्तु वेषधारी ङाम्भिको गृडस्थादध्यधमोऽपूज्यश्च ।
 परिशेषात् गृडस्थे ज्ञानिनि स्त्रीभोगः प्रसज्यते । स ज्ञानी गृडस्थो धृता- ॥

(A. 290-292) लयश्चिन्तनकमः-

(२९०)

सकलमपि प्रपञ्चमीश्वरस्वरूपतया चिन्तयेतित्थं परमार्थतत्त्वे उपदिष्टेऽपि शिष्यमुपेऽप्रसन्नतामालक्ष्य
 “नूनमयमकृतार्थो यतोऽस्य भुभमप्रसन्नमास्ते” छति गुरुर्निरश्चिनोत् । अतः पुनरपि तं स्थूलदृष्ट्योपदिशन्प्रपञ्चलयश्चिन्तनप्रक
 - यथा मृत्कार्यभूतो घटोऽन्तर्बल्लिश्च मृदेव भवतीति मृत्कार्यं सर्वमपि मृदेव । यथा य जलकार्यभूतक्रेनबुद्बुदादिकं
 सर्वमपि जलमेव भवति । तथा यद्यस्य कार्यं तत्तादृशकारणस्वरूपमेव भवति । न कार्यं कारणस्वरूपादतिरिच्यते
 । सकलस्य प्रपञ्चस्य मूलकारणमीश्वर एव । तस्मात्सकलोऽपि कार्यप्रपञ्च ईश्वरस्वरूपान्नातिरिच्यते ।
 सकलप्रपञ्चस्यापि स्वरूपमीश्वर एव । “स येश्वरोऽडमेव” छति ज्ञात्वा सकलप्रपञ्चस्य लयं स्वस्मिन्ननुश्चिन्तयेत्
 ।

(२९१)

स्थूलप्रपञ्चस्य पञ्चीकृतभूतस्वरूपत्वं सूक्ष्मसृष्टेरपञ्चीकृतभूतस्वरूपत्वं य चिन्तयेत् ॥ शिनस्तैलपाने प्रवृत्तिवत्
 सन्तानार्थी सन् शास्त्रविधिमनतिक्रम्य विधिनोढां जायाभृतुडाले गच्छन्नपि न लिध्यते, यतः स भोगासक्त्या न स्त्रियं
 गच्छति । विषयमिथ्यात्वदृशनेन विवेकवैराग्यादिसम्पन्नत्वात् तादृशो गृडस्थो ज्ञानी उपचारात्सन्न्यासीत्युच्यते
 । सन्न्यासिन एव तस्यापि विवेकवैराग्यादिसम्पन्नत्वात् । यस्तु विवेकवैराग्यादिविकलो भोगासक्त्यैव स्त्रियं

गच्छति स वेदान्तप्रवचनपटुरपि न ज्ञानी । रागादिरनिवृत्त्या सोऽज्ञान्येव । अत्र स्त्रीरूपविषयमधिकृत्य कृतो विद्यारः सर्वविषयविद्यारोपलक्षणाार्थः । रागरूपदोषप्रतिषेधश्च द्वेषादिसर्वदोषप्रतिषेधोपलक्षणाार्थो वेदितव्यः । अयमभिप्रायः - “छन्द्रेषु स्वस्वव्यापारेषु व्यापृतेष्वपि न मे तत्रास्ति सम्पर्कः । नाहमिन्द्रियवर्गः । छन्द्रेषु वर्गश्च न मम । अहं तु साक्षी कूटस्थोऽसङ्गः । छन्द्रेषु विषयेषु प्रवर्तन्तां वा ततो निवर्तन्तां वा । न मे तत्र सम्बन्धलेशोऽपि” इत्येवं ज्ञानिनो निश्चयसत्त्वादेव स कर्माणि कुर्वन्निव लक्ष्यमाणोऽपि न परमार्थतः किञ्चिदपि करोति ।

१. अभिलषितार्थप्राप्तौ चित्तयाञ्चल्युत्तुभूतेच्छारूपवृत्तिनाशे तेनैव निमित्तेनोदितायामन्तर्मुंभायामन्तःकरणस्य सात्त्विकवृत्तौ निश्चलदर्पणोदाविष्य स्वरूपानन्दप्रतिबिम्बो भवति । तमानन्दमनुभवतो मुंभविकारो भवति । प्रकृते च शिष्यस्याविधातत्कार्यनिवृत्तिपूर्वकपरमानन्दरूपमोक्षो ज्ञानद्वारा प्राप्नुमिष्टः । अभिलषितार्थसिद्ध्यभावाच्च शिष्यस्येच्छारूपचित्तवृत्तिविनाशो नाभवत् । छच्छारूपवृत्तिनिवृत्त्यात्मकनिमित्ताभावादनन्तर्मुंभववृत्त्युदयः, तस्मिन् स्वरूपानन्दप्रतिबिम्बोदयः, तदनुभवजन्यमुंभविकारस्य न शिष्यस्याभवत् । तेन मुंभविकारसाभावेन शिष्यस्याकृतार्थतानुमित्ताभूत् ।

२. कार्यस्य कारणस्वरूपतां ज्ञात्वा तदनतिरिक्तत्वचिन्तनमेव

लयचिन्तनमुच्यते । स्थूलमिदं ब्रह्माण्डमभिलमपि

पञ्चीकृतभूतकार्यम् । तत्र पृथिवीकार्यं सर्वं

पृथिवीस्वरूपम् । जलकार्यं सर्वं जलस्वरूपम् । इत्यमेव

यद्यद्भूतकार्यं तत्तद्भूतस्वरूपमित्यभिलस्यापि ब्रह्माण्डस्य

पञ्चीकृतपञ्चभूतस्वरूपत्वमनुचिन्तयेत्

। तथैव पञ्चीकृतं सर्वमपि

भूतमपञ्चीकृतभूतकार्यत्वात्पञ्चीकृतभूतस्वरूपमिति

चिन्तयेत् ।

अन्तःकरणोदिसूक्ष्मसृष्टिरथपञ्चीकृतभूतकार्यत्वात्पञ्चीकृतभूतस्वरूपमिति

चिन्तयेत् । अन्तःकरणं सर्वभूतसमष्टिसत्त्वगुणकार्य-

त्वात्सत्त्वगुणस्वरूपमेव । तथा प्राणोऽपि

पूर्वोक्तपञ्चभूतसमष्टिरजोगुणकार्यत्वात् रजोगुणस्वरूपमेव ।

पायिन्द्रियं पृथिव्या रजोगुणकार्यत्वात् पृथिव्या रजोगुणस्वरूपमेव

। घ्राणोन्द्रियं पृथिव्याः सत्त्वगुणकार्यत्वात् पृथिव्याः

सत्त्वगुणस्वरूपमेव । तथैव रसनेन्द्रियमुपस्थेन्द्रियञ्च जलस्य

कमेण सत्त्वगुणरजोगुणकार्यत्वात् तत्तत्स्वरूपमेव । यक्षुरिन्द्रियं

पादेन्द्रियञ्च तेजसः कमेण सत्त्वगुणरजोगुणस्वरूपे । त्वगिन्द्रियं

पाणीन्द्रियञ्च वायोः कमेण सत्त्वगुणरजोगुणस्वरूपे । श्रोत्रेन्द्रियं

વાગિન્દ્રિયં ચાકાશસ્ય ક્રમેણ સત્ત્વગુણરજોગુણસ્વરૂપે । ઇત્યં
સૂક્ષ્મસૃષ્ટિઃ સમગ્રાપ્યપગ્ચીકૃતભૂતસ્વરૂપૈવેતિ ચિન્તયેત્ ।

(૨૯૨)

અપગ્ચીકૃતભૂતાનાં પ્રકૃતૌ પ્રધાને પ્રધાનસ્ય બ્રહ્મણિ ચ લયં ચિન્તયેત્ - પ્રાગુક્તાચિન્તનાનન્તરમપગ્ચીકૃતભૂતાનામપિ
લયચિન્તનીયઃ । પૃથિવી જલકાર્યત્વાત્ જલસ્વરૂપા । જલં તેજઃકાર્યત્વાત્તેજઃસ્વરૂપમ્ । તેજો
વાયુકાર્યત્વાદ્વાયુસ્વરૂપમ્ । વાયુરાકાશકાર્યત્વાદાકાશસ્વરૂપઃ । આકાશસ્તમોગુણપ્રધાનપ્રકૃતિકાર્યત્વાત્પ્રકૃતિસ્વરૂપઃ
। પ્રકૃતિર્માયાયા અવસ્થાવિશેષત્વાન્માયાસ્વરૂપા । એકમેવ વસ્તુ “પ્રધાનમ્, પ્રકૃતિઃ, માયા, અવિદ્યા,
અજ્ઞાનમ્, શક્તિઃ” ઇત્યનેકશબ્દૈર્વ્યપદિશ્યતે । તદેવ વસ્તુ સકલમપિ કાર્યજાતં સ્વસ્મિન્નુપસંહૃત્ય પ્રલયકાલે
ઉદાસીનસ્વરૂપેણ વર્તમાનત્વાત્ પ્રધાનં ઇત્યુચ્યતે । તદેવ વસ્તુ પ્રપગ્ચ્યસૃષ્ટયુપાદાનતાયોગ્યતમોગુણપ્રધાનસ્વરૂપેણ
વિદ્યમાનત્વાત્ પ્રકૃતિરિત્યાપ્ચાયતે । દેશકાલાદિસામગ્રીં વિનૈવેન્દ્રજાલેન દુર્ઘટાનેક૧. સકલમિદં
જગત્ યસ્માત્ પ્રકર્ષેણ ક્રિયતે તાદૃશં સૃષ્ટયુપાદાનભૂથં વસ્તુ “પ્રકૃતિઃ” ઇત્યુચ્યતે । અથવા “પ્ર”
ઇતિ સત્ત્વગુણઃ, “કૃ” ઇતિ રજોગુણઃ, “તિ” ઇતિ સત્ત્વરજસ્સહિતતમોગુણ ઉચ્યતે । તથા ચ
તમોગુણપ્રધાના પ્રકૃતિરિતિ સિદ્ધ્યતિ । પદાર્થોત્પાદનકાલે ઇન્દ્રજાલં “માયા” ઇતિ વ્યપદિશ્યતે
। તદ્દેવાસડ્ગોઽદ્વિતીયે બ્રહ્મણિ દુર્ઘટેચ્છાધુત્પાદકત્વાત્તદેવ વસ્તુ માયેતિ ભાણ્યતે । તદેવ વસ્તુ
બ્રહ્મસ્વરૂપાવારકત્વાદજ્ઞાનમિતિ કીર્ત્યતે । તદેવ વસ્તુ બ્રહ્મવિદ્યાવિનાશ્યત્વાદવિદ્યેતિ વણ્યતે । તદેવ
વસ્તુ કદાપિ સ્વાતન્ત્ર્યેણાનવસ્થિતં સત્ બ્રહ્મચૈતન્યમાશ્રિત્યૈવ વર્તમાનત્વાચ્છક્તિરિતિ ચ વ્યપદિશ્યતે ।
ઇત્યં પ્રકૃત્યાદયઃ પ્રધાનસ્યાવસ્થાવિશેષત્વાત્પ્રધાનસ્વરૂપા એવ ભવન્તિ । તસ્ય પ્રધાનં બ્રહ્મચૈતન્યસ્ય
શક્તિઃ । યથા પુરુષગતા સામર્થ્યરૂપા શક્તિઃ પુરુષાત્પૃથક્તયા નાસ્તિ તથા બ્રહ્મચૈતન્યગતા પ્રધાનરૂપા
શક્તિરપિ બ્રહ્મચૈતન્યાદ્યવ્યતિરેકેણ નાસ્તિ । ઇત્યં બ્રહ્મચૈતન્યે સકલાનાત્મપદાર્થાનાં લયચિન્તનીયઃ । તતઃ
“તાદૃશમદ્વિતીયં બ્રહ્માહમેવ” ઇતિ ચિન્તયેત્ । યસ્ય હિ મન્દબુદ્ધુર્બુદ્ધિમાન્દ્યાદિરૂપપ્રતિબન્ધૈર્વેદાન્તવિચારે ન
પ્રવૃત્તિરુપજાયતે । કૃતે વા વિચારે સાક્ષાત્કારો ન સમ્પદ્યતે તસ્યેદં લયચિન્તનરૂપં ધ્યાનમુક્તમ્ ।

(૨૯૩)

જ્ઞાનધ્યાનયોર્ભેદઃ, અહડ્ગ્રહધ્યાનં ચજ્ઞાનં હિ પ્રમાણપ્રમેયયોરધીનમ્, ન તુ વિદ્યેઃ પુરુષેચ્છાદેર્વાધીનમ્ । ધ્યાનં તુ
વિદ્યેઃ પુરુષેચ્છાશ્રદ્ધયોઃ હઠાત્કારસ્ય ચાધીનમ્ ।

૧. નનુ ચદિ બ્રહ્મણઃ શક્તિર્બ્રહ્મણો ભિન્ના

તદા અદ્વૈતશ્રુતિવિરોધઃ । યદ્દાભિન્ના તદા તસ્યા

બ્રહ્મસ્વરૂપત્વાદેવ “બ્રહ્મણઃ શક્તિ” ઇતિ

પૃથક્તયા વ્યવહારાનુપપત્તિઃ । તસ્માદ્બ્રહ્મણઃ શક્તેશ્ચ

ભેદાભેદૌ વાચ્યૌ । તથાત્વે ચ તમઃપ્રકાશયોરિવ

विरुद्धस्वभावयोर्भेदाभेदयोः सामानाधिकरण्यानुपपत्तिरिति
 येन । रज्ज्वा सल सर्पस्येव ब्रह्मणो सल शक्तेः कल्पितभेदो
 वास्तवाभेदश्चेत्यनिर्वचनीयतादात्म्यसम्बन्धोऽभ्युपेयते ।
 ततश्च शक्तेः स्वाश्रयेण सल वास्तवभेदाभावात् केनापि प्रमाणेन
 तस्याः स्वाश्रयाद्भिन्नतया प्रतीत्यभावाच्च प्रलयकाले मायायाः
 सत्त्वेऽपि न तथा ब्रह्मणः सद्वितीयत्वम् । सृष्टिकालेऽपि
 मायाकार्यद्वैतप्रपञ्चे प्रतीयमानेऽपि न तेन प्रपञ्चेन
 ब्रह्मणः सद्वितीयत्वम् । रज्जौ कल्पितसर्पाद्वैर्यथा परमार्थतो
 रज्जुस्वरूपत्वमेव तथा ब्रह्मणि कल्पितप्रपञ्चस्यापि परमार्थतो
 ब्रह्मस्वरूपत्वेन तदतिरेकेण प्रपञ्चस्याभावात् । तस्माद्ब्रह्म
 सदाद्वितीयमेव ।

२. अत्रादिशब्देन वर्तमानो भूतो भावी चेति त्रिविधः प्रतिबन्धो
 ग्राह्यः । तत्रेष्टवस्तुष्वलं ममेति दृढतरवासनारूपा
 विषयासक्तिः, परोक्तार्थग्रहणसामर्थ्याभावरूपबुद्धिमान्द्यम्,
 आचार्याद्याभोक्तार्ये विश्वासाभावादन्यथाकल्पनरूपः कुतर्कः,
 देहादिष्व्वात्मबुद्धिरूपो विपर्ययाभ्यदुराग्रलं ष्येत्यतश्चतुष्टयं
 वर्तमानप्रतिबन्धः । धनपुत्रकलत्रादीष्टवस्तुनाशानन्तरमपि
 तदनुचिन्तनं भूतप्रतिबन्धः । ब्रह्मलोकदिप्रामीच्छा
 भाविजन्महेतु-

भूतप्रारब्धकर्मशेषो वा भाविप्रतिबन्धः । अतेषां ज्ञानोत्पत्तिप्रतिबन्धकानां निरूपणं पञ्चदश्यां ध्यानदीपे ३८-
 प३ श्लोकेषु द्रष्टव्यम् । तत्र प्रत्यक्षज्ञाने प्रमाणं यक्षुरादीन्द्रियम्, प्रमेयो घटादिः । घटयक्षुषोः सन्निकर्षे सति
 विनापि पुरुषस्येच्छादिकं घटप्रत्यक्षं भवति । “यतुर्थ्या यन्द्रो न द्रष्टव्यः” इति निषेधोऽस्ति । तथा सत्यपि
 “अस्मिन् दिने यन्द्रमलं न पश्येयम्” इति निश्चयवतोऽपि पुरुषस्यानिश्चत एव येन केनापि कारणेन यक्षुश्चन्द्रयोः
 प्रमाणाप्रमेययोः सन्निकर्षे सति यन्द्रस्य प्रत्यक्षज्ञानं जायत एव । इत्थं ज्ञानं प्रमाणाप्रमेयमात्राधीनम् । न तु विधेः
 पुरुषेच्छादेवाधीनम् । “सालग्रामशिला विष्णुरूपा” इति ध्यायत उत्तमं कलं भवति । तत्र पुरुषः शास्त्रेण विष्णुं
 यतुर्भुजत्वेन शङ्भयङ्गदापद्मलक्ष्मीसलितत्वेन य जनाति । यक्षुषा तु सालग्रामं शिलात्वेनैव जनाति । तथापि
 शास्त्रविधौ विश्वासेन ध्यानकले ष्यया य “सालग्रामं विष्णुः” इति ध्यायति पुरुषः ।

१. ज्ञानं त्रिविधं - ब्रह्मज्ञानम्, स्मृतिज्ञानम्, प्रमाज्ञानं
 चेति । तत्र भ्रान्तिज्ञानं केवलं कल्पितवस्त्वधीनम्
 । स्मृतिज्ञानं स्वविषयसदृशवस्तुदृशनेन
 वा तत्सम्बन्धिवस्तुदृशनेन वोदिता या
 पूर्वाभूतवस्तुविषयकमनोवृत्तिस्तदधीनम् ।

प्रमाज्ञानं त्वन्तर्गतसुभाट्टिविषयकज्ञानं न्यायमते
 वाचस्पतिमते च मनोरूपप्रमाणस्य सुभाट्टिरूपप्रमेयस्य
 याधीनम् । सिद्धान्ते तु मनसः प्रमाणत्वान्ब्युपगमेन
 सुभाट्टिज्ञानं डेवलप्रमेयाधीनम् । आड्यप्रमाज्ञानं
 तु ँन्द्रियानुमानाट्टिरूपप्रमाणस्य प्रमेयरूपवस्तुनश्च
 सम्बन्धाधीनम् । शब्दप्रमाणजन्यब्रह्मज्ञानरूपा शाब्दीप्रमा तु
 मडावाड्यरूपशब्दप्रमाणस्य प्रत्यगभिन्नब्रह्मरूपप्रमेयस्य
 य यो लक्षणवृत्तिरूपपरम्परासम्बन्धस्तज्ज्ञानाधीना
 । ँतरलौकिकपदार्थविषयकशाब्दी प्रमा तु
 ड्वयित् शक्तिवृत्तिरूपसम्बन्धज्ञानाधीना ।
 ड्वयित्वलक्षणवृत्तिरूपसम्बन्धज्ञानाधीना । ँत्थं
 य डिड्यिज्ज्ञानं ज्ञेयवस्तुमात्राधीनम् । डिड्यिज्ज्ञानं
 प्रमाणप्रमेयसम्बन्धाधीनम् । अथवा तत्सम्बन्धज्ञानाधीनम् ।
 ब्रह्मप्रमासाधारण्येन ज्ञानस्य विषयो प्रमेय ँत्युच्यते ।
 तत्र ज्ञेयत्वमध्यस्ति । ँत्थं सर्वमपि ज्ञानं वस्त्वधीनमेव
 । “ँदं वस्तु” [ँड “ज्ञानम्”] ँति शब्देन
 ँश्वरसृष्टेन वा मनोमयेन वा (परोक्षज्ञानविषयेण वा)
 ब्रह्मसिद्धेन वा वस्तुना प्रमाणद्वारा साक्षाद्वा वृत्तेः सम्बन्धो
 गृह्यते । तस्माज्ज्ञानं न विध्याद्यधीनम् । ध्यानरूपमुपासनं
 तु न वस्त्वधीनम् । डिन्तु डर्धधीनम् । यद्यपि ध्यानमपि
 मनोवृत्त्यात्मकमेव तथापि पुरुषस्येच्छाद्यधीनं तद्भवति
 । न वस्त्वधीनम् । तस्माद्दधानं मानसत्वेऽपि न ज्ञानम् ।
 डिन्तु डिड्यैव । ब्रह्मसाक्षात्काररूपज्ञाने प्रत्यगभिन्नं ब्रह्म
 प्रमेयं वेदान्तमडावाड्यं प्रमाणम् । गुरुमुभाद्देदान्तश्रवणं
 डुर्वतो वेदान्तमडावाड्याद्ब्रह्मात्मसाक्षात्कारो जायते ।
 मडावाड्यरूपप्रमाणमन्तरा डेवलेच्छाट्टिना नात्मसाक्षात्कारो भवति
 । ँपासनं त्वैश्वर्यं विधिभषेक्षते । शास्त्रविधिमनुसृत्य
 डियमाणमेवोपासनं डुलाय डल्पते । विधिमन्तरा स्येच्छया
 स्वसङ्गुलानुसारेण यत्किञ्चिदर्थध्यानं नेष्टडुलाय
 प्रभवति । तद्विदं ध्यानमनेकविधम् । सालत्रामशिलायां
 विषगुबुद्धिकरणवदन्यस्मिन्नन्यबुद्धिकरणं प्रतीकध्यानम्
 । वैडुण्ठवासिनो विषणोश्चतुर्बुजत्वाट्टिरूपेण ध्यानं तु

नान्यस्मिन्नन्यबुद्धिकरणरूपं प्रतीकध्यानम् । किन्तु तद्दधानं
 ध्येयवस्तुस्वरूपानुसारि ध्यानमेव । वैकुण्ठवासिनो विष्णोः स्वरूपं
 न प्रत्यक्षगोचरम्, किन्तु शास्त्रैकसमधिगम्यम् । शास्त्रे य
 विष्णोः स्वरूपं यतुर्भुजत्वेन शङ्खचक्राद्युपेतत्वेन य
 वर्णितम् । अतस्तथा विष्णोर्ध्यानं ध्येयवस्तुस्वरूपानुसार्येव
 । विधिशास्त्रे विश्वासस्य, शृङ्खलेश्वाभावे ध्यानं न
 सिद्ध्यति । “छन्दमुपासीत” छन्दोवृत्तं पुरुषस्य
 प्रवर्तकं वचनं विधिः । तद्ग्रन्थे श्रद्धा विश्वासः ।
 अन्तःकरणस्य रजोगुणरूपरिणामरूपा कामात्मिका वृत्तिरिच्छा
 । उदाहृति ध्यानं सिद्ध्यति । ज्ञाने तु न तदपेक्षा ।
 नैरन्तर्येण ध्येयाकारयित्तवृत्तिप्रवाहो हि ध्यानम् ।
 तत्र यित्तवृत्तेर्विक्षेपे सति उदात्तां स्थिरीकुर्यात् ।
 ज्ञानरूपान्तःकरणवृत्त्युदयकाल एव विषयावरणभङ्गस्य
 सिद्धत्वाद्भृत्तिस्थैर्यसम्पादनस्य नास्त्युपयोगः । तस्मान्न ज्ञाने
 उदाहृति । अलङ्कारध्यानम्वैकुण्ठवासियतुर्भुजविष्णुध्यानवत्
 “अलं ब्रह्म” इति ध्यानमपि ध्येयस्वरूपानुसार्येव
 ध्यानम्, न तु प्रतीकध्यानम् । किन्त्विदमलङ्कारध्यानम् ।
 ध्येय- स्वरूपस्य स्वाभिन्नतयानुसन्धानं अलङ्कारध्यानं
 उच्यते । यस्य वेदान्तविद्यारोऽध्यपरोक्षज्ञानं नोदेति, स
 वेदस्याज्ञारूपोपासनाविधिव्याज्ये विश्वासवान् नैरन्तर्येण उदात्त
 “अलं ब्रह्मास्मि” इत्यलङ्कारध्यानमनुतिष्ठेत् । तस्य
 कमेण ज्ञानोत्पत्तिद्वारा मोक्षः सिद्ध्यति ।

(A. 294-326) प्रणवोपासननिरूपणम्-

(२९४)

प्रणवे अलङ्कारध्यानं - प्रकारान्तरेणालङ्कारध्यानमि
 १. यस्य बुद्धिः शास्त्रोक्ते परोक्षे ध्येये न सजसा स्थिरीभवति, स
 पुरुषप्रेरकेण शास्त्रविधिना बोधिते परोक्षध्ययप्रतिनिधिभूते
 प्रत्यक्षे सालग्रामादौ अन्यस्मिन् वा ध्येयविष्णुबुद्धिकरणरूपं
 अन्यबुद्धिकरणरूपं वा प्रतीकध्यानं कुर्यात् । “अलं

બ્રહ્માસ્મિ” ઇતિ નિર્ગુણોપાસનં ત્વહ્ડગ્રહધ્યાનં
ધ્યેયસ્વરૂપાનુસારિત્વાત્તસ્ય ।

૨. યદાપ્યત્ર ધ્યાનવિષયીભૂતં બ્રહ્મ ન પરમાર્થરૂપમ્, કિન્તુ
મનઃકલ્પિતમેવ । તસ્માત્તદ્વિષયકચિત્તવૃત્તિપ્રવાહરૂપધ્યાનમપિ
બ્રાન્તિજ્ઞાનમેવ, ન યથાર્થજ્ઞાનમ્ । તથાપિ મણિપ્રભાયાં
મણિબુદ્ધિરૂપસંવાદિબ્રાન્ત્યા ધાવતઃ પુંસો મણિજ્ઞાનદ્વારા
મણિલાભવત્ પ્રકૃતાહ્ડગ્રહધ્યાનેન બ્રહ્મજ્ઞાનલાભેન
મોક્ષઃ સિદ્ધ્યત્યેવ । દાનીમુચ્યતે - પ્રણવરૂપે ઓહુરે
અહ્ડગ્રહધ્યાનં માણુક્યાદિશ્રુત્યનુસારેણ સુરેશ્વરાચાર્યૈઃ
કથિતમ્ । તદનુષ્ઠાનમચ્યુચિતં મોક્ષકામસ્ય । તસ્યૈવ ક્રમઃ -
પ્રણવરૂપમક્ષરં બ્રહ્મસ્વરૂપમેવ । તાદૃશપ્રણવસ્વરૂપં બ્રહ્મ
અહમેવ ઇતિ નૈરન્તર્યેણાનવરતં ધ્યાયેત્ । નૈતત્સમં કિઞ્ચિદપિ
ધ્યાનમસ્તિ । એતદ્ધ્યાનસ્ય વિશેષક્રમઃ સુરેશ્વરાચાર્યૈઃ
પઞ્ચીકરણાખ્યે ગ્રન્થે પ્રતિપાદિતઃ । એતદુપાસકોડપારં સંસારં
તરતિ । અત્રાધિકારી સન્ન્યાસ્યેવ ।

(૨૯૪)

નિર્ગુણપ્રણવોપાસનસ્ય સગુણપ્રણવોપાસનસ્ય ચ ફલમ્પ્રણવોપાસનમનેકોપનિષત્સુ વર્ણિતમ્ ।
માણુક્યોપનિષદિ વિશેષેણ વર્ણિતમ્ । તદુપનિષદ્વ્યાખ્યાને ભાષ્યકારૈરાનન્દગિર્યાચાર્યૈશ્ચ વિસ્પષ્ટં વર્ણિતગ્ચ
। તત્ર યઃ ક્રમઃ સ એવ વાર્તિકારૈઃ પઞ્ચીકરણગ્રન્થે પ્રતિપાદિતઃ । તાદૃશપ્રૌઢગ્રન્થવિચારાસમર્થાનામનાયાસેન
બોધાય પ્રણવોપાસનક્રમોડત્ર નિરૂચ્યતેઉપનિષત્સુ પ્રણવોપાસનં દ્વિધા વર્ણિતં - પરબ્રહ્મરૂપેણ પ્રણવસ્થોપાસનમ્,
અપરબ્રહ્મરૂપેણ પ્રણવસ્થોપાસનં ચેતિ । નિર્ગુણં બ્રહ્મ “પરં બ્રહ્મ” ઇત્યુચ્યતે । સગુણં બ્રહ્મ “અપરં બ્રહ્મ”
ઇતિ કીર્ત્યતે । પરબ્રહ્મરૂપેણ પ્રણવોપાસકો મોક્ષમેવ લભતે । અપરબ્રહ્મરૂપેણ પ્રણવોપાસકસ્તુ બ્રહ્મલોકં
આપ્નોતિ । ઇત્યં નિર્ગુણસગુણભેદેન પ્રણવોપાસનં દ્વિવિધમ્ ।

(A. 296-315) નિર્ગુણપ્રણવોપાસનક્રમઃ-

(૨૯૬)

સર્વવસ્તુનામોહુરસ્વરૂપત્વં - નિર્ગુણપ્રણવોપાસનક્રમ એવાત્ર નિરૂચ્યતે, ન સગુણોપાસનક્રમઃ । સગુણોપાસનસ્ય
ફલમપિ નિર્ગુણોપાસનેડન્તર્ભવતિ । તથા હિ, નિર્ગુણોપાસકસ્યાપિ બ્રહ્મલોકેચ્છાવત ઇચ્છારૂપપ્રતિબન્ધસત્વાત્ર

ज्ञानद्वारा मोक्षलाभः । किन्तु तस्य ब्रह्मलोकप्राप्तिर्भवति । स तत्र डिण्डयगर्भसमान् भोगाननुभूय तत्रैव ब्रह्मविद्यारेण ज्ञानोदयद्वारा मोक्षं लभते । ब्रह्मलोकैच्छारहितस्य निर्गुणोपासकस्य त्विडेव लोके ज्ञानलाभान्मोक्षः सिद्ध्यति । इत्थं सगुणोपासनकृत्वस्य निर्गुणोपासनान्तर्भूतत्वादिति निर्गुणोपासनमेव निरूप्यते । कारणकार्यरूपं सर्वं वस्त्वोङ्कारस्वरूपमेव । अतः सर्वोऽपि रूपप्रपञ्च ओङ्कार एव । सर्वेष्वपि पदार्थेषु नाम रूपं येत्यंशद्वयमस्ति । तत्र

१. माण्डूक्यशब्देन गौडपादकारिकापि ग्राह्या ।

आदिशब्देन कठप्रश्नाद्युपनिषदो गृह्यन्ते ।

रूपात्मकोऽशः तत्तन्नामात्मकांशात्रातिरिच्यते । किन्तु

नामस्वरूपमेव रूपांशोऽपि । तथा हि, पदार्थानां रूपात्मको य

आकारविशेषस्तदभिधायकनामपदैरेव सर्वे पदार्था निरूपतिआः

सन्तो गृह्यन्ते त्यज्यन्ते वा । तत्तदभिधानज्ञानमन्तरा

डेवलाकारमात्रेण व्यवहारो न सिद्ध्यति । अतो नामैव

सारभूतम् । आकारनाशेऽपि नामावशिष्यते । यथा नष्टेऽपि

घटे मृदवशिष्यते इति मृद्व्यतिरेकेण घटो नास्ति

। किन्तु मृत्स्वरूपमेव भवति । तथा आकारे नष्टेऽपि

मृद्ववशिष्यमाणानाम्नो न भिद्यते आकारः । किन्तु नामस्वरूपमेव

भवत्याकारोऽपि । अथवा घटशरावोद्यञ्चनादिषु मृदनुगता

भवति । घटशरावोद्यञ्चनाद्यः परस्परं व्यभियरन्ति ।

तस्माद्घटशरावाद्यो मिथ्या । तेष्वनुगता मृत्सत्या । एवं

घटस्याकारा नाना । तेषामभिधायकं “घटः” इति

नामैकमेव । ऐकस्य घटस्याकारो न घटान्तरेऽस्ति । तस्मादाकारा

व्यभियारिणः । सर्वेष्वपि घटाकारेषु ऐकमेव नामानुगतं वर्तते

। तस्मान्मिथ्याभूत आकारः सत्यभूतानाम्नो नातिरिच्यते । इत्थमेव

सर्वपदार्थानामाकारोऽपि तत्तन्नामो न व्यतिरिक्तः । तस्मान्नामस्वरूप

ऐवाकारः । सर्वोऽयं नामप्रपञ्च ओङ्कारव्यतिरेकेण नास्ति ।

किन्तु ओङ्कारस्वरूपमेव सर्वं नाम । तथा हि, वायकशब्द एव

“नाम” इति कथ्यते । लोके वेदे च प्रयुक्तः सर्वः शब्द

ओङ्कारादेवोत्पन्न इति श्रुतिषूच्यते । “तद्यथा शङ्कुना

सर्वाणि पर्णानि सन्तृण्णानि एवमोङ्कारेण सर्वा वाक् सन्तृण्णानि”

“ओङ्कार एवेदं सर्वम्” इति । कार्यं सर्वं कारणस्वरूपमेव

भवति । तस्मादोङ्कारकार्यभूतानि वायकशब्दात्मकानि नामानि

ओङ्कारस्वरूपाणि । इत्थं रूपांशो यः पदार्थाकारः स नामस्वरूपः ।

નામ ચ સર્વમોહુરસ્વરૂપમ્ । તસ્માત્સર્વસ્વરૂપ ઓહુરઃ ।

(૨૯૭)

ઓહુરસ્ય બ્રહ્માભેદેન ચિન્તનમ્થયા સર્વસ્વરૂપ ઓહુરઃ । તથા સર્વસ્વરૂપં બ્રહ્મ । તસ્માદોહુરો બ્રહ્મરૂપઃ । અથવા ઓહુરો બ્રહ્મણો વાયકઃ । બ્રહ્મ ઓહુરસ્ય વાચ્યમ્ ।

૧. યથા પુણ્યાધિક્યાન્મનુષ્યાપેક્ષયાધિકકાલસ્થાયી

દેવઃ “અમરઃ” ઇત્યુપચારેણોચ્યતે તથૈવ

ઘટાદિપદાર્થનામાકારાપેક્ષયા ઘટાદિનામ્નામધિકકાલસ્થાયિત્વાત્

નામ્નાં સત્યત્વમુપચારાદુચ્યતે । વાચ્યવાચકયોરભેદોઽસ્તિ ।

તસ્માદપ્યોહુરો બ્રહ્મરૂપઃ । કિચ્ચ વિચાર્યમાણે યદક્ષરં

બ્રહ્મણ્યધ્યસ્તં તસ્ય બ્રહ્માધિષ્ઠાનં ભવતિ । અધ્યસ્તસ્ય

સ્વરૂપમધિષ્ઠાનાત્રાતિરિચ્યતે । તસ્માદપ્યોહુરો બ્રહ્મૈવ ।

તસ્માદોહુરં બ્રહ્મરૂપેણ ચિન્તયેત્ ।

(A. 298-305) બ્રહ્મસ્વરૂપસ્યોહુરસ્થાત્મનશ્ચાભેદઃ-

(૨૯૮)

આત્મનો બ્રહ્મણશ્ચ પાદચતુષ્ટયાદિનિરૂપણમ્બ્રહ્મરૂપમોહુરમાત્મનોઽભિત્રતયા ચિન્તયેત્ । તથા હિ, આત્મનઃ બ્રહ્મણા સહ મુખ્યાભેદોઽસ્તિ । બ્રહ્મણ ઇવાત્મનશ્ચત્વારઃ પાદાઃ સન્તિ । પાદો નામ ભાગોઽશો વા । વિરાટ્, હિરણ્યગર્ભઃ, ઈશ્વરઃ, તત્પદલક્ષ્યાર્થભુતેશ્વરસાક્ષી ચેતિ બ્રહ્મણશ્ચત્વારઃ પાદાઃ । વિશ્વઃ, તૈજસઃ, પ્રાણઃ, ત્વમ્પદલક્ષ્યજીવસાક્ષી ચેતિ ચત્વાર આત્મનઃ પાદાઃ । જીવસાક્ષિણ એવ તુરીય ઇતિ વ્યપદેશઃ । સમશ્ચિસ્થૂલપ્રપચ્ચસહિતચેતનસ્ય વિરાડિતિ નામ । વ્યશ્ચિસ્થૂલાભિમાનિનો વિશ્વ ઇતિ નામ । વિરાજો વિશ્વસ્ય ચ સ્થૂલોપાધિકત્વાદ્વિશ્વો વિરાડૂપ એવ ન તતોઽન્યઃ । વિરાડૂપસ્ય વિશ્વસ્ય સમાડૂગાનિ સન્તિ । ઘૌઃ = સ્વર્ગલોકઃ શિરઃ । સૂર્યશ્ચક્ષુઃ । વાયુઃ પ્રાણઃ । આકાશ ઉરઃ । સમુદ્રાદિરૂપં જલં મૂત્રસ્થાનં (બસ્તિઃ) । પૃથિવી પાદૌ । આહવનીયઃ = હોમાધિકરણોઽગ્નિઃ મુખમ્ । ઇત્યેતાનિ સમ વિશ્વસ્થાડૂગાનિ । ઘુલોકાદીનિ યદપિ ન વિશ્વસ્થાડૂગાનિ તથાપિ વિરાજોઽડૂગાનિ ભવન્તિ । તસ્ય વિરાજો વિશ્વનાભેદોઽસ્તિ । તસ્માન્માણૂકયોપનિષદિ વિશ્વાડૂગત્વેન તાન્યુક્તાનિ । એવમેવ વિરાડાત્મકવિશ્વસ્યૈકોનવિશતિમુખાનિ સન્તિ । પ્રાણાઃ પચ્ચ, કર્મેન્દ્રિયાણિ પચ્ચ, જ્ઞાનેન્દ્રિયાણિ પચ્ચ, અન્તઃકરણચતુષ્ટયમિત્યેતાનિ મુખાનિ ।

૧. સકલપ્રાણિશરીરેષ્વલમિત્યભિમાનકરણાત્ ઈશ્વરો વૈશ્વાનર

ઇતિ કથ્યતે । વિવિધં રાજતે = અનેકધા પ્રકાશતે ઇતિ સ એવ

वैश्वानरः “विराट्” इत्यभिधीयते ।

२. सकलजुवानां कर्मानुसारेण कृलदानात् “ईश्वरः” इति नाम ।

३. सूक्ष्मदेहाभिमानापरित्यागेनैव स्थूलदेहे “अहम्”

इत्यभिमानवान् जाग्रदभिमानी जुवः “विश्वः” इत्युच्यते ।

४. तेजशशब्दवाच्यान्तःकरणसहितः प्राणोन्द्रियाध्यक्षः

स्वप्राभिमानी जुवः “तैजसः” इत्यभिधीयते ।

५. प्राणः = प्र + अणः । सुषुप्तिकाले स्वप्रकाशात्मानन्देन

सदाज्ञानवृत्तेः सत्त्वात् सुषुप्त्यभिमानी जुवः “प्राणः”

इति कीर्त्यते । भोगस्य साधनभूतत्वात् मुषानीत्युच्यन्ते ।

जाग्रदवस्थायामेतैरेकोनविंशतिमुषैः स्थूलशब्दाद्यो

बाह्यवृत्त्यानुभूयन्ते । तस्माद्धिराडूपो विश्वः स्थूलभुगिति,

बाह्यवृत्तिरिति, जाग्रदवस्थ इति च कथ्यते ।

(२८८)

यत्तुर्दशत्रिपुट्यः - भोगसाधनेषु प्राणादिष्वेकोनविंशतिमुषेषु श्रोत्रादिदशेन्द्रियाणि अन्तःकरणयत्तुष्टयं
येति यत्तुर्दशमुषानि स्वस्वविषयाणां साहाय्यं स्वस्वदेवतानां च साहाय्यमपेक्षन्ते । देवताविषययोः
साहाय्यमन्तरा देवलैरैतैश्चतुर्दशमुषैर्भोगो न सम्भवति । तस्मात्पञ्च प्राणाश्चतुर्दश त्रिपुट्यश्च विराडूपविश्वस्य
मुषानीत्युच्यन्ते । मुषम्, देवता, विषयश्चेति त्रयाणां समूहस्य “त्रिपुटी” इति नाम । सा च त्रिपुटी
अयं वर्ण्यते - (१) श्रोत्रेन्द्रियमध्यात्मम्, तद्विषयः शब्दोऽधिभूतम्, दिग्भिमानिनी देवता अधिदैवम् ।
अत्र क्रियाशक्तिज्ञानशक्तिभ्यां युक्तानीन्द्रियाणि अन्तःकरणं याध्यात्मं इत्युच्यते । तेषां विषयोऽधिभूतं
इति कीर्त्यते । तेषां सहाय्यभूता देवता अधिदैवं इत्यभिधीयते । (२) त्वगिन्द्रियमध्यात्मम्, तद्विषयः
स्पर्शोऽधिभूतम्, वाय्वभिमानिनी देवता अधिदैवम् । (३) नेत्रेन्द्रियमध्यात्मम्, रूपमधिभूतम्, सूर्योऽधिदैवम् ।
(४) रसनैन्द्रियमध्यात्मम्, रसोऽधिभूतम्, वरुणोऽधिदैवम् । (५) घ्राणेन्द्रियमध्यात्मम्, गन्धोऽधिभूतम्,
अग्निनीकुमारौ अधिदैवम् । अथवा पृथिव्याभिमानिनी देवता अधिदैवम् । (६) वागिन्द्रियमध्यात्मम्,
वक्तव्यं अधिभूतम्, अग्निदेवता अधिदैवम् । (७) पाणीन्द्रियमध्यात्मम्, पदार्थग्रहणमधिभूतम्,
धन्द्रोऽधिदैवम् । (८) पादेन्द्रियमध्यात्मम्, गमनमधिभूतम्, विष्णुरधिदैवम् । (९) पायुरध्यात्मम्,
मलविसर्जनमधिभूतम्, यमोऽधिदैवम् । (१०) उपस्थेन्द्रियमध्यात्मम्, ग्राम्यसुषुप्त्यतिः (मैथुनसुषुप्त्यतिः)
अधिभूतम्, प्रजापतिरधिदैवम् । (११) मनोऽध्यात्मम्, मन्तव्यं (सङ्कल्पः) अधिभूतम्, यन्द्रोऽधिदैवम्
। (१२) बुद्धिरध्यात्मम्, बोद्धव्यं (निश्चयः) अधिभूतम्, बृहस्पतिरधिदैवम् । (१३) अहङ्कारोऽध्यात्मम्,
अहङ्कर्तव्यमधिभूतम्, रुद्रोऽधिदैवम् । (१४) चित्तमध्यात्मम्, चिन्तनीयम्

१. सूर्याश्वस्य घ्राणाभ्यामग्निनीकुमारयोरुत्पत्तिवर्णनात्

घ्राणदेवते अश्विनीकुमाराविति डेयनाडुः । पृथिव्या
 घ्राणस्थोत्पन्नत्वात्पृथिव्यभिमानिनी देवता घ्राणदेवतेति वार्तिककारा
 आडुः ।
 २. वचनडियाया विषयभूतः पदार्थो वक्तव्यमित्युच्यते । स
 वचनडियाद्वारा वागिन्द्रियस्याधिभूतम् । अत्रमेव सर्वेन्द्रियाणां
 स्वस्वडियाद्वारा विषयभूतः पदार्थः अधिभूतमिति ज्ञेयम् ।
 ड्वयित्तु स्थूलदृष्टया वचनादिक्रियैवाधिभूतमित्युच्यते ।
 धिभूतम्, क्षेत्रज्ञः साक्षी अधिदैवम् । अत्राश्रतुर्दश
 त्रिपुट्यः पञ्च प्राणाश्च मिलित्वैतानि विराडूपस्य
 विश्वस्थैकोनविंशतिमुभानि ।

(300)

विश्वः, विराट्, अकारमात्रा, एत्येतेषामभेदचिन्तनम्बिराजो विश्वस्य य यथाभेदस्तथा ओङ्कारप्रथममात्राया
 अकारस्य विराडूपविश्वेन सडाभेदोऽस्ति । तथा डि, ब्रह्मणश्चतुर्षु पादेषु प्रथमः पादो विराट् ।
 आत्मनश्चतुर्षु पादेषु प्रथमः पादो विश्वः । ओङ्कारस्य मात्रात्मकेषु यतुर्षु पादेषु प्रथमः पादोऽकारः
 । त्रयाणामेषामादित्वरूपधर्मसामान्यसत्त्वात् विश्वविराडकाराणामभेदं चिन्तयेत् । एत्थं विश्वस्य
 सभाङ्गान्येकोनविंशतिमुभानि य व्याख्यातानि ।

(309)

विश्वतैजसयोर्भेदः - विश्वस्थोक्तानि सभाङ्गान्येकोनविंशतिमुभानि य तैजसस्यापि सन्तीत्यवगन्तव्यम् ।
 डिन्तु एथानस्ति भेदःविश्वस्याङ्गानि मुभानि येश्वरसृष्टानि । तैजसस्य त्विन्द्रियदेवताविषयरूपत्रिपुट्यः
 शिराद्यङ्गानि य मनोमयानि । तैजसस्य भोगः सूक्ष्मः । भोगो नाम सुषुप्तुःभाधनुभवः । यद्यध्यनुभवरूपे ज्ञाने
 स्थूलत्वसूक्ष्मत्वभेदो न सम्भवति । तथापि बाह्यशब्दादिविषयसम्बन्धात्साक्षाज्जायमानसुषुप्तुःभादिसाक्षात्कारः
 स्थूल एत्युच्यते । मानसशब्दादिसम्बन्धाज्जायमानसुषुप्तुःभादिसाक्षात्कारः सूक्ष्म एत्युच्यते । तथा य श्रुतिः -
 “स्थूलभुग्वैश्वानरः” (मा. आ. 3) “प्रविविक्तभुक्तैजसः” (मा. आ. 4) एति । “विश्वो डि स्थूलभुङ्नित्यं तैजसः
 प्रविविक्तभुङ्” (मा. आ. 5) एति य तैजसस्य भोगयोग्याः शब्दादयो मानसत्वात्सूक्ष्माः । तदपेक्षया
 विश्वस्य भोगयोग्याः शब्दादयो बाह्यत्वात्स्थूलाः । डिञ्च विश्वो बडिष्प्रज्ञः । तैजसस्त्वन्तःप्रज्ञः ।
 यतो विश्वस्यान्तःकरणवृत्तिरूपे प्रज्ञा बडिर्गच्छति । तैजसस्य प्रज्ञा न बडिर्गच्छति । तस्मात्तौ डमेण
 बडिष्प्रज्ञात्वेनान्तःप्रज्ञात्वेन य व्यपदिश्येते ।

(302)

तैजसः, छिरण्यगर्भः, उकारः, एत्येतेषामभेदचिन्तनम्यथा विश्वविराजोरभेदस्तथा तैजसछिरण्यगर्भयोरभेदो ज्ञेयः । तैजसस्योपाधिः सूक्ष्मः । छिरण्यगर्भस्योपाधिरपि सूक्ष्मः । तस्मात्तयोरैक्यं
 १. साक्षियैतन्न्यं चित्तस्थाश्रयत्वात्तस्थानुग्रहं करोति ।
 तस्मात्साक्षियैतन्न्यं चित्तस्थाधिदैवमित्युच्यते । अत एव
 उच्यनाचार्याश्चिन्तनरूपं स्मृतिज्ञानं साक्ष्याश्रितमाहुः ।
 क्वचिच्छित्तस्थाधिदैवं नारायणः (वासुदेवः) एत्युक्तम् । बोध्यम् ।
 तैजसछिरण्यगर्भयोरैकत्वं निश्चित्य ओङ्कारस्य द्वितीयमात्रया
 उकारेण सल तयोरभेदं चिन्तयेत् । आत्मनश्चतुर्षु पादेषु द्वितीयः
 पादस्तैजसः । ब्रह्मणो द्वितीयः पादो छिरण्यगर्भः । ओङ्कारमात्रासु
 द्वितीया मात्रा उकारः । द्वितीयत्वं त्रयाणामेषां समानधर्मः ।
 तस्मात्त्रयाणामैक्यं चिन्तयेत् ।

(303)

प्राज्ञः, एश्वरः, मकारः, एत्येतेषामभेदचिन्तनम्प्राज्ञमीश्वररूपं जनीयात् । प्राज्ञस्य कारणशरीरमुपाधिः
 । एश्वरस्यापि कारणमेवोपाधिः । एश्वरः प्राज्ञश्च पादेषु तृतीयौ । ओङ्कारस्य तृतीया मात्रा मकारः ।
 त्रिष्वेतेषु तृतीयत्वस्य समानधर्मत्वात्तेषामैक्यं चिन्तयेत् । सोऽयं प्राज्ञः “प्रज्ञानधनः” भवति । यस्मात्
 जगत्स्वप्नप्रयोर्यावन्ति ज्ञानानि स्थितानि तानि सर्वाणि सुषुप्तौ धनीभवन्ति, अविद्यामात्ररूपतां भजन्तीति यावत्
 । तस्मात्प्राज्ञः “प्रज्ञानधनः” एत्युच्यते । अयं प्राज्ञः “आनन्दभुक्” एति श्रूयते । “आनन्दभुक् प्राज्ञः” (मा. आ.
 ५) यतोऽयं प्राज्ञोऽविद्यावृत्तमानन्दं भुङ्क्ते ततः “आनन्दभुक्” एति व्यपदिश्यते । विश्वतैजसयोरिव प्राज्ञस्यापि
 भोगे त्रिपुटी वर्ण्यते - चैतन्यप्रतिबिम्बसङ्घिताविद्यावृत्तिरध्यात्मम्, अज्ञानावृत्तस्वरूपानन्दोऽधिभूतम्,
 एश्वरोऽधिदैवमिति । एतन् विश्वो बहिष्प्राज्ञः । तैजसोऽन्तःप्राज्ञः । प्राज्ञः प्रज्ञानधनश्च भवति ।

(304)

विश्वादीनां त्रयाणामेकत्वम्, तुरीयस्येश्वरसाक्षिणामेदं य चिन्तयेत्तत्त्वं विश्वादीनां त्रयाणां मिथो भेद
 उपाधिप्रयुक्त एव । विश्वस्य स्थूलं सूक्ष्मज्ञानं चेति त्रयमध्युपाधिः, तैजसस्य सूक्ष्मज्ञानं चेति द्वयमुपाधिः,
 प्राज्ञस्याज्ञानं अकमेवोपाधिः । एतन्मुपाधीनामाधिक्यन्यूनत्वाभ्यां त्रयाणां भेदोऽपि वस्तुतः स्वतः न भेदः
 । विश्वतैजसप्राज्ञेषु त्रिष्वनुगतं चैतन्न्यं परमार्थत उपाधित्रयासम्बद्धमवतिष्ठते । त्रयाणामुपाधीनामधिष्ठानं
 तुरीयम् । तद्धि न बहिष्प्राज्ञम् । नान्तःप्राज्ञम् । न प्रज्ञानधनम् ।

१. यथा ताण्डुलकण्ठा जलेन पिण्डीकृता अेकीभवन्ति
 यथा वा वृष्ट्युदकभिन्दवो निम्नदेशं प्राप्य

तडागादिर्गुपेक्षैकीभवन्ति । तथा जअत्स्वप्रकावीनानाज्ञानानि
सुषुप्ताविद्यायामेकीभवन्ति । तादृशाविद्याप्रतिबिम्बितचैतन्यरूपः
प्राज्ञशुचोऽधिष्ठानकूटस्थसहितः प्रज्ञानधन
धृत्युच्यते । न कर्मेन्द्रियाणां ज्ञानेन्द्रियाणां वा विषयः । न
बुद्धेर्विषयः । न कस्यापि शब्दस्य विषयः । अेतादृशं तुरीयं
परमात्मनश्चतुर्थपादात्मकेश्वरसाक्षिरूपशुद्धब्रह्मस्वरूपं
जानीयात् ।

(३०५)

द्विस्वरूपस्यात्मनो द्विस्वरूपेणोद्गारेणामेदं आत्मापादानामोद्गारमात्राणां याभेदं चिन्तयेत्तत्त्वं परमार्थरूपमपरमार्थरूपमित्यात्
द्विविधं स्वरूपमुक्तम् । तत्र त्रयः पादा अपरमार्थस्वरूपम् । तुरीयः पादः परमार्थस्वरूपम् । आत्मन
धवोद्गारस्यापि स्वरूपद्वयमस्ति । अकारोकारमकारात्मकमात्रात्रयरूपाण्यक्षराणि अपरमार्थस्वरूपम् ।
मात्रात्रयव्यापकम्, अस्तिभातिप्रियरूपमधिष्ठानचैतन्यं परमार्थस्वरूपम् । ओद्गारस्य परमार्थस्वरूपं श्रुतौ
“अमात्रः” इति शब्देन व्यपदिश्यते । “अमात्रश्चतुर्थोऽव्यवहार्यः” (मा. आ. १२) इति । यतस्तस्मिन्
परमार्थस्वरूपे मात्राणां विभागो नास्ति तस्मात्तदमात्रमित्युच्यते । इत्थं स्वरूपद्वयवत् ओद्गारस्य स्वरूपद्वयवत्ता
आत्मना सडाभेदं जानीयात् । (१) व्यष्टिसमष्टिस्थूलप्रपञ्चसहितयोर्विश्वविराजोरकारेणामेदं जानीयात् ।
आत्मनः पादेषु विश्वः प्रथमः । ओद्गारस्य मात्रासु अकारः प्रथमा मात्रा । अतस्तयोरैक्यं विधात् । (२)
सूक्ष्मप्रपञ्चसहितधिरण्यगर्भात्मकतैजसमुकाररूपेण जानीयात् । आत्मनः पादेषु तैजसो द्वितीयः । ओद्गारस्य
मात्रासु उकारो द्वितीया मात्रा । तस्मात्तयोरैक्यं विधात् । (३) कारणोपाधिसहितेश्वररूपं प्राज्ञं मकाररूपेण
विधात् । आत्मनः पादेष्विश्वरस्वरूपः प्राज्ञस्तृतीयः । ओद्गारमात्रासु मकारस्तृतीया मात्रा । ततस्तयोरभेदं
जानीयात् । आत्मनस्त्रिष्वपि पादेष्वनुगतं परमार्थरूपं तुरीयं ओद्गारस्य तिसृष्वपि मात्रास्वनुगतात् ओद्गारस्य
परमार्थस्वरूपादमात्रादभिन्नतया जानीयात् । विश्वादिषु तुरीयोऽनुगतः । तथा अकारादिषु तिसृषु मात्रासु
अमात्रोऽनुगतः । तस्मादोद्गारस्य परमार्थस्वरूपममात्रं तुरीयं याभिन्नं जानीयात् । अनया रीत्या आत्म-
पादानां त्रयाणां ओद्गारमात्राणां तिसृणां चैकताचिन्तनरूपं लयचिन्तनं कुर्यात् ।

(३०६)

लयचिन्तनानुवाद्येऽकैकमात्ररूपविश्वादीनामन्यमात्रारूपता - लयचिन्तनमिदानीं
निरूप्यते । विश्वात्मकोऽकारः तैजसात्मकाद्गुकारात् भिन्नः । किन्तूकाररूप एव । अेवं चिन्तनमेव लय धृत्युच्यते ।
अेवमेवेतरास्वपि मात्रासूक्ष्मम् ।
यस्मिन्नुकारेऽकारस्य लयः कृतस्तं तैजसात्मकमुकारं प्राज्ञात्मकमकारे
वीनं कुर्यात् । प्राज्ञरूपं मकारमपि तुरीयरूपे ओद्गारस्य परमार्थस्वरूपे

अमात्रे लीनं कुर्यात् । यतः स्थूलस्योत्पत्तिः सूक्ष्माद्भवति स्थूलस्य लयश्च सूक्ष्मे
 भवति, तस्माद्विश्वरूपोऽकारस्तैजसरूपे उकारे लीयेत । सूक्ष्मस्योत्पत्तिः
 कारणाद्भवति, सूक्ष्मस्य लयश्च कारणे भवति । तस्मात्तैजसरूप उकारः
 तत्कारणे प्राज्ञरूपे मकारे लीयेत । अत्र विश्वादिग्रहणेन स्वस्वत्रिपुट्या
 सङ्ग समष्टिविराडाद्योऽपि गृहीता भवन्ति । यस्मिन् प्राज्ञरूपे मकारे उकारस्य
 लयः कृतः तं मकारं तुरीयरूपे ओङ्कारस्य परमार्थरूपे अमात्रे लीनं कुर्यात् ।
 ओङ्कारपरमार्थस्वरूपस्य तुरीयस्य याभेदोऽस्ति । तस्य तुरीयं ब्रह्मैव । तस्मिन्
 शुद्धे ब्रह्मण्यीश्वरः प्राज्ञश्च कल्पितौ । यद्यस्मिन् कल्पितं तत्तत्स्वरूपमिति
 न्यायः । तस्मादीश्वरसहितप्राज्ञरूपमकारस्यामात्रे लयो युज्यत एव । इत्थं
 यस्मिन् ओङ्कारस्य परमार्थस्वरूपे अमात्रे सर्वेषां प्रविलयः कृतः “स अवाडमस्मि” इत्यैकाग्रज्ञानवरतं चिन्तयेत्
 । निभिलयरायरप्रपञ्चात्मकासङ्गाद्भयासंसारिनित्यमुक्तनिर्भयब्रह्मरूपो य ओङ्कारस्तस्य यत् परमार्थस्वरूपं
 “तदेवाडमस्मि” इत्यादरेण नैरन्तर्येण य दीर्घकालं यश्चिन्तयति तस्य ज्ञानमुदेति ।
 ततो ज्ञानद्वारा मुक्तिरूपकलमपि सिद्ध्यति । तदेवमोङ्कारस्य निर्गुणोपासनं
 सर्वोपासनेभ्यः श्रेष्ठम् ।

(309)

ओङ्कारोपासने परमदंसस्यैवाधिकारः - पूर्वोक्तरीत्या
 ओङ्कारस्वरूपं यो जानाति स मुनिः । मननान्मुनिरित्युच्यते । अेवमोङ्कारस्य
 चिन्तनं मननरूपं भवति । यस्यैवमोङ्कारचिन्तनरूपमननं नास्ति न स मुनिः ।
 इत्थं माण्डूक्योपनिषद्भुक्तरीत्या सङ्क्षेपेणोङ्कारचिन्तनं वर्णितम् । नृसिंहतापिन्याद्युपनिषत्स्वध्याओङ्कारोपासनकर्मो
 वर्णितः (नृ. उ. ५) । इदं ओङ्कारचिन्तनं परमदंसानामेव गोप्यं धनम् । अडिर्मुपस्य नास्त्यत्राधिकारः ।
 अत्यन्तान्तर्मुपस्यैवात्राधिकारः । गृहस्थानां नास्त्यत्राधिकारः । दारापत्यवित्तादिपरिग्रहणितः
 परमदंस अेवात्राधिकारी ।

(A. 308-309) ओङ्कारध्यानकलम्-

(308)

ओङ्कारध्यानं ज्ञानद्वारा मोक्षकलकमुक्तरीत्या ब्रह्मरूपेणोङ्कारोपासकस्य ज्ञानद्वारा मोक्षः सिद्ध्यति ।
 परन्तु यस्य पुनरैहिकभोगे आमुष्मिकब्रह्मलोकभोगे वेच्छास्ति तीव्रवैराग्यं

य नास्ति, तथापि उठादृष्ट्यां निरुध्य दारापत्यधनादिकं परित्यज्य परमलंसगुरुपदेशेन यावज्जीवमोङ्काररूपं
 ब्रह्माभिध्यायेत्, तस्य भोगेष्ट्या ज्ञानप्रतिबन्धिका भवति । तस्मात्तस्येड न ज्ञानं जायते । किन्तु स
 ध्यानानुष्ठानपूर्वकमेवैतच्छरीरं त्यक्त्वा शरीरान्तरमादत्ते । अैडिकभोगेष्ट्यानिरोधपूर्वकं
 ध्यानानुष्ठानकारणात्स मनुष्यलोके सतां शुचीनां श्रीमतां कुलेडभिजायते । तत्र
 पूर्वजन्मेष्ट्याविषयभूतान् सकलान् भोगान् भुक्त्वा पूर्वजन्मानुष्ठितध्यानसंस्कारभवाद्भूयोडपि ध्याने वा विद्यारे वा
 प्रवर्तते । ततो ज्ञानम्, ज्ञानान्भोक्षं य लभते ।

(30८)

ओङ्कारध्यानं ब्रह्मलोकप्राप्तिक्रमकर्म्यः पुनर्ब्राह्मणलौकिकभोगेष्ट्यां निरुध्योङ्काररूपब्रह्मध्यानमकरोत्स
 शरीरपातानन्तरं ब्रह्मलोकं गच्छति । तत्र मनुष्यपितृदेवानां दुर्लभं स्वातन्त्र्यं
 तत्प्रयुक्तमानन्दं यानुभवति । डिरेष्ट्यगर्भतुल्यभोगान् सत्यसङ्कल्पत्वाद्यैश्चर्यविशेषांश्च लभते ।

(A. 310-316)

(3१०)

ब्रह्मलोकमार्गःब्रह्मलोकगमनमार्गकर्मस्त्वेवं - ब्रह्मोपासनतत्परः पुरुषो यदा म्रियते तदा तस्यान्तःकरणमिन्द्रियाणि
 य सम्मूर्च्छितानि भवन्ति । ततः स न डिष्ट्येडपि भोक्षुं कर्तुं वा शक्नोति । तथापि यमदूतास्तस्य लिङ्गशरीरं नेतुं
 न तदन्तिकमागच्छन्ति । किन्वच्यभिमानिनी देवता तस्य मरणासमये तमुपासकं शरीराद्वियोज्य स्वलोकं नयति
 । ततोडग्रिलोकात्तमुपासकमडरभिमानिनी देवता स्वलोकं नयति । ततः शुक्लपक्षाभिमानिनी देवता तमुपासकं
 स्वलोकं नयति । तत उत्तरायणाभिमानिनी देवता तमुपासकं स्वलोकं नयति । ततः संवत्सराभिमानिनी देवता
 तमुपासकं स्वलोकं नयति । ततो देवलोकभिमानिनी देवता तमुपासकं स्वलोकं नयति । ततो वायव्यभिमानिनी
 देवता तमुपासकं स्वलोकं नयति । ततः सूर्याभिमानिनी देवता तमुपासकं स्वलोकं नयति । ततश्चन्द्राभिमानिनी
 देवता तमुपासकं स्वलोकं नयति । ततो विद्युदभिमानिनी देवता तमुपासकं स्वलोकं नयति ।

१. मरणासमये ञ्वापेतस्थूलदेहात्स्विङ्गशरीरं वियुक्तं भवति । तदा चैतन्याभावात्सम्मूर्च्छितान्युपासकस्यान्तःकरणमिन्द्रि
 य स्वतः न डिष्ट्येडपि ज्ञातुं शक्नुवन्ति । डियाशक्तियुक्ताप्राणोडपि स्वरूपत अेवाचेतनत्वेनेष्ट्याभावात्र
 क्वचिडपि गन्तुं शक्नोति । तत्र विद्युल्लोके डिरेष्ट्यगर्भाज्ञया डिरेष्ट्यगर्भलोकवासी डिरेष्ट्यगर्भसङ्गपश्च
 कश्चनामानवो दिव्यपुरुषस्तमुपासकं नेतुमागच्छति । स यामानवः पुरुषस्तमुपासकं विद्युल्लोकाद्गुरुणलोकं
 नयति । विद्युदभिमानिनी देवता य वरुणलोकपर्यन्तं तमनुगच्छति । ततोडध्यमानव अेव पुरुषस्तमुपासकं
 वरुणलोकादिन्द्रलोकं नयति । वरुणदेवता येन्द्रलोकपर्यन्तं तमनुसरति । ततोडपि स दिव्यः
 पुरुष अेव तमुपासकमिन्द्रलोकात्प्रजापतिलोकं नयति । धन्द्रश्च प्रजापतिलोकपर्यन्तं तमनुसरति ।

प्रजापतेर्ब्रह्मलोकगमनसामर्थ्याभावाद्यमानवपुरुषोऽसदङ्गत एव तमुपासकं प्रजापतिलोकात् ब्रह्मलोकं नयति । ब्रह्मलोकस्याधिपतिर्द्विरण्यगर्भः । समष्टिसूक्ष्माभिमानी येतनो द्विरण्यगर्भ इति कीर्त्यते । तमेव द्विरण्यगर्भमपरब्रह्मेति कार्यब्रह्मेति य वदन्ति । कार्यब्रह्माधिष्ठित एव लोको ब्रह्मलोक इत्युच्यते ।

(399)

सायुज्यमुक्तिवर्णनम्यद्यपि पूर्वोक्तरीत्या ओङ्कारोपासनं शुद्धब्रह्मरूपेणोक्तम्, शुद्धब्रह्मोपासकस्य शुद्धब्रह्मप्राप्तिरेवोचिता । “यथाऋतुरस्मिन् लोके पुरुषो भवति तथेतः प्रेत्य भवति” (छा. 3-98-9) इति श्रुतेः ।

यं यं वापि स्मरन् भावं त्यजत्यन्ते कलेवरम् ।

तं तमेवैति कौन्तेय सदा तद्भावाभावितः ॥ भ. गी. ८.६ ॥

इति स्मृतेरन्यायाश्च । तथापि शुद्धब्रह्मप्राप्तेर्वेदान्तप्रमाणान्यद्वैतमिथ्यात्वपूर्वकाद्वैतज्ञानमात्रसाध्यत्वात् भोगेच्छारूपप्रतिबन्धसत्त्वाच्च यस्य ज्ञानं न सम्जातं तस्य कार्यब्रह्मप्राप्तिरुपसायुज्यमुक्तिरेव सिद्ध्यति । ब्रह्मलोकं गतस्योपासकस्य द्विरण्यगर्भस्य मानविलूचैश्वर्यादिकं सिद्ध्यति । सत्यसङ्कल्पत्वमिच्छानुत्पन्नं शरीरं सङ्कल्पमात्रेणामीष्टभोगलाभश्च सिद्ध्यति । युगपदेव नानाशरीरैर्नानाभोगानुभवेच्छायां सत्यां सङ्कल्पमात्रेणैव क्षणेनैव नानाविचित्रशरीराणि पृथक् पृथक् भोगोपकरणसिद्धिश्च भवति । किं बहुना । यद्यत्सङ्कल्पयति तत्सर्वमप्रत्यूहेन सद्यः सम्पद्यते । परन्तु जगत्सृष्टिपालनसंहरणव्यतिरिक्ताः सर्वा विभूतयो द्विरण्यगर्भसमाः सिद्ध्यन्ति । अनेकेश्वरत्वे जगत उन्मथप्रसङ्गात् सृष्ट्यादिति रिकतसकलैश्वर्याण्युपासकस्य सिद्ध्यन्ति । इयमेव सायुज्यमुक्तिरिति कथ्यते । एवमुपासको द्विरण्यगर्भसमः सन् चिरकालं सङ्कल्पमात्रसिद्धान् नानादिव्यभोगान् भुञ्जानः प्रलयकाले द्विरण्यगर्भलोकस्यावसानकाले समुदितद्वैतात्मज्ञानो विदेहभोक्षं लभते । ब्रह्मणा सद्य ते सर्वे सम्प्राप्ते प्रतिसञ्चरे ।

परस्थान्ते कृतात्मानः प्रविशन्ति परं पदम् ॥ कु. पु. 9.2.26 ॥

इत्यादिवचनात् ।

(392)

अद्वैतग्रन्थानादेव ब्रह्मलोकप्राप्तिरिति नियमः - यथा

ओङ्काररूपब्रह्मोपासकस्य ब्रह्मलोकप्राप्तिद्वारा मोक्षलाभः इत्वं तथोपनिषत्सूक्तानामितरेषामपि ब्रह्मोपासनानामिदमेव इत्वं । किन्तु अद्वैतग्रन्थोपासनं विनेतरोपासनेन न ब्रह्मलोकोऽवाप्यत इति सूत्रकारैर्भाष्यकारैश्च ब्रह्मसूत्रेषु भाष्यादिषु य यतुर्थाध्याये वर्णितम् । नार्भट्वाणानां शिवरूपेण, सालग्रामशिलानां विष्णुरूपेण य ध्यानं तु प्रतीकध्यानमेव । नाद्वैतग्रन्थानम् । एवमेव “मनो ब्रह्मेत्युपासीत” (छा. 3.9.9) “आदित्यो ब्रह्मेत्यादेशः (छा. 3.9.9) इत्यादिश्रुत्युक्तोपासनमपि प्रतीकध्यानमेव ।

નાહડ્ગ્રહધ્યાનમ્ । તેષાં તત્તત્કરણે પૃથક્ ફલશ્રવણાત્તૈર્ન બ્રહ્મલોકોડવાપ્યતે । સગુણસ્થાથવા નિર્ગુણસ્ય બ્રહ્મણઃ સ્વાત્માભેદેન ચિન્તનમહડ્ગ્રહધ્યાનમિત્યુચ્યતે । તેનૈવ ધ્યાનેન બ્રહ્મલોકોડવાપ્યેત ।

(૩૧૩)

ઉત્તરાયણમાર્ગેણ બ્રહ્મલોકં ગતાનાં પુનઃ સંસારપ્રાપ્તિઃ; જ્ઞાનદ્વારા મોક્ષપ્રાપ્તિશ્ચપૂર્વોક્તો માર્ગ ઉત્તરાયણમાર્ગો દેવયાનમાર્ગોઽર્ચિરાદિમાર્ગ ઇતિ ચોચ્યતે । તેન દેવમાર્ગેણ બ્રહ્મલોકં ગત ઉપાસકઃ પુનઃ સંસારં ન પ્રતિપદ્યતે, કિન્તુ તત્રૈવ જ્ઞાનોત્પત્ત્યા સ વિદેહમુક્તિમાપ્નોતિ । તત્ર જ્ઞાનસાધનીભૂતગુરુપદેશાધપેક્ષા નાસ્તિ । બ્રહ્મલોકે ગુરુપદેશાદિસાધનં વિનૈવ જ્ઞાનોત્પત્તિર્ભવતિ । તત્ર ચ કારણં બ્રહ્મલોકે રજસ્તમોગુણયોર્લેશતોઽપ્યભાવઃ । તસ્ય લોકસ્ય કેવલ૧. રાજ્ઞઃ પ્રજનાં રાજ્ય ઇવ ઇશ્વરલોકે વાસમાત્રં સાલોક્ષ્યમુક્તિઃ । તતોઽપિ શ્રેષ્ઠા રાજસેવકવદીશ્વરસમીપે વાસરૂપા સામીપ્યમુક્તિઃ । તતોઽપ્યુત્કૃષ્ટા રાજાનુજવદીશ્વરસમાનરૂપપ્રાપ્તિઃ સારૂપ્યમુક્તિઃ । તતોઽપ્યતિશયિતા રાજ્ઞો જ્યેષ્ઠપુત્રયુવરાજવદીશ્વરસમાનસત્યસદ્ગુણધૈશ્વર્યપ્રાપ્તિઃ સાર્થ્યમુક્તિરિત્યમુત્તરોત્તરમુત્કૃષ્ટા ચતુર્વિધા મુક્તિઃ શાસ્ત્રેષુ કથિતા । તત્ર ચતુર્થી સાર્થ્યમુક્તિઃ શ્રેષ્ઠા । સાર્થ્યમુક્તિરેવ સાયુજ્યમુક્તિરીત્યુચ્યતે । સત્ત્વગુણપ્રધાનતા ચ । તમોગુણાભાવાત્ જડત્વાલસ્યાદિકં નાસ્તિ । રજોગુણાભાવાત્ તત્કાર્યભૂતકામક્રોધાદિરૂપવિક્ષેપોઽપિ નાસ્તિ । એવં તમોરજસોરભાવાદાવરણવિક્ષેપયોરભાવે કેવલસત્ત્વગુણપ્રધાને બ્રહ્મલોકે સત્ત્વગુણકાર્યજ્ઞાનરૂપપ્રકાશસ્તત્ર લોકે મુખ્યઃ । “એતેન પ્રતિપદ્યમાના ઇમં માનવમાવર્તં નાવર્તન્તે” (છા. ૪.૧૫.૫) “ન ચ પુનરાવર્તતે” (છા. ૮.૧૫.૧) “તેષાં ન પુનરાવૃત્તિઃ” (બૃ. ૬.૨.૧૫) “જ્ઞાનમુત્પદ્યતે પુંસાં ક્ષયાત્યાપસ્ય કર્મણઃ” “સત્ત્વાત્ સન્જાયતે જ્ઞાનમ્” (ભ. ગી. ૧૪.૧૭) ઇત્યાદિશ્રુતિસ્મૃતિભ્યઃ ।

(૩૧૪)

હિરણ્યગર્ભલોકવાસિનોઽસડ્ગાનિર્વિકારબ્રહ્મરૂપતયા આત્મનો ભાને કારણમ્પૂર્વમોહુરસ્ય બ્રહ્મરૂપતયોપાસનકાલે ઓહુરમાત્રાણામર્થો વક્ષ્યમાણરીત્યા ચિન્તિતઃ - સ્થૂલોપાધિવિશિષ્ટવિરાડાત્મકવિશ્વચૈતન્યમકારરૂપપ્રથમમાત્રાયા વાચ્યાર્થઃ । સૂક્ષ્મોપાધિવિશિષ્ટહિરણ્યગર્ભાત્મકતૈજસચૈતન્યમુકાર- રૂપદ્વિતીયમાત્રાયા વાચ્યાર્થઃ । કારણોપાધિવિશિષ્ટેશ્વરાત્મકપ્રાણચૈતન્યં મકારરૂપતૃતીયમાત્રાયા વાચ્યાર્થઃ । એવં પ્રાક્રિયન્તિતાર્થાનુસ્મરણમુપાસકસ્ય બ્રહ્મલોકે જાયતે । સત્ત્વગુણપ્રભાવાચ્ચ વક્ષ્યમાણપ્રકારેણ વિવેકપૂર્વકં વિચારયતિ ચોપાસકઃ - (૧) સ્થૂલોપાધિદૃષ્ટ્યા ખલુ શુદ્ધે ચૈતન્યે વિરાટ્ત્વવિશ્વત્વપ્રતીતિરભૂત્ । તત્ર સમષ્ટિસ્થૂલદૃષ્ટ્યા વિરાટ્ત્વમ્, વ્યષ્ટિસ્થૂલદૃષ્ટ્યા વિશ્વત્વં ચાભાત્ । સમષ્ટિવ્યષ્ટ્યાત્મકસ્થૂલદૃષ્ટિવિરહે વિરાટ્ત્વવિશ્વત્વે ન પ્રતીયેયાતામ્ । કિન્તુ શુદ્ધં ચૈતન્યમાત્રં ભાસેત । તસ્માત્સ્થૂલોપાધિસહિતવિરાડાત્મકવિશ્વોડકારવાચ્યાર્થઃ । (૨) તથૈવ સૂક્ષ્મોપાધિસહિતહિરણ્યગર્ભાત્મકતૈજસ ઉકારવાચ્યાર્થઃ । સમષ્ટિસૂક્ષ્મોપાધિદૃષ્ટ્યા શુદ્ધચૈતન્યે હિરણ્યગર્ભત્વમ્, વ્યષ્ટિસૂક્ષ્મોપાધિદૃષ્ટ્યા તૈજસત્વં ચાભાત્ । સૂક્ષ્મોપાધિદૃષ્ટિવિરહે તુ હિરણ્યગર્ભત્વં તૈજસત્વં વા ન ભાયાત્ । કિન્તુ શુદ્ધં ચૈતન્યમાત્રં ભાસેત । (૩) તથૈવ કારણોપાધિસહિતેશ્વરાત્મા પ્રાણો

मकारवाच्यार्थः । समष्ट्यज्ञानोपाधिदृष्ट्या शुद्धयैतन्धे ईश्वरत्वमभात्, व्यष्ट्यज्ञानोपाधिदृष्ट्या प्राज्ञत्वमभात् । अज्ञानोपाधिदृष्टिरिच्छे तु ईश्वरत्वं प्राज्ञत्वं वा न भासेत । किन्तु डेवल्यैतन्धमात्रं प्रतीयते । किञ्च यत्र यद्दस्त्वन्धदृष्ट्या प्रतीयते तत्र तद्दस्तु परमार्थतो नास्ति । यस्य वस्तुनो यद्रूपमन्धदृष्टिं विना स्वत एव प्रतीयते तदेव तस्य पारमार्थिकं स्वरूपम् । यथा कस्मिंश्चित्पुरुषे पितृदृष्ट्या पुत्रत्वम्, पितामहदृष्ट्या पौत्रत्वं य प्रतीयमानं न तस्य परमार्थधर्मः, किन्तु पुरुषत्वमेव तस्य परमार्थधर्मः । तथा स्थूलसूक्ष्मकारणोपाधिदृष्ट्या भासमानविश्वत्वतैजसत्वप्राज्ञत्वाद्यो न परमार्थधर्माः, परन्तु मिथैव ते । यैतन्धमात्रं परमार्थसत्यम् । तस्य यैतन्धं समस्तभेदशून्यम् । विराजो विश्वस्य य भेद औपाधिक एव । तयोरुभयोः स्थूलोपाधिकत्वेऽपि समष्ट्युपाधिको विराट् । विश्वस्तु व्यष्ट्युपाधिकः । समष्टिव्यष्ट्युपाधिप्रयुक्तभेदवत्त्वेऽपि विराड्विश्वयोः स्वरूपतो नास्ति भेदः । तथैव छिरण्यगर्भतैजसयोः समष्टिव्यष्ट्युपाधिप्रयुक्तभेदवत्त्वेऽपि स्वरूपतो न भेदोऽस्ति । एवमेवेश्वरप्राज्ञयोः समष्टिव्यष्ट्युपाधिनिबन्धन एव भेदो न स्वरूपतः । इत्थं य प्राज्ञेश्वरस्य, तैजसेन छिरण्यगर्भस्य, विश्वेन विराजश्चाभेदः सिद्धः । एवमेव स्थूलोपाधिकस्य सूक्ष्मोपाधिकेन वा कारणोपाधिकेन वा न भेदगन्धोऽप्यस्ति । यतः स्थूलसूक्ष्मकारणरूपोपाधिदृष्टिरित्यागे यैतन्धस्वरूपे न कोऽपि भेदोऽस्ति । किञ्चानात्मनः सकाशादपि यैतन्धस्य नास्ति भेदः । यतोऽनात्मभूतदेहादिप्रपञ्चोऽविद्यादशायामेव भाति । न परमार्थतः । तस्मान्नात्माप्रपञ्चस्यापि यैतन्धेन सड भेदोऽसङ्गत एव । इत्थं सर्वभेदशून्यासङ्गनिर्विकारनित्यमुक्तपरब्रह्मस्वरूपः प्रत्यगात्मा ओङ्कारलक्ष्यार्थत्वेन स्वयम्भकाशतया ब्रह्मलोके उपासकस्य भासते । तस्माद्छिरण्यगर्भलोके वसत उपासकस्य न पुनः संसारगतिः । किन्तु स ज्ञानेन विदेहकैवल्यमेवाप्नोति कार्यब्रह्मणोऽवसानसमये ।

(३१५)

ओङ्कारस्य मडावाक्यानां यार्थैकत्वम्यद्यपि मडावाक्यविवेकमन्तरा ज्ञानं न सिद्ध्यतीति सिद्धान्तस्तथापि ओङ्कारविवेकस्य मडावाक्यविवेकरूपत्वाद्दोङ्कारविवेकेनापि ज्ञानमुदियादेव । तथा छि, स्थूलोपाधिसङ्घितयेतनोऽकारवाच्यार्थः; स्थूलोपाधिरङ्घितकेवलयेतनोऽकारलक्ष्यार्थः । सूक्ष्मोपाधिसङ्घितयेतन उकारवाच्यार्थः । सूक्ष्मोपाधिरङ्घितयेतन उकारलक्ष्यार्थः । कारणोपाधिसङ्घितयेतनो मकारवाच्यार्थः । कारणोपाधिरङ्घितयेतनो मकारलक्ष्यार्थः । इत्थमुपाधिसङ्घिता विश्वाद्योऽकारादिमात्राणां वाच्यार्थाः । उपाधिरङ्घितः केवलं येतनः सकलमात्राणां लक्ष्यार्थः । तथैव नामरूपात्मकापिलोपाधिसङ्घितयेतन ओङ्कारवाच्यार्थः । नामरूपात्मकसकलोपाधिरङ्घितकेवलयेतन ओङ्कारलक्ष्यार्थः । इत्थमोङ्कारस्य मडावाक्यानां यार्थ एके एव भवति । तस्माद्दोङ्कारविवेकेनैवाद्भैतात्मज्ञानं जायते । इत्थमदृष्टिराचार्यवाक्यं श्रुत्वा उपासनायां प्रवृत्तो ज्ञानद्वारा परमपुरुषार्थमोक्षमलभत ।

(३१६)

१. वेदान्तश्रवणमननरूपविद्यारे प्रवृत्तो जिज्ञासुस्तं

विधाय नान्यत् साधनमनुतिशेषेत् । वेदान्तविद्यारशीलः

પુરુષો યદિ વિચારં પરિત્યજ્યાન્યત્ર પ્રસજયતે સ આરૂઢપતિતો ભવતિ । અથવા “કરસ્થં મધુ સન્ત્યજ્ય કૂર્પરં લેઢિ મૂઢધીઃ” ઇતિ ન્યાયસ્ય વિષયો ભવતિ । યઃ કરસ્થં મધુ પ્રમાદાત્પરિસ્નાવ્ય મધુના લિપ્તં કૂર્પરં લેઢિ પશ્ચાત્, તસ્ય તુલ્યો ભવતિ વેદાન્તવિચારં પરિત્યજ્યાન્યત્ર પ્રસક્તઃ પુરુષઃ । તસ્માદ્વેદાન્તવિચારશીલઃ પુરુષઃ સુદૃઢબોધોદયપર્યન્તં વિચારમેવ કુર્યાત્ । યસ્ય વિચારે ન પ્રવૃત્તિર્ભવતિ સ નિર્ગુણોપાસનં કુર્યાત્ । તત્રાપ્યશક્તેન “ઉપવાસાત્ વરા ભિક્ષા” ઇતિ ન્યાયેન સગુણોપાસનાદિકં કર્તવ્યં ભવેત્ ।

૨. માયાવિશિષ્ટચૈતન્યરૂપં કારણં બ્રહ્મ
સગુણેશ્વર ઇત્યુચ્યતે । અથવા કારણબ્રહ્મોપલક્ષણભૂતા હિરણ્યગર્ભવૈશ્વાનરહરિહરગૌરીગણેશાર્કાદયઃ કાર્યબ્રહ્મરૂપા અપિ સગુણેશ્વરત્વેન ધ્યેયાઃ । અથવા તેષાં હરિહરાદીનાં પ્રતીકભૂતસાલગ્રામાદયઃ, તેષાં પ્રતિમાવિશેષાશ્ચ સગુણેશ્વરત્વેનોપાસ્યાઃ । પૂર્વોક્તેષૂપાસ્યેષૂત્તરોત્તરાપેક્ષયા પૂર્વપૂર્વસ્થોપાસનં પ્રશસ્તં ભવતિ । ઉત્તરત્ર સમમતરડ્ગે વક્ષ્યમાણક્રમેણ માયાવિશિષ્ટચૈતન્યરૂપં કારણં બ્રહ્મૈવેશ્વરશબ્દસ્ય મુખ્યાર્થઃ । તદેવોપાસ્યમ્ । તથાપિ “માયાં તુ પ્રકૃતિં વિદ્યાન્માયિનં તુ મહેશ્વરમ્” (શ્લે. ૧૦) ઇતિ શ્રુત્યા માયાવિશિષ્ટચૈતન્યાદન્યસ્ય વસ્તુનોડભાવાત્ શ્રીવિદ્યારણ્યસ્વામિનઃ સર્વમતાવિરોધેન ચિત્રદીપે ઈશ્વરસ્વરૂપમવર્ણયન્ । તદનુસારેણ હિરણ્યગર્ભાદિસર્વમુપાસ્યવસ્તુ ઈશ્વર એવેત્યભિપ્રાયઃ ।

૩. ફલાભિસન્ધિમન્તરા સ્વસ્વવર્ણાશ્રમોચિતાનિ કર્માણિ કેવલમીશ્વરાર્પણબુદ્ધ્યા કુર્યાત્ । કર્મોપરમકાલે નામોચ્ચારણાદિરૂપમીશ્વરભજનં ચ કુર્યાત્ । ફલેચ્છાં વિનાનુષ્ઠિતમીશ્વરે સમર્પિતં ચ વિહિતં કર્મેશ્વરપ્રસાદહેતુર્ભવતિ । અતો નિષ્કામકર્માનુષ્ઠાનમીશ્વરભજનરૂપમેવ ભવતિ ।

विवारसागरः

Chapter 6 संस्कृतविवारसागरे गुरुवेदान्तादिसाधनमिथ्यात्ववर्णनं नाम
षष्ठतरङ्गः ।

(A. 317-317)

(399)

उपोद्धातः - यतुर्थतरङ्गे उत्तमाधिकारिण उपदेशप्रकारो वर्णितः । पञ्चमतरङ्गे मध्यमाधिकारिण उपदेशप्रकारः
कथितः । अस्मिंस्तु तरङ्गे कनिष्ठाधिकारिण उपदेशप्रकारो निरूप्यते । यस्य तु संशया बलवो जायन्ते स
तीक्ष्णबुद्धिरपि कनिष्ठाधिकार्येव भवति । संशयो हि पापात्मा । “संशयात्मा विनश्यति” (भ. गी. ४.४०)
इति स्मृतिः । अस्य तरङ्गस्य युक्तिप्रधानत्वात् यस्य गुरुमुष्माच्छ्रुतेऽपि वेदार्थे कुतर्का उपजायन्ते तस्यायं
तरङ्ग उपयुज्यते । कुतर्कदग्धबुद्धिः कनिष्ठाधिकारी । तस्योपदेशप्रकारोऽस्मिन् तरङ्गे वर्णितः । पञ्चमे तरङ्गे
प्रणवोपासनजगद्गुत्पत्यादिनिरूपणात्पूर्वमिदमुक्तं - चैतन्याद्भिन्नमज्ञानं तदार्थं चानात्मा । अनात्मपदार्थः
सर्वोऽपि सप्रवन्मिथ्या इति । तमिमं गुरोरुपदेशं श्रुत्वा प्रश्नादुपरतौ ज्येष्ठौ भ्रातरौ दृष्ट्वा तर्कदृष्टिः पृथ्वति

(A. 318-319) कनिष्ठाधिकारिणस्तर्कदृष्टेः प्रश्नः-

(39८)

स्वप्रदृष्टान्तेन जाग्रत्पदार्थस्य मिथ्यात्वं न भवति इति
तर्कदृष्टिः पृथ्वति - पूर्वमत्यन्तमज्ञातो यः पदार्थस्तस्य ज्ञानं स्वप्ने न भवति ।
किन्तु जाग्रति यद्विषयकानुभवोऽभूत् तद्विषयकं स्मरणं स्वप्ने जायते । तथा
य स्मृतिविषयजाग्रत्पदार्थानां सत्यत्वात् स्वप्ने जायमानं तद्विषयकस्मृतिज्ञानमपि सत्यमेव । तस्मात्स्वप्रदृष्टान्तेन
जाग्रत्पदार्थानां मिथ्यात्वकथनं न युज्यत एव ।

(396)

स्वप्नो न मिथ्याअथवा स्वप्नज्ञानविषयभूताः पदार्थाः सत्या एव । न मिथ्या । तथा हि, स्वप्नावस्थायां स्थूलशरीरं त्यक्त्वा लिङ्गशरीरं बहिर्निर्गत्य सर्वं सत्यं गिरिसमुद्रादिकं पश्यति । अतः स्वप्नो न मिथ्या ।

१. चिन्तां प्रकृतसिद्धयर्थामुपोद्धातं विदुर्बुधाः ।
२. स्वप्नो जाग्रत्यनुभूतपदार्थविषयकस्मृतिरूपमानसविपर्यास
 एति कथयतां नैयायिकादीनां मतरीत्यायं प्रश्नः ।
३. पञ्चप्राणमनोबुद्धिदशेन्द्रियसमन्वितम् ।
 अपञ्च्यीकृतभूतोत्थं सूक्ष्माङ्गं भोगसाधनम् ॥ आ. भो. १३ ॥

(A. 320-321) पूर्वोक्तप्रश्नयोरुत्तरम्-

(320)

स्वप्नज्ञानं प्रत्यक्षम् । न जाग्रत्यदार्थानां स्मृतिरूपम्पूर्वकालसम्बन्धवतः पदार्थस्य ज्ञानं स्मृतिर्भवति । यथा पूर्वं दृष्टस्य गजस्य “स गजः” एति स्मृतिरूपं ज्ञानमुत्पद्यते । पुरतः स्थितं गजं दृष्ट्वा तु “अयं गजः” एति जायमानं ज्ञानं तु न स्मृतिः । किन्तु प्रत्यक्षमेव । स्वप्ने “अयं गजोऽग्रे तिष्ठति”, “एयं नदी प्राचीं दिशं प्रवळति”, “अयं पर्वतो रभ्यो विराजते” एत्येवं ज्ञानं भवति । तस्माज्जाग्रति दृष्टानां पदार्थानां स्मरणं न स्वप्ने भवति । किन्तु गजादीनां प्रत्यक्षज्ञानमेव भवति । किञ्च यदुक्तं “जाग्रत्यनुभूतपदार्थविषयकज्ञानमेव स्वप्ने भवति । नाननुभूतपदार्थविषयकज्ञानं जायते । तस्माज्जाग्रत्यदार्थज्ञानजन्यसंस्कारात्स्वप्नज्ञानमुद्येति । संस्कारजन्यं ज्ञानं स्मृतिरिति कथ्यते” एति । तत्र युज्यते । तथा हि, प्रत्यक्षज्ञानं द्विविधमेकमभिज्ञात्प्रत्यक्षं अपरं य प्रत्यभिज्ञात्प्रत्यक्षं एति । (१) केवलमिन्द्रियसन्निकर्षजन्यं ज्ञानं अभिज्ञाप्रत्यक्षं एति वार्यते । यथा “अयं गजः” एति नेत्रेन्द्रियसन्निकर्षमात्रजन्यं गजज्ञानमभिज्ञाप्रत्यक्षम् । (२) पूर्वानुभवजन्यसंस्कारेणोन्द्रियसन्निकर्षेण योत्यत्रं ज्ञानं प्रत्यभिज्ञाप्रत्यक्षं एति वार्यते । यथा पूर्वानुभूते गजे पुरतो दृष्टे सति “सोऽयं गजः” एति ज्ञानं प्रत्यभिज्ञाप्रत्यक्षम् । अत्र य पूर्वदृष्टउस्तिज्ञानजन्यसंस्कारो गजेन सळ नेत्रेन्द्रियसम्बन्धश्चेत्युभयमपि प्रत्यभिज्ञाप्रत्यक्षकारणम् । अतश्च संस्कारजन्यं ज्ञानं स्मृतिरेवेति न नियमः । प्रत्यभिज्ञाप्रत्यक्षस्यापि संस्कारजन्यत्वात् । परन्तु एन्द्रियसन्निकर्षमन्तरा केवलसंस्कारजन्यं ज्ञानं स्मृतिज्ञानं एति कीर्त्यते । (१) स्वप्ने जायमानं गजादिज्ञानं न संस्कारमात्रजन्यम् । अपि तु निद्रात्प्रपद्योषजन्यमपि । गजादिरिव स्वप्ने कल्पितेन्द्रियादिकमपि वर्तते ।

१. प्रत्यक्षज्ञानसामग्रीसहितसंस्कारजन्यं
 ज्ञानं प्रत्यभिज्ञाप्रत्यक्षं एति कथ्यते ।
 संस्कारसहितेन्द्रियजन्यं ज्ञानं प्रत्यभिज्ञाप्रत्यक्षमिति

लक्षणास्य बाह्यप्रत्यभिज्ञाप्रत्यक्षे
 सम्भवेऽप्यान्तरप्रत्यभिज्ञाप्रत्यक्षेऽस्य
 लक्षणास्यासम्भवाद्य्याप्तिः स्यात् ।
 तस्मात्प्रथमोक्तमेवोभयविधप्रत्यभिज्ञाप्रत्यक्षसाधारणं
 निर्दुष्टं लक्षणम् । अत्रायं विशेषः - संस्कारजन्यं ज्ञानं
 स्मृतिरित्युक्ते प्रत्यभिज्ञानस्यापि संस्कारजन्यत्वात्तत्रातिव्याप्तिः
 स्यात् । तद्धारणाय स्मृतिलक्षणे मात्रपदं निवेश्यम् ।
 संस्कारमात्रजन्यं ज्ञानं स्मृतिरित्युक्ते संस्कारमात्ररूपसामग्र्या
 अनुभवनाशानन्तरं सदा विद्यमानत्वात् सदा स्मृत्युत्पत्तिप्रसङ्गः ।
 अतस्तद्धारणाय स्मृतिलक्षणे उद्भूतपदमपि निवेश्यम् । तथा य
 “उद्भूतसंस्कारमात्रजन्यं ज्ञानं स्मृतिः” इति निर्दुष्टं
 स्मृतिलक्षणम् । तस्मात्स्वप्ने गजादीनां ज्ञानमिन्द्रियजन्यम् ।
 यद्यपि स्वाप्नपदार्थः साक्षिभास्यो नेन्द्रियजन्यज्ञानविषयः ।
 तथाप्यविवेकिदृष्टया स्वाप्नाज्ञानमिन्द्रियजन्यमिति उच्यते ।
 तथा य स्वाप्नपदार्थज्ञानं न जाग्रत्पदार्थगौरा स्मृतिः ।
 (२) किञ्च निद्रातः प्रबुद्धः पुरुषो वदति “स्वप्नेऽद्य
 गजमलमपश्यम्” इति । स्वाप्नगजज्ञानं यद्वि स्मृतिः स्यात्
 तदा प्रबुद्धः “स्वप्नेऽद्य गजमलमस्मार्षम्” इति वदेत् ।
 न तु कोऽपि तथा वदति । तस्मान्न स्वप्ने जाग्रत्पदार्थविषयिणी
 स्मृतिः । (३) अपि य “जाग्रति दृष्टानामथवा श्रुतानां
 पदार्थानामेव ज्ञानं स्वप्ने जायते” इति नास्ति नियमः । अपि
 तु जाग्रत्यज्ञातपदार्थानामपि ज्ञानं स्वप्ने भवति । एष जन्मनि
 कदाप्यदृष्टस्याश्रुतस्य य विलक्षणास्य पदार्थस्य ज्ञानमपि
 कदाचित्स्वप्ने भवति । “अनुभूतश्चाननुभूतश्च” इति
 श्रुतेः । तस्मात्स्वप्ने जायमानं ज्ञानं न स्मृतिः । (४) यद्यपि एष
 जन्मन्यनुभूतपदार्थज्ञानजन्यसंस्कार एव स्मृतिर्हेतुरिति नास्ति
 नियमः । जन्मान्तरीयानुभवजन्यसंस्कारस्यापि स्मृतिर्हेतुत्वदर्शनात्
 । तथा हि, प्रवृत्तिं प्रति अनुकूलता(दृष्टसाधनता)
 ज्ञानं कारणम्, तदभावे प्रवृत्त्यदर्शनात् । ततश्च
 जातमात्रस्य शिशोः स्तन्यपाने प्राथमिकप्रवृत्ते कारणभूतं
 “स्तन्यपानं ममेष्टसाधनम्” इति ज्ञानं भवति
 । तत्र य जन्मान्तरे शिशोः स्तन्यपानस्यानुकूलतानुभूता

। तादृशानुभवविहितसंस्कारवशादस्मिन् जन्मनि शिशोः
 प्राथमिकी स्तन्यपानस्यानुकूलतास्मृतिर्जातेति वक्तव्यम् ।
 तस्माज्जन्मान्तरीयानुभवजन्यसंस्कारादपि स्मृतिर्भवति
 । अवेमेवेष्ट जन्मन्यननुभूतपदार्थविषयकस्मृतिरपि
 जन्मान्तरीयानुभवजन्यसंस्कारवशात् स्वप्ने सम्भवत्येव । तथापि
 जाग्रति यस्य पदार्थस्य ज्ञानं कस्मिन्नपि जन्मनि कदापि न सम्भवेत्
 तादृशपदार्थस्य प्रतीतिः स्वप्ने भवति । यथा कदाचित् कश्चन
 स्वप्ने स्वमस्तकं स्थिन्नमन्यत्र पतितं स्वयक्षुषा पश्यति तत्र
 न कोऽपि जाग्रति स्थिन्नं स्वशिरोऽन्यत्र पतितं स्वयक्षुषा
 दृष्टवान् । तस्माज्जाग्रत्पदार्थानुभवजन्यसंस्कारवशात्स्वप्ने
 स्मृतिर्भवीति कथनमत्यन्तमसङ्गतम् । (प) स्वप्नस्य
 स्मृतिरुपपत्त्यभावेऽनेऽनन्ता युक्तयो ग्रन्थकारैस्तत्र तत्रोक्ताः
 । तत्र य “स्मृतिज्ञानस्य विषयो न क्वचिदपि सम्भुभे
 विद्यमानतया प्रतीयते । स्वाप्नजाग्रदयस्तु स्वप्नकाले सम्भुभे
 वर्तमानतया प्रतीयन्ते । तस्मात्स्वप्ने गजादिज्ञानं न स्मृतिः”
 छतीर्दं पूर्वोक्तं दृष्ट्वा प्रबलम् ।

(३२१)

स्वप्ने लिङ्गशरीरं स्थूलशरीराद्बहिर्गत्वा सत्यगिरिसमुद्रादिकं न पश्यति - स्वप्ने लिङ्गशरीरं
 स्थूलशरीर्याद्बहिर्गत्वा सत्यगिरिसमुद्रादिकं पश्यतीति यदुक्तं तत्रोत्तरमुच्यते - यद्वि स्थूलशरीराद्बहिर्गत्वा
 लिङ्गशरीरं सत्यं गिरिसमुद्रादिकं पश्यति तदा लिङ्गशरीरस्य बहिर्गमनात् मरणवस्थायां यथा स्थूलशरीरं
 भयङ्करं भवति तथा स्वप्नावस्थायामपि लिङ्गशरीराभावात्स्थूलशरीरमसङ्गलं कुण्डलपदार्थं य भवेत् ।
 न तु तथा स्वप्नावस्थायां स्थूलशरीरं भवति । किन्तु स्वप्नावस्थायामपि स्थूलशरीरं प्राणसहितं जाग्रतीव
 सुन्दरं य भवति । तस्मात्स्थूलशरीरं विहाय स्वप्नावस्थायां लिङ्गशरीरं न बहिर्गच्छति । अथ यद्युच्यते
 - स्वप्नावस्थायां प्राणा न बहिर्गच्छन्ति । किन्तन्तःकरणमिन्द्रियाणि य बहिर्गत्वा पर्वतादिकं पश्यति ।
 प्राणानां बहिर्गमनाभावादेव मरणवस्थायामिव स्थूलशरीरं न भयङ्करं भवति । अपि य स्वप्ने प्राणानां
 बहिर्गमने न किञ्चिदपि प्रयोजनमस्ति । यतः प्राणानां ज्ञानशक्तिर्नास्ति । किन्तु क्रियाशक्तिरेवास्ति ।
 तस्माद्बाल्यपदार्थज्ञानसामर्थ्यं येषामस्ति तान्येव बहिर्गच्छन्ति । ज्ञानशक्तिश्चान्तःकरणस्य ज्ञानेन्द्रियाणां
 यास्ति । प्राणानां कर्मेन्द्रियानां य ज्ञानशक्तिर्नास्ति । किन्तु क्रियाशक्तिरेवास्ति । तस्मात्स्वप्नावस्थायां प्राणाः
 कर्मेन्द्रियाणि य स्थूलशरीरे अवे तिष्ठन्ति । अतश्च मरण- निमित्तकदाहादिष्वः स्थूलशरीरं संरक्षितं भवति ।

स्वप्नावस्थायामन्तःकरणं ज्ञानेन्द्रियाणि य बहिर्गत्वा सत्यगिरिसमुद्रादिकं दृष्ट्वा पुनः प्राणानां कर्मेन्द्रियाणां य समीपं प्रत्यागच्छन्तीति । एवं न सङ्गच्छते -

(१) स्थूलसूक्ष्मसङ्घातमध्ये प्राण एव स्वामी । प्राणोऽङ्गं देहं क्षणार्धमपि गेहे न स्थापयन्ति । बहिरररररं नीत्वा दृढन्ति । प्राणररररं शरीरं स्पृष्ट्वा स्नान्ति य । अतः स्थूलशरीरस्य सारः प्राणः । तथा सूक्ष्मशरीरस्यापि प्रधानः प्राण एव । तथा हि, प्राणा इन्द्रियाणि य “स्वेषु कः श्रेष्ठः” इति विषये परस्परं विवादमापन्नाः प्रजापतिसमीपं गतास्तमपृच्छन् “को नः श्रेष्ठः” इति । स ङोयाय प्रजापतिः - “यस्मिन् व उल्कान्ते स्थूलमिदं शरीरममङ्गलं भवति स वः श्रेष्ठः” (छा. प.१.७) इति । प्रजापतेर्वचनं श्रुत्वा कुमेरुं कडकमिन्द्रियं शरीरान्निर्गत्य संवत्सरं बहिरुषित्वा पुनः शरीरं प्राविशन् । तदा तत्तद्विन्द्रियप्रवासकाले तत्तद्विन्द्रियप्रयुक्तदर्शनादिरूपव्यापारविकलमपीदं शरीरमन्वदिरादिरूपं भूत्वा प्राणोनावष्टब्धं सद्ब्रिधृतमतिष्ठत् । प्राणो तूख्येकमिषति विकलमिदं शरीरं भूमौ पिपतिषति स्म । तदा सर्वाणीन्द्रियाणि “प्राण एव नः श्रेष्ठः” इति निश्चिञ्चुः । तस्मादावदेवास्मिन् देहे प्राणो निवसति तावदेवेतरेन्द्रियाणि तत्र तिष्ठन्ति । प्राणो तूल्कान्ते इतरेन्द्रियाण्यपि तदनुल्कामन्ति । तस्मान्सूक्ष्मसङ्घातस्य राजेव प्राण एव प्रधानः । प्राणो शरीरादनिर्गतेऽन्तःकरणं ज्ञानेन्द्रियाणि य न बहिर्गच्छेयुः ।

(२) अथवा अन्तःकरणं ज्ञानेन्द्रियाणि य भूतानां सत्त्वगुणकार्याणि । अतस्तेषां ज्ञानशक्तिरस्ति, न क्रियाशक्तिः । प्राणस्य तु क्रियाशक्तिरस्ति । प्राणस्य क्रियाशक्तिबलादेव मरणसमये लिङ्गशरीरं स्थूलमिदं शरीरं विहाय लोकान्तरं गच्छति । प्राणबलेनैवेन्द्रियद्वारान्तःकरणवृत्तिर्बहिर्घटादित्देशं गच्छति । प्राणसाहाय्यं विनान्तःकरणदिकं न बहिर्गन्तुं प्रभवति । अत एव योगशास्त्रे उच्यते - “प्राणनिरोधं विना मनोनिरोधो न सिद्ध्यति । प्राणसञ्चरणेन मनसः सञ्चरणं भवति । प्राणनिरोधान्मनोनिरोधो भवति” इति य । अतो मनोनिरोधरूपराजयोगमनुष्ठातुमिच्छन् प्राणनिरोधरूपलठयोगमनुतिष्ठेत् । अनेनापि उेतुनान्तःकरणस्य गमनं प्राणाधीनं भवति । प्राणो बहिरनिर्गतेऽन्तःकरणं ज्ञानेन्द्रियाणि य न बहिर्गच्छेयुः ।

(३) स्वप्नावस्थायां स्थूलशरीरं प्राणसहितमेव दृश्यते । अतश्च स्वप्ने अन्तःकरणं बहिर्गत्वा सत्यपदार्थान् विषयीकरोतीत्येतन्न सम्भवति ।

(४) अथवा कश्चन रात्रौ स्वप्ने स्वसम्बन्धिभिर्मिलितो नानाव्यवहारान् करोति । प्रातर्जागरणानन्तरं यदा तान् सम्बन्धिनिः साक्षात्पश्यति तदा “वयं रात्रौ मिलित्वा अभूम । अेतान्श्च व्यवहारानकुर्म” इति वक्तुमर्हति । परन्तु तथा न कथयति । पूर्वापक्षिरीत्या तु स्वप्नद्रष्टा बहिर्गतवान् । सम्बन्धिनिः दृष्टवान् । तेन सह सत्यरूपान् व्यवहारान्श्च कृतवान् । तथा परस्परदर्शनं व्यवहरणं य सम्बन्धिनिःसपि परिज्ञातं भवितुमर्हति । ततश्च सम्बन्धी वा यदा स्वप्नद्रष्टारं पश्यति तदा सोऽपि तं प्रति “वयं स्वप्ने मिलित्वा व्यवहारानकुर्म” इति वक्तुमर्हति । परन्तु सोऽपि न तथा वक्ति । सिद्धान्ते तु स्वप्ने बहिर्गमनं सम्बन्धिदर्शनं तेन सह व्यवहरणं सर्वं यान्तरेव कल्पितम् ।

(५) अथवा स्वप्ने बहिर्गत्वा सत्यपदार्थान् पश्यतीत्यङ्गीकारे रात्रौ निद्रां कुर्वतः मध्याह्नसूर्यप्रकाशदर्शनम्, गङ्गाया दक्षिणतटे काशीपुरीदर्शनम्, काश्याः प्राच्यां दिशि प्रयागक्षेत्रस्य, प्रतीच्यां दिशि गयाक्षेत्रस्य दर्शनं य स्वप्ने

१. अत्र प्राणशब्देनेन्द्रियशब्देन च तत्तदभिमानदेवता
 ग्राह्याः । न भवितुमुच्यते । रात्रौ मध्याह्नसूर्यप्रकाशस्य,
 गङ्गाया दक्षिणतटे काशीपुर्याः, काश्याः प्राच्यां दिशि
 प्रयागक्षेत्रस्य, प्रतीच्यां दिशि गयाक्षेत्रस्य याभावात् ।
 तस्मात् (१) स्वप्ने जाग्रत्यनुभूतपदार्थानां स्मरणं भवतीति (२)
 भङ्गित्वेश्वरसृष्टिगिरिनद्यादृष्टानं भवतीति च द्वावपि
 पक्षौ निराकृतौ वेदितव्यौ ।

(A. 322-341) “जाग्रत्स्वप्नयोस्तुल्यता” इति सिद्धान्तनिर्मुक्तम्-

(३२२)

स्वप्ने त्रिपुटीसमुदायः सर्वोऽप्युपजायतेस्वप्ने जाग्रत्पदार्थस्मृतेर्विङ्गशरीरभङ्गिर्गमनस्य यासम्भवेऽपि जाग्रतीव
 स्वप्नेऽपि ज्ञाता, ज्ञानम्, ज्ञेयमिति त्रिपुटी भासते । तस्मात्कण्ठघातःस्थनाऽयन्तरेव सर्वमुत्पद्यते । अयमर्थो
 माण्डूक्यभृङ्गद्वाराण्यकादिषु सूचितः । “स्वप्नस्थानोऽन्तःप्रज्ञः” (मा. आ. ४) “स यत्र प्रस्वपित्यस्य लोकास्य
 सर्वावतो मात्रामपादाय स्वयं विडत्य स्वयं निर्माय स्वेन भासा स्वेन ज्योतिषा प्रस्वपिति । अत्रायं पुरुषः
 स्वयञ्जोतिर्भवति” (भृ. ४.३.७) “न तत्र रथा न रथयोगा न पन्थानो भवन्ति । अथ रथान् रथयोगान् पथः सृजते”
 (भृ. ४.३.१०) इति । अयमर्थः - “न जाग्रत्कालीनः पदार्था स्वप्ने भासन्ति । किन्तु रथरथिकाश्चमार्गादयः सर्वेऽपि स्वप्ने
 अभिनवास्तत्काल एव सृज्यन्ते इति । तस्मात्स्वप्ने उपलब्धमाना गिरिनदीसमुद्रवनग्रामपट्टणसूर्यचन्द्रादयः
 सर्वेऽपि नूतना उत्पद्यन्ते । यदि स्वप्ने पर्वतादयो नोत्पद्यन्ते तर्हि तेषां प्रत्यक्षज्ञानं स्वप्ने नोत्पद्यते ।
 जायते तु तेषां स्वप्ने प्रत्यक्षज्ञानम् । विषयेषु सङ्केन्द्रियाणामन्तःकरणवृत्तेश्च सम्बन्धः प्रत्यक्षज्ञाने हेतुः
 । तस्मात्पर्वतादयो विषयाः तज्ज्ञानसाधनान्तःकरणेन्द्रियादिकं सर्वमध्यन्तरुत्पद्यन्ते । ननु स्वप्नपदार्थाः
 शुक्तिरजतादिवत्साक्षिभास्याः । अतस्तज्ज्ञानेऽन्तःकरणेन्द्रियाणामुपयोगो नास्ति । तस्मात् स्वप्ने ज्ञेयानां
 पर्वतादीनामुत्पत्त्यङ्गीकारस्थोचितत्वेऽपि ज्ञातृज्ञानयोरिन्द्रियाणां योत्पत्त्यङ्गीकारो नोचित इति चेत् ।

(१) यथा स्वप्ने पर्वतादयः प्रतीयन्ते तथेन्द्रियाणि, अन्तःकरणम्, प्राणसङ्घितस्थूलशरीरं येत्येतान्यपि प्रतीयन्ते
 । तस्मात्तेषां सर्वेषामुत्पत्तिरङ्गीकार्यैव ।

(२) अथवा स्वप्नपदार्थानां नेत्रादिविषयता प्रतीयते । व्यावहारिकनेत्रादिविषयता स्वाप्नप्रातिभासिकपदार्थानां
 न घटते । समसत्ताकपदार्थयोरेव परस्परं साधकबाधकतास्तीति पञ्चमतरङ्गे निरूपितत्वात् । तथा च
 व्यावहारिकनेत्रादीनां शरीरे विद्यमानत्वेऽपि तेषां विषमसत्ताकत्वात्तज्ज्ञानविषयत्वं स्वाप्नपदार्थानां न
 सम्भवेत् ।

(३) अथवा व्यावहारिकेन्द्रियाणि स्वस्वगोलकानि विहाय कार्यकरणे न समर्थानि । स्वप्नप्रावस्थायां निद्रां कुर्वतो
 उस्तपादवागादीनां गोलकानि निश्चलतया पार्श्वस्थेनानुभूयते । स्वप्नद्रष्टा तु स्वप्ने उस्तेन द्रव्यमादायाकोशान् धावति

। तस्मात्स्वप्ने षण्ड्रियाणामुत्पत्तिरवश्यमङ्गीकार्या ।

(४) तथैव स्वप्ने सुषुप्त्यादिदृष्टं ज्ञेयं तज्ज्ञानं तज्ज्ञानान्त्रयः प्रमाता येत्येते च प्रतीयन्ते । असतः पदार्थस्य प्रतीतिर्न भवेत् । तस्मात् सकला त्रिपुटी स्वप्ने उत्पद्यते । अनिर्वचनीयभ्यातेः प्रकारस्त्वेवं - यावन्ति भ्रमज्ञानानि भवन्ति तेषां सर्वेषामपि विषया अनिर्वचनीया उत्पद्यन्ते । विषयं विना न किञ्चिदपि ज्ञानमुत्पद्येतेति सिद्धान्तः । मत्तान्तरे तु वस्तुनो रूपान्तरेण भानमेव भ्रमं उत्पद्यते । सिद्धान्ते तु यथा पदार्थोऽस्ति तथैव तज्ज्ञानं भवतीत्यभ्युपगम्यते । तस्माद्भ्रमस्थलेऽपि विषयोऽवश्यमुत्पद्यत एव । विषयं विना ज्ञानं न भवति । तथा च स्वप्ने त्रिपुट्या भानात् सकला त्रिपुटी उत्पद्यत एव ।

(A. 323-234) स्वाप्नपदार्थस्याधिष्ठानोपादानयोः प्रदर्शनपूर्वकमुत्पत्तिवर्णनम्-

(323)

स्वप्ने पदार्थानामुत्पत्त्यङ्गीकारो न युक्त इति शङ्कास्वप्ने प्रतीयमानपदार्थानामुत्पत्त्यङ्गीकारे यथा सिद्धान्ते स्वप्नदृष्टान्त- भलाज्जात्रपदार्था मिथ्येति प्रसाध्यते, तथा जात्रपदार्थानामिव स्वाप्नपदार्थानामप्युत्पत्तिमत्त्वात्तेऽपि सत्या इत्यङ्गीकार्यं भवेत् । स्वप्ने पदार्थानामुत्पत्त्यनङ्गीकारे नैष दोषः स्यात् । तथा हि, जात्रति पदार्था उत्पन्ना सन्तः प्रतीयन्ते । स्वप्ने तु पदार्था असन्त एव प्रतीयन्ते । तस्मात्स्वप्नेऽसतां पदार्थानां ज्ञानं भ्रमरूपं भवति । अतस्तेषामुत्पत्त्यङ्गीकारो न युक्त एव ।

(324)

पूर्वोक्तशङ्कायाः समाधानम्-

(१) यस्य वस्तुनो उत्पत्तौ देशकालादिदृष्टो यावान् सामग्रीकलाप अपेक्षितस्तावन्तं सामग्रीकलापं विनैवोत्पद्यमानं वस्तु मिथ्येत्यभिधीयते । स्वप्ने गजानीनामुत्पत्तावुचितदेशकालादिदृष्टपसामग्री नास्ति । त्रिरेण कालेन विस्तीर्णो देशे उत्पन्तुं योग्या गजान्यः स्वप्ने क्षणमात्रकालेनातिसूक्ष्मकण्डप्रदेशे उत्पद्यन्ते । तस्मात्स्वाप्नगजान्यो मिथ्या । (२) यद्यपि स्वप्नावस्थायामधिकदेशकालौ प्रतीयते, तथापि गजादिपदार्थान्तरवदधिकदेशकालावपि स्वप्नेऽनिर्वचनीयप्रातिभासिकतथैवोत्पद्येते । तथा हि, विषयं विना प्रत्यक्षज्ञानं नोद्वेति । स्वप्नेऽधिकदेशकालयोर्ज्ञानमुत्पद्यते । व्यावहारिकदेशकालौ तु स्वल्पौ भवतः । तस्मात्प्रातिभासिकावधिकदेशकालावुत्पद्येते । परन्तु स्वप्नावस्थायामुत्पन्नौ प्रातिभासिकाधिकदेशकालौ स्वप्नावस्थायामुत्पद्यमानगजानीनां कारणभावं न भजतः । कारणं पूर्वकाले भवति कार्यं चोत्तरकाले भवतीति हि नियमः । स्वप्ने तु देशकालौ गजान्यश्च युगपदेवोत्पद्यन्ते । तस्मात्स्वप्ने प्रातिभासिकदेशकालयोर्गजानीनां च परस्परं कार्यकारणता न सम्भवति । व्यावहारिकदेशकालौ तु स्वल्पौ स्तः । न तौ गजाद्युत्पादने योग्यौ । तस्माद्दुचितदेशकालादिदृष्टपसामग्रीं विनोत्पद्यमानाः स्वाप्नपदार्था मिथ्या । (३) अपि च स्वप्ने गजानीनां

मातापित्रादिरूपसामग्र्यपि नास्ति । यद्यपि स्वप्ने प्राणिनः तेषां मातापित्राद्योऽपि प्रतीयन्ते । तथापि स्वाप्नमातापितरौ न पुत्रस्थोत्पत्तिकारणतां भजतः । यतो माता पिता पुत्रश्चेति त्रयोऽपि युगपत्सङ्घैवोत्पद्यन्ते । तस्मान्न तेषां कार्यकारणभावः । यस्या दौषसङ्घिताविद्यायाः सकाशात् स्वाप्नपदार्था ज्ञायन्ते सैवाविद्या तेषां पदार्थानां मातृत्वम्, पितृत्वम्, पुत्रत्वं योत्पाद्यति । स्वाप्नपदार्थोत्पत्तौ नान्या कापि सामग्र्यस्ति । निद्रादौषसङ्घिताविद्यैव स्वाप्नपदार्थोत्पत्तौ कारणम् । दौषसङ्घिताविद्याया ज्ञातं शुक्तिरूप्यादिकं मिथ्या भवति । तस्मात्स्वाप्नपदार्था अपि मिथ्यैव न सत्याः । स्वाप्नपदार्थानामुपादानकारणमन्तःकरणम्; अथवा साक्षादविद्यैव । आद्यपक्षे साक्षियैतन्-स्वप्नाधिष्ठानम् । द्वितीयपक्षे ब्रह्मचैतन्-स्वप्नाधिष्ठानम् । इत्थं च स्वप्नः अन्तःकरणस्य अथवा अविद्यायाः परिणामः । चैतन्यस्य विवर्तश्च भवति ।

१. अत्रायं विशेषः - (१)

स्थूलसूक्ष्मदेहद्रव्यावच्छिन्नकूटस्थचैतन्यरूपपारमार्थिकज्जवोऽस्ति

। (२) मायावृत्तकूटस्थे कल्पितान्तःकरणे प्रतिफलितसिद्धाभासरूपः

देहद्रव्याभिमानवान् व्यावहारिकज्जवोऽस्ति । (३) निद्रारूपमाययावृत्ते

व्यावहारिकज्जवुपाधिष्ठाने कल्पितः प्रातिभासिकज्जवोऽस्ति । अत्र

त्रिविधज्जववादिभिर्वि- ॥

(A. 325-331) त्रिविधसत्तापक्षे विलक्षणार्थोर्जाग्रत्स्वप्नयोः

(A. 325-326) सत्ताभेदः; वस्तुतस्तयोरवैलक्षण्यात्सत्तैक्यमेव तत्र शङ्का-

(३२५)

ब्रह्मचैतन्यस्य स्वप्नाधिष्ठानत्वे ब्रह्मज्ञानमन्तरा स्वप्नो न निवर्ततेति शङ्काद्वितीयपक्षे ब्रह्मचैतन्यं स्वप्नस्याधिष्ठानमिति अविद्योपादानमिति योज्यम् । अधिष्ठानज्ञानमन्तरा कल्पितं न निवर्तते । स्वप्नाधिष्ठानं च ब्रह्म । तस्माद्ब्रह्मज्ञानमन्तराज्ञानिनो जाग्रदवस्थायां स्वप्नो न निवर्तते ।

(३२६)

जाग्रत्स्वप्नयोर्ब्रह्माधिष्ठानकत्वे उभावपि व्यावहारिकौ स्याताम् । अथवोभावपि प्रातिभासिकौ स्यातामिति शङ्कायथा स्वप्नस्याधिष्ठानं ब्रह्म उपादानं याविद्या । तथैव वेदान्तसिद्धान्ते जाग्रति व्यावहारिकपदार्थानामध्यधिष्ठानं ब्रह्म । उपादानं याविद्यैव भवति । तत्र जाग्रत्पदार्था व्यावहारिका इति, स्वाप्नपदार्थाः प्रातिभासिका इति ॥ धारण्यस्वामिभिः “स्वप्नाधिष्ठानं व्यावहारिको ज्जवो जगच्च” इति कथ्यते । (१) स्वाप्नज्जवस्य (द्रष्टुः) अधिष्ठानं जाग्रज्जवः (द्रष्टा) । (२) स्वाप्नजगतः (दृश्यस्य)

अधिष्ठानं जाग्रज्जगत् (दृश्यम्) षति वर्षते । (3) स्वाप्नाध्यासोपादानं व्यावहारिकशुक्लवज्जगतीरावारकं निद्रारूपमवस्थाज्ञानं (तूलाज्ञानम्) भवति । तत्र व्यावहारिकद्रष्टा जडः । व्यावहारिकदृश्यं यं जडमेव । तयोः सत्तास्फूर्तिप्रदत्वरूपाधिष्ठानत्वं न सम्भवति । तस्मात्

(१) अलङ्कारावच्छिन्नचैतन्यं वा (२) अलङ्कारानवच्छिन्नचैतन्यं वा स्वप्नाधिष्ठानम् । षट् मतद्वयमपि समीचीनम् ।

(१) तत्र प्रथममते अलङ्कारावच्छिन्नचैतन्यावारकतूलाज्ञानमेव स्वप्नोपादानं भवति । जाग्रज्ज्ञानेनैव विनापि ब्रह्मज्ञानं तस्य निवृत्तिरपि सम्भवति । (२) अविद्याप्रतिबिम्बरूपशुक्लचैतन्यम्, बिम्बरूपेश्वरचैतन्यं वा विवरणकाररीत्या व्यापकत्वाद् अलङ्कारानवच्छिन्नचैतन्यमित्युच्यते । तस्य स्वप्नाधिष्ठानत्वे तदावारकतूलाज्ञानं स्वप्नस्थोपादानमित्यङ्गीकर्तव्यम् । जाग्रद्बोधेन तादृशस्वप्नस्य बाधरूपनिवृत्तिर्न सम्भवति । किन्तुपादाने विलयरूपनिवृत्तिः सम्भवति । परन्तु अलङ्कारानवच्छिन्नचैतन्यस्य स्वप्नाधिष्ठानत्वाङ्गीकारेऽपि शरीरान्तःप्रदेशस्थचैतन्यमेवाधिष्ठानमिति कुलति । बाह्यदेशस्थचैतन्यं नाधिष्ठानम् । अविद्याप्रतिबिम्बितशुक्लचैतन्यम्, बिम्बरूपेश्वरचैतन्यं येत्युभयमप्यलङ्कारानवच्छिन्नं भवति । व्यापकत्वाच्छरीरस्यान्तर्विधेते यं । अन्तर्देशस्थचैतन्ये या स्वप्नाधिष्ठानता तस्या अन्तःकरणमवच्छेदकमित्युपगमे अलङ्कारावच्छिन्नस्याधिष्ठानता सिद्ध्यति । तस्यैव चैतन्यस्य स्वप्नप्रत्यधिष्ठानतायां अन्तःकरणस्यावच्छेदकत्वान्ङ्गीकारे अलङ्कारानवच्छिन्नस्याधिष्ठानता सिद्ध्यति । अलङ्कारानवच्छिन्नचैतन्यं तु अविद्याप्रतिबिम्बं चेति द्वयमपि भवति । मतभेदेन द्वयोरपि स्वप्नाधिष्ठानत्वं भवति । तथापि अविद्याप्रतिबिम्बरूपशुक्लचैतन्यस्याधिष्ठानत्वात्पुपगम एव साधीयान् ॥ यं कथ्यन्ते । अेष भेदो न भवितुमर्हति । उभयोरप्यधिष्ठानं ब्रह्मैव भवति । उपादानं चाविधैव भवति । तस्माज्जाग्रत्स्वप्नयोरुभयोरपि व्यावहारिकता भवितुमर्हति । अथवोभयोः प्रातिभासिकता भवितुमर्हति । उभयोः सत्तावैषम्ये नास्त्युपपत्तिः ।

(A. 327-328) पूर्वोक्तशङ्कयोः समाधानम्-

(329)

ब्रह्मज्ञानं विनापि स्वप्ननिवृत्तिप्रदर्शनमत्र प्रथमशङ्कायाः समाधानमेवं भवति । निवृत्तिर्द्विविधेति पूर्वं यत्तुर्थतरङ्गे ज्ञाननिद्रारूपप्रसङ्गे उक्तम् । (१) कारणसहितकार्यविनाशरूपात्यन्तिकनिवृत्तिः स्वप्नस्य जाग्रदवस्थायां ब्रह्मज्ञानमन्तरा न सम्भवति । (२) परन्तु दृग्प्रदारेण यथा घटस्य मृत्तिकायां लयो भवति । तथा स्वप्नप्रदेतुभूतनिद्रारूपघोषनाशाद्वा स्वप्नविरोधिजाग्रदवस्थोत्पत्त्या वा अविद्यायां लयरूपा निवृत्तिः स्वप्नस्य ब्रह्मज्ञानं विनापि सम्भवेत् ।

(३२८)

दोषान्तरासङ्कृताविद्यामात्रजन्यं व्यावहारिकम् । दोषान्तरसङ्कृताविद्याजन्यं प्रातिभासिकमिति द्वितीयशङ्कासमाधानम्यद्दुक्तं जगत्स्वप्नौ समानाविति तत्र । जगति दृष्टापदार्थानामुत्पत्तौ दोषान्तरासङ्कृतकेवलाविद्योपादानकारणम् । स्वाप्नपदार्थानामुत्पत्तौ सादिनिद्रादिदोषसङ्घिताविद्याकारणमिति विशेषोऽस्ति । तस्मादन्यदोषरहितकेवलाविद्याजन्यं व्यावहारिकम् । सादिदोषसङ्कृताविद्याजन्यं प्रातिभासिकम् । स्वप्नपदार्थाः निद्रादोषसङ्कृताविद्याजन्यत्वात्प्रातिभासिका भवन्ति । जगत्पदार्था दोषान्तररहितकेवलाविद्याजन्यत्वाद् व्यावहारिका भवन्ति । एत्थं स्वाप्नपदार्थानां जगत्पदार्थेभ्यो वैलक्षण्यं दृश्यते । एतं तु सर्वं सत्तात्रैविध्यं ॥ अथवा अविद्याप्रतिबिम्बस्य कल्पितत्वादधिष्ठानत्वं नोचितम् । तस्मात् अन्तःकरणोपहितमविद्योपहितं वा साक्षियैतन्यं स्वप्नस्याधिष्ठानमित्यभ्युपगमो युक्तः । अतस्सर्वमपि त्रिविधसत्तावादिमतेनोपपादितम् । दृष्टिसृष्टिवादीनां तु सर्वानात्मपदार्थानामेकैव (प्रातिभासिकी) सत्ता भवति । तस्माज्जगत्स्वप्नयोरपि ब्रह्मस्यैतन्यमेवाधिष्ठानमित्यङ्गीक्रियते । सा य दृष्टिसृष्टिद्विविधा - दृष्टिसमसमया सृष्टिः । दृष्टिरेव विश्वसृष्टिरिति य । आद्ये जगत्प्रतीयते । परन्तु तस्य प्रातिभासिक्येव सत्ता । द्वितीये जगत् तदारण्यमज्ञानं वा न किञ्चिदप्यस्ति । आत्मातिरिक्तं सर्वं शशशङ्कादिवत्तुच्छम् । ब्रह्मैव सत्यमस्ति । तस्य य पारमार्थिकी सत्ता एत्येकसत्तावादोऽस्मिन् कल्पे । मङ्गीकृत्य स्थूलदृष्टयोक्तम् । विद्यार्थमाज्ञे तु सत्तात्रैविध्यं न सङ्गच्छते । जगत्स्वप्नयोरपि परस्परं वैलक्षण्यमपि न सिद्ध्यति ।

(३२९)

प्रमाणग्रन्थेषु सत्तात्रैविध्यमुक्तमित्याक्षेपःवेदान्तपरिभाषादिग्रन्थेषु पूर्वोक्तरीत्या व्यावहारिकप्रातिभासिकपदार्थयोर्भेदो निरूपितः । तस्मात्तैः सत्तात्रैविध्यमङ्गीकृतम् । तथैव विद्यारण्यस्वामिभिरपि सत्तात्रैविध्यमभ्युपेतम् । अयं हि तैरुक्तं - दृष्टापदार्था द्विप्रकाराः । बाह्या आभ्यन्तराश्चेति । तत्रेश्वरसृष्टा बाह्याः । ज्वलसङ्कुल्यकृता मनोमया आन्तराः । तत्र ज्वलसङ्कुल्यरयिता मनोमया आन्तराः साक्षिभास्याः । ईश्वरसृष्टा बाह्याः प्रमातृप्रमाणगोचराः । आन्तरमनोमयदेहाद्ये अयं ज्वलस्य सुषुप्त्युत्पत्तौः । बाह्यास्त्वीश्वरसृष्टा न सुषुप्त्युत्पत्तौः । तस्मादान्तरमनोमयपदार्थनिवृत्तावेव मुमुक्षुणा यतितव्यम् । बाह्यप्रपञ्चो न सुषुप्त्युत्पत्तौः । अतस्तन्निरवृत्तौ न यतितव्यम् । तथा हि, कयोश्चित् द्वयोः पुरुषयोः पुत्रौ धनार्जनार्थं कदाचिद्देशान्तरं जग्मतुः । तयोर्मध्ये ऐक्यस्य पुरुषस्य पुत्रो दृष्टे गतः । अन्यस्य पुत्रो ज्वलनास्ते । प्रभूतं धनं य स सम्पादितवान् । स य स्वस्य प्रभूतधनलाभं स्वपित्र निवेदयितुं द्वितीयस्य मरणं तत्पित्रे निवेदयितुं य कञ्चन वार्ताहरे प्रेषयामास । स तु विप्रलम्भको वार्ताहारो ज्वलत्पुत्रकाय पित्रे तव पुत्रो ममारेति, मृतपित्रकाय पित्रे य तव पुत्रो नीरोगो विपुलं धनमर्जितवान् । गजमारुह्य सपरिवारोऽचिरादेवागमिष्यतीति योवाच । प्रतारकस्य वार्ताहरेस्य कपटवाक्यं श्रुत्वा ज्वलत्पुत्रकः पिता पुत्रशोकाद्भ्रमं करोत । मृतपुत्रकः पिता त्वतीव उर्ध्वमवाप । एतथमीश्वरसृष्टे पुत्रे देशान्तरं ज्वलत्यपि मनोमयपुत्रस्य मृतत्वादेको दुःखमवाप । तत्रेश्वरसृष्टः पुत्रो ज्वलत्पि स्वपित्रे न सुषुप्तं जनयति । तथैवेतरस्येश्वरसृष्टः पुत्रो मृतोऽपि स्वपित्रे न दुःखमुत्पादयति । मनोमयपुत्रस्य ज्वलनात्सुषुप्तमेव तस्याभवत् । तस्मात्सर्वत्र

श्रुवसृष्टिरेव सुभङ्गुःभङ्गुर्नश्चरसृष्टिः सुभङ्गुःभङ्गुः । इत्थं पञ्चदशप्रकरणे द्वैतविवेकप्रकरणे विद्यारण्यस्वामिभिः प्रपञ्चितम् । तत्र श्रुवसृष्टिः प्रातिभासिकी । ईश्वरसृष्टिश्च व्यावहारिकी । ग्रन्थान्तरेष्वप्येवमेव सत्तात्रैविध्यपक्षे अपेक्षितः । तत्र पारमार्थिकसत्ता चैतन्यस्य । चैतन्यभिन्नस्य जडस्य व्यावहारिकसत्ता प्रातिभासिकसत्ता चेति द्विधा सत्ता । सृष्ट्यादिकाले ईश्वरसङ्कल्पमात्रजन्यकेवलाविधाकार्यपञ्चमडाभूततत्कार्याणां व्यावहारिकसत्ता । दोषसङ्कृताविधाकार्यस्वाप्नपदार्थानां शुक्तिरजतादीनां च प्रातिभासिकसत्ता । इत्थं जगत्पदार्थानां व्यावहारिकसत्ता । स्वाप्नपदार्थानां प्रातिभासिकसत्ता च वर्ण्यते उभुश्चिद्ग्रन्थेषु ।

(330)

अनात्मपदार्थानां सर्वेषां प्रातिभासिकसत्तैव आत्मपदार्थस्य पारमार्थिकी सन्तेति सत्ता द्विविधैव । अतःसत्तात्रैविध्यपक्षो मन्दाधिकारिक इति अधुनोत्तमाधिकारिकसत्तैकत्वप्रतिपादनय जगत्स्वप्नयोर्वैलक्षण्यभावात् कथ्यते । देशकालादिकारणकलाप- मन्तरेणैव स्वप्ने गजदयोऽर्था उत्पद्यन्ते । तस्मात्ते मिथ्येत्युच्यन्ते । तथैवाकाशादिप्रपञ्चसृष्टिरपि ब्रह्मणः सकाशात् देशकालादिकारणकलापं विनैव भवति । अद्वितीयत्वेन ब्रह्मणस्तत्र स्वल्पोऽपि देशकालादिर्नास्ति । स्वप्ने तु गजद्युत्पत्तियोग्यपुष्कलदेशकालाद्यभावेऽपि स्वल्पदेशकालादिविद्यते । सोऽप्याकाशादिसृष्टौ नास्ति । यतो देशकालादिशून्यपरमात्मनः सकाशादाकाशादिसृष्टिः श्रूयते । अत एव तैत्तिरीयोपनिषदि इमेणाकाशादिसृष्टिकथनेऽपि न देशकालादिसृष्टिरुक्ता । सूत्रकारभाष्यकारादिभिरपि देशकालादिसृष्टिविचारो न कृतः । तैत्तिरीयोपनिषदः सूत्रकारभाष्यकारयोश्चायमभिप्रायः । यत आकाशादिप्रपञ्चोत्पत्तिर्देशकालादिसामग्रीं विनोत्पद्यते तत आकाशाद्योऽपि स्वप्नवत् मिथ्येवेति । सृष्टिः = उत्पत्तिः = अध्यारोपः । १. इत आरभ्य (३४२) आवर्तावधि दृष्टिसृष्टिवाद्यस्य प्रतिपादनं क्रियते । २. अत्रेदं रडस्यं - कुत्रचिच्छून्यवने द्वौ बलिनौ पुरुषौ स्वस्वबलपरीक्षणविषये विवादमकुर्वताम् । “योऽन्यं मारयति स बलीयान् ज्ञेयः” इति । अयं प्रतिज्ञापूर्वकमुभावपि प्रत्येकं स्वस्वडस्ते निश्चितकोटिद्वयोपेतमायुधं मध्ये गृहीत्वा तस्यायुधस्यैकां कोटिं स्वोरसि कोट्यन्तरं यान्यस्योरसि प्रवेश्याभिमभं भूत्वा युध्यन्तौ द्वावपि मम्रतुः । अयमेव सर्वप्रपञ्चशून्ये ब्रह्मरूपे वने जगत्प्रपञ्चः स्वप्नप्रपञ्चश्चेति द्वौ बलिनौ पुरुषौ प्रातिभासेते । तयोश्च परस्परस्य विषये परस्परस्य दृष्टान्तेन परस्परस्य पराडतिरेवमेव ज्ञेया । तथा छि - उचितदेशकालसामग्रीमन्तरेण यज्जग्यते तन्मिथ्येति प्रसिद्धं लोके । यथा देशरूपसामग्र्याः पूर्णत्वेऽपि कालरूपसामग्र्या न्यूनत्वात् औन्द्रजालिकनिर्मितडस्तिडर्म्यादिकं मिथ्या तथैव कण्ठस्थछिताप्यनाडीरूपाव्यप्रदेशे स्वल्पकाले च जायमानः स्वप्नप्रपञ्चो मिथ्या । तद्दृष्टान्तबलात् जगत्प्रपञ्चोऽपि मिथ्यैव । इत्थं स्वप्नप्रपञ्चदृष्टान्तेन जगत्प्रपञ्चः पराडतो भवति । अयमेव देशकालादिसामग्रीवेशशून्ये ब्रह्मणि जगत्प्रपञ्चः प्रतीयते । तस्मात्स असन् भवति । प्रतीयमानौ देशकालौ तु जगत्प्रपञ्चान्तर्गतौ तदनन्तर्गतदेशकालौ प्रपञ्चकारण- ॥

(339)

देशकालयोरुत्पत्तिविषये आक्षेपसमाधाने - ननु मधुसूदनसरस्वतीस्वामिभिर्देशकालौ साक्षादविधाकार्यत्वेनोक्तौ । आद्यौ मायाविशिष्टपरमात्मनः साकाशात् मायापरिणामभूतदेशकालौ जायेते । तत आकाशाद्य उत्यद्यन्ते । योग्यदेशकालरूपसामग्रीसत्त्वात्सकाशादाकाशादिप्रपञ्चोत्पत्तिः सम्भवतीति चेत् । तत्र । मधुसूदनसरस्वतीस्वामिनां देशकालौ प्रथममुत्पद्येते पश्चादाकाशादिकमिति नाभिप्रायः । अतीतकालस्थितं वस्तु प्रथममिति पूर्वमिति योज्यते । भविष्यत्कालस्थितिकं वस्तु उत्तरमिति पश्चादिति योज्यते । आकाशाद्युत्पत्तेः प्रथमं देशकालावुत्पन्नवित्यभ्युपगमे आकाशाद्युत्पत्तिकालात् यः पूर्वः कालस्तादृशकालोपहितः परमात्मा देशकालाद्यधिष्ठानमिति सिद्ध्यति । ततश्च देशकालाद्युत्पत्तिं प्रति पूर्वकालस्यापेक्षा भवति । कालस्थोत्पत्तिमन्तरा य पूर्वकालो न प्रसिद्ध्यति । तस्मादाकाशादेः पूर्वकाले देशकालौ स्त इत्यङ्गीकारो न सङ्गच्छते । ॥ मिति चेदत्रायं प्रष्टव्यः - तौ देशकालौ किं ब्रह्मणोऽभिन्नावुत भिन्नाविति । आद्यपक्षे ब्रह्मभिन्नदेशकालयोरभावात् देशकालरूपसामग्रीशून्ये ब्रह्मणि प्रपञ्चस्य प्रतीतिः सिद्ध्यति । द्वितीयपक्षे ब्रह्मभिन्नदेशकालौ किं सत्यावुत मिथ्या । यदि देशकालौ सत्यौ तदा अद्वैतश्रुतिविरोधः । यदि मिथ्या तदा प्रपञ्चवत्तयोरपि कार्यत्वात्तयोः कारणात्तयान्यौ देशकालौ वाच्यौ । स्वस्यैव स्वकारणत्वे आत्माश्रयः । प्रथमयोर्देशकालयोर्द्वितीयौ देशकालौ कारणम्, द्वितीययोः प्रथमौ कारणमित्यभ्युपगमेऽन्योन्याश्रयः । द्वितीययोस्तृतीयौ देशकालौ कारणम्, तृतीययोः प्रथमौ देशकालौ कारणमित्यभ्युपगमे यद्वकापत्तिः । तृतीययोश्चतुर्थौ देशकालौ कारणम्, चतुर्थयोः पञ्चमौ कारणमित्यभ्युपगमे अनन्तदेशकालाद्विधाराऽपानवस्था । तस्मान्न ब्रह्मणि देशकालौ सिद्ध्यतः । इत्थं देशकालादिसामग्रीशून्यब्रह्मणः सकाशाज्जाग्रत्प्रपञ्चोत्पत्त्या तस्यासत्त्वं तुच्छत्वं अध्यवसीयते । अपि य जाग्रदशायां कदाचित्स्वप्नप्रपञ्चार्थस्मृतिर्भवति । स्वप्ने तु प्रायशो जाग्रत्प्रपञ्चार्थस्मरणं न सम्भवति । अतश्च जाग्रत्प्रपञ्चोऽसन् । तद्दृष्टान्तबलात्स्वप्नप्रपञ्चोऽप्यसन् । यदा जाग्रदवस्थाया अभावः सिद्धो भवति तदा तदन्तर्गतसमाध्यवस्थाया अप्यभावोऽर्थाञ्चैतन्ये सिद्ध्यति । जाग्रत्स्वप्नयोरभावसिद्ध्यत्वात् तदवस्थाद्वयान्तर्गतबुद्धेरभावात् तद्विलयात्मकसुषुप्त्यवस्थायाः, सुषुप्त्यन्तर्गतमरणमूर्च्छावस्थयोश्चाभावोऽपि सिद्ध्यति । इत्थं ब्रह्मणि सर्वप्रपञ्चस्यासिद्ध्यत्वात् अजातवाहः सिद्ध्यति । “न तस्य कार्यं करणं य विद्यते” (श्र. ६.८) “अपूर्वमनपरम्” (भृ. २.५.१३) ॥ किन्तु मधुसूदनस्वामिनामयमाशयः - यथा भूतभौतिकप्रपञ्चः प्रतीयते तथा देशकालावपि प्रतीयते । आत्मभिन्नं किञ्चिदपि न नित्यम् । तस्माद्देशकालावपि न नित्यौ । असन् पदार्थो न प्रतीयते । तस्मादाकाशादिवद्देशकालावप्युत्पद्येते । तौ य देशकालौ मायापरिणामौ चैतन्यविवर्तौ य । यो विवर्तः स न कस्यचिदपि कारणम् । तस्मादाकाशादिप्रपञ्चोत्पत्तौ देशकालयोः कारणता न सङ्गच्छते । अपि य कारणं पूर्वभावि । कार्यं पश्चाद्भावीति स्थिते, आकाशाद्युत्पत्तेः पूर्व देशकालोत्पत्तिर्न सम्भवतीति प्रतिपादितत्वात् सर्वथा देशकालावाकाशादिप्रपञ्चकारणं न भवत इति सिद्धम् । किन्तु स्वप्ने यथा युगपदेव पितापुत्रयोरुत्पत्तिर्युगपदुत्पद्यमानयोस्तयोः कार्यकारणत्वप्रतीतिश्च भवति । तथा जाग्रत्यपि मायाविशिष्टपरमात्मनः सकाशात् देशकालादिसञ्चिताकाशादिप्रपञ्चोत्पत्तिः । तत्र य देशकालादेः कारणत्वप्रतीतिः, प्रपञ्चस्य कार्यत्वप्रतीतिश्च भवति । यस्या मायायाः सकाशात् देशकालसञ्चितप्रपञ्चोत्पत्तिर्भवति तथैव मायया

देशकालयोः कारणात्वं प्रपञ्चस्य कार्यत्वं च प्रतीयते । किञ्च किञ्चिद्भस्त्वु क्वचिद्देशविशेषे क्वचित्कालविशेषे च जायते । देशान्तरे कालान्तरे वा न जायते । तथा प्रलयकाले सकलः प्रपञ्चो नोत्पद्यते । सृष्टिकाले उत्पद्यते च । तस्मादपि देशकालयोः कारणात्वं प्रतीयते । वस्तुतस्तु न देशकालादिकमाकाशाद्विप्रपञ्चस्य कारणात्वं ।

कार्यकारणता ऽत्र न किञ्चिद्गुणपद्यते ।

याद्गोव परं ब्रह्म ताद्गोव जगत्त्रयम् ॥ यो. वा. ॥

तुच्छानिर्वचनीया च वास्तवी येत्यसौ त्रिधा ।

माया ज्ञेया त्रिभिर्बोधैः श्रौतयौक्तिकलौकिकैः ॥ प. ६.१३० ॥

धत्वादिश्रुतिस्मृतिभ्यः ।

१. देशकालयोरुत्पत्तौ पूर्वकालस्य कारणात्वे तस्य

पूर्वकालस्योत्पत्तिं प्रति कस्यचित्कालस्य कारणात्वं वाच्यम् । तत्र

सम्भवति । पूर्वकालस्यैव स्वोत्पत्तिकारणात्वे आत्माश्रयो दोषः । अस्य

पूर्वकालस्यान्यः पूर्वकालः कारणमन्यस्य चायमेव कारणमित्याश्रयणो

अन्योन्याश्रयः । द्वितीयस्य पूर्वकालस्य तृतीयः पूर्वकालः कारणं

तृतीयपूर्वकालस्य च प्रथमः पूर्वकालः कारणमित्यभ्युपगमे

यद्वक्तव्यं । तृतीयस्य पूर्वकालस्य यतुर्थः पूर्वकालः कारणं

यतुर्थस्य पञ्चमः कारणमित्यङ्गीकारेऽनवस्थादोषः । इत्थं

दोषसमूहसद्भावात् देशकालयोरुत्पत्तौ पूर्वकालस्य कारणात्वाङ्गीकारो

न युज्यते ।

(A. 332-334) ब्रह्मनिष्ठकारणताया देशकालोत्पत्त्याङ्गीकारे

अन्यथाभ्यात्यापत्तिः स्यादित्याक्षेपः-

(332)

देशकालयोरकाशादिकारणतास्तीति पूर्वपक्षिणः शङ्काअत्रैवं शङ्का भवति - असन् पदार्थो न प्रतीयेत । सिद्धान्ते च न तथाङ्गीक्रियते वेदान्तिभिः । यद्यसन् पदार्थो भासेत तर्ह्यसत्त्व्यात्यभ्युपगमप्रसङ्गः स्यात् । अपि च शशशङ्कगवन्ध्यासुताद्वैरपि भानं स्यात् । न तु तथा भासेत । तस्मादसतः प्रतीतिर्नास्त्येव । किञ्च देशकालयोः कारणात्वं स्वतो यदि न स्यात् तर्हि मायाभलादपि तत्र भातुमर्हति । परन्तु देशकालयोः कारणात्वं प्रतीयते । अतो देशकालौ सकलप्रपञ्चकारणमित्यङ्गीकार्यमेव । सिद्धान्तिना यदप्युच्यते - ब्रह्म सकलप्रपञ्चकारणम्, तन्निष्ठं कारणात्पमेव देशकालयोः प्रतीयते । न तु देशकालयोः कारणात्वं स्वतो विद्यते इति । तदपि न सङ्गतम् । तथा हि, (१) ब्रह्म यथा देशकालयोरधिष्ठानं तथा

सकलप्रपञ्चस्याप्यधिष्ठानं भवति । ततश्च देशकालयोरेव ब्रह्मनिष्ठकारणता प्रतीयते न त्वन्यत्रेत्यत्र विनिगमकं नास्ति । तस्मादधिष्ठानब्रह्मनिष्ठकारणता यदि देशकालयोः प्रतीयते तर्हि सर्वप्रपञ्चाधिष्ठानत्वाद्ब्रह्मणः निम्निलप्रपञ्चेऽपि कारणता प्रतीयेतैव । ब्रह्मकार्यभूते प्रपञ्चे क्वचित् (देशकालयोः) कारणता क्वचिच्च (आकाशाद्यौ) कार्यतेति वैषम्यं न युज्यते । (२) दिव्य देशकालयोः कारणत्वं नास्ति, किन्तु ब्रह्मण्येव कारणत्वमस्ति । तस्य ब्रह्मनिष्ठ कारणत्वं देशकालयोः प्रतीयत इत्युच्यमाने अन्यथाप्यातिरङ्गीकृता भवति । यतो वस्तुनो रूपान्तरेण भानमन्यथाप्यातिरितीयते । अकारणभूतौ देशकालौ रूपान्तरेण कारणान्मना भातः इत्यन्यथाप्यातिरेवाभ्युपगता भवति । सिद्धान्ते त्वन्यथाप्यातिर्नाङ्गीकृता । अत्र विषयेऽन्यथाप्यातेरङ्गीकारे शुक्तावनिर्वयनीयरजतमुत्पद्यते इति सिद्धान्तो निष्कलो भवेत् । तथा हि, अन्यथाप्यातिर्द्विविधा । (१) देशान्तरस्थपदार्थस्य देशान्तरे भानमित्येकान्यथाप्यातिः । यथा कान्ताकरगतश्चतं पुरोवर्तिशुक्लौ भासते । (२) अथवा वस्तुनो रूपान्तरेण भानमप्यन्यथाप्यातिः । यथा शुक्तिकाया रजतरुपेण भानम् । इत्थं सर्वभ्रमस्थलेऽपि अन्यथाप्यात्यैव निर्वाहसम्भवेऽनिर्वयनीयरजतोत्पत्तिकथनमसङ्गतं स्यात् । दिव्य विषयसमानाकारमेव ज्ञानं भवति । अन्यवस्तुनोऽन्यरूपेण ज्ञानं न सम्भवेत् । अतश्च रजताकारज्ञानविषयीभूतमनिर्वयनीयं रजतमुत्पद्यते अत्र इत्यद्वैतसिद्धान्ते अकारणीभूतदेशकालयोर्ब्रह्मनिष्ठकारणत्वस्य प्रतीतिर्न सम्भवेत् । यतो देशकालयोः प्रतीयमानं यत्कारणत्वं तत्तत्राविद्यमानं सत्र भायात् । न वा ब्रह्माश्रितं सद्यः भायात्, ततश्च देशकालयोरेव कारणत्वमस्ति । विद्यमानमेव कारणत्वं देशकालयोर्भातीति वक्तव्यम् । ततश्चाकाशादिप्रपञ्चस्य देशकालौ न कारणमिति सिद्धान्त्युक्तिरसङ्गतैव ।

(333)

अधिष्ठानब्रह्मनिष्ठकारणता देशकालोरन्यथाप्यात्या प्रतीयत इति सिद्धान्तिनः समाधानमशङ्क्यं न सङ्गच्छते । तथा हि, ब्रह्मनिष्ठकारणतैव देशकालाद्यौ प्रतीयते । यथा जपाकुसुमसम्बद्धस्फटिके उपाधिकुसुमनिष्ठरक्तिमा प्रतीयते, यथा य स्वप्ने अधिष्ठाननिष्ठसत्यता स्वप्नोपलभ्यमानमिथ्यापर्वतसत्यादिषूपलभ्यते, तद्वत् । अत्र स्फटिके अनिर्वयनीयलौहित्योत्पत्तिर्नाङ्गीकियते । किन्तु सन्निहितजपाकुसुमस्थलौहित्यमेव स्फटिके प्रतीयते । ततश्च शुक्लस्फटिकस्य रक्तवर्णत्वेन भासमानत्वात् स्फटिके रक्तवर्णज्ञानमन्यथाप्यातिरेव । तथैव स्वाप्नमिथ्यापदार्थेषु सत्यताप्रतीतिरप्यन्यथाप्यातिरेव । तत्रानिर्वयनीयसत्यतोत्पत्त्यङ्गीकारस्तु “सत्यमिदं वस्तु मिथ्या” इति व्याहृतवचनवदसङ्गतः । न यासन्नप्रतीयेत । अतश्च स्वप्नाधिष्ठानचैतन्यगतसत्यतैव मिथ्यापदार्थे प्रतीयते इति मिथ्यापदार्थनिष्ठसत्यताविषयकज्ञानमप्यन्यथाप्यातिरित्येवाङ्गीकियते । अत्रेवमेवाधिष्ठानब्रह्मनिष्ठकारणता देशकालयोरन्यथाप्यातिरीत्यैव प्रतिभाति ।

(334)

अन्तःकरणस्य यत्र द्वाभ्यां पदार्थाभ्यां सम्बन्धस्तत्रान्यथाप्यातिः । यत्रैकेन पदार्थेन सम्बन्धस्तत्रानिर्वयनीयथाप्यातिः न यैवं सर्वभ्रमेष्वप्यन्यथाप्यात्यभ्युपगमप्रसङ्ग इति वाच्यम् । शुक्तिकादिषु रजतादिभानस्थले

अन्यथाभ्यात्यव्युपगमे “विषयविलक्षणं ज्ञानं नोदति” इति न्यायविरोधस्य प्रसङ्गात् । यत्र स्फुटिके लौहित्यज्ञानं जायते तत्र लोहितकुसुमस्य स्फुटिकेन सङ्ग सम्बन्धोऽस्ति । तस्मात् स्फुटिकसम्बद्धकुसुमगतलौहित्यं स्फुटिके प्रतीयते । अन्तःकरणवृत्तेर्लोहितकुसुमाकारतादृशायां तस्याः वृत्तेर्विषयो लोहितकुसुमसम्बद्धस्फुटिकोऽपि । तस्मात् कुसुमगतलौहित्यं स्फुटिके प्रतीयते । एवं शुक्ती रजतरुपेण न ज्ञायेत यतोऽन्यमतरीत्या शुक्तिदेशे अनिर्वचनीयं वा व्यावहारिकं वा रजतं नास्ति । किन्तु शुक्तिरेवास्ति । अन्तःकरणस्य शुक्तिसम्बन्धे सति शुक्तिसमानाकारैव वृत्तिर्जायते न रजताकारान्तःकरणवृत्तिर्भवेत् । तस्मादस्मन्मते शुक्तिरजतादिभ्रमस्थले अविद्यापरिणामरूपं चैतन्यविवर्तनरूपं चानिर्वचनीयं रजतं तज्ज्ञानं चेत्युभयमप्युत्पद्यते इत्यङ्गीक्रियते । स्फुटिकलौहित्यभ्रमस्थले तु स्फुटिकेन लोहितकुसुमेन यान्तःकरणवृत्तेः सम्बन्धोऽस्ति । लोहितपुष्पसम्बन्धाल्लौहित्याकारा वृत्तिर्जायते । तस्या वृत्तेः स्फुटिकेनापि सम्बन्धोऽस्ति । स्फुटिके य लौहित्यप्रतिफलनमस्ति । तस्मात् पुष्पधर्मभूतलौहित्यं स्फुटिके तस्या वृत्तेर्विषयीभवति । तथा य यत्र द्वयोः पदार्थयोः संसर्गोऽस्ति तत्रान्यधर्मस्थान्यत्र प्रतिभानं अन्यथाभ्यातिरेव भवति । यत्र द्वयोः पदार्थयोः सम्बन्धो नास्ति न तत्रान्यथाभ्यातिः । किन्तुनिर्वचनीयभ्यातिरेव । यथा लोहितपुष्पसम्बन्धे स्फुटिके पुष्पगतलौहित्यं प्रतिभाति । तथा स्वप्ने अधिष्ठानचैतन्येन सम्बन्धेषु उस्त्यादिषु अधिष्ठानचैतन्यधर्मसत्यता प्रतिभाति । स्फुटिके लौहित्यभानमिव स्वाप्नपदार्थे सत्यताभानमभ्यन्यथाभ्यातिरेव । अत्रमेवाधिष्ठानचैतन्यगतं कारणत्वमधिष्ठानचैतन्यसम्बद्धदेशकालयोः प्रतीयतेऽन्यथाभ्यातिविधयैव ।

(334)

जाग्रत्प्रपञ्चः सामग्रीं विनोत्पद्यते । तस्मात् स्वप्नप्रपञ्चवज्जाग्रत्प्रपञ्चोऽपि मिथ्यैवान्यनिष्ठधर्मस्थान्यत्र प्रतीतावन्यथाभ्यात्यव्युपगमेनाधिष्ठानचैतन्यगता सत्यता यथा चैतन्येन सम्बन्धे सकलप्रपञ्चेऽप्यव्युपगम्यते । तथैवाधिष्ठानचैतन्यस्थकारणताप्यधिष्ठानसम्बद्धसकलप्रपञ्चेऽङ्गीकार्या भवेदिति यदाशङ्कितं तत्र सङ्गच्छते । तथा हि, (१) स्वप्ने पितृशरीरं पुत्रशरीरं चेति द्वे शरीरे उत्पद्येते । स्वप्नोपलब्धमानपितृपुत्रशरीरयोः भयोरप्यधिष्ठानचैतन्यस्य समत्वेऽपि पितृशरीरे अधिष्ठानचैतन्यधर्मभूता कारणता प्रतीयते । पुत्रशरीरे तु तादृशपितृजन्त्यरूपकार्यतैव प्रतीयते, न तु कारणता । अत्रमधिष्ठानचैतन्यसम्बन्धस्य सर्वप्रपञ्चसाधारणत्वेऽपि देशकालयोरेव चैतन्यनिष्ठकारणता प्रतीयते । अन्यत्र तु कार्यतैव निसर्गतः प्रतीयते । (२) अथवा असङ्गोदासीनस्वभावत्वाद्यधिष्ठानचैतन्यं न कस्यापि परमार्थतः कारणं भवति । मायाप्रिबिम्बितविद्याभासस्य कारणत्वेऽपि आभासस्य स्वरूपं मिथ्या । यस्य स्वयं मिथ्या न तदन्यस्य कारणं भवेत् । तस्माद्यदि परमात्मनि प्रपञ्चं प्रति कारणता सम्भवेत् तत् भ्रमवशाद्देशकालयोः प्रतीयेत । परमात्मनि तु कारणता नास्ति । तस्मात्कारणत्वादिधर्मशून्यस्यासङ्गस्य चैतन्यस्य कारणत्वं देशकालयोः प्रतीयते इत्युक्तिर्न सङ्गच्छते । “अपूर्वमनपरम्” (भृ. २.प.१८) “अन्यदेव तद्विदितान्यथोऽविदितान्यथि” (डे. १.३) “न तस्य कार्यं कारणं य विद्यते” (श्वे. ६.८) “कार्यकारणता उच्यते न किञ्चिदुत्पद्यते । यादृगेव परं ब्रह्म तादृगेव जगत्प्रथम्” इत्यादिश्रुतिस्मृतिशतैः । किन्तु मायाकृतानिर्वचनीयदेशकालावनिर्वचनीयकारणत्ववन्तौ भवतः । परमार्थतस्तु देशकालयोर्नास्ति कारणता ।

સ્વપ્ને કશ્ચનાપુત્રો વન્ધ્યઃ પુરુષઃ સ્વકીયં પુત્રં પૌત્રં ચ પશ્યતિ । તત્ર પુત્રપૌત્રયોઃ શરીરમનિર્વચનીયતયોત્પદ્યતે । પુત્રશરીરં પૌત્રશરીરં પ્રત્યનિર્વચનીયકારણતા ચોત્પદ્યતે । ન તુ સ્વપ્ને પરમાર્થતઃ પુત્રપૌત્રયોઃ શરીરં વા, પુત્રપૌત્રશરીરયોઃ પરસ્પરં કારણકાર્યતા વાસ્તિ । તથૈવ દેશકાલાવનિર્વચનીયાવેવ પ્રતિભાતઃ । પરમાર્થતસ્તુ દેશકાલયોરાકાશાદિપ્રપચ્યસ્ય ચ કારણકાર્યતા નાસ્ત્યેવ । ઇત્યમુઇચતદેશકાલરૂપસામગ્રીમન્તરેણૈવ જાગ્રત્પ્રપચ્ય ઉત્પદ્યતે । અતો જાગ્રદપિ સ્વપ્નવન્મિથ્યૈવ । યથા સ્વપ્નોપલભ્યમાનસ્ત્રીપુત્રાદીનાં સ્વપ્ને એવ સુખદુઃખહેતુતા ભવતિ । ન તુ જાગ્રદાદૈઃ; તદા તેષામભાવાત્ । તથૈવ જાગ્રત્પદાર્થાનામપિ તાત્કાલિકસુખદુઃખાદિહેતુત્વમેવ, ન તુ સ્વપ્નાદૈ સુખદુઃખાદિહેતુત્વમ્, તદા તેષાં પદાર્થાનામેવાભાવાત્ । તસ્માજ્જાગ્રત્સ્વપ્નો સમાવેવ ।

“ત્રય આવસથાસ્ત્રયઃ સ્વપ્ના અયમાવસથોડયમાવસથોડયમાવસથઃ ।” (એ. ૧.૩.૧૨)

“સ્વસ્વપ્રમાપરોક્ષ્યેણ દૃષ્ટ્વા પશ્યન્ સ્વજાગરમ્ ।

ચિન્તયેદપ્રમત્તઃ સન્નુભાવનુદિનં મુહુઃ ॥ ૫. ૭.૧૭૩ ॥

ચિરં તયોઃ સર્વસામ્યમનુસન્ધાય જાગરે ।

સત્યત્વબુદ્ધિં સન્ત્યજ્ય નાનુરજ્યતિ પૂર્વવત્ ॥ ૧૭૩ ॥

ઇત્યાદિશ્રુતિસ્મૃતિશતેભ્યઃ ।

(A. 336-337) જાગ્રતિ પદાર્થા જ્ઞાનસમકાલમેવોત્પદ્યન્તે

અજ્ઞાતસત્તાભાવાદ્વિતીયજાગરણપર્યન્તં નાનુવર્તન્તે । જાગ્રત્સ્વપ્રપદાર્થા અસ્થિરાઃ ।

(33૬)

મુખ્યસિદ્ધાન્તાજ્ઞાનામેવ જાગ્રત્પદાર્થાનાં સ્થિરત્વબુદ્ધિઃનનુ જાગરાત્ સ્વપ્રમનુભૂય પુનર્જાગરણે સતિ પ્રથમજાગરે ચેડર્થા અનુભૂતાસ્ત એવ સ્વપ્રવ્યવહિતદ્વિતીયજાગરેડાપ્યનુભૂયન્તે । ન તુ તથા પ્રથમસ્વપ્રદૃષ્ટપદાર્થા દ્વિતીયસ્વપ્ને દૃશ્યન્તે । તસ્માત્સ્વપ્રપદાર્થાપિક્ષયા જાગ્રત્પદાર્થા વિલક્ષણા એવેતિ ચેત્ તન્ન । મુખ્યસિદ્ધાન્તાજ્ઞાનમૂલકત્વાદસ્થાઃ શઙ્કાયાઃ । તથા હિ, અદ્વૈતશાસ્ત્રસ્ય મુખ્યસિદ્ધાન્તાજ્ઞાનામેવં દૃષ્ટિર્ભવતિ - સંસારપ્રવાહોડયમનાદિઃ । તન્ન જીવસ્ય જાગ્રત્સ્વપ્રસુષુપ્ત્યવસ્થા ભવન્તિ । જાગ્રત્કાલે સ્વપ્રસુષુપ્તી નશ્યતઃ । સ્વપ્રકાલે જાગ્રત્સુષુપ્તી નશ્યતઃ । તથૈવ સુષુપ્તૌ જાગ્રત્સ્વપ્ને નશ્યતઃ । પરન્તુ યદા સ્વપ્રસુષુપ્તી ભવતઃ તદા જાગ્રત્યનુભૂતદારાપત્યધનપશુગૃહક્ષેત્રારામાદયોડવિનશ્યન્તોડનુવર્તન્ત એવ । તેષાં જ્ઞાનમેવ વિનશ્યતિ । પુનર્જાગરણં યદા ભવતિ તદા પ્રથમજાગ્રતિ સ્થિતપદાર્થાનામેવ જ્ઞાનં ભવતીતિ । ઇયં ચ મુખ્યસિદ્ધાન્તાજ્ઞાનાં દૃષ્ટિઃ ।

(339)

जाग्रत्युपार्थाः सर्वेऽपि तद्विषयकज्ञानेन सङ्कोचयन्ते । ज्ञानेन सङ्घे वनश्यन्ति यस्मिन्नान्तस्त्वेवं - सर्वे पदार्थाश्चैतन्यविवर्ता अज्ञानस्य परिणामाश्च । तस्मात् शुक्तिरजतवत् यदा यः पदार्थः प्रतीयते तदा अधिष्ठानचैतन्याश्रिताविद्याया द्विविधः परिणामो जायते । अविद्यायास्तमोगुणेशस्य घटादिविषयरूपः परिणामो भवति । अविद्यायाः सत्त्वगुणेशस्य ज्ञानरूपपरिणामो भवति । यद्यपि चैतन्यस्यैव ज्ञानमिति व्यपदेशात्सत्त्वगुणपरिणामस्य ज्ञानत्वोक्तिर्न सङ्गच्छते । तथापि सर्वं व्यापकचैतन्यं न ज्ञानम्, किन्तु साभासवृत्त्याङ्गचैतन्यमेव ज्ञानमित्युच्यते । तस्माच्चैतन्ये ज्ञानव्यवहारस्य सम्पादिका वृत्तिरेवेति चैतन्यस्य ज्ञानत्वापादकोपाधिभूतवृत्तावपि ज्ञानशब्दः प्रयुज्यते । “घटज्ञानं जातं पटज्ञानं नष्टम्” इति लोके व्यवहारो दृश्यते । तत्र वृत्त्याङ्गचैतन्यस्य स्वत उत्पत्तिनाशासम्भवेऽपि उपाधिभूतवृत्तेस्तसम्भवात् ज्ञाने उत्पत्तिनाशव्यवहारो भवति । इत्थं वृत्तौ ज्ञानशब्दप्रयोगसम्भवात् तादृशवृत्तिरूपं ज्ञानं सत्त्वगुणपरिणामो भवति । तस्यां वृत्तौ चैतन्याभासो जायते । घटादिविषयरूपपरिणामे तु चैतन्यस्याभासो न जायते । उभयोरपि घटादिविषयतज्ज्ञानयोरविद्यापरिणामत्वेऽपि घटादिविषया अविद्यायास्तमोगुणपरिणामत्वान्मविना भवन्ति । अतस्तत्र विद्याभासोऽद्यो न भवति । वृत्तिस्तु सत्त्वगुणपरिणामत्वात् स्वच्छा भवति । अतस्तत्र विद्याभासोऽद्यः सम्भवति । इत्थं वृत्तौ चैतन्यप्रतिबिम्बग्रहणयोग्यतासत्त्वात् तदवच्छिन्नं चैतन्यं ज्ञानं इति, तदुपहितं चैतन्यं साक्षीति योच्यते । घटादिविषयाणां तु चैतन्याभासग्रहणयोग्यताया अभावात् विषयावच्छिन्नचैतन्यं न ज्ञानं न वा साक्षी । इत्थं जाग्रत्युपार्थास्तज्ज्ञानानि य सङ्कोचयन्ते सङ्घे वनश्यन्ति । अतस्तेऽपि प्रातिभासिका एव स्वाप्नपदार्थवत् इति वेदान्तरहस्यम् । तस्मात् प्रथमजाग्रति दृष्टा एव पदार्थाः स्वप्नसुषुप्त्यन्तरं पुनरपि द्वितीयजाग्रत्यनुभूयन्ते इत्युक्तिरसङ्गतैव ।

(A. 338-340) जाग्रत्युपार्थानां मिथः कार्यकारणतानास्तीति प्रतिपादनम्-

(33८)

स्वप्नपदार्थः साक्षादविद्याकार्यं, जाग्रत्युपार्थास्तदीयासाधारणकारणजन्य इति जाग्रत्स्वप्नयोर्न साम्यमिति शङ्का - ननु स्वप्नात् प्रबुद्धः “पूर्वं ये पदार्था मया दृष्टास्तानेवाद्य पश्यामि” इति प्रत्यभिजानाति । तस्माज्जाग्रत्युपार्था ज्ञानसमकालोत्पत्तिनाशशालिनो न भवन्ति । किन्तु ज्ञानात्प्रागूर्ध्वं य विद्यन्ते । अतोऽज्ञातसत्ताका जाग्रत्युपार्था इत्येव युक्तमिति चेत्, न । स्वप्ने तत्क्षणात्पत्रेषु पदार्थेषु धमे गिरिनदीसमुद्रादयो मम जन्मनः प्रागेवोत्पन्ना वर्षसङ्ख्यालाभारभ्य वर्तन्त इति प्रतीतिर्भवति केषाञ्चित् । तत्र तत्क्षणात्पत्रे स्वाप्नपदार्थे या चिरन्तनत्वप्रतीतिः सा भ्रान्तिरेव । तस्माद्यथाविद्यया स्वप्ने मिथ्याभूता गिरिनदीसमुद्रादयः पदार्था उत्पादितास्तथैवाविद्यया तत्तत्पदार्थानां चिरन्तनत्वं तादृशचिरन्तनत्वविषयकज्ञानं यानिर्वचनीयतयोत्पद्यते । एवमेव जाग्रत्युपार्थेषु वस्तुतश्चिरन्तनत्वाभावेऽपि अविद्यावशादेव तत्तत्पदार्थैः सङ्घे मिथ्याभूतं स्थिरत्वमध्यनिर्वचनीयतयोत्पद्यते । अतश्च जाग्रत्युपार्थानामपि स्थिरत्वप्रतीतिर्भ्रान्तिरेव । आक्षेपः -

न-वेवं सति स्वाप्नपदार्थाः साक्षादविधापरिणामाः । जगत्पदार्थास्तु न साक्षादविधापरिणामाः । किन्तु यथा घटाद्यो दण्ड्यङ्कुलालादिभिर्जायन्ते तथैव सर्वेऽपि जगत्पदार्थास्तत्तदसाधारणकारणवशाज्जायन्ते । यद्दि जगत्पदार्थाः साक्षादविधापरिणामाः स्युः, तदा आकाशादिक्रमेण पञ्चभूतोत्पत्तिः पञ्चीकरणं पञ्चीकृतभूतेभ्यो ब्रह्माण्डोत्पत्तिः, सुप्तप्रबुद्धस्य पुरुषस्य घटादिजगत्पदार्थान् दृष्ट्वा पूर्वं जगरकाले येऽवस्थितास्त एवैते घटाद्य एति जायमानः प्रत्यभिज्ञाप्रत्ययः सोऽयं नदीप्रवाहः, सेयं दीपज्वाला छत्यादिप्रत्यभिज्ञाप्रत्ययवद्ब्रह्म एव । तस्मान्मुष्यदृष्टान्तः स्वप्न एव । स यार्थो ग्रन्थकारेणैवोपरि वक्ष्यते । रित्यादिकं श्रुत्योच्यमानमसङ्गतं भवेत् । तस्माद्यश्चरसृष्टा जगत्पदार्थाः स्वस्वोपादानकरणपरिणामा एव । न तु साक्षादविधापरिणामाः । स्वाप्नपदार्थास्तु सर्वेऽपि साक्षादविधापरिणामाः । यस्मात् सर्वेषां स्वाप्नपदार्थानामेकैवाविधोपादानं भवति तस्मात् स्वाप्नपदार्थानां तज्ज्ञानानां च युगपदे- वैकस्या अविधायाः सकाशादुत्पत्तिः सम्भवेत् । जगत्पदार्थास्तु स्वोत्पत्तेः प्राग्विद्यमानेभ्यो भिन्नभिन्नेभस्तेभ्यस्तेभ्यः स्वस्वोपादानकारणविशेषेभ्य उत्पद्य स्वस्वोपादानकारणेषु विलीयन्ते । घटादिजगत्पदार्थोत्पत्तेः पूर्वं नाशादूर्ध्वं च भृत्पिण्डादिरूपोपादानकारणानि वर्तन्ते । अयं जगत्पदार्थाः केचन स्वल्पकालावस्थायिनः केचन स्थिरकालावस्थायिनो यथोचितं परस्परं कार्यकारणभावमापन्नाश्च वर्तन्ते । न तथा स्वाप्नपदार्था एति जगत्स्वप्नयोः साम्यं न युज्यते एति चेत् ।

(33८)

जगत्स्वप्नयोः साम्यसमर्थनार्थेण दोषः । जगत्पदार्थेष्विव स्वाप्नपदार्थेष्वपि कार्यकारणताप्रतीतिरस्ति । “मदीया गौर्वत्समजनयत् । मम जाया पुत्रमसूत” एति स्वप्नो नैसर्गिकः । तत्र युगपदेवोत्पद्यमानेषु स्वाप्नपदार्थेषु गोजायादीनां बहुकालस्थायिता कारणता च प्रतीयते । वत्सपुत्रादीनां तु पश्चाद्भावित्वा कार्यता च प्रतिभासते । दृष्टिसमये समकाले एवोत्पन्नानां तेषां मध्ये नैवास्ति वस्तुतः पूर्वपश्चात्कालता परस्परं कार्यकारणता वा । गोर्वत्सस्य च तथैव जायायाः पुत्रस्य याविद्यैव साक्षादुपादानम् । एवमेव जगद्दृश्यामपि केचन पदार्था अधिककालस्थायिनो ज्यायांसः कारणरूपा एति, केचन पदार्था अल्पकालस्थायितनो यवीयांसः कार्यरूपा एति च स्वप्ने एव प्रतिभान्ति । परमार्थतस्तु न कोऽपि पदार्थः कस्यचिदपि पदार्थस्य कारणभावो वा कार्यभावो वा भजते । किन्त्वविद्यैव ते ते पदार्थास्तथा तथा प्रतिभान्ति । तस्मात्स्वप्न एव जगदपि साक्षादविधाकार्यमेव ।

(3४०)

सृष्टिश्रुतीनां लयचिन्तनद्वाराद्वैते तात्पर्यसृष्टिक्रमप्रतिपादकश्रुतीनां न सृष्टौ तात्पर्यम्, किन्तु ब्रह्माण्डोऽद्वितीयत्वबोधने एव । सर्वे पदार्थाः परमात्मन एव जायन्ते एति तद्विवर्तभूता एव । यद्यद्विवर्तभूतं तत्तत्स्वरूपमेव भवति, न ततोऽतिरिच्यते । अतो नामरूपात्मकः सकलः प्रपञ्चो ब्रह्माव्यतिरिक्ततया ब्रह्मैवेतीममर्थं बोधयितुमेव सृष्टिश्रुतिः प्रवृत्ता नान्यत्रयोजनमस्ति सृष्टिश्रुतेः । तत्र सृष्टौ यः क्रम उक्तस्तस्यापि स्थूलदृशां पुंसामुत्पत्तिक्रमविपरीतक्रमेण परमकारणे ब्रह्मणि सर्वकार्यलयचिन्तनद्वाराद्वितीयब्रह्मावबोधनायैवेत्यद्वैतबोधनमेव प्रयोजनम् । न त्वाकाशादीनामुत्पत्तौ क्रमबोधने वा, तेषां परस्परकार्यकारणताबोधने वा सृष्टिश्रुतेः

प्रामाण्यम् । सृष्टौ नास्ति कर्मः किन्तु सर्वे पदार्था अेकस्या अेवाविद्यायाः सकाशाद्दुत्पन्नाः । तत्र परस्परं कार्यकारणभावो वा पूर्वपश्चात्कालीनत्वं वा अविद्याकृते स्वप्ने एव मिथ्यैव प्रतिभासते । श्रुत्योक्तमाकाशादीनां पूर्वपश्चाद्भाववित्त्वकार्यकारणत्वादिकं तु कारणव्यतिरेकेण कार्यं नास्तीति मन्दानां लयचिन्तनार्थं कृतम् । यथा वस्तुस्वरूपमस्ति तथैव ध्यानं कर्तव्यमिति नियमो नास्ति । तस्माज्जाग्रत्पदार्थानामपि परस्परं कार्यकारणभावो नास्त्येव ।

(३४९)

दृष्टिसृष्टिवाद्ये अेवाङ्गीकार्यःपरमार्थतस्तु जागरितपदार्थानामपि कार्यकारणत्वादिकं किञ्चिदपि न सम्भवति । सर्वेऽपि पदार्थाः साक्षादविद्याकार्यभूताः शुक्तिरजतादिवत् स्वाप्नवच्च । साक्षादविद्याकार्यत्वेन प्रातिभासिकत्वाद्येविद्यावृत्त्युपहितसाक्षिणैव सर्वेऽपि पदार्थाः प्रकाश्यन्ते । अविद्याया ज्ञेयाकारे ज्ञानाकारश्च परिणामो युगपदेवोत्पद्ये युगपदेव नश्यति स्वप्नवदेव । “दर्शनं सृष्टिरदर्शनं लयः” इति न्यायाद्ये पदार्थः प्रतीयते तदैव प्रतीतिविषयः पदार्थो जायते । न तु कालान्तरे पदार्थोत्पत्तिरस्ति । अयमेव दृष्टिसृष्टिवाद्ये एतद्युज्यते ।

१. दृष्टिः = अविद्यावृत्तिरूपं ज्ञानम्, तद्दुत्पत्तिसमये

अेव सृष्टिः = दृश्यप्रपञ्चोत्पत्तिः । अस्यार्थस्य

प्रतिपादनं दृष्टिसृष्टिवाद्ये इति अजातवाद्ये इति च

कथ्यते । अयं च वाद्ये बृहदारण्यकोपनिषद्भाष्ये, वार्तिके,

माण्डूक्योपनिषत्कारिकायाम्, तद्भाष्ये, तत्रैवानन्दगिरिव्याख्याने,

वासिष्ठे, सूतसंहितायाम्, वेदान्तमुक्तावल्याम्, आत्मपुराणे,

अद्वैतसिद्धौ, अन्येषु च वेदान्तग्रन्थेषु प्रतिपाद्यतेऽत्यादरेण

। विशेषजिज्ञासवस्ताग्रन्थानवलोकयेयुः । “अक्ले येन्मधु

विन्देत् किमर्थं पर्वतं प्रजेत्” इति न्यायेनैतद्ग्रन्थेनैव

जिज्ञासूनां दृष्टिसृष्टिसिद्धान्तज्ञानं सम्यक् जायते ।

ग्रन्थान्तरावलोकनं तु तेषां बुद्धिविनोदनाय भवति । एतोऽप्यन्यो

दृष्टिसृष्टिवाद्योऽस्ति । तत्र-

सत्ता सर्वपदार्थानां नान्या संवेदनादृते ।

ज्ञानस्वरूपमेवाङ्गुर्गद्वैतद्विषयक्षणाः ॥

अर्थस्वरूपं भ्राम्यन्तः पश्यन्त्यन्ये कुदृष्टयः । इति । सत्तान्तरनिन्द्यापूर्वकं सत्तैकत्वप्रतिपादनेन जगतस्तुच्छत्वमुच्यते । अयमेव सर्वोत्तमः पक्षो दुर्लभाधिकारिकः । अस्मिन् पक्षे पदार्थानामज्ञातसत्ता नास्ति । किन्तु ज्ञातसत्तैवास्ति । अद्वैतवाद्येऽयमेव सिद्धान्तपक्षः । अस्मिन् पक्षे सत्ताद्वैविध्यमेव न सत्तात्रैविध्यम् । सर्वेषामेव दृश्यानामनात्मपदार्थानां स्वाप्नपदार्थानामिव प्रातिभासिकसत्तैव । प्रातिभासकत्वाद्येकत्वादेऽनात्मपदार्थानां सत्ता नास्ति । तस्मान्नासत्त्वेव तृतीया व्यावहारिकी सत्ता ।

डिञ्चिस्मिन् पक्षे निमित्तानात्मपदार्थाः साक्षिभास्याः । प्रमातृप्रमाणयोर्विषयभूतं न डिञ्चिद्यस्ति वस्तु । यतोऽन्तःकरणमिन्द्रियाणि घटादिविषया इति त्रिपुटीज्ञानं येति सर्वमपि स्वप्न एव युगपदेव जायते । अतस्तेषां मध्ये न विषयविषयित्वं सम्भवति । घटादिविषयाः, नेत्रादीन्द्रियाणि, अन्तःकरणं येत्येतानि यद्विज्ञानात्पूर्वं स्युस्तदा नेत्रादिद्वारान्तःकरणस्य वृत्तिरूपं ज्ञानं प्रमाणजन्यं भवेत् । तथ्यान्तःकरणम्, इन्द्रियाणि, विषयाश्चेति त्रितयं ज्ञानपूर्वकाले नास्ति । ज्ञानकाले अत्र स्वप्ने एव त्रिपुटी उत्पद्यते । तस्मात् त्रिपुटीजन्यं ज्ञानं डिञ्चिद्यपि नास्ति । तथापि ज्ञाने स्वप्नवत् त्रिपुटीजन्यता प्रतीयते । तस्माज्जगत्पदार्थाः साक्षिभास्याः; न प्रमाणजन्यज्ञानविषयाः । अतोऽपि जगत्पदार्थाः स्वप्नसमाः मिथ्या भवन्ति । डिञ्च्य जगति केचन पदार्था मिथ्यारूपेण केचन सत्यरूपेण य प्रतीयन्ते । तत्रापि अनादिकालमारभ्य केचन पदार्था विद्यन्ते । केचन विनश्यन्ति । तत्सद्गुणान्ये उत्पद्यन्ते । इत्थं प्रपञ्चधारा उच्छेदो न कदापि भवतीति समुत्पन्नज्ञानस्य प्रपञ्चो न प्रतीयते । इतरेषां तु भासते इति । तादृशस्य ज्ञानस्य गुरुर्वेदान्ताश्च साधनानि । तैः साधनैः परमार्थसत्यस्य लाभः सिद्ध्यतीति येत्येवंरूपा प्रतीतिर्जगति भवति । अत्र केषाञ्चित्यपदार्थानां मिथ्यात्वम्, डिञ्चिञ्चिनाशः, डिञ्चिद्वृत्तिः, गुरुवेदान्तादिसाधनैः परमपुरुषार्थलाभ इति य । अतस्सर्वमविद्याकृतस्वप्नन्मिथ्यैव ।

न निरोधो न योत्पत्तिर्न भङ्गो न य साधकः ।

न मुमुक्षुर्न वै मुक्त इत्येषा परमार्थता ॥ प. शि. २३५, कू. ७१ ॥

यत्र छि द्वैतमिव भवति तद्विद्वत् इतरं पश्यति, यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत् तद्धेन कं पश्येत् ॥ बृ. २.४.१४ ॥

न अन्धोऽस्ति न मोक्षोऽस्ति कदाचित् कस्यचित् क्वचित् ।

सर्वमात्ममयं शान्तमित्येवं प्रत्ययं स्फुटम् ॥

सबाह्याभ्यन्तरं राम सर्वत्र दृढतां नय ।

अविद्यमानोऽप्यवभासते द्वयो

ध्यातुर्धिया स्वप्नमनोरथौ यथा ।

तत्कर्म सङ्कल्पविकल्पकं मनो

बुधो निरुन्ध्यादभयं ततः स्यात् ॥ भा. पु. ११.२.३८ ॥

इत्याद्येकश्रुतिस्मृतितीडासपुराणानुभवादिभ्यः । वासिष्ठरामायणे येत्थमनेकेतिडासा उपलभ्यन्ते ।

डिञ्च्य क्षणकालमात्रव्यापिनि स्वप्ने अनन्तकल्पकालो भाति । जगतीव स्थिरतया पदार्थाः प्रतिभाति ।

तैः पदार्थैश्चिरकालं भोगो भुज्यते । तथा योक्तं पञ्चदश्यां ब्रह्मानन्देऽद्वैतानन्दप्रकरणे-

निद्राशक्तिर्यथा ञ्जवे दुर्धटस्वप्नकारिणी ।

ब्रह्मण्येषा स्थिता माया सृष्टिस्थित्यन्तकारिणी ॥ ८६ ॥

स्वप्ने विद्यद्वितीं पश्येत् स्वमूर्धच्छेदनं तथा ।

मुदूर्ते वत्सरीर्धं य मृतपुत्रादिकं पुनः ॥ ८७ ॥

इदं युक्तमिदं नेति व्यवस्था तत्र दुर्लभा ।

यथा यथेक्ष्यते यद्यत् तत्तद्युक्तं तथा तथा ॥ ८८ ॥

ईदृशो मडिमा दृष्टो निद्राशक्तोर्यदा तदा ।

मायाशक्तेरयिन्त्योऽयं मडिमेति डिमद्भुतम् ॥ ८९ ॥

तस्माज्जाग्रत्पदार्थानां स्वाप्नपदार्थापेक्षया वैलक्षण्यं डिञ्चिदपि नास्ति । डिन्वात्मनो भिन्नं सर्वं मिथ्यैव ।
“अतोऽन्यदार्तम्”, “न तु तद्द्वितीयमस्ति ततोऽन्यद्विभक्तम्” (भृ. ४.३.२३-३१) इत्यादिश्रुतिव्यञ्ज ।

१. कल्पकालनिर्णयः - १५ निमेषाः (अक्षिपक्ष्मपरिस्पन्दः) ऐका काष्ठा ।

३० काष्ठा ऐका कला ।

३० कला ऐको मुहूर्तः (घटिकाद्रयम्) ।

३० मुहूर्ता ऐकं दिनं (अहोरात्रम्) ।

१५ दिनानि ऐकः पक्षः ।

२ पक्षौ ऐको मासः ।

२ मासौ ऐको ऋतुः ।

३ ऋतव ऐकमयनम् ।

२ अयने ऐको वत्सरः ।

(A. 342-460) गुरुवेदान्तादीनां मिथ्यात्वे दृष्टान्तप्रदर्शनम्-

(३४२)

संसारस्य स्वप्नवत्स्वल्पकालस्थायित्वे बन्धानादित्वम्, तन्निवृत्तिरूपभोक्षोद्देश्यकश्रवणार्थाद्यदसाधनानुष्ठानं य न घटेतेति तर्कदृष्टेस्तृतीयः प्रश्नः - तर्कदृष्टिः पृच्छति - ईश्वरसृष्टिरनन्तकल्पकालादनादितया प्रवर्तते । तत्र ज्ञानी भुञ्जते, अज्ञानी संसरति । यदि जाग्रदपि स्वप्नसमः स्यात् तदा यथा स्वप्नः क्षणम्, मुहूर्तम्, प्रहलकालं वा भवति, तथा संसारोऽपि क्षणम्, मुहूर्तम्, प्रहलकालम्, ततः डिञ्चिदधिककालं वा भवितुमर्हति ।

(१) संसारस्य स्वप्नवत्स्वल्पकालस्थायित्वे बन्धोऽनादिकावात्प्रवर्तते इति न युज्येत । (२) बन्धनिवृत्तिरूपभोक्षप्रामये श्रवणार्थादिसाधनानुष्ठानं य निष्कलं भवेदिति ।

१,७२८,००० वत्सरा ऐकं कृतयुगम् ।

१,२९६,००० वत्सरा ऐकं त्रेतायुगम् ।

८६४,००० वत्सरा ऐकं द्वापरयुगम् ।

४३२,००० वत्सरा ऐकं कलियुगम् ।

४,३२०,००० वत्सरा अथवा यतुर्युगसमाहार ऐकं महायुगम् ।

३०६,७२०,००० वत्सरा अथवा ७१ महायुगानि ऐकं मन्वन्तरम् ।

४,२९४,०८०,००० वत्सरा अथवा ९९४ मडायुगानि यतुर्दश मन्वन्तराणि ।

२५,९२०,००० वत्सरा अथवा ६ मडायुगानि द्वौ युगसन्धी ।

४,३२०,०००,००० वत्सरा अथवा १००० मडायुगानि कल्पः - अथवा

ब्रह्मणो ब्रह्मणो अेकमडः (दिवो) ।

८,६४०,०००,००० वत्सरा अथवा २००० मडायुगानि ब्रह्मणो अेकं दिनं

(अखोरान्त्रम्) ।

३,११०,४४०,०००,००० वत्सरा ब्रह्मणो अेकोऽब्दः (वत्सरः) ।

३११,९४०,०००,०००,००० वत्सरा ब्रह्मणो आयुः - अथवा मडाकल्पः,

द्विपरार्धावसानम् ।

१. अयं य दृष्टिसृष्टिवाद्यस्य निश्चयः ।

गुरुत्तरमाड - यद्यपि पूर्वोक्तसिद्धान्ते (१) अन्यमोक्षौ गुरुवेदान्ताद्यश्च नाङ्गीकृत्यन्ते । (२) किन्तु यैतन्मयेकं नित्यमुक्तमस्ति (३) अविद्यापरिणामश्चैतन्ये नानाविवर्तनरूपा भवन्ति । तैर्विवर्तेरात्मस्वरूपस्य न काश्चिदपि ढानिः । (४) आत्मा सदासङ्ग अेकरसश्चास्ते । (५) अद्यावधि न कोऽपि मुक्तः । अत्रे य न कोऽपि मुक्तो भविष्यति । श्रुवन्मुक्तिशास्त्रं तु प्ररोयकोऽर्थवादः । किन्तु यैतन्मयं नित्यमुक्तमस्ति । (६) अविद्यायास्तत्परिणामानां य यैतन्मयेन सड कदाचिदपि सम्बन्धो नास्ति । तस्माद्बन्धः, वेदः, गुरुः, श्रवणार्थीनि, समाधिः, मोक्षश्चेत्येतेषां प्रतीतिः स्वप्न एवाविद्याजन्मैव । तस्मान्मिथ्यैव सर्वे पदार्थाः । (७) अेतेषां बहुकालस्थायित्वमप्यविद्याजन्यमेव । तथापि सिद्धान्तमिममजानतः स्थूलदृष्टेरयं प्रश्न एति ।

(A. 343-460) अगृधेवस्य (एव्यारडितात्मदेवस्य)

स्वप्नव्याप्यानव्याजेन तत्त्वदृष्टिं प्रति गुरोरुत्तरम्-

(३४३)

शिष्यस्य गुरुतदुपदेशादिप्रतीतिर्मिथ्येति सदृष्टान्तं गुरोर्वचनम्१. अत्रायमभिप्रायः - अस्मिन् दृष्टिसृष्टिवादे “ब्रह्म वा एदमत्र आसीत् तदात्मानमेवावेत् । अडं ब्रह्मास्मीति” (बृ. १.४.१०) एत्यादिश्रुत्या, “ब्रह्मैव स्वाविद्यया संसरति स्वविद्यया मुच्यते य” एति बहुदाराण्यकभाष्यात्, व्याधसूनोः स्मृतिप्राप्तौ व्याधभावो निवर्तते । यथैवात्मनोऽङ्गस्य तत्त्वमस्यादिव्याकृतः ॥ एत्यादिवार्तिकस्य स्वाविद्यया श्रुवभावमापन्नस्य ब्रह्मणो अेकत्वादक अेव श्रुवोऽङ्गीकृत्यते । अन्यश्रुवपुगुरुशिष्ययोरङ्गीकारो नास्त्येव । किन्तु स्वप्नगतैकमुप्यश्रुवाद्भिन्ना अन्ये श्रुवाभासा यथा प्रतीयन्ते, तथैवाभासरूपा गुरुशिष्यादयः प्रतिभान्ति । तस्मिन् गुरावीश्वरबुद्ध्युत्तमि लक्यादिप्रदर्शनमपि स्वप्नगुवादेौ लक्यादिप्रदर्शनवन्मिथ्यैव । किञ्चास्मिन् पक्षे श्रुवैश्वरादयः षट् पदार्थाः स्वप्नतोऽनाद्य अङ्गीकृताः । श्रुव एशो विशुद्धा यित् तथा श्रुवेशयोर्बिदा ।

अविद्या तच्छित्तोर्योगः षडस्माकमनादयः ॥ इति ।

तत्र ब्रह्मणि पारमार्थिकसत्तास्ति । ब्रह्मभिन्नपञ्चके (प्रपञ्चे) व्यावहारिका सत्ता वर्तते । प्रवाहउपेक्षानाद्यावितरस्मिन् सकलकार्यप्रपञ्चे प्रातिभासिकसत्ता विद्यते । अतश्चास्मिन् पक्षे उत्तरोत्तराध्यासकारणीभूतपूर्वपूर्वाध्यासज्ञानजन्यसंस्काराश्रयाविद्याया ईश्वरस्य य सत्त्वात् न क्षणिकविज्ञानवाद्यप्राप्तिः । न वा निरीश्वरवाद्यप्राप्तिः । अयमर्थोऽद्वैतसिद्धौ मधुसूदनसरस्वतीभिः प्रतिपादितः । अयमर्थो ज्ञवप्रसङ्गादत्र वर्णितः । उे सोम्य, यथा निद्रादोषात्स्वप्ने अध्यापकोऽध्ययनम्, वेदशास्त्रपुराणधर्मशास्त्राणि, अध्येता, कर्म, तत्कलं येत्यादिकं प्रतीयते । तेषु सर्वेषु पदार्थेषु सत्यत्वभ्रान्तिश्रोपजायते । तथापि स्वप्ने सर्वे पदार्था मिथ्यैव भवन्ति । तथा जाग्रत्यपि सर्वे पदार्था मिथ्यैव । तेषु सत्यत्वप्रतीतिर्भ्रम एव । अहं तव गुरुत्वेन प्रतीतः सन् बन्धनिवर्तकवेदान्तोपदेशं करोमीति यत् तदपि तव मिथ्याप्रतीतिरेव । यथा अगृधदेवस्य स्वप्ने मिथ्याप्रतीतिविषया गुरुवेदान्ताद्योऽनिर्वयनीयतयोत्पन्नास्तथैव तव प्रतीतौ अहं मद्गुणैःशादिकं य सर्वं वस्तु मिथ्यैवानिर्वयनीयतया प्रतिभाति ।

(A. 344-460) अगृधदेवस्य स्वप्नः-

(3४४)

अगृधदेवस्य स्वप्नदर्शनमगृधदेवस्यैवं स्वप्नः समभवत् - अगृधनामा कश्चन देवः स्वयमनादिकालनिद्रां कुर्वाण एव स्वप्नं अपश्यत् । तस्मिन् स्वप्ने तस्य पुरुषस्यैवं प्रतीतिरभवत् - (१) अहं यएडावोऽस्मि, (२) मडाङ्गुभी भवामि, (३) अस्थिमज्जरुधिरत्वऽमांसमेदोवीर्यरूपसमधातुभिर्मे मुष्णं पूरितमस्ति, (४) मडाघोरे भयङ्करे व्याघ्रजगदिसङ्कुले मडारण्ये इतस्ततः परिभ्रमामि; इति । तादृशदेवोऽहमितस्ततो भ्रमन् नानास्थानानि पश्यामि । (१) तत्र क्वचिद्देशे नाना भयङ्कराः प्राणिनो मां भक्षयितुं ममाभिमुष्णः प्रधावन्ति, (२) क्वचित्पूयशोणितपूर्णे मडागर्ते पतिताः डेयन प्राणिनो डाडाकारशब्दान् कुर्वन्ति, (३) अन्यत्र क्वचित् सन्तमलोडमयस्तम्भनिभङ्गाः प्राणिनो विकोशन्ति, (४) क्वचिन्मय सन्तमवालुकापूर्णे मार्गे पादुकाडीना नग्नपादाः पुरुषा गच्छन्ति । तांश्च राजभटा लोडमयएउडेन ताडयन्ति । इत्थं नानाभयङ्कर

१. गृधा नामेच्छा । सा य सर्वदोषाणामुपलक्षणम् ।

गृधारहितोऽगृधः । देवः = स्वप्नकाशयैतन्यम्

। अगृधश्चासौ देवश्चागृधदेवः । तथा य

अविद्यातत्प्रयुक्तरागादिरूपसर्वमलशून्यशुद्धयैतन्यमगृधदेवशब्दस्य

गूढोऽर्थः ।

२. स्वप्नः = जननमरणप्रवाहउपसंसारार्थो मडास्वप्नः ।

३. यएडावः = अविद्याहङ्कारादिविशिष्टः स्थूलसूक्ष्मदेहद्रयाभिमानो ज्ञवः ।

४. मडारण्ये = संसारार्थे जगति ।

प. ष्ट आरभ्य नरकवर्णनं क्रियते ।

स्थानानि स्वप्ने पश्यन् स देवः कदाचिदात्मानमप्यपराधिनं तादृशापराधकृत्वमूतदुःखभागिनं य स्वप्नेऽपश्यत् । तस्मिन्नेव स्वप्ने सोऽगृधदेवोऽन्यत्र दिव्यं स्थानं अपश्यत् । तत्र य (१) उत्तमा देवता विराजन्ते, (२) तासां देवतानां भोगा दिव्या भवन्ति, (३) अमृतस्य दर्शनमात्रेण ता देवतास्तृप्ताः, (४) क्षुत्पिपासे ता देवता न बाधेते, (५) तासां देवतानां शरीराणि मलमूत्रादिरक्षितानि दिव्यानि प्रकाशन्ते, (६) उत्तमविमाने स्थितः कश्चन देवो रमते । तस्य विमानं तस्य देवस्येच्छानुसारेण गच्छति, (७) कुत्रचिद्रमभोर्वश्यादयोऽप्सरसो नृत्यन्ति । तासां सकलान्यध्यङ्गानि निर्दोषाणि विलसन्ति । तत्र सर्वा योषितः सम्पूर्णागुणोपेता राजन्ते, (८) तासामङ्गल्यः कामोद्दीपकोत्तमसुगन्धः प्रसरति । स्वयित्ताभिः सङ्घे देवा रमन्ते, (९) अगृधदेवः स्वयमपि कदाचिदेवत्वात् प्राप्तः ताभिर्दिव्याङ्गनाभिः साकं दिव्येषु स्थानेषु सुचिरं कालं रमते । (१०) अयं दिव्यस्थानेष्वपसरती रममाणोऽगृधदेवः सङ्घसाकस्मादेव रुधिरमलादिपूरिते कुण्डे निमग्नो भवति । तस्मिन्नेव स्वप्ने सोऽगृधदेवो अन्यत्र स्थाने स्थितं सर्वाधिपतिं पुरुषं पश्यति । तस्याङ्गकरा अनुचराः तस्याग्रे तिष्ठन्ति । (१) केषाञ्चित्पुरुषाणां सोऽधिपतिस्तस्यानुचराश्च सौम्यरूपाः प्रतीयन्ते, (२) केषाञ्चित्पुरुषाणां ते भयङ्कररूपाः प्रतीयन्ते, (३) तद्गन्स्थितानां पुरुषाणां कर्मानुसारेण सोऽधिपतिः कृतं यच्छति ।

षथमगृधदेवः स्वप्ने नानास्थानानि पश्यन् स्वयित् (१) वेदपारायणपरान् ब्राह्मणानपश्यत्, (२) स्वयिद्यैःशालायां यायजूका उत्तमान् कतूननुतिष्ठन्ति, (३) स्वयिदुत्तमाः पुण्या नद्यः प्रवडन्ति । तत्र पुण्यकाङ्क्षिणो

१. ष्ट आरभ्य स्वर्गवर्णनम् ।

२. काव्यालङ्कारादिग्रन्थेषुक्ताः स्त्रीणां सौन्दर्यादयो द्वात्रिंशद्गुणा ये उक्तास्तैरुपेताः ।

३. पुण्ये क्षीणे, पापे कृलोन्मुपे सति ।

४. ष्ट आरभ्य यमलोकवर्णनम् ।

प. धर्मराजो यमः ।

६. यमदूताः ।

७. पुण्यवताम् ।

८. पापिष्ठानाम् ।

९. ष्ट आरभ्य भूलोकस्य, तत्रापि भारतवर्षस्य वर्णनम् ।

जनाः स्नान्ति, (४) स्वयिज्ज्ञानिन आचार्याः शिष्येभ्यो ब्रह्मविद्यामुपदिशन्ति, अधिगतब्रह्मविद्या विद्याभवात्तद्गान्त्रिष्ठान्ता भवन्ति । अनया रीत्यागृधदेवस्य स्वप्ने क्षाणमात्रे नानाश्चर्यरूपान् पदार्थान् पश्यतः पुनरप्येवं प्रतीतिः समजायत । (१) अलमस्मिन् वने बलोः कालान्न्रिवसामि, (२) अस्य वनस्य कदाप्युच्छेदो न भवति, (३.१) कदाचित् भगवतः यतुर्व्यो मुपेभ्यो निर्गतैर्नानाविधैर्बीजैर्वनमिदमुत्पन्नं, (३.२) जलसेयनेन वनमिदं पात्यते, (३.३) कदाचिद्भगवतो घोरडास्यकारिमुभाद्द्रुमिष्यताग्निना वनं ष्टं दग्धं भविष्यति, (४) वनोत्पत्त्या सङ्घ ममाप्युत्पत्तिरभूत् । वनदाहो ममापि दाहो भविष्यति, (५) सर्वं वनं दग्ध्वा ष्टश्वरोऽवशिष्टो भविष्यति, (६) तस्येश्वरस्य शरीरे वनस्य बीजमवस्थितं भवेत् । अयं प्रतीतिः स्वप्ने अयं तस्यागृधदेवस्य स्वाप्नवेदश्रवणात्समजायत ।

(344)

अगृधदेवस्य स्वप्नमेव गुरुणा समागमः वारं वारमात्मनो जन्ममरणप्रवाहपातं श्रुत्वागृधदेवमेवं विचारयति स्म - (१) केनोपायेनाहमस्मान्निर्गच्छेयम्, (२) वनान्निर्गमनासिद्धावपि कथं मम यद्दालभावो दूरीभवेत् । सदा देवभावश्च सिद्ध्येत् । (३) वनान्निर्गन्तुं नान्य उपायोऽस्ति । ब्रह्मविद्योपदेश आचार्यमेव स्वशिष्यान् वनादस्मान्निस्तास्येदिति । अमेवं विचारयन्नेव सोऽगृधदेवः स्वप्नमेव कञ्चन आचार्यवर्यं अलभत । विधिवद्गुप्तसन्नाय तस्मै शिष्यायाचार्यो देववाणीमयं मिथ्याभूतवेदान्तग्रन्थमुपदिदेश ।

१. भगवान् = ब्रह्मविष्णुशिवरूपेण जगत उत्पत्तिपालनसंसारकर्तृश्वरः ।

२. बीजैः = ज्वानां परिपक्वाद्दृष्टैः ।

३. जलसेचनेन = कर्मानुसारेण सुषुप्तुः प्रानुभवरूपभोगप्रदानेन ।

४. वनं = जन्ममरणप्रवाहरूपः संसारः ।

५. दग्धं = प्रलयं गतम् ।

६. यद्दालभावः = ज्वभावः ।

७. देवभावः = ब्रह्मत्वम् ।

८. आचिनोति ङि शास्त्रार्थमाचारे स्थापयत्यपि ।

स्वयमाचरते यस्मात् तस्मादाचार्य उच्यते ॥

आम्नायतत्त्वविज्ञानात् यराचरसमत्वतः ।

यमाद्योगसिद्धत्वादाचार्यं इति कथ्यते ॥ इति वायुपुराणे ।

(A. 346-352) मिथ्याचार्येण मिथ्याशिष्याय मिथ्यासंस्कृतग्रन्थेनोपदेशः

(A. 346-348) ग्रन्थारम्भे मङ्गलाचरणम्-

(346)

मङ्गलाचरणस्य प्रयोजनम्, मङ्गलाचरणप्रकारभेदाश्च- ग्रन्थारम्भेऽवश्यं मङ्गलमाचरितव्यम् । (१) मङ्गलाचरणेन ग्रन्थसमाप्तिप्रतिबन्धीभूतविद्या विनश्यन्ति । विद्यो नाम पापमेव । पापेन प्रतिबन्धानि भूत्वा शुभकार्याणि न सिद्ध्यन्ति । तानि च पापानि मङ्गलाचरणेन नश्यन्ति । (२) पापरहितेनापि ग्रन्थादौ मङ्गलमाचरणीयमेव । तदङ्करणे ग्रन्थकर्तारि पुरुषाणां नास्तिकत्वभ्रान्त्या तदीयग्रन्थे प्रवृत्तिर्न स्यात् ।

तस्य मङ्गलं त्रिविधं - (१) वस्तुनिर्देशरूपम्, (२) आशीर्वादरूपम्, (३) नमस्काररूपञ्चेति । सगुणोऽथवा निर्गुणो यः परमात्मा स वस्तु इत्यभिधीयते; तस्य कीर्तनमेव वस्तुनिर्देशः । आत्मनोऽथवा शिष्यस्य यद्वाञ्छितं तस्य

प्रार्थनमेवाशीर्वादृष्टुपमङ्गलम् । स्वापकर्षबोधनानुकूलः नमःशब्दोऽभ्यारणोऽद्विष्टुपो व्यापारो नमस्काररूपमङ्गलम् ।

(३४७)

अन्धारम्भे गणेशदेव्याधनुसन्धानमपि मङ्गलाचरणमेवगणेशस्य देव्याश्वरत्वं पुराणेषु प्रसिद्धम् । तस्माद्गणेशादीनां चिन्ता नानीश्वरचिन्ता । पुराणेषु गणेशस्य यज्जन्मोक्तं तत् श्रुवानामिव न कर्मफलभूतं जन्म । रामकृष्णादिरिव गणेशोऽपि भक्तानुग्रहप्रयोजनकः परमात्मन आविर्भावविशेष अवेति भगवतो व्यासस्य परमाभिप्रायः । अत्रेदं रत्नस्यम्परमार्थदृष्ट्या श्रुवोऽपि परमात्मनो न भिन्नः । किन्तु जननमरणोद्धारपञ्चस्यात्मनि योऽध्यासः स एव श्रुवस्य श्रुवत्वम् । स य जन्माद्विष्टुपो बन्धो गणेशादीनामात्मनि न प्रतीयते । तस्मात्ते न श्रुवाः । अनेन प्रकारेण गणेशादीनामीश्वरत्वं सिद्धम् । (“श्रुष्टे यदा पश्यत्यन्धमीशमस्य मडिमानमिति वीतशोकोः” (मु. ३.१.२, श्वे. ४.७) । अस्य मन्त्रस्यायमर्थः- अन्ध = दंडोपाधिकश्रुवाद्द्विलक्षणम्, ईशं = असंसारिणम्, मडिमानं = सर्वस्य जगतो जगद्रूपां विभूतिम्, अस्येति = मम परमेश्वरस्यैवेति, यदा पश्यति तदा वीतशोको भवति = सर्वस्माच्छोकसागराद्भिन्मुच्यते कृतकृत्यो भवति (इति भाष्ये वर्णितोऽर्थः) । तस्माद्गन्धारम्भे गणेशादीनां चिन्तनमुपपद्यते । ईश्वरस्य नानारूपवर्णनं सर्वेषामीश्वरत्वद्योतनाय । गुरुभक्तिरीश्वरभक्तिश्च विद्याप्राप्तावन्तर्दृष्टसाधनमिति द्योतनाय च ।

(३४८)

निर्गुणसगुणवस्तुनिर्देशरूपनमस्काररूपशीर्वादृष्टुपमङ्गलप्रदर्शनं - तत्र निर्गुणवस्तुनिर्देशरूपमङ्गलं यथापरिपूर्णां चिदानन्दं बुद्धिसाक्षिं यदद्वयम् ।

सूर्यादिभासकं नित्यं तेजः शुद्धं तदस्युत्तमम् ॥

सगुणवस्तुनिर्देशरूपमङ्गलं यथाविद्वाः समूलं नश्यन्ति यन्नामोऽभ्यारणोऽत्सङ्कृतम् ।

त्रिपुरघ्नोऽपि यं स्मृत्वा जघान त्रिपुरासुरान् ॥

विना तु येन देवाश्च स्वेप्सितं नाप्नुवन्ति हि ।

सर्वविघ्नविनाशाय चिद्गणेशं नमामि तम् ॥

नमस्काररूपमङ्गलं यथाअसुराणां निहन्तारं त्रातारं सुरयेतसाम् ।

रमाकान्तमुमाकान्तं नमाम्यनिशमद्भयम् ॥

गुरोः स्ववाञ्छितप्रार्थनरूपमाशीर्वादमङ्गलम्यया शक्त्या देवदेवो जगत्सृष्ट्यादिकर्मकृत् ।

सा मे तिष्ठतु वाक्पीठे अन्धस्यास्य समाप्तये ॥

शिष्यस्य स्ववाञ्छितप्रार्थनरूपमङ्गलमसंसारबन्धसंशान्त्या निजानन्दप्रकाशनात् ।